

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

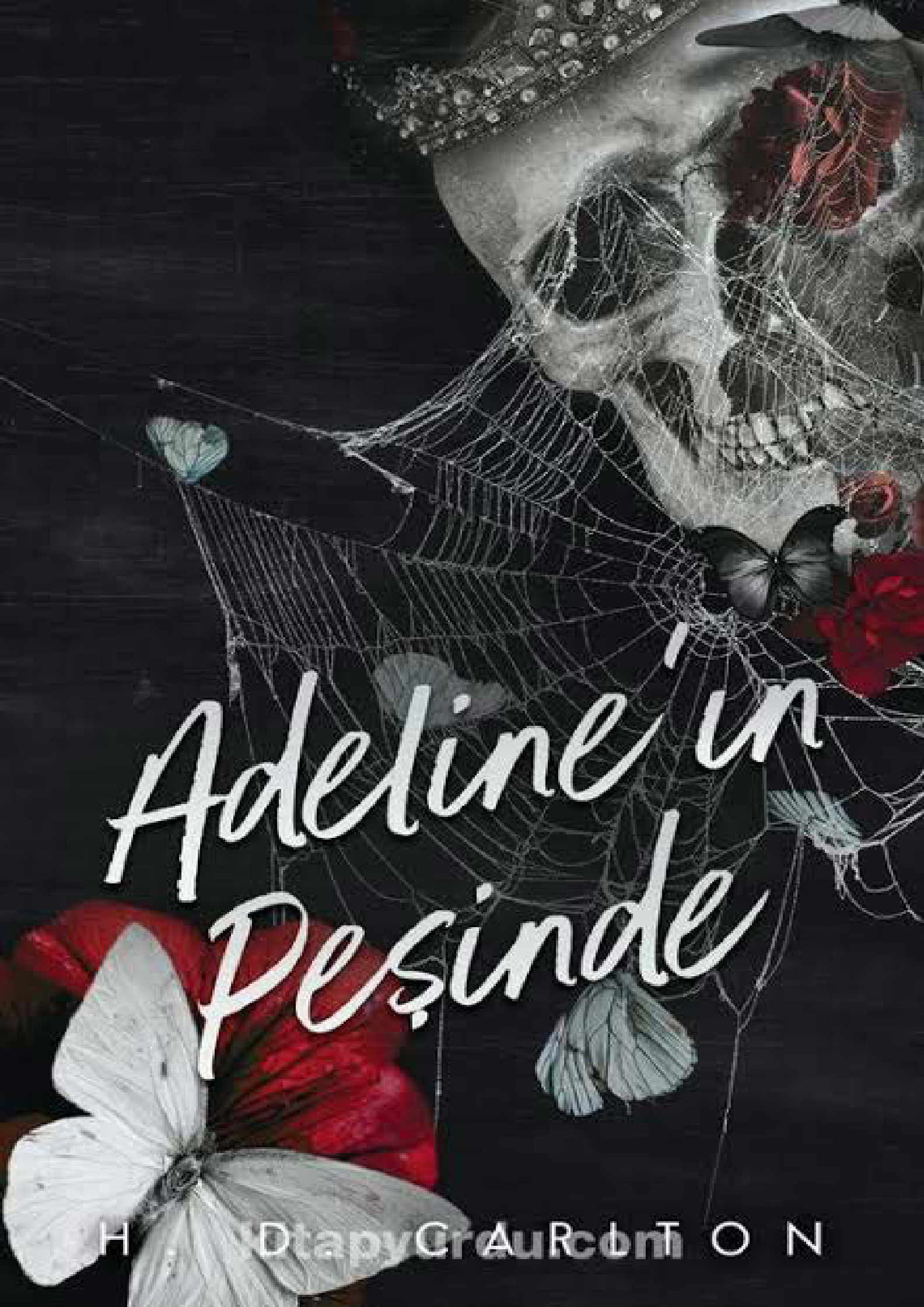
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Adeline 'n Desinde

H. DlapycAurcom ON

ÇALMA LİSTESİ

Hish - Evil
So Below - Sway
Boy Epic - Dirty Mind
Croosh - Lost
Vi - Victim
The Weeknd - Pretty
The Weeknd - Loft Music
Something Better - The Broken View
Play with Fire - Sam Tinnesz (feat. Yacht Money)

ÖNEMLİ NOT:

Bu kitap devamı gelecek şekilde sona ermektedir. Ana karakterlerin ilişkileri CNC* ve dubcon** türüne özgü şiddet, insan kaçakçılığı, taciz, çocuk kaçakçılığı ve açık cinsellik gibi kişiyi olumsuz etkileyebilecek unsurları içermesiyle oldukça karanlık bir niteliğe sahiptir. Silah oyunları, somnofili***, cinsel ilişki sırasında birbirini bağlama ve ahlaki yozlaşmışlık gibi belirli durumlar da bu içeriğin bir parçasıdır.

Bu kitap daha önce bir ihtar nedeniyle yayından kaldırılmıştı ama onları internet sitemdeki yorumlarda bulabilirsiniz ya da doğrudan bana mesaj atabilirsiniz. Ruh sağlığınız benim için önemli.

* CNC (consensual non-consent): Anlaşmalı olarak rızaya dayanmayan (cinsel ilişki).

** Dubcon (dubious consent): Şüpheli rıza. Cinsel ilişkide rızaya dayalı olup olmadığı belirsiz durumları tanımlamak için kullanılmaktadır.

*** Uyuyan, bilinci yerinde ya da kendinde olmayan biriyle cinsel ilişki kurma arzusuyla ortaya çıkan ruhsal bozukluk.

Dilini kedi mi yedi küçük fare?

GİRİŞ

Evimin pencereleri gök gürültüsünün şiddetiyle titriyordu. Uzakta şimşekler çakıyor, geceyi aydınlatıyordu. O kısacık anda, birkaç saniyelik kör edici ışıkla penceremin önünde duran adam görünüyordu. Beni izliyordu. Sürekli beni izliyordu.

Her zaman yaptığım gibi hareketlerini inceledim. Kalbim bir anlığına durdu ve sonra hızla çarpmaya başladı, nefesim daraldı, ellerim buz kesip terledi. Onu defalarca görmüş olsam da her seferinde aynı şeyi yaşamama sebep oluyordu.

Korku ve heyecan.

Bunun beni neden heyecanlandırıldığını bilmiyorum. Neyim var benim? Damarlarımdaki sıcak sıvının ardında hafif bir yanma bırakarak akması normal değildi. Yapmamam gereken şeylerin zihnimi merakla kurcalaması çok sık yaşadığım bir şey değildi.

Şu an beni görebiliyor mu? Üzerimde ince, kolsuz bir bluzdan başka bir şey yok, bluzumun içinden fırlayan göğüs uçlarımı görüyor mu? Ya da kışımı zar zor kapatan şortumu? Bu manzara hoşuna gidiyor mudur?

Tabii ki gidiyordur.

Bu yüzden izlemiyor mu beni zaten? Bu yüzden her gece geri geliyor ve ben ona sessizce meydan okurken o yan bakışları gitgide cesaretleniyor. Boğazına bıçak dayayabilmek için daha da yakına gelmesini umuyorum.

Gerçek şu ki ondan korkuyorum. Aslında ödüm patlıyor.

Fakat penceremin önünde duran bu adamın varlığıyla kendimi, televizyonda bir korku filmi açıkken ekrandaki parlak ışığın vurduğu karanlık bir odadaymışım gibi hissediyordum. Bu çok korkutucuydu ve yapmak istediğim tek şey saklanmaktı ama içimde beni hareketsiz bırakan, dehşete kapılan bir taraf da vardı ve bunda küçük bir heyecan buluyordu.

Etraf yeniden karardı, şimşekler daha uzaklarda çakıyordu.

Nefes alıp verişim gitgide hızlanıyordu. Ben onu göremiyordum ama o beni görebiliyordu.

Gözlerimi pencereden ayırıp, eve girmenin bir yolunu bulduğuna dair paranoyakça bir düşünceyle, karanlıkta evin içine bakmak üzere arkamı döndüm. Parsons Malikânesi'nde gölgeler ne kadar derin olursa olsun siyah beyaz kareli parkeler her zaman görünürdü.

Bu ev bana büyükannemle büyükbabamdan miras kaldı. Büyük büyükannem ve büyük büyükbabamın 1940'ların başında yaptırdığı bu üç katlı Viktorya tarzı evin temellerinde kan, ter, gözyaşı ve beş inşaat işçisinin hayatı vardı.

Efsaneye ya da büyükannemin dediğine göre evde yangın çıkmış ve işçiler bina inşaat hâlindeyken ölmüştü. Bu talihsiz olay hakkında hiçbir haber bulamamıştım ama musallat olan ruhlar malikâneyi kederle doldurmuştu.

Büyükannem her zaman ailemin gözlerini devire devire dinlediği abartılı hikâyeler anlatırdı. Annem onun söylediği şeylere hiç inanmadı ama bence sadece inanmak istemedi.

Bazen geceleri ayak sesleri duyuyorum. Seksen yıl önceki feci yangında ölen inşaat işçilerinin hayaletlerinden ya da evimin dışında diki- len o gölgeden geliyor olabilir.

Beni izliyor.

Sürekli beni izliyor.

BÖLÜM 1

MANİPÜLATÖR

Bazen annem hakkında kötü düşüncelerim oluyordu, aklı başında bir kız çocuğunun düşünmeyeceği şeyler.

Her zaman aklım başımda olmayabiliyor.

"Addie, saçmalıyorsun," dedi annem telefonumun hoparlöründen. Onunla tartışmayı reddederek telefonuma baktım. Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını anlayınca yüksek sesle iç çekti. Burun kıvırdım. Bu kadının büyükannemi hep abartılı bulup kendindeki abartıya yeteneğini görmeyişi aklımı başımdan alıyordu.

"Büyükkannenle büyükbabanın evi sana vermesi *orada yaşamak* zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Ev eski ve eğer yıkılırsa bu, şehirdeki herkes için çok iyi olur."

Başımı koltuğun başlığına çarpıp gözlerimi yukarı çevirdim ve arabamın lekeli tavanında sabır aradım.

Şuraya ketçap bulaştırmayı nasıl başarmışım ki?

"Sırf *sen* hoşlanmıyorsun diye *orada* yaşayamayacağım anlamına da gelmiyor," dedim soğuk bir ifadeyle.

Annem orospunun tekiydi. Kısacası bu. Her zaman memnuniyetsizdi ve ben bunun nedenini hayatım boyunca anlayamadım.

"Bizden bir saatlik mesafede yaşayacaksın! Bize gelmek senin için epey zahmetli olacak, değil mi?"

Ah, nasıl hayatta kalacağım?

Jinekoloğumun da bir saat uzaklıkta olduğuna emindim ama yine de onu senede bir kez görmeye çalışıyordum ve bundan çok daha acı vericiydi.

"Hayır," diye yanıtladım son harfi uzatarak. Konuşmayı bitirmiştim. Sabrım annemle konuşurken sadece altmış saniye sürüyordu. Ondan sonra mecalim kalmıyordu ve konuşmayı devam ettirmek için daha fazla çaba harcamak istemiyordum.

Şikâyetleri hep üst üste gelirdi. Her zaman şikâyet edecek bir şeyler bulmayı başarıyordu. Bu seferki de büyükkannemle büyükbabamın bana verdiği evde yaşama kararımı. Ben Parsons Malikânesi'nde, hayaketlerle birlikte koridorlarda koşturup büyükkannemle kurabiye pişirerek büyümüştüm. Burada bir sürü anım vardı, sırf annem annesiyle anlaşıyor diye yok saymayı reddettiğim anılar.

Aralarındaki gerilimi hiçbir zaman anlamadım ama büyüdükçe, annemin sinsiliğini ve üstü kapalı hakaretlerini fark ettikçe her şeyin bilincine vardım.

Büyükannemin her zaman olumlu ve aydınlık bir bakış açısı vardı, dünyaya pembe gözlüklerle bakıyordu. Her zaman gülümsüyor ve şarkılar mırıldanıyordu, annem ise sürekli kaşlarını çatarak küfrediyor ve hayata, annesinin vajinasından dışarı fırladığı sırada gözlüğü kırılmış gibi bakıyordu. Kişiliği neden bir oklukirpiden daha fazla gelişmedi, bilmiyorum, hâlbuki huysuz bir sürtük olarak yetiştirilmemişti.

Ben büyürken, annemle babamın Parsons Malikânesi'nden yalnızca bir mil uzaklıkta bir evleri vardı. Annem bana zar zor tahammül edebiliyordu, bu yüzden çocukluğumun büyük kısmını bu evde geçirmiştım. Ben üniversite için buradan ayrılınca annem kasabadan bir saat uzaklıkta bir yere taşındı. Üniversiteyi bıraktığımda, ayaklarımın üstünde durup yazarlık kariyerimde başarılı olana kadar onun yanına taşındım.

Sonrasında da ülkenin her yerine seyahat edip asla bir yere tam anlamıyla yerleşmemeye karar verdim.

Büyükannem yaklaşık bir yıl önce, evi kendi isteğiyle bana hediye edip öldü ama yasım Parsons Malikânesine taşınmamı engelledi. Şu ana kadar.

Annem telefonda yine iç çekti. “Keşke büyüdüğün kasabada yaşamak için değil de hayatta daha hırslı olsaydın tatlım. Büyükannenin yaptığı gibi o evde tükenmek yerine kendi hayatınla ilgili daha çok şey yap. Onun gibi işe yaramaz biri olmanı istemiyorum.”

Yüzüme karmakarışık bir ifade yerleşti, göğsümü öfke kapladı. “Baksana anne.”

“Evet?”

“Siktir git.”

Telefonu kapattım ve aramanın sona erdiğini bildiren sesi duyana kadar parmağımı öfkeyle ekrana bastırdım.

Sevilen, değer verilen bir insan olduğu hâlde kendi annesi hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edebiliyordu? Büyükannem onu kesinlikle beni yetiştirdiği gibi yetiştirmemişti, bu çok açık.

Penceremden dışarı bakmak için dönerken annemin yaptığı gibi acıklı ve uzun bir şekilde iç çektim. Bahsedilen ev dimdik duruyordu, siyah çatının ucu kasvetli bulutların arasından süzülüyor ve uçsuz bucaksız ağaçlık alanın üzerinde *benden kork* der gibi yükseliyordu. Omzumun üstünden bakarken, sık ağaçlık artık o kadar da davetkâr değildi; gölgeleri, fazla büyümekten yayılmış pençeleriyle yerde sürünüyordu.

Uçurumun bu küçük kısmundan yayılan uğursuz histen zevk alarak titredim. Tıpkı çocukluğumdaki gibi görünüyordu ve sonsuz karanlığa bakmak beni hâlâ eskisi kadar heyecanlandırıyordu.

Parsons Malikânesi, sık ormanlık alan boyunca uzanan bir mil

uzunluğundaki araba yolu ile körfeze yukarıdan bakan bir uçurumun kenarında yer alıyordu. Ağaç topluluğu bu evi dünyanın geri kalanından ayırıyor, insana kendini iyi ve tamamen yalnız hissettiriyordu.

Bazen de büsbütün başka bir gezegende, medeniyetten sürgün edilmiş gibi hissettiriyordu. Bütün bu bölgenin tehditkâr ve kederli bir havası vardı ve ben buna bayılıyordum.

Ev çürümeye başlamıştı ama birazcık özenle yine yeni gibi görünecek kadar tamir edilebilirdi. Yüzlerce sarmaşık binanın etrafında sürünerek, malikânenin her iki yanındaki çatıda bulunan canavar heykellerine doğru tırmanıyordu. Siyah dış kaplama griye dönmüş, soyulmaya başlamıştı ve pencerelerin etrafındaki siyah boya ucuz oje gibi dökülüyordu. Bir tarafı sarkmaya başladığından öndeki büyük sundurmanın yüzünü girmesi için birini tutmam gerekecekti.

Çimler çoktandır biçilmemişti, her biri neredeyse benim kadar uzundu ve üç dönümlük açık alan yabani otlarla doluydu. Son biçilişinden beri bir sürü yılanın içine güzelce yerleştiğine emindim.

Büyükannem, bahar mevsiminde malikânenin koyu gölgesini rengârenk çiçeklerle dengelerdi. Sümbül, çuha çiçeği, viyola ve ormangülü.

Sonbaharda, ayçiçekleri evin kenarlarına sürtünürdü, taç yapraklarındaki parlak sarılar ve turuncular siyah cepheyle güzel bir tezat içinde olurdu.

Mevsimi geldiğinde evin önüne tekrar bir bahçe yapabilirdim. Bu kez çilek, lahana ve şifalı bitkiler de dikecektim.

Uzakta bir hareket gözüme takıldığında derin düşüncelere dalmıştım. Evin en üstteki ıssız penceresinin önünde perdeler titreşiyordu.

Tavan arası.

Hatırladığım kadarıyla orada havalandırma yoktu. Perdeleri hareket ettirebilecek hiçbir şey yoktu ama yine de gördüğüm şeyden şüphe etmedim.

Arka planda, kopmak üzere olan fırtınayla birleştiğinde Parsons Malikânesi korku filminden fırlamış gibi görünüyordu. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olmak için dudağımı ısırdım.

Bunu sevmiştim.

Nedenini açıklayamazdım ama sevmiştim.

Annemin ne dediği umurumda değildi. Burada yaşayacaktım. Ben başarılı bir yazardım ve herhangi bir yerde yaşamakta özgürdüm. Bana çok şey ifade eden bir yerde yaşamaya karar verdiysem ne olmuş yani? Büyüdüğüm yerde kalmış olmak beni sefil biri yapmazdı. Kitap turları ve konferansları sayesinde yeterince seyahat ediyordum; bir eve yerleşmek bunu değiştirmeyecekti. Ne bok istediğimi biliyordum ve bu konuda kimin ne düşündüğü umurumda değildi.

Özellikle de sevgili anneciğimin.

Çantamı aldım ve taze yağmur kokusunu içime çekerek arabamdan çıktım. Çiseleyen yağmur saniyeler içinde şiddetli bir sağanağa dönüştü. Ön verandanın basamaklarını hızla tırmandım, kollarımdan sular damlıyor, ıslak bir köpek gibi vücudumu sallıyordum.

Fırtınaları seviyordum sadece içinde olmayı sevmiyordum. Yağmur sesini dinlerken bir fincan çay ve bir kitapla battaniyenin altına girmeyi tercih ediyordum.

Anahtarı kilide sokup çevirdim ama bir milimetre bile hareket etmeyi reddederek sıkıştı. Kilit nihayet dönüp kapıyı açana kadar kilitle boğuşarak anahtarı zorladım.

Sanırım yakında bunu da tamir ettirmek zorunda kalacaktım.

Kapıyı açarken beni ürpertici bir hava karşıladı. Dondurucu yağmurun ıslattığı tenim, soğğun ve içerideki havasızlığın etkisiyle titredim. Evin içi gölgelerle kaplıydı. Pencerelerden loş bir ışık geliyor, güneş gri fırtına bulutlarının arkasında kaybolurken yavaşça soluyordu.

Hikâyeme, “Karanlık ve fırtınalı bir geceydi...” diye başlamam gerekiyormuş gibi hissettim.

Yukarı bakıp siyah çıkıntılı tavanı gördüğümde gülümsedim, yüzlerce ince uzun ahşap parçadan yapılmıştı. Büyük bir avize başımın üstünde sarkıyordu, altın çelik uçlarından sarkan kristalleriyle karmaşık bir tasarımla eğik duruyordu. Bu her zaman büyükannemin en değerli eşyası olmuştu.

Siyah beyaz kareli zemin doğrudan, yanlarından bir piyano sıgacak genişlikteki siyah merdivene ve oradan da oturma odasına doğru uzanıyordu. Ben biraz daha içeri girmeye cesaret ettiğimde botlarım fayasta gıcırdadı.

Bu zemin hiçbir duvarla kesintiye uğramadan, boylu boyunca uzanıp gidiyor, evin canavarlığının insanı tamamen yutabileceğini hissettiriyordu.

Oturma alanı merdivenlerin solunda kalıyordu. Dudaklarımı büzüştürüp etrafa bakındım, nostalji hissi beni tam boğazımdan vuruyordu. Her yeri toz kaplamıştı ve naftalin kokusu baskındı ama her şey tam olarak son gördüğümde, geçen yıl büyükannem ölmeden hemen önceki gibiydi.

Oturma odasının ortasında, en soldaki duvarda, çevresinde kare şeklinde kırmızı kadife kanepeler bulunan büyük, siyah bir taş şömine vardı. Ortada gösterişli bir ahşap sehpa, koyu renkli ahşabın üzerinde boş bir vazo duruyordu. Büyükannem ona eskiden zambak koyardı ama şimdi sadece toz ve böcek ölüleriyle doluydu.

Duvarlar, siyah şal desenli duvar kağıtlarıyla kaplıydı, ağır, altın yaldızlı perdeler onları dengeliyordu.

En sevdiğim kısımlardan biri evin önünde, Parsons Malikânesinin ötesindeki ormanın güzel manzarasına bakan büyük körfez pen-

ceresiydi. Hemen önüne, kırmızı kadifeden sallanan bir sandalye ve onunla uyumlu bir tabure yerleştirilmişti. Büyükbabam eskiden oraya oturup yağmuru izler ve annesinin de her zaman aynı şeyi yaptığını söylerdi.

Kareli döşeme, güzel siyah dolapları olan mermer tezgâhlı mutfak uzanıyordu. Ortada, tezgâhın etrafını saran siyah bar taburelerinin bulunduğu devasa bir alan vardı. Büyükbabam ve ben eskiden orada oturup büyükbabamın yemek yapmasını izler, lezzetli yemekler hazırlarken şarkı mırıldanmasının keyfini çıkarırdık.

Anılardan silkinip sallanan sandalyenin yanındaki uzun lambaya koştum ve ışığı yaktım. Ampulden hafif bir parıltı yayıldığında rahat bir nefes aldım. Birkaç gün önce elektrik tesisatını kendi adıma açtırmak için telefon etmişim ama eski bir evle uğraşırken bu işlerden emin olmak imkânsızdı.

Sonra termostata doğru yürüdüğümde gördüğüm sayı enkaz hâlindeki bedenimi tekrar titretti.

Lanet olası on altı derece.

Baş parmağımla yukarı tuşuna bastım ve ısı yirmi üç dereceye gelene kadar durmadım. Soğuğu dert etmiyordum ama göğüs uçlarım bütün kıyafetlerimi delip geçmezse iyi olurdu.

Geri dönüp hem eski hem de yeni olan eve baktım, bedenim bir süreligine burada olmasa da kendimi bildim bileli kalbimde yaşayan eve.

Parsons Malikânesinin gotik görkeminin tadını çıkararak gülümsedim. Büyük büyükbabamla büyük büyükbabamın evi böyle dekore etmişti ve bu tarz nesilden nesile geçmişti. Büyükbabam eskiden odanın içindeki en parlak şey olmaktan hoşlandığını söylerdi. Buna rağmen yine de yaşlı insanların zevkine sahipti.

Yani gerçekten, o beyaz kırlentlerin çevresinde neden dantelden bir kenar süsü ve ortasında garip, bir buket çiçek nakışı vardı? Bu sevimli filan değildi. Çirkindi.

İç çektim.

“İşte büyükanne, geri döndüm. Tıpkı senin istediğin gibi” diye fısıldadım ölüm sessizliğine doğru.

“Hazır mısın?” diye sordu özel asistanım arkamdan. Marietta’ya bakıp mikrofonu dalgın bir hâlde bana uzattığını fark ettim, dikkati hâlâ küçük binaya doğru süzülmekte olan insanlardaydı. Bu yerel kitapçı büyük kalabalıklar için inşa edilmemişti ama yine de idare ediyorlardı.

İnsanlar alana doğru akın akın yığılıyor, tek bir çizgide birleşiyor ve imzanın başlamasını bekliyordu. Gözlerim kalabalığın üzerinde geziniyor ve kafamda sessizce sayıyordum. Otuzdan sonra kaldığım yeri unuttum.

“Evet,” dedim. Mikrofonu alıp herkesin dikkatini çektikten sonra mırıltılar sessizliğe gömüldü. İçime işleyen düzinelerce göz, kıpkırmızı olmama sebep oldu. Bu durum tüylerimi ürpertiyordu ama okuyucularımı seviyordum, bu yüzden bununla baş edebiliyordum.

“Başlamadan önce bir saniyeliğine hepinize geldiğiniz için teşekkür etmek istedim. Her birinize minnettarım ve hepinizle tanışmak için çok heyecanlıyım. Herkes hazır mı?” Sesimin heyecanlı çıkmasına çabaladım.

Heyecanlanmıyor *değildim*, sadece imza günlerinde kendimde inanılmaz bir tuhaflık hissediyordum. Sosyal etkileşim işinde doğal biri değildim. Beynim soruyu duymadığım gerçeğini algılamak, ben soru soranın yüzüne donuk bir gülümsemeyle, ölü gibi bakan tiptim. Bu, muhtemelen kalbim kulaklarımda gümbür gümbür attığı içindi.

Sandalyeme yerleşip keçeli kalemimi hazırladım. Marietta bana hızlıca *iyi şanslar* dileyip diğer meseleleri halletmek için kaçıp gitti. Okurlarla yaşadığım aksiliklere tanık olmuştu ve benim yüzümden utanç duymaya alışkındı. Sanırım bu, bir asosyali temsil etmenin zorluklarından biriydi.

Geri dön Marietta. Utanan tek kişi ben değilken her şey daha eğlenceli.

İlk okurum, kitabım Göçebe elinde, çilli yüzünde ışıldayan bir gülümsemeyle bana yaklaştı.

“Aman Tanrım, seninle tanışmak harika!” diye haykırdı, kitabı neredeyse suratıma doğru iterek. Tam *benim* yapacağım bir hareketti.

Ona gülümsedim ve kitabı yavaşça aldım.

“Seninle tanışmak da harika,” diye yanıtladım. “Bak, Çilliler Takımıyız,” diye de ekledim, parmağımı onun yüzüyle kendi yüzüm arasında sallayarak. Biraz garip bir kahkaha atıp parmaklarını yanaklarında gezdirdi. “Adın ne?” Cilt sorunları hakkındaki garip bir sohbete maruz kalmamak için acele ettim.

Of Addie, ya çillerinden nefret ediyorsa? Seni salak.

“Megan,” dedi ve sonra isminin harflerini bana tek tek söyledi. Adını kısa bir teşekkür notuyla birlikte dikkatlice yazarken elim titredti. İmzam özensizdi ama tüm varlığımı gayet iyi temsil ediyordu.

Kitabı ona uzatıp samimi bir gülümsemeyle teşekkür ettim.

Diğer okur yaklaşıırken, üzerimde bir baskı hissettim. Biri gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama bu aptalca bir düşünceydi çünkü zaten *herkes* bana bakıyordu.

Bunu görmezden gelmeye ve bir sonraki okura bakarken daha da gülümsemeye çalıştım ama bu his, tenime bir meşale tutulurken arıların cildimin altında vızıldadığını hissedecek kadar yoğunlaştı. Bu... daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ensemdeki saçlar ürperdi, elmacık kemiklerimin kızardığını hissediyordum.

Dikkatimin yarısı imzaladığım kitapla benimle konuşan okurda, diğer yarısı ise kalabalığın üzerindeydi. Etrafa bir şey belli etmeden, rahatsızlığımın kaynağını bulmaya çalışarak kitapçının içini gözlerimle iyice taradım.

Bakışlarım en arkada yalnız duran birine takıldı. Bir adam. Kalabalık, vücudunun büyük bir kısmını kapatıyor, insanların kafalarının arasındaki boşluklardan sadece yüzünün küçük bir kısmı görünüyordu. Ama gördüğüm şey, bir şeyler yazarken beni durdurdu.

Gözleri. Biri o kadar karanlık ve dipsizdi ki bir kuyuya bakıyor gibiydim. Diğeri ise öyle açık bir buz mavisiydi ki -neredeyse beyazdı- bana bir Sibirya kurdunun gözlerini hatırlattı. Bir yara izi, sanki önceden hiç dikkat çekmemiş gibi renksiz gözün altından aşağı doğru iniyordu.

Biri boğazını temizlediğinde yerimden sıçradım, gözlerimi kaçırıp tekrar kitaba baktım. Keçeli kalemim aynı noktada durup büyük bir mürekkep lekesi bırakıyordu.

"Affedersin," diye mırıldandım imzamı tamamlarken. Uzanıp bir kitap ayracı aldım ve onu da imzalayıp özür niyetine kitabın arasına koydum.

Okur hatamı çoktan unutmuş bir hâlde bana gülümsedi ve kitabını alıp kaçtı. Adamı bulmak için dönüp baktığımda, orada değildi.

"Addie, sevişmen lazım."

Cevap olarak, dudaklarımı pipetime yapıştırdım ve yabanmersizli martinimi mümkün olduğunca derinden höpürdettim. En iyi arkadaşım Daya, hâlimden hiç etkilenmediğini belli eden sabırsız bir ifadeyle tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

Galiba daha büyük bir ağza ihtiyacım vardı. Böylece içini daha fazla alkolle doldurabilirdim.

Bunu yüksek sesle söylemiyordum çünkü kığımın sol yanağı üstüne bahse girerim ki karşılık olarak bana, onun yerine daha büyük bir penisi ağzıma almamı söyleyecekti.

Ben pipeti emmeye devam ederken bana doğru uzanıp plastiği dudaklarımdan ayırdı. Bardağın dibine tam on beş saniye önce ulaşmışım ve az önce pipetten sadece hava emiyordum. Ağzımın şu bir yıl içinde gösterdiği en büyük faaliyet bu olmuştu.

"Oha, kişisel alan," diye geveledim bardağı yere indirirken. Daya'nın gözlerini görmezden gelip başka bir martini sipariş etmek için restoranın içinde garson aradım. Ağzıma ne kadar çabuk bir pipet alırsam bu konuşmadan da o kadar çabuk kaçabilirdim.

"Konuyu değiştirme sürtük. Bu konuda berbatsın."

Bakışlarımız buluştu, bir saniye geçtikten sonra ikimiz de kahkaha halara boğulduk.

“Belli ki sevişmekte de berbatım,” dedim kahkahalarımız dinerken.

Daya gülünç bir bakış attı. “Bir sürü fırsatın oldu. Sadece onları değerlendirmedin. Sen çilli, harika bir çift göğsü ve uğruna ölünecek bir kalçası olan, yirmi altı yaşında, seksi bir kadınsın. Erkekler seni bekliyor.”

Omuz silktim, yine konuyu değiştiriyordum. Daya tamamen hak-sız değildi, en azından seçeneklerim olduğu konusunda. Sadece hiçbiri ilgimi çekmemişti. Hepsinden sıkılmıştım. Tüm aldığım, gece saat bir-de *üstünde ne var, bana gelmek ister misin* ve *göz kırpan surat* oluyordu. Geçen hafta giydiğim eşofmanlar hâlâ üzerimde, kasığımda gizemli bir leke var ve hayır lanet olası, gelmek istemiyorum.

Elini sabırsızlıkla uzattı. “Bana telefonunu ver.”

Gözlerimi açıp ona diktim. “Siktir, hayır.”

“Adeline Reilly. O. Boktan. Telefonunu. Bana. Ver.”

“Yoksa ne olur?” diye sataştım.

“Yoksa kendimi masanın üzerine atar, seni utandırırım ve onu her türlü senden alırım.”

Gözlerim sonunda garsonumuza takıldı, onu durdurdum. Çaresizce. Muhtemelen yemeğimde bir saç bulduğumu düşünerek aceleyle geldi.

Garsonun içecek olarak ne önerdiğini sorarak biraz daha oyalandım. Eğer ilgilendiği diğer masalar varken onu bekletmek kabalık olmasaydı içecek menüsünü tekrar incelerdim. Ne yazık ki, yeşil elma yerine çilekli martini seçtim ve garson yine aceleyle gitti.

İç çektim.

Telefonu uzattım, Daya’nın uzattığı eline bir tokat attım çünkü ondan nefret ediyordum. Zaferle gülümsedi ve bir şeyler yazmaya başladı, gözündeki yaramaz parıltı giderek arttı. Başparmakları turbo hıza geçince üzerlerindeki altın yüzükler neredeyse bulanık hâle geldi.

Adaçayı yeşili gözleri, yalnızca Şeytan’ın İncil’inde bulabileceğiniz bir tür kötülükle aydınlandı. Biraz araştırsaydım, eminim onun resmini de orada bir yerde bulurdum. Koyu kahverengi tenli, dümdüz siyah saçlı ve burnunda altın halkalı bir bomba.

Muhtemelen şeytani bir sukkubus’ falandı.

“Kime mesaj atıyorsun?” Bir çocuk gibi neredeyse ayaklarımı yere vurarak inliyordum. Kendimi tuttum ama sosyal fobimin bir kısmının dışarı çıkmasına ve restoranın ortasında öfke nöbeti geçirmeme sebep olmak gibi çılgınca bir şey yapmasına izin vermek üzereydim. Muhtemelen üçüncü martinimde olmamın ve şu anda biraz maceracı hissetmemin de pek yararı olmuyordu.

* Rüyalarda ortaya çıkan ve genellikle erkekleri baştan çıkarmak için kadın suretine bürünen iblis.

Bana baktı, telefonumu kilitledi ve birkaç saniye sonra geri verdi. Hemen tekrar kilidini açtım ve mesajlarımı kurcalamaya başladım. Greyson'la telefonda seviştiğini görünce bir kez daha yüksek sesle inledim. Yazışmak değil. *Telefonda sevişmek.*

"Bu gece gel ve beni em. Senin o koca penisini çok özlüyorum." diye dümdüz bir sesle okudum. Hepsi bu kadarla kalmıyordu. Gerisi, ne kadar azgın olduğumla ve her gece onu düşünerek kendimi tatmin etmemle ilgiliydi.

Homurdandım ve ona bakabildiğim en pis ifadeyle baktım. Yüz ifademle, çöp bidonunu Mr. Clean'in* evi gibi gösterebilirdim.

"Ben böyle şeyler söylemem ki!" dedim sızlanarak. "Hiç benim söyleyeceğim laflar değil, seni sürtük."

Daya ön dişlerinin arasındaki ufacık boşluk tamamen görünecek şekilde kıkırdıyordu.

Ondan gerçekten nefret ediyordum.

Telefonum titredi. Ben yeni bir hikâye gönderebilmek için *1000 Ways to Die*'in** iletişim bilgilerine göz atmayı düşünürken Daya neredeyse koltuğunda zıplıyordu.

"Oku," dedi, ne yazdığını görebilmek için hırslı elleri telefonuma uzanmıştı. Telefonu elinden uzaklaştırıp mesajı açtım.

GREYSON: Kendine gelme vaktin gelmişti bebeğim. Sekizde orada olacağım.

"Bunu sana daha önce söylemiş miydim bilmiyorum ama senden gerçekten nefret ediyorum," diye homurdandım ona bir kez daha kaşlarını çatarak.

Gülümsedi ve içkisinden bir yudum aldı. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

"Ahh Addie, seni özlemişim." Greyson beni duvara yaslayarak boynuma doğru soluk verdi. Kuyruksokumum sabah mosmor olacaktı. Tekrar boynumu emdiğinde kendimden geçtim, penisini kalçamın üstüne sürterken inledim.

Kendimi aşmam ve biraz stres atmam gerektiğine karar vererek, ne kadar istesem de Greyson'la buluşma işini iptal etmemiştim. *Hâlâ* istesem de. Bu karardan pişmandım.

Beni ürkütücü koridorumun duvarına yapıştırıyordu. Kan kırmızısı duvarlarda eski moda aplikler sıralanıyor, aralarında da nesilden nesile düzinelerce aile fotoğrafı uzanıyordu. Gözlerinde, torunlarının hemen önlerinde sevişeceğine tanık olmanın küçümseyici, hüsrana dolu ifadesiyle beni izliyorlar gibi hissediyordum.

Işıklardan yalnızca birkaçı çalışıyordu, onlar da yalnızca etraflarına dolanan örümcek ağlarını aydınlatmaya yarıyordu. Koridorun

* Bir temizleyici markası ve onun maskotu.

**Ölümün Bin Türlü Hâli; kara mizah türünde bir televizyon dizisi.

geri kalanı gölgeliydi, sadece The Grudge'daki' iblisin sürünerek dışarı çıkmasını bekliyordum, böylece kaçmak için bir bahanem olurdu.

Öyle bir şey olursa Greyson'ı hemen onun önüne iterdim ve bundan birazcık bile utanmazdım.

Ben başımızın üzerinde asılı olan apliği incelerken kulağıma daha pis şeyler mırıldandı. Greyson bir keresinde bana örümceklerden korktuğunu söylemişti. Acaba gizlice uzanıp ağından aldığım bir örümceği Greyson'ın gömleğinin arkasına koyabilir miydim?

Buradan kaçmak için götü tutuşurdu ve muhtemelen benimle tekrar konuşmaya utanırdı. Her türlü kârlı çıkardım.

Tam bunu yapmaya hazırlanıyorken, boğazıma yaptığı tek taraflı Fransız öpücüğü yüzünden nefes nefese geri çekildi. Sanki boynumun da onu yalamasını bekliyordu.

Bakır rengi saçları ellerimin arasında dağılmış ve solgun tenine bir kızarıklık yayılmıştı. Kızıl saçlı olmanın laneti sanırım.

Greyson, görünüşte her şeye sahipti. Günah kadar ateşliydi, güzel bir vücudu ve öldürücü bir gülümsemesi vardı. Ne yazık ki sevişemiyordu ve tam bir pislikti.

"Yatak odasına gidelim. Şimdi içinde olmam gerek."

İçimden onun yerine utandım. Dışarıdan... Yine onun yerine utandım. Gömleğimi kafama geçirerek rol yapmaya çalışıyordum. Bir tazenin dikkat süresine sahipti ve tam düşündüğüm gibi benim küçük hatamı çoktan unutmuş, durmadan göğüslerime bakıyordu.

Daya bu konuda da yanılmıyordu. *Gerçekten* güzel göğüslerim vardı.

Sutyenimi vücudumdan söküp almak için uzandı -gerçekten yırtmış olsaydı muhtemelen ona tokat atardım- ama giriş katından gelen bir gürültüyle donup kaldık.

Ses o kadar ani, o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Gözlerimiz şaşkın bir sessizlikle buluştu. Biri ön kapımı yumrukluyordu ve bu kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu elini aşağı doğru bırakırken, sevişmemiz kesintiye uğradığı için hüsrana uğramış gibi görünüyordu.

"Hayır," dedim nefes nefese. Hızla gömleğimi aşağı doğru çekiş-tirdim ve gıcırtılı basamaklardan aşağı indim. Kapının yanındaki pencereden dışarıyı kontrol etmek için bir an durunca, verandanın boş olduğunu gördüm. Kaşlarımı çattım. Perdeyi indirip kapının önünde durdum, gecenin sessizliği malikâneye doğru yaklaşıyordu.

Greyson yanıma geldi ve kafası karışmış bir hâlde bana baktı.

* Garez; 2003'teki Japon yapımı *Ju-On* adlı korku filminin 2004'te ABD yapımı yeniden çevrimi.

“Ah, açacak mısın?” diye sordu, sanki tam önümde olduğunu bilmiyormuşum gibi aptalca kapıyı göstererek. Neredeyse sırf götlüğüne yol tarifine teşekkür edecektim ama kendimi tuttum. Bu kapının çalınışı yüzünden bir şey içgüdülerimi kırmızı alarma geçirmişti. Saldırgan bir sestti. Kızgın. Sanki biri tüm gücüyle kapıyı yumruklamıştı.

Gerçek bir erkek, böyle şiddetli bir ses duyduktan sonra kapıyı benim yerime açmayı teklif ederdi. Özellikle etrafımız ormanlarla çevriliyken ve deniz seviyesinden yüz metre yüksekteyken.

Greyson ise beklenti içinde bana bakıyordu ve biraz da aptalmışım gibi. Oflayarak kilidi açıp kapıyı çektim.

Kimse yoktu. Verandaya çıktığımda çürüyen döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdadı. Soğuk rüzgâr tarçın rengi saçlarımı uçuşturuyor, saçlar yüzümü gıdıklıyor, tenimi titretiyordu. Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp verandanın bir ucuna doğru yürürken tüyletim diken diken oldu. Korkuluğun üzerine eğilerek evin yan tarafına baktım. Hiç kimse yoktu.

Evin diğer yanında da kimse yoktu.

Ormanda biri beni rahatlıkla izliyor olabilirdi ama bu kadar karanlıkken oraya gidip kendim aramadıkça bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Korku filmlerini ne kadar sevsem de birinde baş rol oynamak istemezdim.

Greyson verandada yanıma geldi, gözleri ağaçlığı tarıyordu.

Beni izleyen biri vardı. Hissedebiliyordum. Yerçekiminin varlığından ne kadar eminsem, bundan da o kadar emindim.

Adrenalin patlaması eşliğinde omurgamdan aşağı ürpertiler iniyordu. Korku filmi izlediğimde hissettiğim duygunun aynısıydı. Kalbimin hızlanmasıyla başlıyor sonra midemin derinliklerine ağır bir yük çöküyor ve sonunda karnıma oturuyordu. Bu hisle tamamen rahatsız bir şekilde döndüm.

Oflayarak hızla eve girip merdivenleri çıktım. Greyson arkamdan geldi. Odama girene kadar, koridorda yürüdüğü sırada soyunduğunu fark etmemiştim. Döndüğümde cıvılcıplaktı.

“Gerçekten mi?” diye sordum. Lanet olası bir aptaldı. Biri, sanki orman kıçına bir kıymık saplamış gibi kapıma vurmuştu ve o hemen kaldığı yerden devam etmeye hazırdı. Bir kaptan jöle çıkarmaya çalışır gibi boynumu emiyordu.

“Ne?” diye sordu kollarını açıp, inanamayarak. “Az önce benim duyduğumu duymadın mı? Biri kapıma vuruyordu ve bu biraz korkutucuydu. Şu anda seks yapacak havada değilim.”

Centilmenliğe ne olmuştu? Normal bir erkekten iyi olup olmadığı sormasını beklerdim. Nasıl hissettiğimi hissetmesini. Belki de penisini içime sokmadan önce iyi ve rahat olduğumdan emin olmaya çalışmasını.

İşte, karşısındakinin boktan duygularını anlamasını filan.

“Sen ciddi misin?” diye sordu, kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. Bok rengi gözleri. Tıpkı onun boktan kişiliği, hatta daha da boktan sevişmesi gibi. Adam, sevişirken çırpınışıyla kök söktürüyordu. Balık pazarında çırılçıplak uzansa onu eve götürecek birini bulma şansı daha yüksek olurdu. O kişi ben olmayacaktım.

“Evet, ciddiylim,” dedim bıkkınlıkla.

“Kahretsin Addie,” diye çıkıştı öfkeyle ve çorabın tekini alıp giydi. Aptal gibi görünüyordu, tek bir çorap dışında tamamen çıplaktı çünkü kıyafetlerinin geri kalanı hâlâ koridorunda gelişigüzel atılmış hâlde duruyordu.

Odamdan dışarı fırlayıp giderken kıyafetlerini kaptı. Uzun koridorun yarısına geldiğinde durdu ve bana döndü.

“Sen tam bir sürtüksün Addie. Tek yaptığın bana testis ağrısı vermek, bundan bıktım. Seninle ve bu ürkütücü evle işim bitti,” dedi parmağını bana doğrultarak.

“Sen de bir pisliksin. Evimden siktir git Greyson.” Gözleri önce şaşkınlıkla büyüdü ve öfkeyle dolup taştıktan sonra iyice kısıldı. Dönüp kolunu geriye doğru çekti ve yumruğunu alçıpan duvara geçirdi.

Kolunun yarısı duvarın içinde kaybolunca gözlerime inanamadım, ağzım şaşkınlıkla aralandı, soluğum boğazımı parçaladı.

“Seninki olmayınca, bu gece girmek için kendi deliğimi yaratayım dedim. Düzelt şunu kaltak,” dedi tükürerek. Üzerinde hâlâ sadece bir çorap vardı, eli kolu giysilerle dolu hâlde fırtına gibi uzaklaştı.

“Göt herif!” Öfkelenip az önce duvarımda açtığı büyük deliğe doğru paldır küldür yürüdüm.

Bir dakika sonra aşağıda ön kapı çarptı.

Umarım o gizemli insan hâlâ oradadır. Bırakalım da aşağılık herif çorabının tekini giyerken öldürülsün.

4 Nisan 1944

Penceremin önünde tuhaf bir adam var.

Kim olduğunu ya da benden ne istediğini bilmiyorum. Ama bence beni tanıyor. John evde değilken pencereden beni izliyor. Başına, yüzünü benden saklayan silindir bir şapka takıyor. Ona ulaşmaya çalıştım ama bunu yaptığında kaçıp gidiyor.

John'a henüz söylemedim. Nedenini kavrayamıyorum ama bir şey, ağzımı açıp bir adamın beni izlediğini itiraf etmemi engelliyor. John bunu halledemezdi. Silahını alıp dışarı çıkar ve onu bulmaya çalışırdı.

İtiraf etmeliyim ki daha çok kocam başarılı olursa ziyaretçime ne olacağından korkuyorum. Bu tuhaf adamdan çok korkuyorum ama Tanrım, aynı zamanda da çok merak ediyorum.

BÖLÜM 2 GÖLGE

Beton duvarları saran acı çığlıklar biraz can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Bazen *hem* hacker *hem de* infazcı olmak berbattı. İnsanların canını yakmaktan gerçekten zevk alıyordum ama bu gece, bu mızımız pislik için hiç sabrım yoktu.

Oysa, normalde bir azizin sabrına sahiptim.

En çok istediğim şeyi nasıl bekleyeceğimi biliyordum. Ama bazı gerçek cevaplar almaya çalışırken, adam pantolonuna sıçmakla ve bana tutarlı bir cevap veremeyecek kadar ağlamakla meşgul olduğunda biraz gergin oluyordum.

“Bu bıçak, yarısına kadar gözbebeğinin içine girmek üzere,” diyerek onu uyardım. “Sana merhamet bile göstermeyip onu beynine kadar itmeyeceğim.”

“Siktir adamım,” dedi bağırarak. “Sana birkaç kez depoya gittiğimi söyledim. Ben bu kahrolası ritüeller hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Yani, işe yaramaz biri olduğunu mu söylüyorsun?” dedim bıçağı gözüne doğru yaklaştırarak.

Bir santimetreden daha kalın olmayan derisi bıçağın gözüne girmesini engelleyebilirmiş gibi gözlerini sımsıkı kapattı.

Siktir! Çok komikti.

“Hayır, hayır, hayır,” diye yalvardı. “Sana daha fazla bilgi verebilecek birini tanıyorum.”

Burnundan aşağı ter damlıyor, yüzündeki kana karışıyordu. Aşırı uzamış yağlı sarı saçları alnında ve ensesinde keçeleşmişti. Şimdi çoğu kırmızıya boyandığı için herhâlde artık sarışın sayılmazdı.

On tırnağının yanı sıra kulaklarından birini ve her iki Aşıl topuğunu da kesmiştim, adı herifin çok hızlı kan kaybetmesine izin vermeyecek belirli yerlerde birkaç bıçak yarası vardı ve sayılamayacak kadar fazla kemiği kırılmıştı.

Bu şerefsiz herif buradan kalkıp gidemeyecek, orası kesindi.

“Daha az ağla, daha çok konuş!” diye bağırdım, bıçağın ucunu hâlâ kapalı olan gözkapığına sürterek.

Bıçağın altından kaçtı, kirpiklerinin altından yaşlar akıyordu.

“A...adı Fernando. Kızları yakalamaya yardım etmek için kaçakçı göndermekten sorumlu operasyon liderlerinden biri. Depoda ço...çok önemli biri, esasında oradaki her şeyi o yönetiyor.”

“Fernando ne?” diye tersledim.

Hıçkırarak ağlıyordu. “Bilmiyorum adamım,” diye inledi. “Kendini Fernando diye tanıttı.”

“Nasıl biri bu Fernando?” Dişlerimi sabırsızlıkla sıkıp gıcırdattım. Burnunu çekti, çatlamış dudaklarından sümükleri akıyordu.

“Meksikalı, kel, saçının dibinde bir yara izi var ve sakallı. Yara izini fark edersen, çok fena görünüyor.”

Kaslarım patlarken inleyerek boynumu ovdum. Lanet olasıca uzun bir gündü.

“Harika, teşekkürler dostum,” dedim sanki son üç saattir ona yavaş yavaş işkence eden ben değilmişim gibi.

Daha sakin nefes almaya başladı, bana çirkin kahverengi gözleriyle baktığında gözlerinden umut fışkırıyordu.

Neredeyse gülecektim.

“Gi...gitmeme izin mi veriyorsun?” diye sordu bana uyuz bir sokak köpeği gibi bakarak.

“Tabii,” dedim neşeyle. “Eğer ayağa kalkıp yürüyebilirsen.”

Kesik topuklarına baktı, ayağa kalkarsa vücudunun öne doğru savrulacağını benim kadar iyi biliyordu.

“Lütfen adamım,” diye yalvardı. “Çıkmama yardım edebilir misin?”

Yavaşça başımı salladım. “Elbette. Sanırım bunu yapabilirim,” dedim kolumu geri çekip bıçağımı gözbebeğine saplamadan hemen önce.

Anında öldü. Gözlerindeki umut henüz kaybolmamıştı. Daha doğrusu, bir gözündeki.

“Sen bir çocuk tecavüzcüsüsün,” dedim yüksek sesle, beni artık duyamayacak olmasına rağmen. “Sanki yaşamana izin verecekmişim gibi” diyerek sözümü kahkahayla bitirdim.

Bıçağımı yuvasından çıkardım, çıkan ses beni önümüzdeki birkaç saat içinde yapacağım yemek planlarını mahvetmekle tehdit etti. Bu can sıkıcıydı çünkü açtım. İyi bir işkence seansı yapmaktan zevk alsam da, buna eşlik eden seslerden tatmin olacak bir pislik değildim.

Vücutların aşırı acıya ve içine daldırılan yabancı cisimlere katlanırken çıkardığı hırıltı, homurtu ve diğer garip sesler, uyurken dinleyebileceğim film müziklerinden biri olamazdı.

Şimdi sıra en kötü kısımda, onu parçalara ayırıp uygun şekilde ortadan kaldırmaktaydı. Bunu benim için yapabilecek diğer insanlara güvenmiyordum, bu yüzden sıkıcı, pis işlerle uğraşıyordum.

İç çektim. Neydi o söz? Doğru yapılmasını istiyorsan kendin yap mıydı?

Öyleyse bu durumda, eğer yakalanmak ve cinayetten yargılanmak istemiyorsan cesedi de ortadan kendin kaldıracaksın.

Gece saat onmuş gibi geliyordu ama daha akşamın beşiydi. Ceset parçalarıyla uğraştıktan sonra olduğu gibi tam hamburger havasındayım.

En sevdiğim hamburgerci, 3. Cadde'nin hemen dışında ve evimden çok uzakta değildi. Seattle'da park etmek büyük dert, bu yüzden birkaç blok öteye park edip oraya yürümek zorunda kaldım.

Bir fırtına yaklaşıyordu ve yakında yağmur damlaları başımıza ve omuzlarımıza buz parçaları gibi inecekti, tipik Seattle havası.

İşçi karınca sürüsü gibi koştururan insanlarla dolu dükkânların ve birkaç mağazanın önünden geçerek sokakta yürürken ıslık çalıyordum.

Önümde ışığı yanan bir kitapçı vardı, sıcak parıltısı soğuk, ıslak kaldırımında parlıyor ve yoldan geçenleri sıcaklığına davet ediyordu. Yaklaştıkça, insanlarla dolu olduğunu fark ettim.

Yürümeye devam etmeden önce içeriye doğru baktım. Kurgu kitaplarıyla ilgilenmiyordum sadece bana bir şeyler öğretecek olanları okurdum. Özellikle bilgisayar bilimi ve korsanlığı hakkında olanları.

Artık bu kitapların bana öğretebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Utalaşmış ve hepsini geride bırakmıştım.

Başka bir şeye bakmak için başımı çevirdiğimde, gözlerim kitapçının hemen dışındaki bir panoya takıldı, bana doğru gülümseyen bir yüz parladı.

Ayaklarım bir anda beton kaldırıma yapışana kadar yavaşladı. Biri arkadan bana çarptı, kısa boyuyla beni zar zor hareket ettirmişti ama yine de içine düştüğüm tuhaf dalgınlıktan beni çıkarmayı başardı.

Arkamdaki öfkeli adama dik dik baktım, ağzını açıp bana küfretmeye hazırlanıyordu ama yaralı yüzüme bakar bakmaz koşar adım uzaklaşmaya başladı. Bu kadar dikkatim dağılmış olmasa hâline gülerdim.

Önümde imza günü yapan bir yazarın resmi vardı.

Kahretsin ki inanılmaz biriydi.

Uzun, dalgalı, tarçın rengi saçları zarif omuzlarına dökülüyordu. Kremsi, fildişi teninde burnunu ve yanaklarını süsleyen çilleri vardı, masum yüzünü fazla boğmayan hafif ve dağınık çiller.

Beni çeken şey gözleriydi. Ateşli, çekik, çaba harcamadan hep baştan çıkarıcı görünen gözlerden. Neredeyse saçlarıyla aynı renkti. Çok açık, alışılmadık bir kahverengi. Herhangi bir erkek bu kızın bir bakışıyla dizlerine kapanırdı.

Düz, beyaz dişlerinin parlak bir gülümsemesiyle gerilen dudakları sarkık ve pembeydi.

Resmin altındaki ismi not aldım.

Adeline Reilly.

Bir tanrıçaya uyacak güzel bir isim.

Güzelliği, dergi raflarında görülen o plastik güzellikler gibi değildi. O kapaklardan birine photoshopsuz ve ameliyatsız hâliyle kolayca çıkabilecek olsa da görünüşü doğaldı.

Hayatım boyunca bir sürü güzel kadın gördüm. Çok kadınla da seviştim ama ondaki bir şey beni büyülüyordu. Sanki arkamda bir kasırga vardı, beni ona doğru itiyor ve direncimi kırıyordu. Ayaklarım beni kitapçıya doğru sürükledi, siyah botlarım girişteki paspası ıslatıyordu.

Havayı dolduran tek kalıcı koku, her ne kadar içeriyi tıka basa dolduran kalabalık insan grubuna karışmış olsa da kullanılmış kitaplardan gelen kokuydu. Bu küçük yapı ancak odanın sol tarafında sıralanmış on büyük kitaplık, sağ taraftaki küçük kasa ve otuz kişi için yapılmıştı, daha fazlası için değil. Şimdi ise havasız mağazanın ortasında yazarın oturduğu büyük bir masa ve mekânın alabileceği sayının en az iki katı insan vardı.

İçerisi çok sıcaktı. Çok da kalabalık.

Ayrıca yanımdaki pislik sürekli burnunu karıştırıyor, kirli eli tuttuğu kitabın her yerine değiyordu. Kapaktaki *Reilly* 'ye bir bakış attım.

Zavallı kız. Muhtemelen her yerinde sümük olan bir kitabı imzalamak zorunda kalacaktı.

Cennetin kapıları açılıyormuş gibi hissettiğimde, ağzımı açıp pisliğe burun deliklerinde hazine aramayı bırakmasını söylemek üzereydim.

O anda, önümdeki insanlar muhteşem bir açıyla ayrılıp etrafı daha net görmemi sağladı. Başta onu sadece gözümün ucuyla görebiliyordum ama küçük bir bakış kalbimin yere çakılması için yeterliydi.

Başım, *Şeytan* filmlerindeki o acayip sürtüklerden biri gibi döndü, yavaşça ama yüzümde şeytani bir gülümseme yerine, dünyanın gerçekten düz ya da bir bok olduğuna dair kanıt olduğunu yeni öğrenmiş gibi bir ifade olduğuna emindim.

Çünkü bu da lanet derecede gülünçtü.

Oksijen, kelimeler, tutarlı düşünceler; Adeline Reilly'ye ilk bakışında tüm bu saçmalıklar benden uzaklaştı.

Siktir.

Gerçekte daha da muhteşem. Görünüşü dizlerimin bağını çözüyor ve nabzımı hızlandırıyordu.

Tanrının gerçekten var olup olmadığını bilmiyordum. İnsanlığın

ayda yürüyüp yürümediğini bilmiyordum ya da paralel evrenlerin var olup olmadığını. *Bildiğim* şey az önce hayatın anlamını yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bir masanın arkasında otururken bulduğumdu.

Derin bir nefes alarak arkada duvara yaslanacak bir yer buldum. Henüz yakınlaşmak istemiyordum.

Hayır.

Bir süreliğine onu izlemek istiyordum.

Bu yüzden arkada durup düzinelerce kafanın arasından ona baktım. Boyum için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü kısa olsam muhtemelen herkesi ezip geçerdim.

Uzun boylu, zarif bir kadın yeni saplantıma bir mikrofon uzattı ve diğeri kısa bir an için mikrofondan kaçmaya hazır gibi görünüyordu. Kadın ona kopuk bir kafa vermiş gibi mikrofona baktı ama bakış saniyeler içinde yok oldu, maskesini yerine takmadan önce bir anlığına oradaydı. Sonra mikrofonu kapıp titreyen dudaklarına götürdü.

“Başlamadan önce...”

Siktir, sesi saf buğuydu. Sadece porno videolarında duyulabilecek türden. Alt dudakımı ısırıp içimdeki inlemeyi bastırdım.

Duvara yaslanıp onu izledim, karşımdaki küçük yaratıktan kesinlikle büyülenmiştim.

Göğsümde tarifsiz, karanlık bir şey yükseliyordu. Siyah, şeytani ve zalim. Hatta tehlikeli.

Tek istediğim onu dağıtmaktı. Onu parçalara ayırmak. Sonra da bu parçaları benimkilere uyacak şekilde düzenlemek. Uymamaları umurumda değildi, lanet parçaları *uyduracaktım*.

Kötü bir şey yapmak üzere olduğumun farkındaydım. Asla geri dönemeyeceğim çizgileri aşacağımı biliyordum ama zerre umurumda değildi.

Çünkü takıntılıydım.

Bağımlıydım.

Eğer sonunda bu kız benim olacaksa her çizgiyi seve seve aşardım. Onu benim olmaya *zorlamak* anlamına gelse de.

Kararımı çoktan vermiştim ve bu karar beynimde taş gibi güçleniyordu. O anda, ortalıkta dolanan gözleri benim gözlerime kaydı ve neredeyse dizlerimi yere indirecek bir güçle gözlerimiz çarpıştı. Sanki benim olduğum kadar onun da mest olmuş gibi gözlerinin kenarları hafifçe kıvrıldı.

Sonra önündeki okur dikkatini başka yöne çekti. Onu en az elli tanığın önünde kaçırmak gibi aptalca bir şey yapmadan gitmem gerektiğini biliyordum.

Önemli değil, henden kaçamayacaktı.

Kendime küçük bir fare bulmuştum ve onu tuzığa düşürene kadar durmayacaktım.

10 Nisan 1944

Ziyaretçim burada, penceremin önünde, yazarken beni izliyor. Elim titriyor, korkudan mı değil mi karar veremiyorum. Çabalasam da bu hissi açıklayamıyorum. Bu hisleri yazmaya çalıştım, açıklamaya ama hiçbir kelime yeterli gelmiyordu.

Sanırım en iyi açıklayacak şey nefes kesici olduğu.

Sorunum ne, bilmiyorum ama bir şeylerin çok yanlış olduğunu söylemeye gerek yok. Gözlerimiz birleştğinde nefesim kesiliyor. Kanım alev alıyor. Açıkta kalmış bir elektrik teli tenime uzanıyormuş gibi hissediyorum.

Bu içgüdüsel bir tepki ve korkarım ona bağımlı oluyorum. Şu an yaklaşıyor. Dikkatimi yazıdan alıp göz temasını sürdürüyorum. Artık olağan hâle geldi. Dikkat dağınıklıklarım. John fark etmeye başladı. Beni soru yağmuruna tutuyor, aklımdakinin ne olduğunu soruyor. Sevdiğim adama başka bir adama düşündüğümü nasıl söylerim? Kocam beni öperken başka bir adama hayal etmeye başladığımı nasıl söylerim, bana dokunduğunda?

Ziyaretçim karanlığa karışarak geri çekiliyor.

Bu adamdan korkuyorum ama yine de onu hâlâ çok merak ediyorum.

BÖLÜM 3

MANİPÜLATÖR

Cuma gecemi bu şekilde geçireceğimi hayal etmemiştim. İçinde ne tür yaratıkların kapana kısıldığını ancak Tanrı'nın bildiği eski püskü bir evin duvarlarını kazıdım.

Açlıktan deliye dönmüş ve yıllardır beslendiği böceklerden başka bir şey olmayan duvarlarda hapsoldüğü için her şeyi yemeye istekli kuduz bir sincabın ayağa kalkıp uzanmış koluma tutunmasını bekliyordum.

Kolum omuz hizama kadar Greyson'ın açtığı kahrolası deliğin içindeydi, el fenerini avucumda sımsıkı tutuyordum. Sadece kolumun ve etrafa bakmak için başımın bir kısmının tuhaf bir açıyla sığacağı kadar boşluk vardı.

Bu aptalcaydı. *Ben* aptaldım.

Greyson çıkarken kapının çarptığını duyduğum an hasarı kontrol ettim. Kocaman bir delik değildi ama beni durduran şey iki duvar arasındaki oldukça büyük boşluktu. En az bir metrelik bir boşluk. Bir sebep olmasa neden bu şekilde inşa edilsin ki?

Sanki bir mıknatıs beni ona doğru çekiyormuş gibi hissediyordum. Ne zaman uzaklaşmaya çalışsam kemiklerimde güçlü bir titreşim doluyordu. Parmak uçlarım uzanma ihtiyacıyla sızlıyordu. Sadece dipsiz boşluğun içine bakmak ve adımı seslenen şeyi bulmak için.

Şimdi buradaydım, eğilmiş, kendimi bir deliğe tıkiyordum. Bu gece benimkinin içini dolduramayacaksam sanırım enerjimi bu şekilde atmak iyi olacaktı.

Telefonumdaki el feneri duvarın içindeki ahşap kirişleri, kalın örümcek ağlarını, tozu ve böcek ölümlerini gösteriyordu. Diğer tarafa dönüp ışığı o tarafa tuttum. Hiçbir şey yoktu. Örümcek ağları daha fazlasını görmek için fazla kalındı, bu yüzden telefonumu sopa gibi kullanıp birkaçını parçaladım.

Yemin ederim eğer düşürürsem fena *sinirlenecektim*. Onu geri almanın bir yolu yoktu, yeni bir tane almam gerekecekti.

Cildime dokunan, üzerimde böcekler geziniyormuş gibi hissettiren kıl benzeri ağların dokunuşundan irkildim. Sola dönüp ışığı bir kez daha doğrulttum.

Birkaç tane daha örümcek ağına vurdum, pes etmeye ve beni bu aptal duruma sokan siren çağrısını duymazdan gelmeye hazırdım.

İşte.

Koridorun biraz aşağısında ışıktaki parıldayan bir şey vardı. En ufak bir ipucu, heyecanla zıplamam, kafamı kalın alçıpana çarpmam ve alçı parçalarının üstüme saçılması için yeterliydi.

Ah!

Kafamın arkasındaki hafif zonklamayı umursamayarak kolumu çektim ve koridorda koşarak gizemli nesneyi gördüğüm yerin uzaklığını tahmin ettim.

Bir resim çerçevesini alıp çivisinden çıkardım ve yavaşça yere bıraktım. Bunu, büyük büyükannemin retro bir bisiklette otururkenki resminden, sepette bir demet ayçiçeğiyle otururkenki bir resmine rastlayana kadar birkaç kez daha yaptım. Gülümsüyordu, fotoğraf siyah beyaz olsa da kırmızı ruj sürdüğünü biliyordum. Büyükannem kahveyi koymadan kırmızı rujunu sürdüğünü söylerdi.

Resmi duvardan çekip önümde haki yeşili bir kasa görünce nefesimi tuttum. Sadece kilit için bir kadrani olan eski bir şeydi. Parmaklarım kadranda dolaşırken heyecan akciğerlerimi yakıyordu.

Hazine keşfetmiştim. Sanırım bunun için Greyson'a teşekkür etmeliydim. Yine de atalarımın son derece şüpheli kararlarına artık tepeden bakmaması için bu fotoğrafları sonradan ortadan kaldıracığımı düşünmek istiyordum.

Soğuk bir esinti vücudumu kaplayıp kanımı buza çevirirken kasa-ya bakıyordum. Aniden gelen dondurucu bir soğukla arkamı döndüm, gözlerim boş koridoru taradı.

Dişlerim titriyordu ve sanırım ağzımdan duman çıktığını bile görebiliyordum, geldiği gibi hızla da dağıldı. Bedenim yavaşça normal ısisına döndü ama omurgamda hâlâ bir serinlik hissediyordum.

Gözlerimi boşluktan ayıramıyordum, bir şeyler olmasını bekliyordum ama dakikalar geçtiği hâlde orada öylece duruyordum.

Odaklan Addie.

Resmi yavaşça indirdim, garip ürpertiye üzerimden atmaya karar verdim ve Google'da bir kasayı nasıl kıracağımı araştırdım. Süreci adım adım anlatan birkaç forum bulduktan sonra, dedemin garajdaki tozlu alet kutusuna doğru koştum.

Büyükannem evin sahibi olduğunda bile burası asla arabalar için kullanılmamıştı. Onun yerine genellikle dedemin aletlerinden ve evin ıvır zıvırlarından oluşan nesiller boyu biriken çöp burada toplanmıştı. İhtiyacım olan aletleri alıp merdivenleri koşarak çıktım ve kasayı zorlamaya devam ettim. Eski şey koruma açısından oldukça boktandı ama sanırım bu kutuyu buraya kim sakladıysa, aslında kimsenin onu bulmasını beklemiyordu. En azından onlar hayattayken.

Birkaç başarısız deneme, hüsrarla inleme nöbeti ve bir parmağımın ezilmesinin ardından adi şeyi sonunda açtım. El fenerimi tekrar

kullanarak içinde kahverengi deri ciltli üç kitap buldum. Para yoktu. Mücevher yoktu. Gerçekten değerli hiçbir şey yoktu, en azından maddi olarak.

Açıkçası bunları bulmayı beklemiyordum çünkü çoğu insanın kaskaları öyle şeyler için kullandığı düşünülürse hiçbir şey bulamamak beni şaşırtmıştı.

Elimi uzatıp günlükleri aldım, parmak uçlarımdaki yağlı yumuşak deri hissinin tadını çıkardım. Parmaklarımı ilk kitabın üzerindeki yazıda gezdirirken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Genevieve Matilda Parsons.

Büyük büyükannem. Kırmızı ruju ve parlak gülümsemesiyle nam salan, kasayı gizleyen fotoğraftaki kadın. Büyükannem onun her zaman Gigi ismini kullandığını söylerdi.

Diğer iki kitaba hızla bakınca üzerlerinde aynı ismin yazıldığını gördüm. Günlükleri mi? Öyle olmalıydı.

Sersemlemiş hâlde yatak odama yürüdüm, kapıyı arkamdan kapattım ve bağdaş kurup yatağıma yerleştim. Her kitabın etrafına deri bir kordon sarılıydı, onları kapalı tutuyordu. İlk günlüğü elime aldım, ipi dikkatlice çözüp kitabı açtığımda dış dünya solup gitti.

Bu *gerçekten* de bir günlüktü. Her sayfada kadınsı bir el yazısıyla yazılmış bir yazı, her sayfanın altında da büyük büyükannemin kendine özgü rujlu öpücüğünün izi vardı.

Ben doğmadan önce ölmüştü ama onun hakkında sayısız hikâye dinleyerek büyümüştüm. Büyükannem asi kişiliğini ve keskin dilini annesinden miras aldığını söylerdi. Onun günlükleri bilip bilmediğini merak ettim. Hiç okuyup okumadığını.

Eğer Genevieve Parsons, büyükannemin söylediği kadar asiyse bu günlüklerin bana anlatacağı birçok hikâye olduğunu hayal edebiliyordum. Gülümseyerek diğer iki kitabı açtım ve en baştan başladığımdan emin olmak için her kitabın ilk sayfasındaki tarihi kontrol ettim.

Sonra bütün gece okumaya devam ettim, her bir yazıdan gitgide daha da fazla rahatsız oluyordum.

Aşağıdan gelen bir gümbürtü beni huzursuz bir uykudan uyandırdı. Bilinçaltımın derinliklerinde kalmış yoğun, kalıcı bir sisten kopmuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak kapalı kapıma baktım, beynim duyduklarımı idrak edene kadar belli belirsiz ana hatlara odaklandım. Kalbim benden çok önde, ensemdeki tüyler yükselirken göğsümün içindeki kas hızla atıyordu.

Midemde bir huzursuzluk bulutu dolanıyordu ve birkaç saniye sonra duyduğum sesin ön kapımın kapanma sesi olduğunu fark ettim.

Yavaşça doğrulup yorganın altından çıktım. Adrenalin şu anda içimde dolaşıyordu ve tamamen uyanmıştım.

Az önce biri evimin içindeydi.

Herhangi bir ses olabilirdi. Temel inşaatı sesi olabilirdi ya da siktir! Bir çift hayalet kabadayılık ediyor bile olabilirdi ama tıpkı içgüdülerin kötü bir şey olacağını söylemesi gibi benimki de bana birinin az önce lanet olası evimde olduğunu söylüyordu.

Kapımı yumruklayan kişi miydi? O olmalıydı, değil mi? Bir yabancının bir milden fazla yürüyerek malikâneye sadece kapıya vurup gitmek için gelmesi çok büyük bir tesadüf olurdu. Şimdi de geri gelmişti.

Tabii eğer gittiyse.

Titreyerek yatağımdan kalktım, soğuk bir ürperti üzerimi kaplayıp rüylerimi diken diken etti. Telefonumu komodinin üzerinden aldım ve yavaşça kapıya doğru ilerledim. Çınlayan yüksek gıcirtıdan sinerek kapıyı usulca açtım.

Kapımdaki menteşeleri yağlamak için Teneke Adam'a,* Aslan'ın** cesaretine ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı. Yaprak gibi titriyordum ama korkarak birinin evimin içinde serbestçe dolaşmasına izin vermeyi de reddediyordum.

Dügmeye bastığımda çalışan birkaç lamba titreyerek koridoru aydınlattı, zihnimin bana oyun oynayıp ışığın hemen ötesinde yaşayan gölge insanları aklıma getirmesi için yeterliydi bu. Yavaşça merdivene doğru ilerlerken, geçtikçe beni duvarlardaki resimlerden izleyen gözleri hissediyordum.

Beni aptalca bir hata daha yaparken izliyorlardı. Sanki *seni aptal kız, öldürülmek üzeresin* der gibilerdi.

Arkamı kolla.

Tam arkanda.

Son düşünce, arkamda kimsenin olmadığını bilmeme rağmen nefesimi tutup arkamı dönmeme neden oldu. Boktan beynim biraz fazla yaratıcıydı.

Kariyerim için harikalar yaratan bir özellikti ama şu anda bunun için minnettar olacak değildim.

Daha hızlı ilerleyip merdivenlerden aşağı indim. Hemen, retinamı yakan parlaklığa yüzümü buruşturarak ışıkları açtım.

Diğer seçenekten daha iyiydi;

* Teneke Adam (Tin Man): ABD'li yazar Frank Baum'un *Oz Büyücüsü* romanından bir karakter.

** Korkak Aslan (Cowardly Lion): Frank Baum'un *Oz Büyücüsü* romanından bir karakter.

tek bir ışık huzmesiyle etrafı araştırsam ve evimde o şekilde gizlenen birini bulsam anında ölürdüm. Bir saniye orada kimse yok ve sonraki saniye *merhaba*, işte katilim. Siktir! Hayır kalsın, teşekkür ederim.

Salonda ya da mutfakta kimseyi bulamayınca arkamı dönüp kapımın tokmağını çevirdim. Hâlâ kilitliydi yani giden kişi bir şekilde kapıyı yeniden kilitlemeyi başarmıştı ya da aslında hiç gitmemişti.

Derin bir nefes alarak oturma odasını hızla geçip mutfığa girdim ve doğruca bıçaklara yöneldim.

Ama göz ucuyla orada duran ve beni olduğum yere çivileyen bir şey gördüm. Gözlerim ona kaydı, tezgâhın üzerinde tek bir kırmızı gül durduğunu görünce dudaklarımın arasından bir küfür döküldü.

Çiçeğe canlı bir tarantula gibi bakıyordum, doğrudan bana bakıyor ve yaklaşmam için bana meydan okuyordu. Eğer yaparsam beni kesinlikle canlı canlı yiyecekti.

Titrek bir nefes vererek çiçeği tezgâhtan çekip aldım ve parmaklarımın arasında yuvarladım. Dikenler gövdeden ayrılmıştı ve bunun parmaklarıma batmasını önlemek için bilerek yapıldığına dair içimde garip bir his vardı.

Ama bu fikir çılgıncaydı. Biri gece evime gizlice girip bana çiçek bırakıyorsa niyeti erdemli olmak değildi. Beni korkutmaya çalışıyordu.

Yumruğumu sıkıp çiçeği avucumun içinde ezdim ve çöp kutusuna atıp ardından asıl görevime devam ettim. Çekmeceyi hızla çekip açtım, gümüş takımlar sessizlikte yüksek sesle şingirdedi. Ardından en büyük bıçağı seçip çekmeceyi sertçe kapattım. Sessiz ve temkinli olmak için fazla sinirliydim.

Burada kim saklanıyorsa benim geldiğimi bir mil öteden duyacaktır ama umurumda değildi. Saklanmak gibi bir niyetim yoktu.

Köpürüyordum.

Ben üst katta uyurken birinin zorla evime girmesi hoşuma gitmemişti. Özellikle birinin beni kendi evimde savunmasız hissettirmesinden hiç hoşlanmazdım.

Sonra da bana lanet bir ucube gibi çiçek bırakma cüretini göstermek mi? Dikenlerini kopararak o gülü güçsüz bırakmış olabilirdi ama bir gülün boğazından aşağı sokulduğunda hâlâ ölümcül olduğunu ona seve seve gösterecektim.

Girişi ve ikinci katı iyice kontrol ettim ama beni bekleyen kimseyi bulamadım. İkinci kattaki koridorun sonunda tavan arasına açılan kapıya baktığımda arayışım bir çığlıkla kesildi.

Olduğum yerde donup kaldım. Ne zaman malikânedeki her odayı aramadığım için kendimi azarlayarak ayaklarımı ileri doğru zorlamaya çalışsam, hareketsiz kalıyordum. Bütün içgüdülerim o kapıya yaklaşmamam için bana bağırıyordu.

Bunu yaparsam korkunç bir şey bulacağımı.

Tavan arası, büyükannemin sık sık inzivaya çekildiği, günlerini örgü örerken bir şarkı mırıldanarak geçirdiği, her yönden çalışan birkaç vantilatörün yaz aylarında onu serinlettiği yerd. Bazı günler çatı katından gelen o melodileri duyduğuma yemin edebilirdim ama oraya gidip bakmaya bir türlü cesaret edemiyordum.

Görünüşe göre bu, şimdi de üstesinden gelemeyeceğim bir kahramanlıktı. Oraya gidecek cesaretim yoktu. Adrenalin tükeniyor ve yorgunluk kemiklerime ağır bir yük bindiriyordu.

İç çekerek bir bardak su almak için ayaklarımı tekrar mutfığa sürükledim. Bardağı tekrar doldurup boşaltmadan önce üç yudumda içtim.

En sonunda bıçağı bırakıp büyük tezgâhın önündeki bar taburesine çöktüm. İnce bir ter tabakası alnımı ıslatıyordu, eğilip soğuk mermer tezgâha yaslandığımda tüm vücudum ürperdi.

Giren kişi gitmişti ama bu gece izinsiz girdiği tek yer benim evim değildi.

O şimdi kafamın içindeydi, tam istediği gibi.

“Dün gece biri evime girdi,” dedim açıkça. Telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırmıştım. Kahvemi karıştırırken kaşık seramik kupanın içinde çınlıyordu. İkinci bardağımdaydım ve hâlâ gözlerimde halter varmış da göz kapaklarım bir ağırlık kaldırma yarışındaymış gibi hissediyordum.

Dün gece sapık gittikten sonra tekrar uyuyamamıştım, bu yüzden pencerelerin hepsinin kilidini kontrol ederek bütün evi gezdim.

Bunların beni daha çok rahatsız ettiğini fark ettim. Kapı ve pencerelerin her biri ondan önce de o gittikten sonra da kilitliydi. O zaman eve nasıl girip çıkmıştı?

“Dur, ne dedin sen? Biri senin evine gizlice mi girdi?” diye haykırdı Daya.

“Evet,” dedim. “Tezgâhımın üstüne kırmızı bir gül bırakmış.”

Sessizlik oldu. Daya Pierson’ın nutkunun tutulacağını hiç düşünmezdim.

“Yine de yaşananların hepsi bu değil. Genel anlamda dün geceki saçmalığın en kötüsü sanırım.”

“Başka ne oldu?” diye sordu sertçe.

“İşte, Greyson tam bir göt. Biri ön kapıma vurduğunda, diliyle boynumdaki gizemli deliği bulmaya çalışıyordu. Demek istediğim, sertçe vurduğunda. Gidip baktım ama kimse yoktu. Sanırım bunu yeni arkadaşım yaptı.”

“Siktir, ciddi misin sen?”

Kalanını anlatmaya devam ettim. Biraz Greyson'ın şımarıklığından şikâyet etmeye takılıp kaldım. Sonra yumruğunun duvarıma girişi ve acıklı bir şekilde çıkışı. Kasadan ve bulduğum günlüklerden bahsetmedim ya da ne okuduğumdan. Okurken henüz o iğrenç aşk hikâyesini ya da yazılardaki ironiyi algılayabilmiş değildim, aynı gece evime biri girmişti.

“Bugün yanına geliyorum,” dedi Daya.

“Tadilata hazırlanmak için bugün evi temizlemem gerekiyor,” diyerek karşı çıktım, bunu düşünürken çoktan bitkin düşmüştüm.

“O zaman yardım edeceğim. Temizliği ilginç kılmak için gündüz içeceğiz.”

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı. Daya her zaman bana harika bir arkadaş olmuştı.

Ortaokuldan beri en yakın arkadaşımdaydı. Mezuniyetten sonra hatta farklı üniversitelere gittiğimizde bile iletişimimiz kopmadı. Son birkaç yıldır birbirimizi sadece tatillerde ve senelik perili panayırlarda görebiliyorduk.

Daya Bilgisayar Bilimleri bölümünden mezun olurken, ben bir yıl sonra bölümü bıraktım ve yazarlık kariyerime devam ettim. Her nasılsa bir hacker grubuna girmeyi başardı ve hükümetin sırlarını halka ifşa ederek insanlar için âdeta bir adalet savaşçısı oldu.

O şimdiye kadar tanıştığım en büyük komplo teorisyeni ama ben bile bulduğu şeyin rahatsız edici olduğunu ve artık teori olarak kabul edilemeyecek kadar çok kanıt olduğunu kabul edebilirdim.

Ne olursa olsun, her ikimizin işi de günlük hayatımızda bize bol miktarda özgürlük sağlıyordu. Çoğu insandan daha şanslıydık.

“Gerçekten minnettarım. Yakında görüşürüz.” dedim kapatmadan önce.

İç çekip önümde duran günlüklere baktım. Henüz birinci kitabı bitirmemiştim ve devam etmek konusunda gergindim. Okuduğum her kelimeden sonra Gigi'yi reddetmek istiyordum.

Neredeyse onun yerinde olmak istediğim kadar.

12 Nisan 1944

Geri geldi. Eğer gelmeseydi hayal kırıklığına uğrayacağımı söyleme cesareti gösteriyorum. John iş için Serafina da okul için gitti. Ev boşaldığı anda pencerede bekledim. İtiraf etmeliyim ki gurur duyduğum bir an değildi.

Bu sefer eve girdi. Girdiğinde donup kaldım. Yapacaklarından ödüüm kopmuştu ama aynı zamanda bir sonrakı hamlesini tahmin ediyordum.

Gölgeler özelliklerini gizlemeden bütün yüzünü bana gösterdiğinde nefesim tutuldu.

Güzeldi. Delici mavi gözler. Keskin bir çene hattı. Büyük. Çok büyük.

Konuşmayı reddederek yanıma yaklaştı. Parmaklarıyla yüzümü okşadı. Çok nazikçe. Parmaklarının tenimde dolaşmasına izin vererek etrafımda döndü.

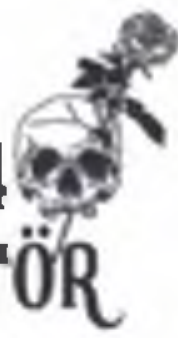
Dokunuşuyla titredim, gülümsemi. Gülümsemesi göğsümden kalbimi durdurdu.

Sonra gitti. Tek kelime etmeden dışarı doğru yürüyüp gitti.

Neredeyse dönmesi için yalvaracaktım ama kendimi durdurdum.

Geri gelecek.

BÖLÜM 4 MANİPÜLATÖR

“Büyükannen bir *ucubeydi*,” dedi Daya, eski ve tozlu iç çamaşırlarını asmaya başlamadan önce. Önümdeki manzaradan rahatsız olarak itiraz ettim. Aptal arkadaşım dantelli iç çamaşırının kenarlarını tutup kışkırtıcı bir hareketle dilini sallıyordu ya da kışkırtıcı olması gereken bir hareketle.

Daha da çok rahatsız olmuştum.

“Lütfen, dur.”

Gözlerini oyuncu bir ifadeyle döndürüp orgazm oluyormuş gibi yaptı ama bu hâli bana daha çok içinden şeytan çıkarılıyor gibi görünmüştü.

“Şu anda tamamen uygunsuz davranıyorsun. Ya büyükannem seni görebiliyorsa?”

Bu onu hizaya getirirdi. İç çamaşırı da yüz ifadesi de düştü.

“Onun bir hayalet olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu, iri gözleriyle, büyükannemin hayaleti onunla ce-e oynamak üzereymiş gibi evi inceliyordu. Gözlerimi devirdim. Büyükannem oynayabilecek olsaydı muhtemelen oynardı.

“Büyükannem bu evi severdi. Kalsaydı şaşırmazdım.” Umursamaz bir tavırla omuz silktim. “Daha önce hayalet gördüm ve bir sürü açıklanamayan bok oldu.”

“Bir kaltağı nasıl ayıltacağını gerçekten biliyorsun, değil mi?” diyerek şikâyet etti, iç çamaşırını hafif kızgın bir tavırla çöp kutusuna atarken. Davranışından memnun olarak gülümsedim. Onu büyükannemin yırtık pırtık iç çamaşırını yüzüme sallamayı bıraktıracak ne gerekiyorsa yapardım.

“Gidip bize bir içki daha yapayım,” diyip gönlünü aldım, kocaman bir çöp poşetini kaldırıp omzuma atarken. Cığerlerimden kopup gelen nefesin hırıltısıyla ya da anında ter döktüğüm için gurur duymuyordum.

Gerçekten içmeyi bırakıp daha çok spor yapmalıydım.

Bunu yeni yıl kararım yapacaktım. Muhtemelen bir hafta deneyip gelecek yıl tekrar deneyeceğime söz vererek pes edecektim. Her zaman böyle oluyordu.

“Daha sert olsun. Şimdi beni izleyen iblisler varmış gibi hissettiğim için ihtiyacım olacak.” Tekrar gözlerimi devirdim.

“Biraz striptiz yap. Bu onları korkutup kaçırır,” dedim ifadesizce. Kulağımın yanında bir uğultu saçlarımın dans etmesine neden oldu ve bir saniye sonra bir koli bandı rulosu önümde duvara çarptı. Odadan kıkırdayarak çıktım, Daya’nın beni takip eden küfürlerinin sesi odadan duyuluyordu.

Güzel olduğunu çok iyi biliyordu, bu yüzden tam tersi laflar edip onunla dalga geçiyordum. Biri arada sırada bu seksi kaltağın gururunu kırmalıydı. Öyle yapmazsam bu dünya için fazla büyük hissedecekti.

Çöp torbasını ön kapının yanına bırakıp mutfığa doğru ilerledim. Buzdolabından ananas suyu alıp daha fazla içki yapmaya başlamak için tezgâha döndüm.

Aniden durdum. Ciğerlerim daraldı ve damarlarımdan buz gibi bir his geçti, kanım buz parçalarına dönüşüyordu.

Tezgâhta yanında başka bir kırmızı gül bulunan boş bir viski bardağı duruyordu. Büyükbabamın viskisinden sadece bir damla kalmıştı.

Bardak daha önce burada değildi. Ne Daya ne de ben son bir saatir ikinci kattan inmemiştik, ikimiz de belimize kadar yaşlı insan eşyalarına gömülmüştük.

Sanki uyuyan birer pitonlarmış ve beni her an kapıp ısırabilirlermiş gibi etraflarında dolandım.

Uzanıp bardağı tutarken kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu, sanki içen kişiyi ortaya çıkaracak sihirli bir küreymiş gibi bardağı inceliyordum.

Şüphesiz, bu mutfakta benden başka kimse yoktu. Bulunduğum yerden ön kapıyı görebiliyordum. Yine de mutfığa ve oturma odasına iyice baktım, evime gizlice giren, bir bardak ve bir şişe viski alıp içmeye devam eden kişiyi arıyordum. En iyi arkadaşımın üst kattayken, altımızda pusuya yatmış tehlikeden bihaberdik.

Kimsenin girdiğini duymamıştım. Ufacık bir ses bile.

Ofkeyle ön kapıya doğru fırlayıp kolu çevirdim. Kilitli. Her zaman olduğu gibi. Gereksiz gibi görünüyordu çünkü kilitli bir ev bir sapığı dışarıda tutmak için yeterli değildi.

“İçeğim nerede kaltak? Fısıltılar falan duyuyorum,” diye seslendi Daya ikinci kattan.

“Geliyor!” diye bağıırken sesim titredi.

Mutfığa geri döndüm, sanki başka bir evrene açılan bir solucan deliği varmış ve o ucube her an ortaya çıkacakmış gibi aramaya devam ettim.

Mutfığın sağ tarafında, merdiven boşluğunun diğer tarafında koridora bağlanan bir giriş vardı. O girişin derinliklerinden karanlık taşıyordu. Giren kişi o koridorda, gözden uzak bir yerde gizleniyor olabilir. Ya da yatak odalarından birinde saklanıp benim geçmemi bekliyor olabilir.

Kan dolaşımdan bir adrenalin dalgası daha geçti. Slasher* filmlerinde etrafı aramaya giden ve beyinsiz olduğu için bağırp çağırmak istediğiniz o aptal sürtüklerden biri olabilirdim.

Ölümü gerçekten bu şekilde karşılamak istiyor muydum? Evden öylece kaçamayan ya da yardım isteyemeyen aptal bir kız olarak mı? Yoksa ne zaman isterse evime girebileceğini sanan bir pislik beni korkutacak mıydı? Büyükbabamın viskisini içmesi ve yakalanmak umurunda değilmiş gibi kanıt bırakması.

Bu beni meraklandırdı, saklanma zahmetine bile girmiyor muydu? Belli ki evin içine fark edilmeden girebileceği bir yol vardı. Bir yatak odasında ya da karanlık bir koridorda saklanmanın ne anlamı olabilir ki? Her an bana gizlice yaklaşabilirdi. İstedığı gibi gelip gidebilirdi.

Bunu düşünmek beni içten içe öfkeli ve aynı derecede çaresiz kılmıştı. En başından beri bir engel değilken kilitleri değiştirmek ne işe yarayacaktı?

Derin bir nefes alarak aptal kaltak rolünü oynamaya karar verdim. Bir bıçak aldım ve sessizliğimi koruyup adımlarımı hafifleterek tüm evi aradım. İhtiyacım olmadıkça şimdilik Daya'yı korkutmak istemiyordum.

Hiçbir şey bulamayınca mutfığa geri dönüp gülü aldım, taç yapraklarını sapından kopardım ve boş bardağa bıraktım.

İçimden neredeyse küçük başyapıtımı görsün diye geri gelmesini umdum.

“Yalan söylemeyeceğim, senin için korkuyorum,” dedi Daya açıkça, kapının önünde oyalanarak. Bütün gününü benimle evi temizlemekle geçirmişti. Bir çöp konteyneri kiraladım ve ikimiz de kolumuzu kaldıramayacak hâle gelene kadar eşya yükledik.

* Bir korku filmi türü. Bir psikopatın insanları takip ederek onları genellikle keskin aletlerle öldürmesini konu alan filmler.

On saat ve Goodwill'e* birkaç kez gelip gittikten sonra malikâne-yi temizlemeyi bitirmiştik. Büyükanneyle büyükbabam hiçbir zaman istifçi olmamışlardı ama lazım olacağı düşünülüp hiç lazım olmayan biblolar ve onun gibi eşyalar birikebilirdi.

Büyükanne öldükten sonra annem bütün evi gezdi ve buradaki şeylerin çoğunu ya sattı ya da bağışladı. Yoksa bu iş aylar olmasa da haftalar sürebilirdi.

“Korkma, iyi olacağım,” dedim.

Günün büyük kısmını almıştı ama birkaç karışık içki daha içtikten sonra Daya'ya viski bardağından bahsetmek için cesaretimi toplamıştım. O içerideyken birinin evime girdiğini saklamak yanlış olurdu. Ona gitme seçeneği vermemek adil olmazdı.

Elbette korktu ve günün geri kalanını beni onun evinde kalmaya ikna etmeye çalışarak geçirdi. Yılmayacaktım. İnsanların beni bu evden kovmaya çalışmasından bıktım. Önce ailem, yani annem ve şimdi de sapık olmayı kafasına koymuş hasta bir piç kurusu.

Korkuyordum ama aynı zamanda da aptaldım.

Yani gitmeyecektim.

Dürüst olmak gerekirse Daya'nın malikânede kalmasına şaşırmıştım. Gözleri fıldır fıldırdı ve *bu gürültü neydi?* cümlesini herhâlde birkaç bin kez kurmuştu.

Ama o zamandan beri herhangi bir şey olmamıştı.

Beni burada yalnız bırakmayı reddederek kapımda oyalanıyordu.

“Seninle kalmama izin ver,” dedi milyonuncu kez.

“Hayır. Seni tehlikeye atmayacağım.”

Yeşil gözlerinde öfke parlarken parmaklarını şıklattı. “Bak, işte gördün mü? Bu lanet olası bir sorun. Burada kalınca tehlikede olduğumu düşünüyorsan, bu seni ne yapar?” Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. “Tehlikede! Bu seni de tehlikede yapar Addie. Sen neden burada kalasın?”

Gitgide sinirlenerek iç çekip elimi yüzümü ovuşturdum. Bu Daya'nın suçu değildi. Durum tam tersi olsaydı, ben de çıldırır onun akıl sağlığından şüphe ederdim.

Ama kaçmayı reddediyordum. Açıklaması zordu ama bu bana kazanmalarına izin vermek gibi geliyordu. Parsons Malikânesi'ne sadece bir hafta önce dönmüştüm ve şimdiden oradan kovuluyordum.

Bunu neden uzatma gereği duyduğumu açıklayamazdım. Bu gizemli kişiyi analiz etmeyi. Ona meydan okuyup ondan korkmadığımı göstermeyi.

* Kilise ve bazı yardım kuruluşlarının kullanılmış ürünleri ücretsiz alıp ucuza satarak gelir elde ettikleri oluşumun adı.

Gerçi *bu* lanet, koca bir yalandı. Aslında ödüm patlıyordu, sadece inatçıydım. Daha önce de dediğim gibi aptaldım da. Ama şu an bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

O yabancı yatağımın başında durup beni uyurken izlediğinde bunu bana tekrar sorun, farklı hissedeceğime eminim.

“İyi olacağım Daya. Söz veriyorum. Yastığımın altında kasap bıçağıyla uyuyacağım. Gerekirse yatak odasında kendime barikat kurarım. Geri dönüp dönmeyeceğini kim bilebilir ki?”

Savunmam zayıftı ama sanırım bunun için ufacık bir çaba bile göstermiyordum. Bu evi terk etmeyecektim işte.

Neden halka açık yerlerde ve sosyal ortamlarda olmak kendimi ateşe vermek istememe neden oluyor da evime biri girdiğinde burada kalacak kadar cesur hissediyordum?

Bu benim aklıma da yatmıyordu.

“Seni burada bırakmak konusunda iyi hissetmiyorum. Eğer ölürsen hayatımın geri kalanı mahvolur. Sefalet içinde yaşar, *şöyle yapsaydım ne olurdu, böyle yapsaydım ne olurdu* sorularıyla bir daha gün yüzü göremem.” Tiyatrodan kaptığı dramatik tavırlarla tavana baktı ve parmağını düşünceli düşünceli çenesine koydu. “O kaltağı saçından sürükleyerek evden dışarı çıkarsaydım hâlâ yaşıyor olur muydu?” Yükselip alçalan tuhaf bir sesle bağırdı, gelecekteki kendi hâliyle ve benimle alay ediyordu.

Kaşlarımı çattım. Saçlarımdan sürüklenmemeyi tercih ederdim. Uzatmam uzun zamanımı almıştı.

“Eğer geri dönerse hemen polisi arayacağım.”

Bıkkın bir hâlde elini indirdi ve gözlerini devirdi, tavırlarından küstahlık akıyordu. Bana kızgındı.

Doğal olarak.

“Eğer ölürsen sana çok kızacağım Addie.”

Yarım yamalak bir gülümsemeyle ona baktım.

“Ölmeyeceğim.”

Öyle umuyordum.

Homurdanarak elimi sertçe tuttu ve beni sımsıkı kucakladı. Beni serbest bırakıyordu ve tek hissedebildiğim, içinde küçük bir pişmanlık da olan büyük bir rahatlamaydı.

“Eğer geri gelirse beni ara.”

“Arayacağım,” diyerek yalan söyledim. Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Derin bir nefes alıp çekmecedan bir bıçak aldım ve yorgun argın hanyoya girdim. Uzun, sıcak bir duşa ihtiyacım vardı ve sapık beni şu an rahatsız etmeye kalkışırsa onu seve seve bıçaklardım.

16 Mayıs 1944

John son zamanlarda beni sorguluyor. Sürekli evde yalnızken ne yaptığımı merak ediyor. Evle ilgilenip dantel işlediğimi söylüyorum. Sera 14 yaşında ve okul ödevlerini kendi halledebiliyor. Sadece John eve gelmeden mutlaka sıcak bir yemek yapıp sofrayı hazırlıyorum. Sıradan, kadınlık görevleri.

Benden şüpheleniyor.

Davranışlarımın değiştiğini fark etmeye başladı.

Son zamanlarda biraz farklı davrandığımı inkâr edemem. Tuhaf adam hayatıma girdiğinden beri. Pence-remden. Henüz benimle konuşmadı. Ona konuşması için defalarca yalvarsam da fayda etmedi. İsmi ni sordum. Nereden geldiğini. Beni nereden tanıdığını. Benden ne istediğini. Hiçbirine cevap alamadım.

Konuştuğunu duymayı o kadar istiyorum ki ona bir şeyler teklif etmeye başladım. Kötü şeyler.

Bir öpücük. Bir dokunuş. Bana gülümsüyor ama teslim olmuyor. Parmakları yanağımda belli belirsiz dolaşüyor ve sonra beni bir daha gelmesini arzular hâlde bırakıp gidiyor.

BÖLÜM 5

MANİPÜLATOR

Esinti bedenimi öne doğru itiyor, âdeta beni atlamaya zorluyordu. Düşüp ölme şansımı denemeye.

Pişman olmayacaksınız.

O küçük, davetsiz düşünce zihnimde dolaşmaya devam ediyordu. Her nasılsa, keskin kayalara çarpmanın -en hafifinden- bir pişmanlık hissettireceğini düşünüyordum. Ya hemen ölmezsem? Ya mucizevi bir şekilde kurtulursam ve vücudum sonunda pes edene kadar her tarafım kırık ve kanlı bir hâlde orada yatmak zorunda kalırsam?

Ya bedenim pes etmeyi reddederse ve hayatımın geri kalanını bir bitki gibi yaşamak zorunda kalırsam?

Hepsi pişmanlıktı.

Birinin boğazını temizlediğini duyunca bu düşüncelerden koptum. “Hanımefendi?”

Başımı çevirdiğimde, beni neredeyse rahatlatan bir sevecenliğe sahip, uzun boylu, yaşlı bir adam gördüm. Gri, seyrek saçları terden altında keçeleşmiş ve kıyafetleri lekelenmişti.

Gözleri, benimle üzerinde durduğum uçurumun kenarı arasında gidip geliyor ve gergin bir enerji yayıyordu. Atlayacağımı düşünüyor-
du. Ona öylece bakmaya devam ederken aksini düşünmek için bir sebebi olmadığını fark ettim.

Hâlâ hareket etmiyordum.

Adam, “Biz çıkıyoruz,” dedi.

O ve ekibi bütün gün çalışıp verandamı yeniden inşa etti, sundurmanın çaresizce ihtiyacı olan yüz germe işini halletmişlerdi. Ayağımın çürümüş tahtanın içine geçerek kanayıp yaralanmayacağına dair garanti verdiler.

Endişesi daha da derinleşirken kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. Rüzgâr sertçe esiyor, etrafımızda dönüyor ve saçlarımı karıştırıyordu. Bana yakından baktığını görebilmek için saçlarımı ellerimle ayırdım.

Küçükken, büyükannem beni uçuruma yaklaştırmazdı. Malikâne-
den sadece elli metre uzaktaydı. Özellikle güneş batarken manzara nefes kesiciydi ancak geceleri, el feneri olmadan uçurum kenarının nerede olduğunu görmek imkânsızdı.

Şu anda, güneş ufka doğru alçalıyor ve bu yalnız kara parçasını karanlık gölgelere bırakıyordu. Yaşam ve ölümü kayalık bir kenarla ayıran tehlikeden üç metre uzakta duruyorum. Yakında yok olacaktı.

Eğer dikkatli olmazsam ben de yok olacaktım.

“İyi misiniz hanımefendi?” diye sordu, öne doğru tek bir adım atarak. İçgüdüsel olarak uçurumun kenarına doğru bir adım geri attım. Adamın kahverengi gözleri tamamen açıldı ve beni aşağı çağıran güce doğru gitmemi engellemeye çalışır gibi hemen durup ellerini kaldırdı. Sadece yardım etmeye çalışıyordu, beni korkutmaya değil. Ben de karşılığında gidip onu korkuttum.

Sanırım bunca zamandır böyleydim.

Geriye baktım, adım atmaya ne kadar yakın olduğumu gördüğümde kalbim boğazımda düğümlendi. O anda hissedebildiğim tek şey saf korkuydu. Tıpkı bir saat mekanizması gibi tanıdık bir baş dönmesi hissi, bir kanalizasyondan akan su gibi mideme çöktü.

Açıkça bir sorunum vardı.

Utangaç bir tavırla uçurumdan birkaç adım uzaklaştım ve ona özür diler gibi bir bakış attım.

Sınırdaydım.

Artık gittiğim her yerden kırmızı güller çıkıyordu. Tezgâhımın üzerinde duran viski bardağını görelî üç hafta olmuştu.

Daya gittikten sonra uzun, sıcak bir duş aldım. Bu arada da rapor hazırlamaya başlamam gerektiğine karar vermiştim. Arkamda bir kanıt bırakmak için. Böylece ölürsem veya kaybolursam nedenini tam olarak bilebilirlerdi.

Duştan çıktığımda, koparılmış yapraklarla dolu boş bardak yerinde yoktu, vücudumdaki tüm sıcaklık çekilmişti.

O gece hemen polisi aramıştım. Beni bir raporla geçıştirdiler ve evimin tuhaf yerlerinde gül bulmanın bir şey yapmaları için yeterli delil olmadığını söylediler.

O zamandan beri olaylar arttı. Bir takipçim olduğunu tam olarak ne zaman fark ettiğimden emin değildim ancak son üç haftadır artık her şey açıkça ortadaydı.

Yazmak üzere en sevdiğim kafeye doğru gitmek için arabama biniyordum ve beni koltuğumda bekleyen kırmızı bir gül. Kilitli olan ve ben geldiğimde de hâlâ kilitli duran bir arabanın içinde.

Üzerine iliştirilmiş bir not yoktu. Dikenleri koparılmış kırmızı güller dışında hiçbir iletişim yoktu.

İki hafta önce tadilat başladığında paranoyam daha da arttı. Eve genel onarım ve tadilat sırasında çok sayıda insan girip çıkmıştı.

Elektrikçiler, tesisatçılar, inşaat işçileri ve peyzaj mimarlarının hepsi buradaydı.

Parsons Malikânesi'ndeki pencerelerin hepsini tek tek değiştirdim ve her bir kapıya yepyeni kilitler taktım ama tam tahmin ettiğim gibi bir şey değişmiyordu.

Her zaman içeri girmenin bir yolunu buluyordu.

Evime gelen herhangi biri olabilirdi. İtiraf etmeliyim ki, şüpheli davranıp davranmadıklarını görmek için zavallı işçilerden birkaçını sorguladım ama hepsi bana biraz uyuşturucu satıp satamayacaklarını soruyormuşum gibi baktılar.

“Hanımefendi?” diye sordu adam tekrar. Başımı salladım, tekrar konuşmaya odaklanmak için üzücü bir girişimdi.

“Çok üzgünüm, gerçekten yorgunum,” diyerek aceleyle cevap verdim, yatıştırıcı bir hareketle ellerimi önümde sallayarak.

Bu davranışından dolayı kendimi pislik gibi hissediyordum.

Düşseydim, zavallı adam muhtemelen kendini suçlayacaktı. Dünyaya benden kolayca vazgeçebilirdi ya da sadece o endişelendiği için çok büyük bir adım atıp ölüme yuvarlanabilirdim.

Hayatının geri kalanını suçluluk duygusuyla yaşayacaktı ve bu yüzden ona ne olacağını kim bilebilirdi.

“Sorun değil,” dedi, hâlâ bir miktar ihtiyatla bana bakarak. Baş parmağını omzunun üzerinde gezdirdi. “Biz... korkulukları asmak için yarın döneceğiz.”

Başımı sallayıp parmaklarımı birbirine dolaştırdım.

“Teşekkür ederim,” dedim alçak sesle.

Ayrıldığı an, hayatını nasıl mahvettiğime neredeyse ağlayacaktım ve inanılmaz derecede iyi birine benzese de gitmekten başka bir şey istemediğini söyleyebilirdim. Nazik davranmaya devam etti ya da suçluluk duymadan çekip gidebilme ihtiyacı yüzünden fazla ısrarcıydı.

“Birini aramamı ister misiniz?”

Gülümseyip başımı salladım. “Kötü görüldüğünü biliyorum ama yemin ederim atlamayacaktım.”

Omuzları bir santim düştü ve yüzü rahatlayarak düzeldi.

“Güzel,” dedi başını sallayarak. Dönüyordu ama sonra durdu. “Ah, orada sizi bekleyen bir buket gül var.”

Kalbim, vitesi yükseltip boğazıma tırmanmadan önce tam beş saniye durdu.

“Ne... ne? Kimden?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Öğle yemeğinden döndüğümüzde buradaydı. Şu ana kadar unutmuştum. Gidip onları al...”

“Önemli değil!” Aceleyle araya girdim. Dişleri tıkırdatarak kapandı ve yüzünde başka bir tuhaf bakış belirdi. Bu adam kesinlikle benim deli olduğumu düşünüyordu.

Dönüp malikânenin önüne doğru yürümeden önce son bir endişeli bakış eşliğinde başını salladı. Ağır ağır iç çekerek eve dönerken gözden kaybolmasını bekledim.

Arkasından yürümek garip olurdu, aynı yöne giden ve birbirleriyle konuşmaya hiç ilgi duymayan iki insan.

Beni geriyordu.

Evin önüne geldiğimde, önce yeni siyah sundurmanın ne kadar güzel görüldüğüne hayran hayran bakmak için durdum. Dış cephe yenilenmişti, hâlâ tamamen siyahtı ancak yepyeni bir dış cephe kaplaması vardı ve yeni boyanmıştı. Sarmaşıkları kesmedim ve canavar heykellerini temizledim, taşları dökülmüş ve yıpranmış hâlde olsa da, bu malikâneye karakter katıyordu. Galiba benim zevkim de atalarım-
dan daha renkli ya da neşeli sayılmazdı.

Sonra gözüm kapının önünde duran kırmızı çiçek buketine takıldı. İznim olmadan evime girmek istemediklerini varsayarsak, ekipten biri tarafından oraya koyulmuş gibi görünüyordu.

Gözlerim evin etrafını dolaştı. Güneş ışınları neredeyse yok olmuştu ve ağaçlık sınırının beş metre ötesindeki hiçbir şeyi göremiyordum. Eğer biri bu noktanın ötesindeyse beni izliyor olabilir ve benim bundan haberim bile olmayabilirdi.

Kendimi biraz daha telaşlı hissederek gülleri alıp içeri koştum, kapıyı çarpıp kilitledim. Buketin içine düzgün bir şekilde yerleştirilmiş tek bir siyah kart vardı. Gördüğüm kadarıyla üzerine yazılı bir tür altın renkli kaligrafi vardı.

Notu fark edince gözlerim büyüdü. Bu, takipçiyle kurduğum ilk gerçek iletişim olacaktı. Endişe ederek de olsa içimden benden ne istediğini bana söylemesini diledim.

Şimdi notu elimdeydi, onu parçalara ayırmak ve mutlu bir cehâlet içinde yaşamak istiyordum.

Siktir et, okumazsam da muhtemelen pişmanlıktan ve meraktan ölecektim.

Kartı ellerim titreyerek çıkarıp açtım ve okudum:

Yakında görüşürüz küçük fare.

Peki, bunu görmeden de yaşayabilirdim.

Küçük fare mi? Açıkça beni takip eden bir adam vardı ve lanet olası kafasını kırmış olmalıydı. Hiç şüphesiz kırmıştı.

Tiksintiyle arka cebimden telefonumu çıkardım ve polisi aradım. Bu gece onlarla uğraşmayı hiç istemiyordum ama bunu bildirmem gerekiyordu.

Bana yapışan gölgeden beni kurtaracaklarını düşünecek kadar saf değildim ama çözülmemiş bir gizem olarak ölürsem de kahrolurdum.

Nazik ama sert bir vuruş ön kapımı titretti. Malikânede herhangi bir ses duyduğumda kalbimin birkaç saniye durması artık neredeyse bir içgüdü hâlini almıştı.

Elbette bu sağlıklı olmazdı. Belki biraz Cheerios* yedim. Bunların kalbe iyi geldiğini söylüyorlardı, değil mi?

Kapının yanındaki pencereye yürüdüm ve kim olduğunu görmek için perdenin arkasından baktım.

Sızlandım. Kapımın önünde silah tutan ve bana sahip olamıyorsa, kimsenin sahip olamayacağını söyleyen ürkütücü bir herif olmadığı için rahatlamak *istiyordum*. Gerçekten istiyordum.

Yine de hayatımı sona erdirmeye hazır olan o ısrarcı gölge olmadığı için biraz üzgündüm.

Derin bir iç çekerek kapıyı açtım ve Sarina Reilly'yi, annemi selamladım. Sarı saçlarını ense topuzunun içine sıkıştırmış, ince dudaklarına pembe ruj sürmüştü, gözleri buz mavisiydi.

O fazla resmi ve düzgün ve bense ... değildim. O asil bir zarafet içinde dururken, benim çökmek ve bacaklarımı açık tutarak oturmak gibi korkunç bir alışkanlığım vardı.

“Bu zevki neye borçluyum anne?” diye sordum düz bir sesle. Tavrımdan etkilenmeden burnunu çekti.

“Dışarısoğuk. Beni içeri davet etmeyecek misin?” Hareket etmem için sabırsız bir şekilde elini sallayarak kestirip attı.

İsteksizce kenara çekildiğimde, Chanel parfümünün kokusunu peşinden sürükleyerek yanımdan geçti. Kokuyla ezilip büzüldüm.

Sevgili annem malikânenin etrafına bakındı, hoşnutsuzluğu sık sık yüzünden okunabiliyordu.

Bu gotik evde büyümüştü ve içerideki karanlık, kalbinin derinliklerini etkilemiş olmalıydı.

“Eve böyle bakmaya devam edersen kırılganlıkların çıkacak,” dedim ve kapıyı kapatıp yanından geçtim.

Kanepeye doğru giderken topuklarını kareli fayanslara vurarak burnundan soluyordu. Şöminedeki ateş kükrüyor ve ışıklar loş, rahat bir atmosfer yaratıyordu. Birazdan yağmur başlayacak, o zamana ka-

* Bir mısır gevreği markası.

dar gerçekten gitmesini umuyordum ki ben de gecemi bir kitap ve gök gürültüsünün sesiyle huzur içinde ge irebileyim.

Annem kalçasının ucuyla koltu a oturdu.

Dokunsam d  secekti.

“Her zaman bir zevk Adeline,” diyerek i  çekti, sesi büyüklüğün onda kald   herhangi bir günde olduğu gibi yüksek ve güçlüydü.

O i   eki . Tüm  ocuklu umun fonundaydı. Hem hayal kırıkl  yla doluydu hem de tüm beklentilerini bir seferde kar ılıyordu. Sanırım onu hayal kırıkl  na u ratmaktan asla hayal kırıkl  na u ramazdım.

“Neden buradasın?” diye sordum do ruca konuya girerek.

“Kızımı ziyarete gelemes miyim?” diye sordu sesinde keskin bir sertlikle.

Annem ve ben hiçbir zaman yakın olmamı tık. Annem sertti çünkü b y kannemle yakındık ki bu da kendisi yerine onu seçmeme neden olmuştu. Tartı malarda ve büyürken zamanımın çoğunu geçirdiğim yer konusunda.

Kar ılı ında, onu *se emeyecekmi im* gibi hissettirildi i için bir kırınlık beslemi tim. Çünkü eğer öyle yapsaydım sadece bir kurabiye daha yemekle ilgili, kaldıramayaca ım bir başka üstü kapalı yorumla  d llendirilecektim.

Kalçamın çok b y yece inden  ik yet ederdi ama bilmediği şey, istedi imin tam olarak bu oldu uydu.

Bugüne kadar kadın, neden özellikle ondan ho lanmad  ımı hâlâ anlayamamı tı.

“Hayatımı eski bir evde bo a harcad  ma beni ikna etmeye çalışmak için mi buradasın?” diye sordum, kendimi pencerenin yanındaki sallanan sandalyeye atıp ayaklarımı tabureye uzatırken.

Gizlice izlenmeye benim gibi meyilli olan büyük büyükannemin oturduğu sandalye.

Bu sandalyede oturmak, düşüncelerimi d n geceye, o ürkütücü nota ve polis memurunun bir rapor hazırlamak için kanıt bekleyece ini söylemeden önceki iki sorusunu yanıtladı ım  na yöneltti.

Zaman kaybıydı ama en azından polis bir yerlerde, bir kanalda ölürsem bunun cinayet olduğunu bilecekti.

“Bugün kasabada emlak i im vardı.  ncesinde bir u rayıp seni göreyim diye düşündüm.”

Ah. Bu her şeyi açıklıyordu. Annem sırf çay içip ho  a vakit geçirmek niyetiyle beni ziyaret etmek için bir saat araba sürmezdi. Kasaba-daydı, bu yüzden gelip bana ders vermeye karar verdi.

“Parsons Malikânesi’nin neden yıkılmayı hak ettiğini bilmek istiyor musun Adeline?” diye sordu. Küçümseyici ifadesi sesinden damla

damla süzülüyordu. Bana ders vermek üzere gibiydi, aniden kendimi temkinli bir hâlde buldum.

“Neden?” diye sordum usulca.

“Çünkü bu evde çok insan öldü.”

“Yangında kalan beş inşaat işçisini mi kastediyorsun?” Çocukken büyükanneimin bana anlattığı, Parsons Malikânesi’nde çıkan yangında ölen beş kişiyi hatırlayarak sordum. Kömürleşmiş alt yapıyı parçalayıp yeniden inşa etmek zorunda kalmışlardı. Ama o adamların hayatları hâlâ dolanıyor, sadece bunu biliyordum.

“Evet, ama sadece onlar değil.”

Kararsızlığım artarken bana sert bir ifadeyle baktı. Yanımdaki pencereden dışarı bakmak için döndüm ve ona gitmesini söylesem mi diye düşündüm. Bana hayatımı değiştirecek bir şey söyleyecekti ve bunu duymak istediğimden emin değildim.

“O zaman, başka kim?” diye sordum sonunda, gözlerim annemin dışarıda park ettiği parlak siyah Lexus’una takılmıştı. Gösterişliydi. Öyle ki neredeyse alaycı bir havası vardı. Bu eski evden çok farklıydı, *senden daha iyiyim* der gibiydi.

Emlakçı olmak iyi para kazandırıyordu. Ben doğduğumda, evde oturan bir anne olmak istemişti ama ben büyüdükçe ve çalkantılı ilişkimizi düşündükçe bu fikirden soğudu ve kendini Washington’da en çok ev satanlardan biri olmaya adanmıştı.

Dürüst olmak gerekirse başarılarından gurur duyuyordum. Keşke o da benim için aynı şeyi hissetseydi.

“Büyük büyükanne Gigi,” dedi beni düşüncelerimden ayırarak. Başımı ona doğru çevirdim, şaşkınlık beni sarstı. “Addie, o bu evde ölmedi, burada öldürüldü.” Ne kadar çabalasam da ağzımın açık kalmasına engel olamadım.

Aniden ayağa kalktım, sallanan sandalye arkamdaki duvara sertçe çarptı.

“Öldürülmedi,” dedim inkâr ederek. Annem her şey olabilirdi ama bir yalancı değildi.

Büyükanneim sık sık Gigi hakkında konuşurdu. Annesi onun tüm dünyasıydı ama bana Gigi’nin öldürüldüğünü hiç söylememişti. Ölümünü bir kez sormuştum ve büyükanneim sadece çok erken öldüğünü söylemişti. Bundan sonra konuyu kapattı ve daha fazla bir şey söylemeyi reddetti.

O zamanlar, bunları anlamak için çok gençtim. Hâlâ acı çekiyor diye düşündüm ve öylece bıraktım. Gigi’nin ölümünün trajik olduğu aklıma gelmemişti.

İç çekti. “Bu yüzden büyükannen malikâneye karşı her zaman bu tuhaf... takıntıya sahipti. Olay olduğunda gençti. Babası John artık burasıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu ama büyükannen dünyanın en şiddetli öfke nöbetini geçirdi ve onu karısının öldürüldüğü evde kalmaya zorladı.” Bana baktı, hakaretinden dolayı yüzümdeki garip ifadeyi fark etti. “Bunlar büyükbabamın sözleriydi, benim değil. En azından öfke nöbeti hakkında olan. Her neyse, yeterince büyüdüğü zaman evi ona verdi ve taşındı. Zaten bildiğin gibi o da malikânede yaşıyordu.”

Yeniden pencereye döndüm, yağmurun ilk damlaları fırtınayla cama vuruyordu. Birkaç dakika sonra sağanak başlayacaktı. Yüksek bir çatırtı evin temellerini sallamadan önce gök gürledi.

Her şey ruh hâlime mükemmel uyuyordu.

“Söyleyeceğin bir şey var mı?” diye üsteledi. Gözleri beni delip geçiyordu.

Cevap vermemek için sessizce başımı salladım. Beynim tutarlı düşüncelerden uyuşmuş hâldeydi.

Tek kelime yoktu.

Hissettiğim mutlak güvensizliği tarif edecek bir kelime kesinlikle yoktu.

Tekrar iç çekti, bu sefer daha yumuşak ve... bilmiyorum, anlayışla mı dolu? Annem yalancı olmayabilir ama hiçbir zaman anlayışlı da olmamıştı.

“Babam beni burada büyütürken kendini hiç rahat hissetmedi ama büyükannen ısrar etti. Gigi’yi seviyordu ve bu evin gitmesine izin vermezdi. Bu ev lanetliydi. Senin de aynı şeyi yaptığını, sırf büyükanneni sevdiğin için bir eve bağlanmanı görmek istemiyorum.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve bir gök gürültüsü daha atmosferi yırtarken sertçe ısırdım.

Gigi takipçisi tarafından mı öldürülmüştü? Ziyaretçi dediği, evine giren ve ağza alınmayacak şeyler yapan o adam... Gigi’nin arzu etmeye çabaladığı ama arzuladığı şeyler.

O muydu? Yaptığı ve istediği şeye ulaşmasına rağmen, büyük büyükannemin ona en başından itibaren artan ilgisini hissedip onunla oynadı...Mantıklı olan tek cevap buydu.

Anneme döndüm. “Gigi’yi kimin öldürdüğünü biliyorlar mı?”

Annem başını salladı, dudakları ince bir çizgi hâlinde büzüşerek pembe rujunun çatlamasına neden oluyordu. Bu çatlaklar rujundan çok daha derine uzanıyordu. Annem de kırgındı ama nedenini asla anlayamamıştım.

“Hayır, bugüne kadar hâlâ çözülmedi. Ellerinde yeterli kanıt yok ve o zamanlar her şeyden kurtulmak şimdi olduğundan daha kolay. Addie. Bazıları büyükbabamın öldürdüğünü düşündü ama onun adı böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Onu çok seviyordu.”

Büyük büyükannem bu evde öldürülmüştü ve kimse katili yakalamamıştı. Dehşet, göle atılmış bir taş gibi mideme çöktü.

Onu kimin öldürdüğünü bildiğime emindim ama kesinlikle emin olana kadar ağzımı açıp bunu söylemek istemiyordum.

“Nerede öldürülmüş?” diye sordum sesimi alçaltarak.

“Yatak odasında. Rahatsız edici bir şekilde büyükannenin olan oda.” Mırıldanmadan önce biraz duraksadı, “Ve şimdi de senin olan eminim ki.”

Yanılmıyordu. Büyükannemin eski yatak odasını almıştım ve tamamen yenilenmiş olmasına rağmen, sandığı hâlâ yatağın ucunda ve süslü boy aynasını da odanın köşesinde tutuyordum. Gigi’den ona kalan şeyler.

Kendi yatağımı aldığım için yatak artık yoktu ama korkunç bir cinayetin yaşandığı dört duvar geceleri içinde uyuduğum aynı dört duvardı.

Ürpertici ve biraz da tuhaftı ama annemi dehşete düşürecek şekilde bu, taşınmam için yeterli değildi. Hatta odaları değiştirmek için bile. Bu beni bir ucube yapıyorsa o zaman sadece aileye uyum sağlamış oluyordum.

Gigi takipçisine âşık olmuştu. Muhtemelen, en sonunda onu öldüren adamla aynı kişi.

Şimdi de benim bir takipçim vardı. Tek umut ışığı, ona âşık olacak kadar aptallık etmeyecek olmamdı.

Annem gideceğini işaret ederek ayağa kalktı. Yavaşça girişe doğru yürürken topukları *tıkırdatarak* kareli zemini gıcırdatıyordu.

Bana son kez baktı.

“Umarım doğru kararı verirsin ve burayı terk edersin Addie. Burası... tehlikeli.”

Kapı yavaşça arkasından kapanırken kısa ve tok ayak sesleri gitgide uzaklaştı. Arabasının bir mil uzunluğundaki garaj yolunda kaybolup beni bu büyük, lanetli evde yapayalnız bırakışını izledim.

Takipçimin son sözleri benim için aniden çok daha kaygı verici hâle geldi.

Yakında görüşürüz küçük fare.

25 Mayıs 1944

Ziyaretçim bugün benimle konuştu. Gelmeye başladığından beri ilk kez. Konuştuğunda şok geçirecektim.

Besi çok derin. Çok çekici. Konuştuğunda hiç susmasını umdum.

Neden sürekli gelip beni izlediğini sordum. Bana aşkını itiraf etti. Bana olan arzusunun. İsmi sor-dum ve bana söyledi.

Ronaldo. İlginç bir isim ama ona çok uyuyor.

Ondan sonra çok uzun kalmadı. Ama bir öpücük istedi. Tereddütlüydüm ama en sonunda ona izin verdim.

O anda John aklıma bile gelmediği için utanıyorum. Tek düşünebildiğim, onun dudakları benimkilerin üzerindeyken nasıl hissedeceğimdi.

Hayal gücüm, hissedebileceklerimin hakkını verememişti. Beni öptüğünde yıldızlara süzüldüm ve galiba hâlâ oradayım.

BÖLÜM 6 GÖLGE

Küçük cihazdan gelen çıtırtı, talimatlarımın yerine getirilmek üzere olduğunu gösteriyordu. Yumruklarımı salladım, huzursuzluk sinirlerimi düğümlüyordu.

“Ana bölgede hepsi silahlı beş ceset vardı. Saat altı yönünde üç ve on iki yönünde dört tane daha.”

Boynumu kütürdettim, kemiklerimin çıtırdama hissinin tadını çıkardım. Gerginlik azaldı ve omuzlarım rahatladı.

On iki adamı alt etmek pek zor değildi ama hızlı ve sessiz olmam gerekecekti. Eskimiş depoyu çevreleyen korumaları ortadan kaldırmak daha kolay olmuştu.

Güneş uzun süre önce batmıştı, onlara daha geniş bir menzil sağlıyordu. Gölgede gizlenmiş, bana doğru keskin bir nişan için mükemmel açıyı sağlayan noktayı bulmam iki saniyemi aldı.

Hataları, davetsiz misafirlere karşı sınırlı görüşlerine güvenemeliydi. Sonunda onları öldüren şey de benim gölgede saklanabilme yeteneğim olacaktı.

Benim gibi gece görüş gözlükleri olmalıydı.

Belki o zaman biraz eğlenebilirdim.

Keskin bir beklentiyle dudaklarımı yaladım.

“Dikkatli ol Z,” dedi sağ kolum Jay. Bilgisayar korsanlığında neredeyse benim kadar iyiydi çünkü öğretmeni bendim.

İnsan ticaretini bitirmek üzerine bir organizasyon kurmuştum. Yolsuz hükümetimizin gerçeklerini ortaya çıkaran bir *hacker* olarak başlamıştım. Sonra da onların gerçek doğasının -hastalıklı ahlaksızlıklarının- daha fazla farkına vardıkça bu, hasta piçlerin her birini en dipten en tepeye doğru bizzat yok etmeye dönüştü.

Tüm işçi arıları yok et ki kraliçe savunmasız ve zayıf kalsın.

Ama hem *hacker* hem de paralı asker olamazdım ve yapmaktan gerçekten zevk aldığım şey kurşunu kafalarına sokan kişi olmaktı.

Bu yüzden örgütüm Z'yi sıfırdan yarattım, paralı askerlere işlerinde yardımcı olmaları için bir *hacker* ekibi topladım; alana girin, hepsini öldürün ve kurbanları güvenli bir şekilde çıkarın. Adamlarımı insan ticaretinin fazla olduğu bölgelere yerleştirdim ve onlara kendi *hacker* ekiplerini atadım. Z o kadar büyüdü ki artık her eyalette ve ülke dışında ekiplerimiz vardı.

Jay, kulağımda ihtiyacım olan tek sestir; yeteneği, üç *hacker*ın yapabileceğine eşdeğerdi ve hayatım pahasına güvendiğim tek kişi oydu.

Jay'ın hassasiyetini dikkate almadım.

Lanet bir şansa ihtiyacım yoktu. Sadece yetenek ve sabır, bende her ikisi de vardı.

Kapıya doğru sessizce yaklaşarak bedenimi duvara yakın tuttum, ayak seslerim fark edilemezdi.

Kapıya ulaştığımda, kapının kilidinin hafif çıt sesini duydum.

Jay yapıyordu.

Binanın çürümüşlüğüne rağmen gereken yerleri en son teknoloji ile donatılmıştı.

Çete liderleri, radarın dışında kalmak için yıkık, terk edilmiş bir binanın görünümünü korumak istiyorlardı. Ancak gecekonducular ve grafiti sanatçıları için tamamen aşılabilir durumdaydı.

“Temiz. Sistemler on saniyeliğine etkisiz, hemen içeri gir.”

Hızlıca kapıyı tam bedenim sığacak kadar açtım, kolu çevirip birkaç saniye içinde kayarak içeri girdim. Metal kapı arkamdan sessizce kapandı.

Eski bina çoğunlukla açık alanlardan oluşuyordu. Loş bir koridora açılan arka kapıdan içeri girdim. Dümdüz ve sonra sola, burası lastik fabrikasıyken makinelerin bulunduğu yere açılıyordu.

Kızların tutulduğu yer orasıydı.

Boğuk çığlıklar kulaklarıma ulaşıyordu, ağlayan ve acı çeken kızların sesleri. Yükselen öfkeden etrafı göremez oldum ama acele etmedim ya da aklımı tümünden yitirmedim.

Hiç kimse bu işi yapıp da kahrolası aklını kaybedemezdi yoksa bu kızlar asla kurtarılamazdı.

Ama kaybetmemek hayli zordu. Bu pislikler içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyordu.

“Kameraları etkisiz bıraktım. Sistemin sıfırlanmasından önce bir saatin var, sonrasında ben yokum,” diye bilgi verdi Jay.

Sadece on dakikaya ihtiyacım vardı.

Gölgeleri takip ederek koridorda ilerledim ve köşeden baktım. Yaklaşık bin metrekarelik alana dağılmış ince karyolalar vardı. Her karyolaya, yerden yukarıya uzanan bir metal direk monte edilmişti. Kızların hepsi, karyolalarından sadece birkaç metre uzaklaşmalarına izin veren metal bir tasma ile direklere zincirlenmişti.

Ellerim uyuşana kadar yumruklarımı sıktım.

Silahımı kotumun arkasından çıkardım.

İlk adamı indirdiğimi fark ettiklerinde diğerleri ateş açacaktı, bu yüzden dikkatli ve hızlı olmam gerekiyordu.

Kızlar hakkında dikkatsiz olup olmayacaklarını tahmin etmek imkânsızdı. Adamlar, liderlerinin bakire bir kızın öldürüldüğünü

öğrenmesi riskinden haberdardı. Bu, birinin cebinden para çıkması anlamına geliyordu ve ibret için kafaları kazığa geçirilirdi.

Ancak bu adamlardan bazıları kendi hayatlarına daha çok önem veriyordu. Bu, ortalıkta başlarına darbe almış hâlde dolaştıkları anlamına gelse bile.

Jay'in az önce söylediği gibi varlığımdan tamamen habersiz üç adam önümde nöbet tutuyordu.

Aptal pislikler.

İnsanların tehlike kışlarına kadar geldiğinde bunu nasıl hissedemediklerini asla anlayamayacaktım.

Bu saçmalık beni hayrete düşürüyordu.

Hızlıca üç adamı da öldürdüm. Bedenleri devrildi ve kızlardan birkaçı sıçradı. Bazıları ağlayarak çömeldi, bazıları ise ölü kadar sessizdi. Küçük bir kız için normal tepki çığlık atmak olurdu ama bu kızlar zaten cinayete karşı duyarsızlaştırılmıştı.

Kızlar çukurundaki beş adam başlarını sırayla çevirdi, yüzlerindeki ifade saniyeler içinde şaşkınlıktan endişeye ve öfkeye dönüştü. Hemen silahlarına koşuşturdular.

Bedenim hâlâ arkasına saklandığım duvar tarafından gizleniyordu. İkisi ateş açarak beni geri çekilmeye zorladı. Bir kurşun duvarın köşesinden geçerek yüzümün hemen yanından kaydı. Etrafımda daha fazla mermi vızıldarken beton parçaları gözlerime giriyordu. Görebilmek için gözkapaklarımı ovuşturarak homurdandım.

Tam tekrar saldırıya hazırlanırken köşeden bir adam çıktı. Daha beni göremeden kaşlarının arasında güzel bir delikle öldü.

Zaten çirkin bir orospu çocuğuydu. Dünya onsuz gayet iyi olacaktı.

Devrilmeden önce gömleğinin yakasından tutup onu kendime yaklaştırdım. Yüzünde çürüyen delikten yayılan kötü kokuyla yüzümü buruşturarak koridordan çıktım, ölü adamı yoluma çıkan, uçan mermilere karşı kalkan olarak kullanıyordum.

Ben iki el ateş ederken ceset birkaç darbe aldı. İki kişiyi daha indirdim ve koridora geri dönüp kurşunlarla delik deşik olmuş kanlar içindeki adamı uzaklaştırdım.

Başı mide bulandırıcı bir gürültüyle beton zemine çarptı.

Vücudunu sadece beş saniyeliğine kalkan olarak kullanmıştım ama yine de şansım yaver gitti. Filmlerdeki gibi değildi. Mermiler vücutların içinden kolayca uçabiliyordu. Giriş ve çıkış noktası. Sonrasında benim vücuduma girecekti.

Mecbur kalmadıkça başka insanları kalkan olarak kullanmıyordum ya da sadece birkaç saniyeliğine kullanıyordum.

Depoda kızlardan korku, erkeklerden panik çığlıkları, "*puta'yı öldürün*" emirleri ve kızlara ağlamayı kesmeleri için öfkeli bağırışlardan oluşan bir gürültü korosu yükseliyordu.

* (İsp.) Orospu.

Hâlâ altı adam vardı ve paniğin onları yiyip bitirdiğini hissedebiliyordum.

“Ellerin havada, silahın yerde, dışarı çık yoksa bu sürtükleri öldürmeye başlarım!” diye bağırdı biri sesi yankılanarak.

İç çektim, omuz silkip dediğini yaptım. Silahımı yere attım ve ellerimi kaldırarak dışarı çıktım. Altı adam, kız grubunun önünde durarak onları başıboş kurşunlardan koruyordu. Bunu, onların incinmesini umursamayıp sadece ürünün zarar görmemesini sağlamak için yaptıklarını bilmek göğsümü yakıyordu.

“Hadi ama eğlence daha yeni başlıyordu,” diye mırıldandım, dudaklarımı geren bir sırıtışla.

“Kapa çeneni!” dedi adam tükürür gibi. Kafası kazınmış, baştan ayağa dövmeleleri olan ve haftalardır yıkanmamış gibi görünen giysiler içindeki bir Meksikalıydı.

Şuna bak, alnında oldukça belirgin bir yara izi vardı.

Kahretsin. Biri ekmek bıçağını alıp kafasını kesmiş gibi görünüyordu.

Bu ihtiyar Fernando olmalıydı. Tam da aradığım kişi.

Fernando’nun gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı ve arkasındaki masada duran pipolara bakılırsa çoğunun uyuşturucu etkisinde olduğunu söyleyebilirdim.

Bu pek iyi olmamıştı.

Harap hâldeki damarlarına enjekte ettikleri madde her neyse kafayı bulduklarında tetiği çekmeye hazır olurlardı.

Tetiklerde de o hazır parmaklardan altı tane vardı.

“Seni kim gönderdi?” diye bağırdı Fernando silahını sallayarak.

“Kendi kendimi gönderdim,” diye yanıtladım düz bir sesle.

Neden hep başkası için çalıştığımı düşünüyorlardı? Kendimden başka kimse için çalışmıyordum.

Adam silahını başımın üstüne doğrulttu ve beni korkutmaya çalışarak ateş etti.

Gördün mü?

Tetiği çekmeye hazırlardı.

İrkilmedim. Etrafıma daha iyi bakmaya çalıştım. Solumda silahlar, kül tablaları, boş bira kutuları ve bir piponun daha olduğu bir masa vardı.

Mükemmel.

“Bana bir daha sordurma cabrón*,” dedi adam parmağını tetiğe sürterek.

“Sen Fernando musun?” diye sordum, vücudumu buz gibi hareketsiz tutarak. Adamın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, gözlerinde dolaşan paranoyayı olduğum yerden görüyordum.

Umduğum gibi pek yardımı dokunmayacaktı. Kafası bayağı iyiydi.

“Bunu nereden biliyorsun ha? Beni takip mi ediyorsun?”

* (İsp.) Ahmak.

Bütün dişlerimi göstererek gülümsedim. "Sonuçta en iyi yaptığım şey bu. Buradaki esas adam olduğunu duydum. Gösteriyi yürüten ve diğer şeyleri yapan."

Kımıldandı. Pislik biraz gururlanmadan duramazdı, biliyordum. Sanki dünya için iyi bir şey yapıyormuş gibi tek yaptığı yüzlerce küçük erkek ve kızın kâbusuna musallat olmak iken.

"Bana yardım edebileceğini umuyordum dostum."

"Öyle mi?" dedi böbürlenerek. "Öyle mi düşünüyorsun? Sana bir halt söyleyeceğimi mi sanıyorsun adamım?"

Bir el daha ateş etti, bu sefer mermi tam yanımdan geçti. Rahat hissetmek için fazla yakın, merminin sıcaklığını hissetmek içinse yeterliydi. Yine de irkilmemiştım ve bu onu daha çok kızdırıyordu.

İç çektim. Şu anki ruh hâli ile benim işime yaramazdı. Sadece bu ahmağı kaçııp ayılmasını beklemem gerekecekti.

Gözlerimle etrafı hızlıca taradığımda ağızımdan ne çıkarsa çıksın, diğer adamlar ateş etmeye başlamadan önce yaklaşık iki saniyem olduğunu gördüm.

Elimi montumun cebine sokup içinden ateş etmem ve solumdaki adamlardan birini indirmem için gereken tek şey iki saniyeydi.

Bu hareketin şaşkınlığı bana masayı ters çevirip arkasına yuvarlanmak için kısa bir zaman verdi.

Cam kül tablaları kırıldı ve masadan bir silah düşüp patlayarak kızların şaşkın çığlıklarına neden oldu.

Siktir. O kurşun sekip kızların bir santim yakınına düştüyse, beni bıçaklamalarına izin verecektim.

Acı bir çığlık duymadım, bu yüzden uzun bir soluk verdim. Rahatladım ama kendime kızgınlığım azalmadı.

Düzenli bir mermi akışı kalın, ahşap masayı delip geçti. Şansıma, çoğu bunu başaramamıştı.

Ateşe karşılık vermem benim için çok tehlikeliydi. Vurulmadan serçe parmağımı dışarı çıkaramayacak durumdaydım ve bu kızları daha fazla tehlikeye atıp körü körüne ateş etmeyi reddediyordum. Doğru yeri vuracağımdan emin olmadan ateş etmezdim.

Yapabileceğim tek şey beklemektir.

Şarjörlerini boşaltmaları uzun sürmedi.

Yeniden doldurmak için çabalarken giysilerinin hışırtısını ve homurdanarak küfür ettiklerini duyuyordum.

Fernando hariç kalan dört ölüyü vurmam daha da az zaman aldı. Onu sonraya saklayacaktım.

Mermiler beyinlerini o kadar hızlı parçalıyordu ki aynı anda yere düşüyorlardı.

“Bunu gördün mü?” Jay’in kameralardan izlediğini bildiğimden yüksek sesle sordum.

“Siktir, sadece sekiz dakikanı aldı,” diye homurdandı Jay kulaklığımdan.

“Beş yüz dolar pislik,” dedim kibirli kibirli. Ağzından birkaç küfür döküldü ama onu sessize aldım.

Fernando, başka bir silah bulmaya çalışırken kendi renkli nutuklarını atıyordu. Onu dizinden vurdum, kızgın adam anında yere yığıldı. Acı ve öfke çılgınlıkları depoyu doldurdu ve bilmesem, kendisinin de küçük bir kız olduğunu düşünürdüm.

Hayır, bu depodaki kızlar onun olmayı umabileceğinden çok daha sertti. O sadece bir erkeğin vücuduna hapsolmuş mızımız bir kaltaktı.

Ayağa kalkıp Fernando’nun yanına gittim, yarasından kan fışkıran dizini tutup yere düştüğünü görmenin keyfini çıkardım. Yüzü kıpkırmızı, bana dik dik bakarken öldürme arzusuyla doluydu.

Bakışını görmezden geldim, beton zemini yıkayan kana baktım. Kızların buradan geçmesini istemiyordum.

“Jay, Ruby bu kızlar için bir yol ayarlasın.” Ruby, doğrudan hayatta kalanlarla ilgilenmek ve onları güvenli bir yere götürmek için atanan mürettebatın bir üyesiydi. Kızıl saçlı, sönmemiş bir volkan gibiydi ama kurtardığımız kadın veya çocukların herhangi birinin yanındayken duygusallaşıyordu.

“Yol mu?”

“Evet, ayak parmaklarına bir damla kan değmesini istemiyorum.”

Depo, hepsi derinden sarsılmış ve incinmiş yaklaşık elli kızla doluydu. Eğer bununla bir ilgim varsa bir daha asla vücutlarından kan yıkamak zorunda kalmayacaklardı.

Kızlardan biri ayağa kalktı, yüzünde sert bir ifade vardı. On beş yaşından büyük olamazdı fakat bir pedofili çetesi herkesi yaşlandırabilirdi.

“Sen de mi bize zarar vereceksin?” diye sordu yüksek sesle. Kirli, kahverengi saçları yüzünün etrafına dolanmıştı. Pisti, hepsi öyleydi.

Cildinin görünen büyük kısmı, kir ve kanla lekelenmişti. En büyük görünen oydu ve koruyucu duruşuyla kendini grubun annesi ilan etmişti.

Buradaki tüm kızlar son altı gün içinde kaçırılmıştı. Hayatlarının geri kalanında onlarla olacak altı gün boyunca tarif edilemez bir işkence ve saldırı. Altı gün boyunca onları döven ve taciz eden pis adamlar. Genç kızların bekâreti bozulmazdı ama bu, canavarların onlardan zevk almanın başka yollarını bulamadığı anlamına gelmiyordu.

Jay ve ben son on iki saattir bu yeri izliyor, hem kızların hem de erkeklerin kimliklerini teşhis ediyorduk. Korkunç bir şeye daha katlandıklarını gördüğümüz her saniye sonsuzluk gibiydi.

Jay dikkatlice izlerken, buraya gelmeden önce kendime beş saatlik uykuyla zihnimi dinç tutmak için yeterli olan zamanı vermişim. Onları canlı çıkaracaksam en iyi hâlimde olmalıydım.

“Sizi evinize götürmek için buradayım,” diye yanıt verdim silahımı tekrar çizmeme sokarak.

Diğer kızlar gibi o da bana temkinli bir ifadeyle baktı.

Hiçbiri bana güvenmeyecekti.

Anlamıştım.

Tepeden tırnağa yaralıydım, gözlerim iki farklı renkteydi, her ikisi de onlar için etkili bir görüntüydü ve ben ufak tefek bir adam değildim. Ayrıca bir sürü adamı gözlerinin önünde öldürmüştüm.

“Destek geliyor,” dedi Jay, arka kapının açıldığını ve birkaç kişinin aceleyle içeri girdiğini duymadan hemen önce.

“Genç adam, burası kan gölüne dönmüş. Bu zavallı kızlar! Kendinden utan Z.” Ruby’nin sesiyle yüzümü buruşturdum. Kafamın iki santim uzaklığına bir kurşun sıkılmasından irkilmezdim ama Ruby... Tanrı yardımcım olsun.

“Bu kaçınılmazdı Ruby. Ben...”

“Senden başka bir kelime duymak istemiyorum. Annen burada olsaydı, sana çok kızardı.”

Homurdandım ama cevap vermedim, beni hâlâ kınayarak homurdanırken hayatta kalanlarla konuşmasına izin verdim. Ruby annemin iyi bir arkadaşıydı, bana ve ekibin geri kalanına ben bebekken kıcımı sildiğini hatırlatmayı severdi.

Kaçakçıları gizlice öldürebilseydim yapardım ve travmalarına travma eklemekten nefret ediyordum. Ancak silahlı adamlarla dolu bir deponuz olduğunda, işlerinden kovuluyorlarmış gibi onları birer birer ofisinize çağırmak mümkün olmuyordu. Durdukları yerde hızla öldürülmeleri gerekiyordu. Aksi takdirde, potansiyel olarak hayatta kalanlardan birinin yaralanmasına veya ölmesine neden olabilecek hatalara yol açabiliyorlardı.

Önemli olan kızları dışarı çıkarmaktı.

Ruby ile gelen diğer ikili, Michael ve Steve cesetlerle ilgileniyordu. Michael, çırpınan Fernando’yu dışarı sürükledi ve yanımdan geçerken kızların zincirlerinin anahtarlarını bana attı. Ruby zaten cesetlerden birinde başka bir set bulmuştu ve şu anda diğerlerini çözüyordu.

Grubun anaç üyesine yaklaştım ve zincirini çözdüm, elim küçük bir kızın boynundan lanet bir zinciri çıkarmak zorunda kalmanın öfkesinden neredeyse titriyordu. Boğazını çizikler ve büyük bir çürük kaplamıştı ama içimde kaynayan öfkeyi görmesine izin vermedim. Sessizce bana baktı, güzel açık kahverengi gözlerinde şüphe ve zayıf bir umut birbiriyle çatışıyordu.

Gözleri bana küçük faremi hatırlatıyor ve göğsümde koruyucu bir şey uyandırıyor.

“Adın ne ufaklık?” diye sordum gözlerimi gözlerine dikerek. Muh-temelen kurnaz bakışlarımın bütün vücudunda dolaşmasını bekliyor-du ama öyle boktan bir şey yapmazdım.

“Sicily,” diye yanıtlayınca kaşlarımı kaldırdım.

“Annen baban oralı mı?” dedim, yüzündeki kirecin altından görünen bronz tenine bakarken.

Başını tereddütle salladı. “Annemle babam orada doğdu ama gençliklerinden beri oraya geri dönemediler. Bana adanın adını verdiklerini çünkü sıla hasretleri olsa da onlara ihtiyaç duydukları tek evi sağladığımı söylemişlerdi.”

Yüzüne bakarak başımı salladım. Sağ gözü morarmıştı, içimde başka bir öfke kıvılcımı tutuştu.

“Onlara tekrar bir ev vermeye hazır mısınız?”

Dudakları aralandı ve ardından yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Evet,” diye fısıldadı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama gördüğümü fark etmesine izin vermedim. Hoşuna gitmeyeceğini tahmin edebiliyordum.

“Hadi gidelim o zaman ufaklık.”

Bu küçük kız evine dönecekti ve önünde uzun bir yolculuk olma-sına rağmen iyileşecekti.

Tekrar kaybolmalarını önlemek için kurtardığımız tüm kızları ta-kip ediyorduk. Bir kez olduysa ikinci kez de olabilirdi.

Binadan çıkarken bana yaklaştı. Göz ucuyla bir kızın kanlara bas-tığını gördüm. Durdum, onu işaret edip ters ters Ruby’ye baktım.

“Ruby! Ne demiştim? Kızların üzerinde bir damla kan olmayacak.”

Ruby irkildi, utanarak kıza doğru koşarken roller değişmişti.

“Üzgünüm tatlım, izin ver seni temizleyeyim,” diye mırıldandı ayağına lanet bir damla kan düşen küçük kıza. “Adımlarına dikkat et, tamam mı?”

Bir daha olmasına izin vermeyeceğini bildiğim için içim rahat bir hâlde döndüm.

Bir gözüm ayağında ve yürüdüğü yerdeyken, sımsıkı tutarak Sicil-y’nin katliamın içinden geçmesine yardım ediyordum. Kurtulduğunda, onu güvenli bir şekilde hastaneye taşıyacakları minibüse götürdüm. Orada, ailesine haber verilecekti.

Adamlarım gerisini hâlledecekti. Caddenin karşısındaki başka bir park yerinde gizlenmiş Mustang’ime doğru giderken ıslık çalmaya başladım. Buradan siktirip gitmeye can atıyordum.

Avım daha bitmemişti. Şimdi küçük faremle oynamam gerekiyor-du.

BÖLÜM 7

MANİPÜLATÖR

“Evden çıkman gerek,” dedi Daya, bunun tartışmaya açık olmadığını belli edercesine, adaçayı yeşili gözlerindeki korku ve sıkıntıyla bana bakarak. Ona annemin dünkü ziyaretinden bahsetmiştim.

Yüzündeki ifadeden benim için tamamen korktuğunu anlayabiliyordum.

“Bu taslağı bitirmem gerek,” diyerek ona karşı çıktım, düşüncelerim içine düştüğüm büyük olaylara kayıyordu. Meşhur Life Alert’a kaç kez bastığımın bir önemi yok gibi görünüyordu, yerden kalkamıyordum. Bu gece hikâyenin konusunu planlamak için beyaz tahtamı ve yapışkan notlarımı ortaya çıkarmam gerekecekti, böylece sorunu kesin olarak nasıl çözeceğimi anlayabilirdim.

Bazen kitaplarımı basitleştirebilmeyi ve paydos edebilmeyi diliyordum ama o zaman şimdiki okur kitleme sahip olamazdım.

“Hı hı,” dedi Daya, başını sallayarak. “Hazır ol. Kızlar gecesi yapıyoruz.”

Ansızın düştüm, beyaz tahta ve yapışkan notlar *yalan* olmuştu ama tartışmadım. Ben bağımsız bir yazardım, hazır olduğumda yayınlardım. Baskı, yaratıcılığımı engellediği için kendime belli bir teslim tarihi koymazdım. Kitabı belirli bir zamanda bitirmek için çok endişeli olursam yazamazdım. Okuyucularım ne kadar harika olursa olsun, bir sonraki kitabı çıkarmak için üzerimde her zaman bir baskı vardı.

Elbette Daya bunu biliyordu ve şimdi bu bilgiyi bir silah olarak kullanıyordu.

Şerefsiz.

İnleyerek beni merdivenlerden yukarı yatak odama çekiştirmesine izin verdim, gözlerim hemen aynaya ve sandığa takıldı; orada gerçekte ne olduğunu bildiğim için bu sanırım hep böyle olacaktı.

O iki parça, odadaki işaret fişekleri gibi geliyordu bana, sanki *onu kimin öldürdüğünü biliyorum* der gibi bakıyorlardı.

Üzerlerini siyaha boyamış olmam bir şey değiştirmiyordu. Ana hatları hâlâ aynıydı.

Beyaz tavanlar ve odayı aydınlatmak için büyük beyaz kilimler dışında duvarlar ve zemin, şimdi pürüzsüz bir siyahtı. Ayrıca zemine

* Yaşlıların acil servislerle iletişim kurmasına yardımcı olan ve hizmetler sunan ülke çapında bir şirket.

ısıtma sistemi kurmuştum. Aksi takdirde, gecenin bir yarısında kal-kıp işlemek ve buz gibi soğuk zemine basmak, insanlık dışı bir ceza olacaktı.

Koridordaki aplikleri çok sevdiğime karar vermiştim ve odamda da birkaç tane olmasını istedim. Yatağımın karşısındaki duvara, deva-sa, güzel bir kadın tablosunun etrafına ustaca yerleştirilmişlerdi.

Yatak odasının kapısının tam karşısı benim en sevdiğim kısımdı. Balkon. Siyah kanatlı kapılar uçurum kenarına bakan bir terasa aç-lıyordu. Böyle güzel bir manzara karşısında durmanın insana kendini küçük ve önemsiz hissettiren bir etkisi vardı.

Orijinal tarzının çoğunu korumama rağmen tüm ev yenilenmişti. Aplikler, karo zeminler, siyah taş şömine ve siyah dolaplar, bunlardan sadece birkaçıydı. En önemlisi, Gigi'nin kırmızı kadifeden sallanan sandalyesini saklamıştım.

Viktorya dönemine ait gotik bir rüya evinde yaşıyordum.

“Seni seksi göstereceğiz ve bu gece eve götürmen için leziz bir adam bulacağız. Eğer takipçi gelecek olursa onu da öldürebilir.”

“Daya, bugünlerde doğru dürüst sevişebilecek bir adam bile bul-mak zor. Benim birilerini öldürecek bir adam bulacağımı mı düşünü-yorsun? Bu çok tatlı.”

“Asla bilemezsin bebeğim. Daha çılgınca şeyler olmuştu.”

Hoparlörlerden yükselen bas sesi tüm vücudumda titreşiyordu. Si-yah, yırtık kot pantolonum üzerime yapışıyor ve derin dekolte kırmı-zı atlet göğüslerimin arasındaki küçük, parıldayan ter boncuklarıyla bol dekoltemi gösteriyordu.

Burası Hades'in hayalarından daha sıcaktı ve damarlarımda dolaşan alkol bu hissi ikiye katlıyordu.

Tam bir saat boyunca Daya ve ben birbirimize yakın dans ettik. İkimiz de birkaç erkekle dans etmek için kısa bir süreliğine ayrıldık ama taciz eden ellerden çabucak yoruluyordum ve her zaman en iyi arkadaşşıma geri dönüş yolunu buluyordum.

Aniden, sırtımda bir ağırlık hissettim, elleri belime dolandı ve sıkı-ca beni kendine bastırdı. Nefesini kulağımda hissetmeden hemen önce nane ve viski kokusu bütün duyularımı ele geçirdi.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı, naneli sakızı artık daha yakın olduğu için burnuma batıyordu. Burun büküp başımı çevirdiğimde üzerime eğilen uzun boylu, çekici bir adam gördüm.

Kızıl sarı saçları, güzel mavi gözleri ve öldürücü bir gülümsemesi vardı.

Tam benim tipimdi.

Sırttım. “Çok teşekkür ederim,” diyerek tatlılıkla yanıt verdim. Sosyal durumlar beni neredeyse kış uykusuna sokardı ama flört et-

mede her zaman yetenekli olmuştum. Ne yazık ki çoğu zaman bunu yapmaya dayanamıyordum.

Erkekler, yanlarına her on metre yaklaştığımda tadımı kaçırmamanın benzersiz bir yolunu buluyordu.

“Benimle yukarı gel,” diye bağırdı müziğin arasında. Sesi kesinlikle saldırgan değildi ama bu bir soru da değildi. Tartışmaya pek yer bırakmayan bir talepti.

Bunu sevmiştim.

Tek kaşımı kaldırdım. “Ya gelmezsem?” diye sordum.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Hayatın boyunca pişman olursun.”

Diğer kaşım da ikizinin peşinden alnımın yarısına kadar yükseldi.

“Gerçekten,” dedim ağırbaşlılıkla. “Benime ilgili hayatımın geri kalanında kaçırdığım için pişman olacağım ne tür planların var?”

“Seni çıplak bırakan ve yatağında tatmin eden planlar.”

“Sürtük, hadi gidelim,” diye araya girdi Daya. Başımı çevirdim ama adamın gözlerinin yüzümde gezindiğini, tenimin üzerinde gezinen bir tüy gibi yanağımı okşadığını hissediyordum.

Daya önümüzde duruyor, elini sabırsızlıkla ikinci kata çıkan merdivenlere doğru sallıyordu. Kulak misafiri olmuş olmalıydı ve hiç de utanmış görünmüyordu.

İkimiz de ona öylece baktığımızda, oflayıp gözlerini devirdi.

“Anladık, birbiriniz için yanıyorsunuz. O bensiz hiçbir yere gitmiyor. O hâlde artık gidelim.” Ellerini daha hızlı sallayarak bizi merdivenlere doğru itti.

Adam güldü ve sevgili en iyi arkadaşımın sunduğu fırsatı değerlendirdi. Elimi tutarak beni kulübün arka tarafındaki siyah metal merdivenlere yönlendirdi.

Ama öncesinde ben Daya’ya gözlerimi kısarak bakmıştım ve o da görev duygusuyla kıkırdamıştı.

Üst kat sadece VIP üyeler içindi. Merdivenler, kulübün tamamına bakan bir terasa çıkıyordu. Burası zengin ve önemli insanların bir bilim deneyine hapsolmuş böceklermişiz gibi bize bakıp içki içtikleri yeri.

Buradaki ortam daha karanlık, daha yoğun ve içgüdülerimi kırmızı alarma geçiren bir havası vardı. Buraya girmek, kafamı bir eşekarısı yuvasına sokmak gibi geliyordu; piçler senden bıkana ya da sen ölünceye kadar sokmaya devam edeceklerdi.

Dört adam, yarım ay şeklindeki siyah deri bir bölmede yayılmış durumdaydı. Ortada, üstünde birkaç kristal kül tablasının yanı sıra kehribar rengi sıvıyla dolu birkaç bardak olan siyah mermer bir masa vardı. Burada neredeyse hiç renk yoktu, etraf bana Parsons Malikânesi’ni hatırlatıyordu.

Bir adam ikimize de gözlerinde yırtıcı ve artniyetli bir parıltıyla bakıyordu. Eli bana dolanan adama ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Aynı kızıl-sarı saçlar, mavi gözler ama bu daha genç ve biraz daha kötü görünüyordu.

Diğer üç adam da aynı derecede yakışıklı, hepsi aynı karanlık ve tehlikeli görünüme sahipti. Bir adam beyaz-sarı saçlı, açık, soluk tenli ve keskin köşeli yüz hatlarıyla Avrupalı gibi görünüyordu. Kısık buz mavisi gözleri, küçük, samimi odada gezinirken Daya'ya kilitlendi. Onun vücudunun hatlarını ve kıvrımlarını şimdiden aç bakışlarla izliyordu. İçgüdülerim tekrar yükseldi ve bana adamın gözlerini yuvalarından çıkarıp balkondan aşağı atmamı söyledi.

Kalan iki adam bronz tenli, koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, iyi vücutlu ikizlerdi. Takım elbiseleri, pahalı kumaşı dikiş yerlerinden yırtmakla tehdit eden kaslarını zar zor tutuyordu.

İkizlerden biri uzun saçlarını arkada bir topuz yapmıştı ve parmaklarını süsleyen birkaç yüzük vardı. Diğerinin saçları sıfıra yakın kesilmişti ve burnuna elmas bir halka takmıştı.

Dördü de hayatımı kolayca mahvedebilirdi ve onları durdurmakta tereddüt ederdim.

“Demek sonunda cesaretini topladın ve onu yakaladın,” dedi sarışın adam şeytani bir ifadeyle bana sırtarak. Dördü içinde bize yatmayı düşünerek bakmayan tek kişi oydu. Dürüst olmak gerekirse, akşam yemeğinde bebek yemekle çok daha fazla ilgilenir gibi duruyordu.

Karanlık bir havası vardı. Buradaki rahatsız edici etkinin doğrudan ondan kaynaklandığını tahmin edebiliyordum. Enerjisi, siyah du-man soluduğun bir odada kapana kısılmış gibi hissetmeni sağlayana kadar filizleniyor ve iltihaplanıyordu.

“Sessiz ol Connor,” dedi yanımdaki adam, alçak bir sesle onu uyararak.

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Tam Connor olacak *tipti*. Boş boş içki içen ve telefonunu fotoğraf çekmek için gizlice kızların eteklerinin altına sokan sosyete çocuğu.

“Hanımlar, kaba davranışı için özür dilerim,” dedi yeni arkadaşım, gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. “O kardeşim Connor. İkizler, Landon ve Luke. Bir de Max.”

Sırayla her birini işaret etti. Landon, topuzlu ikiz, Luke ise burnu halkalı olandı. Beklentiyle bir kaşımı kaldırarak bakışlarımı arkadaşşıma yönlendirdim.

“Ya senin adın?”

“Ben Archibald Talaverra. Üçüncü Archibald Talaverra diyebilirsin.”

“Kulağa iddialı geliyor,” dedim bana tam adını verdiği gerçeğine gülümseyerek.

Kim kendini bir yabancıya bu şekilde tanıtırdı ki? Üçüncü *Archibald Talaverra*,. *Bana Soylu Yüce Kızları* deyin.

Kardeşi Connor, aynı fikirde gibi ona yanıt olarak güldü.

Arch ağzını açtı ama sözünü kestim. “Ben Addie. Bu da Daya,” dedim, en iyi arkadaşımı göstererek. Daya gülümsedi ama bakışları keskin ve dikkatliydi. Benim yaptığım gibi tehlikeye atılmak için fazla keskin zekâlıydı.

“Tanıştığımıza memnun oldum hanımlar,” diye mırıldandı Max, dikkati hâlâ Daya’daydı. Aslında, ikizler de odaya girdiği andan beri ondan pek uzağa bakmamışlardı.

Her bir parçam onun önüne geçmek ve onu meraklı, vahşi gözlerden korumak istiyordu. Ama Daya kendi başının çaresine bakabilirdi, bu yüzden gerekirse saldırmaya hazır hâlde onun yanında kaldım.

“Otur lütfen,” dedi Arch. Bölmede çok yer vardı ama ikimiz Max’e en yakın olan uçta oturmaya karar vermiştik.

Kalçam yumuşak deriye değdiği anda telefonum titredi. Daya’nın hemen Max’le bir sohbe daldığını ve Arch’ın bir bardak pahalı burbon doldurduğunu fark ederek mesaja gizlice bir göz attım.

BİLİNMEYEN: Rastgele adamlarla gizlice kaçıyor musun küçük fare? Ellerini yakınında bir yerde yakalarsam sabaha posta kutunda olurlar.

Kalbim durdu. Benimle ilk kez lanet bir not dışında gerçekten iletişim kuruyordu.

Gözlerim terasa doğru kaydı. Bizi buradan kimse göremezdi. Tırbazandan çok gerideydik ama biri beni açıkça izliyordu.

Ama nasıl?

Numaramı nasıl bulmuştu? Geri alıyorum, bu aptalca bir soruydu. O lanet olası bir takipçi! Tabii ki numaram onda vardı.

Arch yaklaştı ve yüzünde bir gülümsemeyle bana bir içki uzattı. Bu gece benimle yatacağını sanıyordu.

Normalde yatabilirdi ama görünüşe göre hayatını kurtarıp ondan uzaklaşıp gitmem gerekebilirdi.

Bir saat geçmişti ve geçen her dakika daha da geriliyordum. Başka bir mesaj almamıştım ama diğeri hâlâ oradaydı, beynimin arkasına ağırlık yapıyordu. Beyin sapımın gerilimle kırılmasından korkuyordum.

Arch’ın elleri üzerimdeydi. Biri şu anda kalçamda, tehlikeli bir şekilde merkezime yakın duruyordu. Başparmağındaki yıldız dövmesine baktım, zihnim onu tuttuğum görüntüleri canlandırıyor-du, bedenine bağlı olmayan hâlini.

Yine de vermemem gerekmesine rağmen olmasına izin verdim. Vermemem gerektiği için de onlara bakmadan duramıyordum, bileklerinden kesilmiş ve kanlar içinde olduklarını hayal ediyordum. Posta kutumda dururken.

Bir posta kutum bile yoktu.

Evim yoldan çok uzaktaydı, bu yüzden postalarım ön basamağıma bırakılıyordu.

Bir takipçinin bunu bilmesi gerekmez miydi?

Ne hoktan bir gölge bu.

“Eğleniyor musun?” diye sordu Arch omzuyla beni dürterek. Dişlerimin altına sıkışmış dudağıma acı çektirmeye devam ederken dalgın dalgın başımı salladım.

Kaçmalıyım. Bu adama elini üzerimden çekmesini söylemeliydim, eğer bu onun vücudundan asla ayrılmayacağı ve var olmayan posta kutumda bırakılmayacağı anlamına geliyorsa.

“Gerginsin,” dedi Arch sessizce. Boğazımı temizleyip ağzımı açtım ama arka cebimden gelen başka bir titreşim sözümü böldü.

Yüzümün renginin değiştiğini hissedebiliyordum. Arch endişeyle kaşlarını çattı ve bu bana uçurumun kenarında neredeyse kalp krizi geçirteceğim zavallı adamı hatırlattı.

Sese doğru aşağı baktı. “İyi misin?” diye sordu, sesi daha da kısılmış gibiydi.

Endişeli bakışlardan bıkmıştım ama bu yine de bana can simidi gibi geliyordu. Sanki garip davranışlarımı fark edecek ve başıma bir şey gelirse bunu söyleyecek insanlar varmış gibi.

Bir haber muhabiri Arch ile röportaj yapacak ve bir kısa mesajla nasıl ürktüğümü anlatacaktı. Verendamı yapan inşaat işçisi, hikâyesi yayımlanacak ve haftalarca konuşulacaktı. Uçurumun kenarında duran, atlamayı düşünür gibi hatta neredeyse düşecekmiş gibi görünen bir kız.

Bunların hepsi bir takipçim olduğu gerçeğiyle bağlantılıydı. Gülleri bildirdiğimde polis beni başından savmıştı. Ama takip edilen bir sonraki kız için bunlar hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Asla değiştirmezdi.

Sonunda, bir istatistikten ibaret olacaktım ve öylece ortadan kaybolacaktım. Kaçık bir adam tarafından takip edilen güzel bir kız... Kimse ona yardım etmeye zahmet etmedi.

“İyiyim,” diyerek zorla gülümsedim. Cansız ve samimiyetsiz bir tebessümdü ama yine de iş görüyordu. Gevşedi ve yüzündeki endişe silinip gitti.

Ya da belki de Arch aslında gerçekten pek bir şeyi umursamıyordu.

“Gitmek istiyor musun?” dedi mırıldanarak. Sesi tekrar vaat ve niyetle doluydu. Alt dudağı ilkel bir içgüdüyle geçirdiği beyaz dişlerinin arasında kayboldu.

Hayır kelimesi dilimin ucunda tehlikeli hareketlerle dans eden küçük bir balerin gibi düşüp ayak bileğini kırmaya son derecede yakındı. Çünkü bu adama hayır dersem, gecemin geri kalanını -ya da haftayı- muhtemelen daha da uzun bir süreyi pişmanlık duyarak geçirecektim.

Bir ucubenin hayatımı kontrol etmesine ve hoş bir adamla iyi vakit geçirmemi engellemesine izin verdiğim için kendimden nefret edecektim.

Etrafını saran, çikolatalı kek kadar baştan çıkarıcı ve ağız sulandıran karanlık gölgesiyle çok güzeldi. İçimde geceyi onunla tamamen tatmin olarak bitireceğime dair bir his vardı.

Peki ya daha fazlasına dönüşürse? Ya güzel bir şeye hayır dersem? Bunlar küçük bir kızın umutları ve hayalleriydi ama yine de düşünmeden edemiyordum.

Sakinleşebileceğim ama beni heyecanlandıracak kadar tehlikeli bir adama benziyordu.

“Evet,” dedim en sonunda, fısıldayarak. “Ama Daya’nın eve sağ salim döndüğünü öğrendikten sonra.”

Arch gülümsedi. “Bunu ayarlayabilirim,” dedi yüzünde şehvetli bir ifadeyle.

7 Temmuz 1944

Ronaldo kışkırtmayı seviyor.

Seraphina’yı okula gönderdikten yalnızca bir saat sonra içeri gelip yemek odasındaki sandalyeme oturmamı söyledi.

Hevesle buyruklarını dinliyorum. Parmakları tenimde dolaşıyor. Onunla konuştuğumda bana cevap vermiyor.

Bluzumun düğmelerini açıp göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Sonra da pantolonumu. Onu aşağı çekip beni sadece iç çamaşırlarımla bırakıyor. Gözlerimdeki heyecanı görünce bana gülümsüyor. Ama yine de beni reddediyor.

Dokunmasını istediğim yerlere hiç dokunmuyor.

Dokunmasına ihtiyaç duyduğum yerlere. Parmakları beni kışkırtıyor. Sonra da gidiyor. Geri dönmesi için ona yalnızca mamaya çalışmak içimdeki her şeyi alıp götürüyor.

Bu günlerden birinde artık kendimi

kontrol edemeyeceğim.

BÖLÜM 8 MANİPÜLATÖR

Ben Arch'ı malikâneye götürürken, Daya da Luke'u eve götürdü. Arch kendisinininkine gitmeyi teklif etti ama ben kendi evimde çok daha güvende ve kontrolü elimde hissediyordum.

Aslında, onu bir uçurumun üzerinde, ormanlarla çevrili ve medeniyetten birkaç kilometre uzakta olan bu eve getirmemeliydim. Hepsinden de kötüsü, ortalıkta dolanan ve içeri girmeyi seven bir takipçi varken.

Tanrım, bu çok aptalcaydı.

Evim kesinlikle daha güvenli değildi ama onun evine gitmeye cesaret edememiştim. Yabancılarla bilmediğim yerlerde olmayı sevmiyordum. Sanki bir daha asla çıkamayacağım bir eve giriyormuşum gibi geliyordu. Şu anda olabilecek en savunmasız hâlde olmama rağmen başkasının evinde kendimi daha savunmasız hissediyordum.

"Güzel bir evin var," dedi Arch, gözleriyle tüm oturma odasını ve mutfağı tararken. Duvar kâğıdını daha modern, siyah desenli bir kâğıtla değiştirmiştim, ağır altın yaldızlı perdelerden kurtulmuş, yerlerine kırmızı perdeler almıştım ve kanepeleri de kırmızı deri kaplatmıştım.

Yatak odamın yolunu biliyormuş gibi gözleri siyah ahşap basamaklara doğru kaydı.

Benimse farklı planlarım vardı.

"En iyi kısmı bu değil," diyerek alay ettim, elini tutup onu kordorda Parsons Malikânesi'ndeki en sevdiğim odaya götürürken.

Kış bahçesi.

Buraya çok sık gelmiyordum. Büyükanmemle zamanımızın çoğunu birlikte geçirdiğimiz yer orasıydı. Oda onun varlığıyla doluyken buraya gelmek canımı yakıyordu.

Derin bir nefes aldım ve kanatlı kapıları açıp içeri girdim.

Bu oda cam bir kutuydu. Tavan, duvarlar, etrafımızdaki her yer büyük pencerelerle kaplıydı. Aynı zamanda içinde olmak için en iyi yerdi. Uçurumun kenarına, ay ışığının altında parıldayan sulara bakıyordu.

Ama en dikkat çekici kısım doğrudan üzerimizdeydi. Yıldızlara bakmak nefes kesiciydi. Burada ışık kirliliği yoktu. Gece gökyüzü, siyah fona karşı ışıldayan ve parıldayan elmas küreleriyle aydınlanmıştı.

Önündeki manzaraya bakarken Arch'ın başı yavaşça bana döndü. Sonra başını tekrar çevirip ağzı açık bir hâlde gökyüzüne baktı.

Bu hâlinin, çekici görünmediği birkaç andan biri olduğunu düşün-
düm ama bana göre bütün gece boyunca en çekici hâli buydu.

Yüzünü ve davranışlarını kontrol etmiyor, rol yapmıyor ve bir senaryoya uygun hareket etmeye çalışmıyordu. O sadece kendisini çevreleyen güzelliğe hayran olmuş bir adam gibi davranıyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı sonunda, sesi merakla derinleşmişti. Başını bana çevirdi, gözlerini keyifle kıstı.

Gözlerinde bir şeyler, adını koyamadığım bir duyguyla parlıyordu. O maske yüzünden düşene kadar üzgün göründüğünü fark etmedim. Melankolik.

Nedenini bilmek istiyordum ama gözleri ocaktaki yakıcı bir alev gibi titreyirken, fırsatın çoktan geçtiğini biliyordum.

“Burada özel bir şeyin var,” dedi, bana doğru sessizce yaklaşarak. Yıldızlar çoktan solmuştu ve şu anda gözlerini alamadığı tek şey ben-
dim.

“Evet var,” dedim. Nefesini tutarak bana yaklaşmasını izledim.

Kafamın içinde küçük bir çekişme sürüyordu, dışarıda gizlenen bir gölge varken cam bir kutuda olduğumu hatırlatan içgüdüsel bir his. Burası, içeride neler olup bittiğini tam olarak görebileceği bir yerdi.

Bir yanımda onun orada olup olmadığını umursamıyordu. Bana sa-
hip olduğunu sanan o akıl hastası herife bir şeyleri kanıtlamak, *sahip olmadığını* ona göstermek istiyordum.

Bedenim üzerinde hak iddia edecek tek kişi, izin verdiğim kişiy-
di. Arch'ın bana dokunmasına izin verecektim. Tenimin her santimini takip edecek elleri, ardından da ağzı. Ben doyana kadar dilinin vajinamı yalamasına izin verecektim, ben adımı unutana kadar benimle sevişmeden hemen önce.

İzin verecektim çünkü *ben* yapabileceğini söylemiştim.

Arch üzerimde yükseldi, duruşunu benimkine göre ayarladı ve göğüslerimi göğsüne yasladı. Sıcaklık beni sararken, nefesim kesildi, belime sıkıca sarılıyor ve beni kolları arasına kilitliyordu.

Kendini bana bastırma şeklinden hoşlanmıştım. Vücudumun yumuşaklığı onun sert çıkıntılarına göre şekillendi. İyi hissettiriyordu. Güzel.

Arch bir anlığına gözlerimin içine derin derin baktı. Sonra başını eğdi ve dudaklarımı nazikçe dudaklarının arasına aldı.

Yumuşak dudakları dudaklarım üzerinde uçurumun dibindeki ka-
yalara vuran su gibi ahenkle hareket ederken iç çektim.

Daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla dilimi içeri sokabilmek için dudaklarını aralayıp ağzının içine doğru inledim.

Bir hırlamayla kendini tutmayı bıraktı. Bir eliyle saçlarıma uzandı, başımı dilini ağzıma sokabileceği şekilde daha çok eğdi.

Parmak uçlarımda yükselerek vücudumu ona bastırdım. Sert penisinin karnıma sürtündüğünü hissedip titrerken uzunluğu arzumu kamçılıyordu.

Küçük değildi ve bu gece gerçekten ihtiyacım olan şey buydu. Beni zevkten kör edecek, nefesimi kesecek ve tatmin edecek bir şey.

Dudaklarımı dişlerinin arasına kısıtırırken dili dilimle savaşıyor, ağzımın içinde kayarak beni yalıyordu. İçimde yükselen inlemeyi serbest bıraktım, ağzının içinde dağılarak onun iniltisine karıştı.

Saçımdan tutup ağzımdan uzaklaşıyor, dudakları çenemden aşağı kayıyor, boynumla omzum arasında serbestçe dolaşıyordu.

Dişlerini tenime sürttüğünü hissettiğimde nefesim kesildi, ısırmadan önce küçük bir uyarıydı bu. Zevkten gözlerim kapandı ve dudaklarımın arasından dökülen derin bir inlemeyle sarsıldım.

“Siktir,” dedi, vahşi bir iniltiyle boynumu yalarken. “Senin o seksi sesin...”

Dilinin ve dişlerinin içimden çekilmesine yenik düşerken gözlerim kamaştı.

Kotumun üstünden beni hissedene kadar elleri aşağı doğru kaydı. Düğme bir saniye sonra açıldı, ardından da yavaşça fermuarımı açtı.

“İslandın mı Addie?” diye sordu Arch fısıldayarak ve boynumu vahşice ısırarak. Boynumdaki acıyla irkildim. Diliyle, ısırıldığı yeri yumuşatarak yanma hissini yatıştırdı.

“Evet,” diye fısıldadım, zevk acının önüne geçmeye başlarken.

Eli kotumun ve tangamın önünden aşağı uzandı, parmakları orta parmağının ucu içime girene kadar aşağı doğru kaydı. Ne kadar ıslak olduğumu hissedince alçak sesle fısıldadı.

“Siktir! İşte bu kadar bebeğim... Şimdi şarkı söylediğini duymama izin ver...”

Sonra iki parmağı içime girip o noktaya ulaşmak için kıvrıldı. Gözlerim karardı, zevk içinde çığlık attım. Yapabileceğim tek şey buydu.

İçgüdüsel olarak kalçamı kaldırıp elini sıkıştırdım. Parmakları tekrar içime girmeden önce uçlara kaydı. Beni eliyle tatmin ederken tek yapabildiğim, tırnaklarımı ceketine geçirerek ona tutunmaktı.

Boğazımdan uzun, boğuk inlemeler çıkıyor, tam istediği gibi onun için şarkı söylüyordum.

“Çok güzel şarkı söylüyorsun,” diye fısıldadı kulağıma. Bunu sert bir ısırik takip etti.

Avucunun ortasıyla klitorisime sertçe bastırıyordu. Parmaklarıyla beni daha yükseğe çıkarıyor, orgazm karnımda aşağı doğru kıvrılıyordu. Sonra tam oraya dokunarak zevkten dizlerimin titremesine neden oldu.

“Ah,” diye inledim nefes nefese.

“Orgazm olduğunda güzel şarkı söyler misin Addie?” diye sordu şeytani bir fısıltıyla.

Başımı salladım galiba ama emin olamıyordum çünkü saniyeler içinde orgazm şiddetli bir noktaya gelirken başım döndü.

“Duymama izin ver,” dedi ikna edercesine. Parmakları dışarı kaydı ve tekrar içeri daldığında üçüncü bir parmakla birleşti. Gözlerim döndü ve eşikten aşağı düştüm.

Çığlık atıyordum, derinlere yerleşen zevk beni içten dışa tüketirken içimden kopuyordu. Utanmadan, sonsuz dalgaları savurarak eline sürtündüm.

“Ne kadar güzel bir kuş,” diye mırıldandı, memnuniyetle sesini yükselterek.

Nefes nefese ama nasılsa daha da aç bir hâlde, parmak uçlarımda kalktım ve dudaklarımı onunkine bastırdım. Diliyle dudaklarımı birbirinden ayırdı. Eli yukarı doğru kaydı ve öpücüğünü alt dudagımda gezdirdiği parmağıyla kesince bütün vücudum uyarıldı.

“Elimde bir pislik bıraktın Addie. Temizlememek kabalık olur.”

Dilimi dışarı çıkarıp ucunu parmağında gezdirirken ona baktım. Muzipçe gülerek ağzımı daha geniş açmamı istedi.

Parmağı içeri girerken içimi buz gibi bir his kapladı. İçinde sürüklendiğim dalgalar öfkelenip vücudumu merhametsiz bir kayaya çarpıyormuş gibi hissediyordum.

Duraksadım ve gözlerim onun omzunun üzerinden arkaya yöneldi. Ay ışığı ve parlak gökyüzü dışında burası karanlıktı ama stadyum ışıklarıyla dolu bir odadaymışım gibi hissediyordum.

Dümdüz ilerideki bir hareket kalbimi alt üst etti ve karın boşluğuma çarptı.

O dışarıdaydı.

Onu göremiyordum, hatta silüetini bile seçemiyordum ama öyle olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum.

Bendeki değişikliği fark eden Arch geri çekildi, derin bir nefes aldı ve bana iyi olup olmadığımı sormakla devam etmek isteyip istememek arasında kalmış gibi baktı.

“Sorun ne?” diye sordu, dikkatimi çekmek için kollarımı tutarak.

“Hiçbir şey,” diye aceleyle atıldım onu kendime yaklaştırarak. “Benim odama çıkalım.”

Artık bir kaçığın önünde bir adamla sevişecek kadar kendimden emin hissetmiyordum. Orgazmla çıktığım yüksek nokta güvenimi tamamen dağıtmıştı ama duramayacak kadar inatçıydım. Arch’ı istiyordum. Onunla birlikte olurken etrafta bir röntgenci istemiyordum.

“Yıldızların altında seni yalamamı istemez misin?” diye sordu inanamayarak. Bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyordu.

“İsterim ama...” Bir hareket daha fark edince geri çekildim.

Arch bir adım öne çıkarak kendini bana bastırdı ve dikkatimi tekrar ona çekti. Onu doğru dürüst görebilmek için boynumu kaldırmam gerekiyordu ve gördüğüm manzara asla unutamayacağım bir şeydi.

“Bence kıyafetlerini çıkarmalı ve bana o seksi küçük vücudunu göstermelisin. Sonra uzanmanı, bacaklarını açmanı ve yaptığın pisliği temizlememe izin vermeni istiyorum.”

Tamamen utanç verici bir ciyıklama kaçtı ağzımdan. Aniden sırtıma ve yanaklarıma kan hücum etmesine sebep olan bir ses. Takipçi bir anlığına unutulmuştu.

Büyük hata, aptal.

Geriye doğru bir adım attım, ellerimi aşağı kaydırıp iki başparmağımı da kotuma sokarken ısı vücuduma yayıldı.

Kotumu bacaklarımdan aşağı kaydırmak üzereyken yüksek bir patlama sessizliği bozdu ve kalbimin boğazımda atmasına neden oldu. Çığlık attım, irkildim ve kapı öfkeyle yumruklanınca pantolonuma işemek üzereydim.

Arch sese doğru yöneldi, aynı şekilde irkildiği belliydi.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordu nefes nefese.

“Hayır,” derken titrek nefesim hırıltılıydı.

Kahrolası bir dejavu ve bu sefer geldiğini görmeme rağmen bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurmaya inanılmaz derecede yakındım. Greyson’la olanın aksine gerçekten eğleniyordum.

Tam arkasında benimle birlikte koridora geri döndü ve ön kapıya doğru koştu. Bu gecenin bittiğini hissederek giderken pantolonumun düğmelerini ilikleyip fermuarımı çektim.

Koridor, doğrudan merdivenin sağındaki giriş yoluna gidiyordu. Girişin önünde durdu, bana dönüp sarıldı.

“Koridorda kal. Her kimse, seni görmelerini istemiyorum.”

Tereddüt etti, yüzünden garip bir ifade geçti. Ben daha çözmeden tekrar konuştuğunda sesi gergindi. “İşler ters giderse polisi ara.”

Tutarlı bir cümle kuramıyordum, panik duygularımı çalmıştı.

Ona bir takipçim olduğunu söylemeliydim. Kış bahçesindeyken bir şey gördüğümü sanmışım ama her şey çok hızlı oldu. Şimdi kendini tehlikeye atmak üzereydi.

Durum beni korkuttuğu kadar tahrik de ediyordu. Bu gece hayatta kalırsam kendimi bir akıl hastanesine kapatmam gerekiyordu.

Çünkü gölgem *kızmıştı*. Tıpkı Greyson buradayken olduğu gibi. Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ikimizi de öldürmek için gelmiş olabilirdi.

Özellikle şimdi, başka bir adamın kesip posta kutuma koymakla tehdit ettiği eliyle beni tatmin ettiğini görünce.

Başımı ellerimin arasına aldım, bir anda pişmanlık göldeki bir şelale gibi bedenimi doldurdu. Dolup taşıyordum çünkü takipçi dediği kadar deliyse muhtemelen az önce bir adamı öldürtmüştüm. Ya da en azından vahşice sakatlanmasına sebep olmuşum.

Kapının gıcırtyla açıldığını duydum. Başım döndü.

“Çık dışarı pislik. Orada olduğunu biliyorum,” diye yüksek sesle tehdit etti Arch.

Köşeden bakıp Arch’ın dışarı çıkışını izledim. Sonra silahını çekti. Gözlerim büyüdü, ağzım açık kaldı, evime girmesine izin verdiğim bu adam kimdi? Kapıyı arkasından kapattı, kapının sesi kafamda yankılandı.

Görünüşe göre yanılmışım ve benim için öldürmeye istekli birini bulmuştum. Tam olarak kesin değildi ama ön sevişmesine bakarak bence o bölümde de başarılı olurdu. Şimdi her zamankinden de daha fazla o sapığı kendim öldürmek istiyordum.

Sonunda beni tatmin edebilecek bir adam bulmuştum ve o pislik her şeyi mahvediyordu.

Tanrım, hayattaki seçimlerim konusunda her zaman aynı fikirde olmadığımı biliyorum ama lütfen, bu zavallı adamın benim yüzümden ölmesine izin verme. İçmeyi bırakacağım. Bu sefer ciddiylim.

Ayrıca Arch’ın iyi nişan alması için de dua ettim. Dışarı çıkıp kafatasına kurşun sıkılmış ucubeyi bulursam ölümünün yasını tutmayacaktım.

Sonraki birkaç dakika boyunca hiçbir şey duymadım. Kalbim kulaklarımda küt küt atarken bunu anlamak zordu ama silah sesini duymamak imkânsız olurdu.

Siktir, bu gerilimle baş edemiyordum. Artık bekleyemeyince, kapının yanındaki pencereye koşup dışarı baktım.

Arch’ın arabası hâlâ garaj yolumda duruyor ama başka bir şey göremiyordum. Ceset yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Şu anda en sevmediğim kişiye dua ederek kapıyı yavaşça açtım, etrafta herhangi bir gürültü ya da kavga sesi var mı diye baktım.

Cırcır böceklerinin cıvıltısından başka bir şey duymayınca kapıyı daha fazla açıp dışarı çıktım.

Ayağımın altındaki bir şeyin çıtırtısı bedenimi taşa yapıştırdı.

Dilimde başka bir dua ile gözlerimi kapattım. Bir vücut parçasına bastıysam... aman Tanrım, *çıldıracaktım*.

Kısa kısa nefes alarak ayağımı çekip aşağı baktım.

Bir gül, yaprakları ayağımın altında buruşmuştu.

“Ah, siktir,” diye mırıldandım, gülü almak için eğilerek. Dikenler kesilmişti, bana batmasını engelliyordu ama önemli değil, bu gülde başka birinin acısı vardı.

Yapraklardan çizmeme taze kan damlıyordu. Arch gitmişti ve ondan geriye sadece kanlı bir gül kalmıştı.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp polisleri aramak için açtım, ellerim titriyordu. Telefonun ışığı yandı ve o sırada başka bir mesaj gördüm, kulüpte yken gelen ve bilerek görmezden geldiğim mesaj.

BİLİNMEYEN: Kendini suçlu hissetme bebeğim. Boş tehditler savurmam, bunu bil. Dersini almışsındır artık.

Kırmızı ve mavi ışıklar önümde dünyayı aydınlatıyor, yanıp sönen renkler midemi bulandırıyor. Polis memurları ve köpekler çevreyi araştırırken, karın boşluğumda korku birikiyordu.

Bir memur güle el koymuştu ama kan ellerimi kirletmişti, gerçekten ve mecazen. Parmaklarımı birbirine sürterek tenimdeki kurumuş kan lekesine baktım.

Bir gözyaşı aktı ama hemen sildim.

Bir adamı öldürmüştüm.

Tehlikeli birinin gizlendiğini bile bile onu buraya getirdim ve o öldü.

“Hanımefendi. Size birkaç soru sormam gerek,” dedi Şerif Walters, oturduğum verandanın basamaklarına doğru yürürken.

Onu çocukluğumdan beri tanıyordum. Annemle aynı okula gitmişti ve iyi arkadaşlardı. Ara sıra onu akşam yemeğine davet ederdi. Her zaman nazikti. Sakin ve yumuşak bir sesle, her zaman konuşmaktan çok dinlemekle ilgilenir gibi görünürdü.

Uzun boylu ve yapılı bir adamdı, en az iki metre. Bence ailesi devlerden geliyordu çünkü babası ve erkek kardeşleri de acayip derecede uzunlardı. Babası şerifti ve onun babası da. Birkaç erkek kardeşinin de polis olduğundan emindim.

Dev polislerden oluşan büyük bir aile. Dünyanın ihtiyacı olan şey de buydu zaten.

Pislik, Şerif Walters'ın yanaklarını şişiriyordu, kahverengi gözleri yorgun ve temkinliydi.

Müdahale eden memura detayları çoktan anlatmıştım ama ona bir adamın kayıp olduğunu ve bana kanlı bir gül hediye edildiğini söylediğimde, bir arama ekibini harekete geçirmekle daha çok ilgilenmişti.

Etrafımı saran sık ormanlar göz önüne alındığında, adam Arch'ı bir arabaya bindirip uzaklaşmak yerine muhtemelen yürüyerek götürmüştü.

Burnumdaki sümükleri silip başımı salladım.

"Evet, tabii."

"Bana bu gece burada seninle olan adamın adını verebilir misin?"

"Archibald Talaverra," dedim robot gibi. Sanırım Arch'ın iddialı davranarak bana tam adını vermesi işe yaramıştı. Neredeyse gülecektim ama bu komik olmaktan çok uzaktı.

Şerif hemen konuşmadı. Ona baktım ve gülr, siyah kaşlarını kaldırdığını fark ettim.

"Talaverra, ha? Bu adam sana bir iyilik yapmış olabilir," dedi son sözcüklerini mırıldanarak.

"Ne?" diye ciyakladım, gözlerimi kısarak.

Şerif iç çekti ve elini gülr, siyah saçlarının arasından geçirdi. Gençlik yıllarında çekici olduğuna emindim. Ama şimdi gümüşü renk saçlarını ele geçirmişti, gözlerinin ve ağzının kenarlarında kırışıklıklar vardı. Yaşlı ve yıpranmış görünüyordu, yıllar içinde gözlerinin donuklaşıp yorulduğunu fark etmiştim.

"Talaverralar bilinen suçlulardır," diyerek beni bilgilendirdi.

Gözlerim açıldı ve o anda annemin beni yetiştirirken çok kötü bir iş çıkardığını düşündüm. Son zamanlardaki seçimlerim fazlasıyla sorgulanabilirdi.

Yukarıdaki Dişi Şeytan ile uzun ve sert bir konuşma yapmam gerekecekti. Sanırım beni öldürmeye çalışıyordu ve ona izin vermeli miyim diye düşünmeye başlamıştım.

"Ne tür suçlular?"

Şerif Walters, söylemek istediği şeyi düşünür gibi çatlamış dudaklarını büktü.

"Hiçbir şey kanıtlanmadı. Asla yeterli kanıt bulunamadı ama esas olarak kokainle uğraşıyorlar. İddiaya göre," dedi sonunda, yandan bana bakarak. "Söyleyebileceğim şu ki, Archibald eski karısı tarafından birkaç kez aile içi şiddetle suçlandı. Elbette suçlamalardan hiçbir ceza almadan kurtuldu ama çok vahşi bir adam olduğu biliniyor."

Başımı çevirip ellerimle yüzümü kapattım.

Şerif Walters ağladığımı düşünerek beceriksizce sırtımı sıvazladı. Oysa gözlerim Sahra Çölü kadar kuruydu. Ağlamak için çok kızgındım. Bu kadar aptal olduğum ve böyle bir adamı eve getirdiğim için kendime kızgındım.

Onu öldürttüğüm için kızgındım. Tehlikeli bir aileye bağlı bir adamı...

"Ailesi peşimden gelir mi?"

"Hayır," dedi Şerif sertçe. "Bu ailenin epey uzun bir düşman listesi vardır. Öyle sıradan bir kızla uğraşmazlar. Seni araştırabilirler ama bir şey bulamayınca, kime kızgınlarsa onu aramaya başlarlar."

Bundan biraz emin olarak başımı salladım.

"Yani, gülü öğrenmezlerse."

Kalbim kuyuya atılmış bir taş gibi battı. Başımı kaldırıp ne demek istediğini anlayarak ona baktım.

"O gül kişiseldi Adeline. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Ben... beni takip eden biri var. Son zamanlarda evime izinsiz girdiğini ve gittiğim her yerde karşıma güller çıktığını polise bildirmiştim."

Şerifin kaşları çatıldı.

"Dosyana baktım. Öyle biri hakkında herhangi bir ihbar yoktu."

Şaşkınlık içimden hızla geçerken sırtım dümdüz oldu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. Sesim tiz ve öfkeliydi. "Birkaç kez ihbarda bulundum!"

"Sakin ol," dedi Şerif Walters, sözlerine uygun bir hareketle ellerini iki yana açarak. "Şubeye döndüğümde iyice bakacağım. Şimdi bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Kalbimi yavaşlamaya zorlayarak olan her şeyi aktardım. Ben evde yalnızken içki içilmiş bardaklar. Güller ve uğursuz bir tehdit içeren not kartı.

Şerif Walters tereddütle dinledi, bir not defteri çıkardı ve ben konuşurken notlar aldı. Konuşmamız bittiğinde, kendimi daha da yorgun hissediyordum.

"İnceleyeceğim. Ama Adeline, Talaverra seni takip eden biri olduğunu öğrenirse suçun üstüne kalacağını anlıyor musun?"

Geri çekildim, bir polisin beni suçlu bir ailenin peşimden gelebileceği konusunda uyarmasına şaşırmıştım. Şerif hiçbir zaman gerçekleri süsleyen veya gizleyen biri olmamıştı. Babam bazı şeylerin ayrıntılarını sorduğunda Şerif söyleyebileceği her şeyi hemen ifşa ederdi.

Annemin, yemek masasında, bir çocuğun önünde tüyler ürpertici konuşmalar yaptıkları için ikisine birkaç kez saldırması gerekmişti. Şerif Walters özür dilemişti ama aslında hiç üzgün görünmüyordu.

"Bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyerek bana güvence verdi. Nedense, bu kendimi biraz olsun daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

İç çekerek arkamı döndüm ve sık ağaçlığa doğru baktım, kırmızı ve mavi ışıklar titreşerek bir gölge dansı partisi yaratıyorlardı.

Yardımlarını kabul ederek başımı salladım. Bu adam, bir suçlunun kapıma kadar gelmesini engellemek için hiçbir şey yapamayacaktı.

Ne bir suç ailesini ne de boktan bir takipçiyi engelleyebilirdi.

10 Eylül 1944

Üç gündür Ronaldo'yu görmüyorum.

Nerede olduğunu merak etmekle geçen üç gün.

Ya bana bir şey olsaydı? Düşüncelerim karmakarışık.

John ile karga ediyoruz. Değiştiğimi söylüyor. Artık âşık olduğu kadın olmadığını. Şimdi uzak davranıyorum.

Sevişmek istediğinde ilgi göstermiyorum.

Evliliğim yanlış ve kirliymiş gibi hissediyorum.

Aldatıyor gibi hissediyorum ama kocamı değil. Ziyaretçimi.

Kocamı onu hâlâ sevdiğime inandırmak için o iki kelimeden daha fazlasına sahip değilim. Onları söyleyince de sözlerim ona boş gelmeye başladı.

Gözlerindeki boşluğa bakılırsa o iki kelimenin artık onun için de bir anlamı yok.

Kocamı kaybediyorum. Yavaşça ama kesin olarak.

Bunun çok da umurumda olmadığını itiraf etmekten utanıyorum.

BÖLÜM 9 GÖLGE

Cinayet işlemiştim. Soğukkanlı cinayetler. Şeytanın farklı yüzlerini giymiş birçok adam. Bunu çeşitli nedenler için yapmıştım. Bir çocuğa tecavüz etmişler, masum birini öldürmüşler ya da hak etmeyen birinin hayatını mahvetmişlerdi.

Ama asla kıskançlığımdan birini öldürmemiştim.

Her şeyin bir ilki vardı sanırım.

Archibald Talaverra'nın dudakları benim kızımın üzerinde ve elleri onun pantolonunun içindeydi. Ona dokunuyordu. Onu parmaklarıyla tatmin ediyordu. Ona, yanaklarında çok küçük bir renk değişikliğine neden olan pis şeyler söylüyordu.

O anda, bu geceden canlı çıkmayacağına karar vermiştim.

Onları birlikte gördüğüm an, o kulübe hücum edip onu oradan sürüklememek için kendimi sonuna kadar tuttum.

Çünkü bu sadece başka bir adamın benim kızım üzerinde hak iddia etmesi meselesi değildi. Archibald Talaverra psikopatın tekiydi.

Tam bir psikopat.

Eski karısını birkaç kez dövmüştü ve kadın sonunda ondan boşanmaya karar verdiğinde hayatını cehenneme çevirmişti.

Kadın hâlâ bir psikiyatri hastanesinde tedavi görüyordu. Kadını kelimenin tam anlamıyla parçalamıştı ve kadın günlerini tacizinden kurtulmaya çalışarak geçirirken, o gecelerini kulüplerde geçiriyor ve eve götürüp sevişmek için farklı bir kadın seçiyordu.

Duyduğuma göre, o da iyi sevişemiyordu. Kadınlar, kanlı burunları ve patlamış dudaklarıyla çekip gittiğinde, onun bu sert oynama şekli hiç zevkli olmasa gerekti.

Bu pislik ölmeyi *hak ediyordu*. Bu lanet olası onur bana bahşedildiği için de mutluydum.

Bu adam ve ailesinin suçları, asıl olayların yanında küçük kırıntılardı. Ailesi küçük suçlara karışır ve kendilerini Seattle'ın mafyası olarak görürdü. Ama bu şehirde dolaşan kahrolası dinazorların yanında bunlar karınca sayılırdı.

Onları kendi hâllerine bırakmıştım çünkü piyasada kızartılacak, kendilerini suçluların kralı sanan bu aşağılıklardan çok daha büyük balıklar vardı. İnsanlığa yönelik tehditleri, takip edip öldürdüğüm insanlarla karşılaştırıldığında çok küçüktü ve yaptıkları iş, kokain ticaretinin ötesine geçene kadar da radarımda değillerdi.

Şimdiye kadar yani.

Addie'nin ağzını açıp polisler bir sapığı olduğunu söylemesine engel olacak bir şey yoktu. Polis raporlarının tüm kanıtlarını yok etmiş olmam önemli değildi.

Eğer Talaverra ailesi de bunu öğrenirse, kontrolünün dışında bir şey yüzünden Addie'yi öldürürlerdi. Ailenin düşmanlarının olması önemli değildi. Talaverra imparatorluğunun varisinin öldürüldüğünü öğrendiklerinde her ihtimal ortadan kalkacaktı.

O yüzden bu gece, tekrar daha büyük işlere odaklanmak için Seattle'ı bu küçük haşarelerden kurtaracaktım. Adeline'ı benim yapmak ve pedofili çetelerini çökertmek gibi büyük işler.

Boynumu kütürdettim, ön kapıya koşup yumruğumu ahşaba olduğunça sert vurdum. Yumruğumun altındaki ahşabı kırmayı umursamadan tüm öfkemi buna yönelttim. Tıpkı o küçük pisliğin burada olduğu gece gibi. Evden çırilçıplak, tek çorabıyla, Addie'ye küfürler savurarak çıktığındaki gibi.

Addie'nin onu kovduğunu görünce rahatlamıştım. O gece onu öldürmememin tek nedeni buydu. Ama bu, ona ettiği küfürler yüzünden dilini kesmediğim anlamına gelmiyordu.

Onu şehirden kovduğum ve Adeline'la tekrar iletişim kurmasını yasakladığım için o hâlâ bunun farkında değildi.

Verandanın ötesindeki gölgelere sığındım.

Archie'nin tipini biliyordum. Her zaman zor durumda olan küçük hanımın kurtarıcısı olarak dışarı fırlayacaktı. Sanki yenmek üzere olan yaşlı büyükanne değilmiş gibi büyük kötü kurt rolüne bürünmeye hazırды.

Gerçekten, o sadece kurt gibi davranan kuduz bir tilkiydi. Isırığı acıtır ama gerçek bir yırtıcınıninkiyle kıyaslanamazdı.

Derken Archie kapıyı açtı, elinde silah vardı.

“Çık dışarı pislik. Orada olduğunu biliyorum.”

Gel beni al Archie.

Kapının eşiğinde, gölgelerdeki tehlikeyi sezerek tereddüt etti.

Ama birkaç dakika sonra cesaretini topladı ve kapıdan çıkıp verandanın basamaklarından aşağı yöneldi. Kafasını çevirdi, ağzımda dişlerimin arasına sıkışmış tek bir kırmızı gülle dururken yüzüme bir bakış attı ve gözleri kocaman açıldı.

Şeytanı bile ürpertecek vahşi bir sırıtişla dişlerimi gösterdim. O tepki veremeden dışarı fırladım, kolunu tuttum ve onu döndürdüm. Sırtını göğsüme yaslariken elimle ağzını kapattım.

Bıçağımı döndürerek karnına iki kez sapladım. Her iki bıçak darbesi de hayati değildi. Elimin altında homurdandı, şaşkınlık onu neredeyse sakinleştirmişti.

Durumu kavrayıp bağırmaya başlamadan önce onu üzerimden itip kafasının arkasına sert bir yumruk attım.

Ağzından tek bir tiz ses bile çıkmadan on saniyede halletmiştim.

Kolumu uzatıp o soğuk, çamurlu toprağa yüzüstü düşmeden önce onu takım elbisesinin ceketinin arkasından yakaladım. Soğuktu ve çok kanaması vardı.

Çok fazla kan kaybetmeden yaralarını sarmalıydim.

Ama önce gülü ağzımdan çıkardım ve yapraklarını yaralarından akan kıpkırmızı kana batırdım.

Küçük faremin, benim olana başka bir adamın dokunmasına izin vermenin bazı sonuçları olacağını düşünmesini sağlamalıydim. Boş tehditler savurmadığımı çok yakında öğrenecekti.

Ayağa kalkıp gülü kapısına fırlatırken cesedini bir an için verandaya yasladım. Başka bir şey yapamayacak kadar kızgındım.

Sonra cesedini kaldırıp Mustang'imın durduğu ormanda kısa bir vürüyüşe başladım. Polisler buraya geldiğinde çok geç olacaktı.

Bir kan izi onları lastik izlerine götürecekti ve izlenimlerine göre marka ve modeli belirleyebilirlerdi ancak bundan sonra kanıtlar soğuyacaktı. Yakında hepsi yok olacaktı.

Polisler hangi yöne bakacaklarını bilemezlerdi. Archie'nin ailesi de onu düşmanlarının kaçırdığını varsayacaktı ve yanılmayacaklardı.

Ben karşılarına çıkıp boyunlarına bir bıçak dayayana kadar kim olduğunu tahmin edemeyeceklerdi.

"Bırak beni adi puşt. Benimle uğraşabileceğini mi sanıyorsun sen? Benim kim olduğum, ailemin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ağzı böyle çalışmaya devam ederse, iki saniye içinde onu zımbalayıp kapatacaktım, işte bunu *biliyordum*. Bunu ona söyleyince sırtlan gülüşüyle cevap verdi.

Mustang'imi dümdüz sürerken, dönüp kahrolası ağzının üstüne bir tane geçirdim.

Bunu renkli kelimeler takip etti ancak onlarla birlikte dökülen kandan daha parlak değillerdi.

Güzel çocuk şimdi o kadar da güzel değildi.

Evime döndüğümde çok daha kötülerini yaşayacaktı. Ağzını ve ellerini benim kızıma deşdirmişti, bunun gibi aptalca hataların bazı sonuçları olurdu.

Arabayla yaklaşık beş dakika gittikten sonra uyandı. Gömleğinden kopan iki şerit kumaş, karnındaki bıçak yaralarına sıkıca sarılıydı. Elleri ve ayakları kurtulma şansı olmayacak şekilde bağlıydı.

Çok fazla pratik yapmıştım.

Uyandığı andan beri gevezelik yapıyordu ve bu sinirlerimi yıpratıyordu. Boş tehditleri mermi gibi savuruyordu, rüzgârda uçuşan kâğıtlar gibi. Hiçbir etkileri yoktu. Aslında, bana değmiyorlardı bile.

Beni ölümcül bir öfkeye sevk eden Addie'nin adını anması oldu.

"Hadi ama adamım. Bir kış için bu kadar uğraşılır mı? Sesi porno için yaratılmış olabilir ve vajinası acayip sıkı ama siktir! Bunu başka sürtüklerde de bulabilirsin. Bunun gibi kaç tanesini becerdim ben."

Oldukça yavaş olacak ölümü, insanlığın varoluşundan bu yana gerçekleşen en yavaş ölüm olacaktı.

Benim kızımdan bu kadar iğrenç bir şekilde bahsetmesi yeterince kötüyken bir de gidip lafını Addie'nin özel olmadığını ima ederek bitirmişti.

O türünün ilk örneği idi ve onun gibi bir kız daha olmayacaktı.

Depoma giden araba yoluna girdim. Beş yıl önce kapanan boktan bir şirket için kamera üretiminde kullanılan daha küçük bir binaydı.

Binaya haciz gelmişti ve onu çok ucuza satın almıştım. Sonra onu aşılmaz bir kaleye dönüştürmek için yüz binlerce dolar harcadım.

Ana katı son teknolojiyle donatarak güvenli bir yaşama alanına dönüştürdüm. Benim haberim olmadan binaya bir karınca bile giremezdi.

İkinci kat çalışma alanımdı. İçerisi, yaptıklarımı yapabilmemi mümkün kılan düzinelerce bilgisayar ve yasa dışı teknolojik cihazla doluydu. Bodrum ise tüm işimi hallettiğim yerdi; yani pedofilleri, ihtiyacım olan bilgiye sahip olduklarında işkence etmek ve öldürmek için götürdüğüm yer.

Doğrudan bodrum katına giden bir yeraltı garajı inşa etmiştim. Masaya taşımam gereken iki metrelik bir şerefsiz olduğunda daha kolay taşınıyordu.

Kalıplı biriydim ama benim de birini sırtımda taşıma kapasitem herkes kadardı. Ben de lanet olası bir insandım en nihayetinde.

Garaj kapısını arkamdan kapattım, arabayı durdurup arkamı döndüm.

Gördüğüm şeyle iç çektim. Genelde insanları kaçırdığımda daha hazırlıklı olurum. Bagaja atardım ve arabamı kirletmesin diye endişelenmeme gerek kalmazdı. Ama onu arabama taşıdığımda acelem vardı ve onu öylece arka koltuğa fırlatmıştım.

Çoktan her yer kan olmuştu, bu lekeleri çıkarmak için temizlik ekibime fazladan ödeme yapmam gerekecekti. Bu kadar kanı görünce herkes soru sorardı ama onlar kendilerini öldürtecek aptal sorular sormamaları için çok fazla para alıyorlardı.

"Bunu kolay yoldan da zor yoldan da yapabiliriz. Kıcını tekmeleyebilirim ya da küçük, iyi bir orospu olup hareketsiz kalabilirsin."

Kanlı ağzı *siktir* der gibi yayılıyordu ve bir sonraki kelimenin ne olacağını bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu. İlk heceyi çıkaramadan burnuna yumruk attım.

Yumruğumun altındaki kemik çatırtısı orgazm kadar tatmin ediciydi. Yumruğumu çekerken kırık burnundan kan fışkırıyordu. Tükürdü ve ağzından bir diş fırlayıp yere düştü.

Sırf bunun için ayağımı kışına sokacaktım.

Dışarı çıktım, arabanın etrafında dönüp kapıyı açtım.

Karşı çıkmaya başladı ama yakasından tutup kışını dışarı çıkarırken sözleri birbirine karıştı. Her yeri bağlıydı, vücudunu arabadan dışarı sürükleyip masaya doğru çekerken her darbeyi hissediyordu.

Kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranıyor ve yüzündeki panik dolu ifadeden hislerini anlayabiliyordum. İçine, hayatının bir sınırdan dengede durduğuna dair bir his çöküyordu ve ben onu kara deliğe göndermek üzereydim.

Bütün çabalarına rağmen onu ameliyat masasına yapıştırdım ve bazı ipleri sırayla çözdüm, böylece onu hem masaya bağlayıp hem de hareketsiz tutabiliyordum.

Yan tarafa bakıp diğer masada yatan ölü Fernando'yu gördü.

Sicily'yi uğurladıktan sonra, ben etrafı gözetlemek için Parsons Malikânesi'ne giderken Michael, Fernando'yu evime bırakmıştı. Addie ve arkadaşı dışarı çıkıyorlardı, ben de onları bir kulübe kadar takip ettim.

Penisini onun kalçasına dayayan her erkeğin kafasına bir kurşun sıkmamak için tüm irademi tükettim. Aptalca bir şey yapıp onu gerçekten kaçırmadan önce eve gidip işimi halletmeye karar verdim.

Fernando'yu sorgularken bir monitör kurup kulübün kameralarından Addie'yi izledim. İtiraf etmeliyim ki, Archie'nin onu merdivenlerden çıkardığını gördüğümde işkence yöntemlerim çok daha kanlı hâle geldi.

İhtiyacım olan bilgiyi Fernando'dan aldım. Kızları seçme süreçleri, bazı kaçakçıların isimleri ve Fernando'nun rapor verdiği kişinin adı. Adamın Ohio'da olduğu ortaya çıkmıştı, bu yüzden diğer adamlarımdan birinin onunla ilgilenmesini söyledim. Patronuyla ilgili bilgileri alacak ve zincirde yukarıya doğru yol alacaktı.

Kaçakçıların yeri çoktan belirlenmiş ve hedeflenmişti, bu yüzden bu iki pislikten kurtulduktan sonra önce onlar kafalarına keskin nişancıların kurşununu yiyecekti, sonra da Archie'nin ailesi.

"Siktir! Bu da ne?" Archie tükürdü, sesinde hem korku hem de tiksinti vardı. Fernando'nun yüzü şişmeye başlamıştı.

Omuz silktim, rahatsız olmuyordum. “Bu gece kurtulmam gereken bir sürü ceset var. Hepsinden aynı anda kurtulmak daha kolay olacak.”

“Bak, ailem ne yaptıysa bir anlaşma yapabiliriz,” diyerek pazarlığa girişti Archie. Sözleri hafif bozuk ve kırılmış dişlerinden dolayı pek anlaşılılmıyordu. Parçalanmış, şişmiş dudaklarıyla birlikte burnu da çoktan şişip morarmıştı. Elleri arkadan bağlı hâlde bir boks maçında beş raunt geçirmiş gibi görünüyordu.

“Ailenle hiçbir bağlantım yok,” dedim sakince. “En azından şimdiye kadar.”

Bir süre sessiz kaldı, beyni Talaverraların düşmanı olmadığını algımlarken bana hayretle baktı.

“Öyleyse bunu neden yapıyorsun? O boktan kız yüzünden mi?” diye sordu histerik bir sesle.

Yaklaştım ve yaralı yüzümü yüzüne iyice yaklaştırdım. Yara izleri insanları korkutmazsa gözlerimdeki ölümcül parıltı çoğunlukla iş görürdü.

“Siktir! Beni istedi işte. Seni istememiş olması benim suçum değil.”

İç çekerek doğruldum. Bu herife kendimi açıklamakla uğraşmayacaktım. Benim saplantımı anlamayacaktı ve ben de anlamasını isteyecek kadar umursamıyordum.

Bilmediği şey ise kendimi Adeline Reilly’ye düzgün bir şekilde tanıttığım anda, başka birini düşünemeyecek olmasıydı.

Aldığım her nefesle, içinde yarattığım cehennemi alevlendirene kadar onu içten dışa yiyip bitirecektim. Ateşi körükleyen oksijen gibi beni içinde nasıl daha derine sokacağı dışında bir şey düşünmeyinceye kadar tatlı, küçük vücudunun her santimini tüketecektim.

İlk başta benden korkacaktı ama bu korku sadece onu tutuşturacaktı. O, aleve çok yaklaştığında da acı vermekten mutluluk duyacaktım.

Yanımda düzgünce dizilmiş aletlerin olduğu bir tepsi vardı. Bakışlarımı o yöne çevirmeden elimin değdiği ilk aleti aldım.

Tırtıklı bir tornavida. İşkence için özel olarak yapılmıştı. Ordu, halkın haberi olmadan böyle şeyler kullanıyordu. Hükümet, ülkeye savaş suçlularına sık sık işkence yaptığını ve bunu yapmak için oldukça boktan yöntemler kullandığını isteyerek asla söylemezdi.

Halk cahil değildi ama hükümetimizin ahlaksızlığının boyutunu kesinlikle bilmiyordu.

Tornavidayı gördüğünde gözleri komik bir hâl alıp büyüdü.

Güldüm. Tornavidayı ikimize de her bir keskin noktayı güzelce göstererek çevirdim, “Bunu henüz kullanmadım,” dedim. Bu alet içine girdiğinde, onu çıkarmak daha fazla acı verecekti.

Sabırsızlanıyordum.

"Dostum, hadi bunu konuşalım. O kız beni öldürmene *değmez*. Ailemin sana ne yapacağını farkında mısın? *Ona?*"

"Gerçekten sadece seni öldüreceğimi mi düşündün?" Uyarısından hiç etkilenmediğimi göstermek için kaşlarımı çatarak yanıtladım.

Yüzü, annemin çocukken meyve bahçesinden benim için topladığı elmalar gibi kıpkırmızı oldu. O elmaları çok severdim.

Ailesinin zamansız kaderinin öfkesiyle alevlenen tehditler ağzından dökülüyordu.

"Bunu bir kızla seviştiğim için mi yapıyorsun? Onun senin olduğunu bile bilmiyordum," diye bağırdı alnındaki damarlar belirirken.

Hoş bir görüntü değildi.

Cevap olarak tornavidayı doğrudan midesine sapladım. Bana şaşkınlıkla bakarken ağzı şokla aralandı. Bir an geçti, sonrasında kan kusmaya başladı. Gözlerinden hisler peş peşe süzüldü. Orada da acının beş aşamasını gördüğüme emindim.

Eğilip dişlerimi sıkarak konuştum, "Senin ve ona bakan her acınası orospu çocuğunun öğreneceği şey, iş ona geldiğinde *kimsenin* güvende olmadığıdır. Onunla sadece aynı havayı solumuş olman bile umurumda değil öleceksin."

"Sen delisin," dedi nefes nefese, karnından çıkan tornavidaya hayretle bakarken. Bu seferki darbe kesinlikle hayatiydi.

Yavaşça tornavidayı çıkardım, çıgıklardan tornavidanın sesi duyulmadı.

İçimde dolaşan amansız öfke dizginlenemez, durdurulamazdı. Elinin onun pantolonunun içine girişi, onu öpüşü, kulağına bir şeyler fısıldayışı ve onu tatmin edişi. Hepsi kafamdaki şiddetli fırtınayı körüklüyordu. Yüzündeki görüntü titrediğinde tornavidayı tekrar soktum. Onu *istemesi*. Onun gibi bir pislik için doruğa ulaşması. Onun dokunuşunu ondan silmem gerekecekti.

Çok yakında.

Tornavidayı çıkarıp derin bir nefes aldım. Kendime onun henüz beni tanımadığını hatırlatmam gerekiyordu. Gerçek ihtiyacın ne olduğunu anlamıyordu. Henüz değil ama anlayacaktı. Çünkü bana ihtiyaç duyma şeklinden nefret edecekti. Onunla savaştıkça, bu arzuya isyan edecek, ona benim hissettiklerimin birazını bile hissettirecek başka bir şey aramaya çalışacak ve asla bulamayacaktı.

Denemesine izin vermeyecektim.

Boynumu kütürdeterek sakince derin bir nefes daha aldım. Öfkem beni ele geçirmişti. Genelde tepki gösteren bir insan değildim ama küçük faremin bende yeni duygular uyandırdığı gerçeğini çoktan kabullenmiştim.

“Kaç kadının canını yaktın Archie?” diye sordum. Gözden kaybolana kadar vücudunun etrafında daireler çizdim.

Bu, iradesizler için bir yıldırma taktiği idi. Kısacık bir an için arkalarında kaybolduğumda tedirgin oluyorlardı. Ne yapacağımı tahmin ettikleri için akıllarını kaybediyorlardı. Sonra beni tekrar gördüklerinde biraz rahatlıyorlardı.

Sadece aynı işlemi tekrarlamak için.

Başlı başına bir işkenceydi. Vuracak mıyım, bilmeden. Ya da ne zaman vuracağım?

Arkasında dururken, “Bana Archie deme,” diye çıkıştı. Gergindi.

Öne döndüm, omuzları düştü. Sadece bir santim.

“Sorudan kaçıyorsun Archie,” dedim ona tekrar ismiyle hitap ederek. Meydan okumama karşılık hırladı ama cevap vermedi.

Annesi ona hep Archie derdi. O on yaşındayken meme kanserinden ölene kadar. İşte o zaman babası yoldan çıktı ve tüm tıbbi faturaları ve cenaze masraflarını ödeyebilmek için uyuşturucu satmaya başladı.

Çocuklarını soğuk ve acımasız olarak yetiştirdi. Archie hiç kimsenin kendisine annesinin seslendiği gibi seslenmesine izin vermezdi.

En iyi arkadaşı Max de dahil olmak üzere, kendisine bu isimle hitap ettiği için birçok insanı bıçaklamıştı. Arkadaşı, Jay’in sık sık gittiği bir barda bir iki kez bundan şikâyet etmişti.

“Beni bir daha sormaya zorlama,” diye uyardım, sesimi ne kadar ciddi olduğumu göstermek için alçaltarak.

“Bilmiyorum,” diye bağırdı öfkeyle. “Birkaç tane herhalde. Siktir! Önemli mi?”

“Eski karını araştırdım,” dedim aptal soruyu umursamayarak. “Onu o kadar kötü dövmüşsün ki hastaneye götürüldüğünde tanımaz hâldeymiş. Kanıtlar, suratında bir tekila şişesi kırıldığını ve onu aynı şişeyle yaraladığını gösteriyor. Kırık kemiklerden ve morluklardan bahsetmiyorum bile. Onu neredeyse öldürüyormuşsun.”

Archie burnunu çekti, soğuk gözlerinde en ufak bir pişmanlık bile yoktu. Kendini beğenmiş pislikler asla pişman olmazdı. Her nasılsa, kurbanlarının bunu hak ettiğini, aldıkları yaraların da onların kendi hatası olduğunu düşünüp her şeyi kafalarında çarpıtıyorlardı.

“Beni aldatıyordu,” dedi huysuzca. Doğum günü pastası alamamış bir çocuk gibi somurtarak.

“Önce sen onu aldatmadın mı?”

“Önemli değil,” diye tersledi. “O, karım ve parayı ben kazanıyorum. Bir geceliğine striptizci satın almak istersem bu benim hakkım.

Tek yaptığı, evde tembel kıcının üstüne oturup benim paramı harcamaktı.”

Cevabını olduğu gibi kabul ederek başımı salladım.

“Addie’ye zarar verir miydin?” Anlamalı bir duraksamadan sonra sordum.

Alay etti. “Onunla nasıl istersem öyle sevişirdim. Birkaç morlukla bitse ne olmuş? Oropular bu boktan hoşlanıyor. Sert seviyorlar.”

İçimde tazelenen öfke göğsümü yumrukladı. Tornavidayı tam o anda gözüne sokmamak için kendimi tüm gücümle tuttum.

Archie, ona boktan bir kılavuz verilseydi bile nasıl düzgünce sert seks yapacağını bilemezdi. Kadınlara acı çektiriyordu çünkü bundan zevk alıyordu. Kadınları acı ve zevk arasındaki ince çizgiye getirmeyi, ikisi arasında denge kurmayı ve daha fazlası için onları çaresiz hâle getirmeyi bilmiyordu.

Onlara sadece acı çektiriyordu. İşi bittiğinde kadınlar tamamen çürük içinde ve sarsılmış, belki de kan kaybediyor oluyordu. O da, orgazmın aslında bir efsane olmadığını kanıtlayan ilk adammış gibi yüzünde memnun bir sırıtişla yürüyüp gidiyordu.

“Addie’nin canını yakmadın,” dedim, vereceğini bildiğim cevabı beklemeden. Yeterince korkmuştu ama yeterince umutsuz değildi. Hâlâ sahte kabadayı rolü yapmaya ve onuruyla ölmeye çabalıyordu ama bu çok yakında değişecekti.

Sırıttı. “Önce onları rahatlatmak gerekiyor. Onun için planlarım...” dedi sesini alçaltıp adice dudaklarını yalayarak. “Çıgıllıklarından güzel bir şarkı dinlemekti.”

Yine cevabını kabul ederek başımı salladım. Kabul ettim çünkü onun için planladığım şeyi tamamen körüklüyordu.

Ben onun seks yöntemini onda deneyecektim. Canını yakmaktan ve onun kanını akıtmaktan zevk alacaktım, peki ya o?

O, Adeline Reilly ile hiç karşılaşmamış olmayı dileyecekti.

BÖLÜM 10

MANİPÜLATÖR

"Herhangi bir şey duydun mu?" diyerek onu sorguya çektim. Arch kapımın önünden kaybolduğundan beri devam eden endişeden telefonum elimde artık kaygan hâle gelmişti.

"Kimse onu bulamadı," diye yanıtladı Daya. Dün gece olanları anlattığımdan beri Arch'ın ortadan kayboluşunu kendisi araştırıyordu, kimse hiçbir şeyi çözmek için polise güvenmiyordu.

Ama Daya'nın yapacak pek bir şeyi yoktu. Arch'ın herkesçe bilinen düşmanlarının sistemlerine girdi; kameralar, telefonlar, dizüstü bilgisayarları ve arabalarındaki GPS. Tıpkı şüphelendiğimiz gibi Arch'ın kaybolmasıyla hiçbir bağlantıları yoktu, en azından bizim bulabildiğimiz kadarıyla.

Onu kaçıran kişi benim gölgemdi ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken Arch'ı bulmak mümkün değildi.

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Adamı resmen ben öldürttüm," dedim gözlerimden yaşlar süzülürken.

"Bebeğim, bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşünmüyorum. Bence bu adam sana gerçekten zarar verebilirdi. Eski karısına yaptığı şeyler... inanılacak gibi değil. O iyi bir adam değildi. O adamların hiçbirisi..." diyerek sızlandı. Luke'u düşündüğünü söylemesine gerek yoktu.

Birlikte harika bir gece geçirdiklerini söyledi ama Arch'ın nasıl bir adam olduğunu öğrendiği anda onu yoksaydı.

Arch gibi bir adamla arkadaş olan hiç kimsenin iyi bir adam olmayacağını söyledi.

Ben de aksini iddia edemezdim.

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum, haklısın. Sanırım sadece benim yüzümden yaralanması -belki de öldürülmesi- hoşuma gitmiyor. Düşmanlarından birinin onu kaçırmasını tercih ederdim."

"Evet, bu en iyi senaryo olurdu," diyerek bana hak verdi.

"En iyi senaryo, ateşli bir erkekle birkaç kez orgazm olduğum ve sonra onu mutlu bir şekilde gönderdiğim çılgın ve ateşli bir seks gecesi olurdu," diye araya girdim.

Cevap vermeden önce bir an durdu, "Evet, haklısın ama bu olmayacaktı. Bu adamın geçmişiyle mümkün değil. Şiddet eğilimli biri."

"Eh, görünüşe göre takipçim de öyle."

“Biliyorum, bu yüzden sana bir güvenlik sistemi ayarlıyorum. Bir istatistiğe daha malzeme olmayacaksın, şu ana kadar olduğundan daha fazla olmayacaksın. Eğer ölürsen arkandan gelmek zorunda kalırım ve vücuduma oldukça bağlıyım. Tanrı bana bu hayatta iyi bir vücut verdi.”

Tiradına karşılık telefona dik dik baktım, çünkü Daya dindar bile değildi.

“Tamam, faturayı bana gönder,” dedim sadece. Evimde kamera olması fikri hoşuma gitmişti. Göremediğim zamanlarda etrafta gizlice dolaşan birine karşı daha iyi hissetmemi sağlardı.

“Bunu ayarlamak için daha sonra uğrayacağım.”

Bir ay içinde bana güvenlik hissi veren ilk şey kamera almak olacaktı. Ne kadar hassas olursa olsun.

Posta arabasının geldiğini duyduğumda bir bölümü daha bitirmek üzereydim. Postacı çok iyi bir adamdı. Etrafta uzun süre kalmaz ve zamanının çoğunu gergin bir şekilde etrafa bakarak geçirirdi.

Geçenlerde ona nedenini sorduğumda, burada kötü bir şey olduğunu söylemişti.

Dün gece bir adam kapımın önünden kaybolduğu için burada birkaç kötü şey olduğunu söyleyebilirdim.

O birkaç kutu kitap bırakırken kapıyı açtım. Bunları imzalayıp okurlarıma göndermem gerekiyordu.

Sekiz büyük kutudan sonra postacı soluk soluğa kalmıştı, açık kahverengi yüzünden terler akıyordu.

“Teşekkür ederim Pedro. Tüm kutular için özür dilerim,” dedim beceriksizce el sallayarak.

Arabaya geri dönüp hızla gitmeden önce teşekkür etmek için elini salladı.

İç çekip kutulara korku dolu bir bakış attım. Bunları içeri taşımak ölüm olacaktı. Dışarı çıktım ama ayağım ağır bir şeyin köşesine çarptı.

Aşağıya baktığımda, küçük, kapaklı bir karton kutu fark ettim. Üzerinde nakliye etiketi yoktu, bu da demek oluyor ki bunu Pedro bırakmamıştı.

Kalbim hızlandı, bir endişe patlaması midemi bulandırdı.

Neden bilmiyorum ama sanki orada duran birini görecektiğim gibi gözlerim ormana kaydı. Görmedim. Tabii ki görmedim.

Derin bir nefes alarak kutuyu kaldırdım. Kutunun durduğu yerde bir kan lekesi görünce neredeyse düşürüyordum.

"Ah, siktir, siktir, siktir. Tanrım. Lütfen, bu güzel pazar sabahında bunun başıma gelmesine izin verme. Lütfen, bulacağımı düşündüğüm şeyi bulmama izin verme," diye yüksek sesle dua ettim. Bir damla kan ayak parmağıma düşerken sesim çatlamıştı.

Ellerim titrerken kutuyu yerine koydum ve panikledim. Ayak parmağımda bir damla kan vardı. Ellerimde kan olduğunu biliyordum ama şimdi ayak parmaklarım da mı? Bunu kaldıramazdım.

Ne yaptığımı düşünmeden önce kapağı ayağımla kaldırdım.

Eller.

Kopmuş eller tam da korktuğum gibi kutunun içindeydi.

"Ah, siktir. Hay sikeyim böyle işi."

Dönüp tekrar eve koştum, Daya'yı aramak için telefonumu bulmaya çalıştım.

Cevap vermeden önce hat iki saniye boyunca çaldı.

"Birkaç saat sonra orada olacağım..."

"Daya!"

"Ne oldu?" diye sordu sertçe.

"Bir el ve bir el daha. İkisi. Kutuda. Verandamda."

Küfür etti ama paniğimden onun sesini duyamadım.

"Hemen bir şey yapma. Ben gelene kadar bekle," dedi Daya. "Git birkaç içki iç ve beni bekle."

Beni görmemesine rağmen başımı salladım. Başımı sallamaya devam ettim ve tek kelime etmeden telefonu kapattım.

Dediğini yapıp sınırlarımı yatıştırmak için iki kadeh votka içtim. Sonra hızla çarpan kalbim sakinleşene kadar derin nefes aldım; yavaşça, aldım ve verdim.

O pislik dediğini gerçekten yapmıştı. Bana Arch'ın ellerini göndermişti. Aslında yalan söylemeyeceğini tahmin ediyordum ama yine de buna inanmamıştım.

"Siktir," dedim, ağırlığımı tezgâhın kenarına verip başımı omuzlarımın arasına indirerek.

Yirmi dakika sonra Daya geldi, arabası gıcırdayan lastikleriyle garaj yolunu delip geçiyordu.

Arabasının kapısı çarparak kapandı. Kapıya vardığımda, hâlâ verandada duran hediyeme doğru yaklaşıyordu, bakışları bu acayip manzaraya kilitlenmişti.

"Bu adam kafayı yemiş," dedi Daya, elleri daha yakından incelemek için kutuya uzanırken. "Bu kesinlikle Arch. Baş parmağında o aptal yıldız dövmesi var."

Bunu nasıl bildiğini merak ederek gözlerimi kırıştırdım ama yine de ağzımı açıp soru soramayacak kadar şoktaydım.

“Burada bir not var,” diye mırıldanarak kanla kaplı bir kâğıt parçası çıkardı. Dikkatlice açtı. İçini çekerek bana uzatmadan önce okuması iki saniyesini aldı.

Tereddütle kan olmayan köşesine uzanıp notu aldım.

Polisi her aradığında seni cezalandırmaktan zevk alacak olsam da, bu seferlik erteleyelim. Sırada onların olmasını istemezsin küçük fare.

Bu adam benimle dalga mı geçiyordu? Beni *cezalandırarak* mıydı? Bana *kopmuş elleri* göndermenin yeterli bir ceza olduğunu düşünmüyor musun pislik?

“Cidden bir polisi öldürmekle mi tehdit ediyor?” diye hırladım. Daya yutkundu, gözleri ellere kaydı.

“Bence bu sefer dinlemelisin,” dedi sakince. Aynı şeyi düşünerek ona baktım. Bu adam tehlikeliydi. Çok tehlikeli.

Polisin bununla ilgilenmesini ne kadar *istesem* de iki sorun vardı. Adamı yakalayabileceklerine dair hiçbir inancım yoktu. İkincisi de, benim yüzümden kimsenin incinmesini istemiyordum.

Dayanabilir miyim, bilmiyordum.

“Ne yapacağımı bilmiyorum Daya,” diye fısıldadım, sesim çatlamıştı. Daya kutuyu bıraktı ve bana doğru koşarak beni sıkıca kucakladı.

“Güvenlik kameralarını ve alarm sistemini kurmaya yardım edecek bir arkadaşım var. Bak, normalde yine de polisleri ara derdim ama bilmiyorum Addie. Polisler hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, sana yardım edebileceklerine gerçekten inanmıyorum. Bazı bağlantılarım var ve belki özel koruma falan tutabiliriz.”

Son cümlesini bitiremeden başımı salladım. “Yani o da ölsün diye mi?”

Bana alaycı bir bakış attı. “Bu, sokaktan öylesine biri olmayacak Addie. Her ne ile karşı karşıya olursan ol, eğitilmiş bir katilden daha belalı olamaz, değil mi?”

“Belki,” dedim. “Ama henüz bunların hiçbirinden emin değilim. Bir korumanın beni her yerde takip etmesi, kendimi zor durumda kalmış bir küçük hanım gibi hissetmeme neden oluyor.”

Yüzündeki ifadeden aptal olduğumu düşündüğünü anlayabiliyordum. Yani, beni takip eden, el kesen bir katil *gerçekten* vardı. Peki sonra? Gölgem yakalanana kadar etrafta beni takip eden rastgele bir adam olacaktı ve bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kim bilebilirdi.

Dişlerimi sıktım, hayal kırıklığına boğulmuştum. Hayatımı fazladan bir eklentiyle, fazladan bir uzuvla yaşamak istemiyordum. Her iki senaryoda da ondan bir tane vardı. Biri beni korumak için oradayken, diğeri... Beni incitmek için mi? Beni sevmek için mi?

Ne olursa olsun, ikisini de istemiyordum.

"Arch öldü mü sence?" diye sordum sesimin titremesine engel olmayarak.

Dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum. Kuvvetle muhtemel. Ama bir uyarı olarak ellerini kesip gitmesine izin vermiş de olabilir. Arch ortaya çıkana ya da... hiç çıkmayana kadar bilemeyiz."

Başımı salladım. "Koruma için sana haber vereceğim. Önce bu alarm sistemi işinin nasıl çalıştığını görelim."

"Tamam, bu sırada, bu elleri yok edeceğim. Bir saat içinde döneceğim ve sonra körkütük sarhoş olacağız."

Gözlerim büyüdü. "Daya, bunu yapmak zorunda değilsin. Bu yeterince dehşet verici, buna mecbur kalmanı istemiyorum..."

Yüz ifadesinin ciddiyeti sözümü yarıda kesmeme sebep oldu.

"Her gün daha kötüsünü görüyorum Addie. İçeri gir, birazdan geleceğim."

Yutkunarak başımı salladım ve kapıya doğru döndüm, en iyi arkadaşım uzaklaşırken ona bir kez daha baktım. Her gün parçalanmış vücut parçalarından daha kötüsünü görüyorsa ne halatlara bulaştığını merak ettim.

"Hepsi öldü." Sözler, kulağımda patlayan birer bombaydı, *Law Abiding Citizen*'daki* o yargıç gibi.

"Ne?"

"Arch'ın tüm ailesi ölmüş. Babası, iki erkek kardeşi, bir amcası ve iki kuzeni. Ayrıntıları bilmiyorum çünkü siktiğim cinayetleri kusursuz. Tanık yok. Kanıt yok. Hiçbir şey yok."

"Aman Tanrım. Sence o mu yaptı?"

İç çekti ve telefondan bile burun halkasını döndürdüğünü anlayabiliyordum. "Bu oldukça ağır bir suç ama imkânsız değil. Sen polisi aradıktan sonra Arch'ın kayıp olduğu bildirildiğinde, Connor'ın düşmanlarına bazı ciddi suçlamalarda bulunduğu dair bir söylenti dolanıyor. Polis, onların olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ancak delil yetersizliğinden suçlayacak kimse yok."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, şakaklarımda bir baş ağrısı büyüyor du. "Demek takipçi Arch'ı öldürdü."

* 2009-ABD yapımı bir gerilim filmi.

“Muhtemelen,” diyerek lafı dolandırdı. “Arch, ailesi katledilmeden önce eve dönebilseydi ellerini kimin kestğini söylerdi ve Connor düşmanlarına karşı çıkmazdı. Bu yüzden, sanırım Connor’ın suçlamalarının geri kalanını öldüren şey olması mümkün.”

Kafamın içinde dönen çok fazla duygu vardı ve hissettiklerimi yorumlayamıyordum. Gölgeyin birini öldürmesinden dehşete düşmüştüm.

O kötü bir adamdı.

Bu önemli olmamalıydı, değil mi? İşin doğrusu, Arch’ı öldürmesinin asıl sebebinin suçları değil, onun bana dokunması olduğunu düşünüyordum.

“Doğrusu Daya, biraz rahatladım. Arch’ın ailesi artık peşimden gelmeyecek ve bunu söylerken kendimi çok bencil hissediyorum.”

“O zaman ikimiz de bencil kaltaklarız çünkü acayip mutluyum.” Onun coşkusuna karşılık homurdandım. “Bak, Talaverralar kötü insanlardı. Kötü bir geçmişi olan tek kişi Arch değildi. Connor’a karşı tecavüz iddiaları vardı ve babaları onlara bir kadına nasıl tecavüz edileceğini ve dövüleceğini öğretmiş olmalı çünkü sabıka kaydı... daha da kötü.”

Göremediğini unutarak başımı salladım.

“Kesinlikle ölümlerinin yasını tutmayacağım,” diye mırıldandım.

Ondan sonra telefonu kapattık, ikimizin de biraz çalışması gerekiyordu ama aklım karışıp duruyordu.

Doğrusu, Talaverraların akıbetini duyduğumda üzülmemiştim ama hâlâ kafamın içinde, onları kaderlerine teslim edenin benim gölge olduğuna dair o rahatsız edici endişe vardı.

Arch kaybolalı bir hafta olmuştu ve gölgemden hâlâ bir iz yoktu. Ortalıkta dolandığından emindim ama henüz varlığını belli etmemişti.

Daya’nın arkadaşı yeni alarm sistemimi ve kameralarımı kurmuştu, o zamandan beri de onları kontrol etmede ne kadar takıntılı olduğumu düşünüp kendimden utanıyordum.

İçimdeki saf ses, artık bir güvenlik sistemim olduğuna göre benden uzak duracağını söylüyordu. Ama bir sürü aptalca karar verirken -ki *bir sürü* derken ciddiyim- onun yakın zamanda gelmeyeceğine inancak kadar da aptal değildim.

Kaslarım kasılırken inleyerek gerindim, mutfığımdaki bar taburesi yazarken sırtımı pek desteklemiyordu. Kölelikten kaçan bir kız hakkında yeni bir fantastik roman üzerinde çalışıyordum ve kendim için belirlediğim son tarih hızla yaklaşıyordu.

Tekrar yazmaya başladığımda, yukarıdan gelen bir gıcırta dikkatimi çekti. Ses, kalbimin anında aşırı hızlanmaya başlamasına neden oldu. Durup, ses devam edecek mi diye kulak kesildim. Birkaç saniye herhangi bir ses çıkmadan geçti. Fırının sesiyle pencereye vuran yağmurun hafif pıtırıtısı dışında hiç ses yoktu.

Aklımı yitirdiğimi düşünmeye başlayorken tam tepemde bir gıcırta daha duydum.

Nefesimi tutarak yavaşça tabureden kalktım, metal ayakları karo-roya sürterken tiz bir ses çıkardı. Yüzümü buruşturdum, çıkan ses çok yüksek ve çirkindi.

Lanet olsun, iyi ki casus olmamıştım. İş sırasında hemen ölebilirdim.

Çabucak çatal bıçak çekmecesine doğru yürüdüm, çekmeceyi açtım ve kasap bıçağını aldım. Bu bıçağı tutmak günlük, sıradan bir iş hâline gelmeye başlamıştı ve ben de bundan sıkılmaya başlamıştım.

Ne yaptığımı düşünmek için duraksamadım. Merdivenleri tırmandım, korkuluğu es geçip sessizce basamakları çıktım. O an, ben öldükten sonra yapacakları korku filminin adını düşünüyordum.

Koridorda ilerlerken bıçağı önümde tutarak açık odalara baktım. Koridor uzun ve genişti, yatak odalarının beşi buradaydı.

Boş yatak odalarından birinden çıkarken küçük bir tıkırtı duydum. Sanki benim odamdan geliyordu.

Nefesimi tuttum ve tüm ağırlığımı parmak uçlarıma verip koridorda süründüm.

Balerinlerin bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yatak odamın kapısı kapalıydı. Adrenalin, damardan enjekte edilmiş eroin gibi kan dolaşıma düzenli olarak karışıyordu.

Daha önce kapalı değildi.

Kapımın dışında durdum, sanki ortaya bir yüz çıkacak ve içeride ne olduğu konusunda beni uyaracaktı gibi bakıyordum. Bu şu anda çok faydalı olurdu.

Çünkü karşı tarafta ne bulacağımı bilmemek işin en kötü yanıydı. Kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına ve ciğerlerimi sıkıştırmasına neden olan şey buydu.

Kapıyı açıp kâbuslarıma giren gölgeyi görecektim miydi? Eşyalarımı mı kurcalıyordu?

Hasta pisliğin iç çamaşırı çekmecemi karıştırıyor olabileceğini düşününce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu düşünce içimde dev bir öfke dalgası yarattı ve sonuçlarını düşünmeden içeri girdim.

İçeride kimse yoktu.

Odanın içine hücum edip balkona çıkmadan önce her köşeyi kontrol ettim. Hiç kimse yoktu.

Göğsüm daraldı, hızla etrafta dolaşıp odayı inceleyerek davetsiz misafirin nereye saklanabileceğini bulmaya çalıştım. Gözlerim dolaba takıldı.

Ona yöneldim, kapıyı o kadar kuvvetli bir şekilde açtım ki neredeyse raydan çıkıyordu. Kolum, olmayan birini arayarak giysilerin arasında gezindi.

Bir şey duyduğumu biliyordum.

Arkamı döndüğümde nefesim kesildi ve gözlerim yatağımın üzerinde dolaşıp beni geri dönmeye zorladı. Yatağımın hemen altında Gigi'nin günlüğü vardı, yerde duruyordu ve açıktı.

Gürültü bundan olmalıydı ama bu lanet şey nasıl düşmüştü? Komodinin üzerine bakıp okuduğum günlüğü hâlâ orada dururken görünce kanım dondu.

Gigi'nin diğer iki günlüğünü, sıra onlara gelene kadar durması için komodine koymuştum. Peki onlardan biri nasıl yere düşmüştü?

Odayı tekrar şüpheli gözlerle tarayıp kitaba doğru yürüdüm ve onu açık tutarak aldım. Sayfaya göz gezdirdim, kelimeleri anladığımda duraksadım.

Tarihlere bakılırsa, ölmeden önce yazdığı son kitaptı. Gigi, bu üç kitabı 20 Mayıs 1946'da ölmeden önce, iki yıl içinde yazmıştı.

Kitapta, 18 Mayıs'ta Gigi'nin öldürülmesinden iki gün önce yazılmış olan sayfa açılmıştı. Korkusunu ifade ediyordu ama kim olduğunu söylemiyordu. Belli ki bir şeylerden korkuyordu. Telaş sözlerini yutarken kalbim daha çok çarpmaya başladı.

Birinin peşinde olduğundan bahsediyordu. Onu korkuttuğundan. Kim? Etrafımdaki her şeyi unutup yatağın kenarına oturdum ve başa döndüm.

Her geçen sayfada, sözleri kırılmış ve korku dolmuştu. Daha ne olduğunu anlamadan, sayfaları neredeyse koparırcasına karıştırdım, katilinin kim olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışıyordum.

En son sayfada son sözleri *benim için geldi* olmuştu. Sayfada rujlu öpücüğü yoktu. Sadece o üç korkutucu kelime. Dahası var mı diye bakmak için sayfayı çevirdim. Çaresizce.

Daha fazlası yoktu ama garip bir şey fark ettim.

Kitabın sırtından kenarı tırtıklı bir kâğıt parçası çıkmıştı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Günlükten bir sayfa yırtılmıştı.

Önemli bir şey yazıp kimsenin bilme riskine değmeyeceğine mi karar vermişti? Bu kitapların üçü de müstehcendi, ihanet ve seks doluydu. Her şeyden önce, onu takip eden bir adama duyduğu aşkla doluydu.

Yukarıya baktım, hiçbir şey görmeden önüme bakıyordum.

Annem giderken, onun tavsiyesini dinleyip Parsons Malikâne-si'nden taşınacağım umuduyla gitmişti. Ama o kapıdan çıktığında Chanel parfümünün mide bulandırıcı kokusu burnuma dolduğunda taşınmak *istemediğime* karar vermiştim.

Büyükannemin malikâneye tuhaf bir bağlılığı var mıydı? Muhtemelen. Ama bu ev onun için çok şey ifade ediyorsa, ondan vazgeçmek doğru gelmiyordu. Bu benim de sağlıksız bir bağlılığım olduğu anlamına gelse bile.

Şimdi, bu karar sadece güçleniyordu. Bu kitabın yere düşmesine imkân yoktu. Yine de buradaydı. Büyükannemin mi yoksa Gigi'nin mi yaptığını bilmiyordum ama biri bu kayıtları okumamı istemişti.

Gigi'yi öldüren kişiyi bulmamı mı istiyorlardı? Tanrım, 40'larda işlenmiş bir cinayeti böylesine düşük bir teknolojiyle çözmenin ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyordum. Katili hâlâ hayatta mıydı ki?

Belki de olup olmaması önemli değildi. Belki Gigi cinayeti için ve hayatını çok erken bitiren adam için -ölü ya da diri- adalet istiyordu.

Titrek bir nefes verdim, parmaklarım üç korkutucu kelimeyi takip etti.

Benim için geldi.

"Lütfen bana, öldürülen büyükannenin cinayet fotoğraflarına bakmak için polisin veri tabanına girmemi neden istediğini açıklayabilir misin?" diye sordu Daya, parmakları klavyenin üzerinde gezinirken.

Uzanıp parmağını onun yerine aşağı itmek istedim, böylece sonunda o boktan düğmeye basacaktı. Bunu yaptığında da Gigi'nin kayıtlarına erişecekti.

İç çektim. "Sana söylemiştim. Öldürüldü. Sanırım bunu kimin yaptığını biliyorum, ben sadece... şey, adı ve onu takip etmesi dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Daya gözlerini bana dikti ama sonunda yumuşadı. Sonunda tıkladı ve Gigi'nin olay yeri fotoğraflarını açtı.

Hepsi oldukça rahatsız ediciydi. Gigi, yatağında boğazı kesilmiş ve bileğinde sigara yanığı ile bulunmuştu. Yetersiz kanıt nedeniyle katili bulamamışlardı.

Müdahâle eden memurlara, suç mahallini bozdukları öne sürülerek çok sayıda suçlama yöneltilmişti. Kanıtlar polis tarafından kaybedilmiş veya bozulmuştu; hedef biliniyordu ama sonunda kimse bundan sorumlu tutulmamıştı.

Daya, her biri bir öncekinden daha rahatsız edici olan fotoğraflara tıkladı. Boynundaki yaranın resimlerini büyüttü. Bileğindeki yanığının... Gigi'nin yüzü, ölü gözleri kameraya bakarken korkudan donmuştu. Kendine özgü ruju yanağına hulaşmıştı.

Yutkundum; bu hâli, kasasında sakladığı resmiyle tam bir tezat içindeydi. Orada, gülen yüzünden hayat ve ateş fışkırıyordu. Bunda ise ölü ve soğuk bedeni korkudan donmuştu.

Her kim öldürdüyse onu epey korkutmuştu. Başımın arkasında huzursuz edici bir his belirdi. Gigi'nin yazdıklarına göre, takipçisi onu korkutmamıştı. Aslında, aksine onu mutlu etmiş gibiydi.

Silkinip bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Gigi'ye takıntılıydı ve ölümüne yakın zamanlarda evliliğine olan kıskançlığı nedeniyle anlaşılmadıklarını belirten birkaç yazı vardı.

Saplantısı ölümcül bir hâl almış olmalıydı.

Daya sonra polis raporlarına tıkladı. Sadece kamuoyuna açıklananlar değil, soruşturmadan çıkan gizli belgeler de vardı.

Teknik olarak soruşturma hâlâ açıktı, sadece soğumuştum.

Belgeleri okumak için epey zaman harcadık ama sonunda öğrendiğimiz tek şey ölüm zamanı ile Gigi'nin son âna kadar savaştığı oldu.

Büyük büyükbabam John, cinayet sırasında onu markette gören birkaç görgü tanığı olduğu için işin içinden hemen sıyrılmıştı.

Dudağımı ısırdım, bu düşünce suçluluk duygusu uyandırmıştı ama yine de düşünmeden edemiyordum.

Ya büyükbabam suç ortağıysa?

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Hayır. Buna imkân yoktu. Büyük büyükbabam Gigi'yi çok severdi, evliliklerinin dağılmasına rağmen.

Takipçisi olmalıydı.

Tek açıklaması buydu. Takipçi, Gigi'nin güvenini kazanmıştı -bir şekilde- onun yanında kendini bırakacak kadar rahat hissetmesini sağlamıştı. Sonra da onu öldürdü.

"Bu yırtık sayfanın bir anlamı olmalı," diye mırıldandım, kanıtların yetersizliği yüzünden hüsrana uğramıştım. Asla bir dedektif olamamışım, bunu anladım, böyle boktan işlerle her gün uğraşamazdım.

"Belki de katil yapmıştır," diye tahminde bulundu Daya, resimler arasında öylece gezinirken.

Düşünceli bir ifadeyle dudak büktüm. "Hayır, bu mantıklı değil. Neden tüm günlükleri değil de sadece bir sayfayı yırtıp atsın ki? Buradaki her şey suçlayıcı. Takipçi ya da başka biri olsun, Gigi takip edildiğinden bahsediyor. Takipçi olmasaydı bile suçu kolayca

Ronaldo'ya atabilir ve onunla işi bitirebilirlerdi. Her kimse, bunları biliyor olamaz. Gigi, sayfayı günlükleri saklamadan önce yırtmış olmalı."

Daya başını salladı. "Haklısın. O eksik sayfada ne varsa önemli ama buna bel bağlayamayız."

"Ronaldo'nun kim olduğunu bulmamız gerek," dedim.

Daya başını salladı, bu düşünce onu tüketmiş gibiydi. Ben de ondan farklı değildim.

"Peşine düşecek hiçbir şeyimiz yok. Burada soyadı geçmiyor. Herhangi bir fiziksel özelliğinden de bahsedilmiyor."

"Elinde bir yara izi vardı," dedim Gigi'nin günlüğünde bundan bahsettiğini hatırlayarak, "ve altın bir yüzük takıyordu."

"Sosyal durumundan bahsetmiş mi, işinden mesela? Bizi onun kim olabileceğine götürebilecek herhangi bir şeyden?"

Dudak büktüm, "Tekrar bakmam lazım. Tehlikeli bir şeye bulaştığını söylediğini hatırlıyorum ama henüz her şeyi okuma fırsatım olmadı."

Başını salladı ve yavaşça iç çekti. "Öyleyse, Ronaldo'yu veya o kayıp sayfayı bulana kadar bu işte sıkışıp kalmış hâldeyiz."

İç çektim ve omuzlarım düştü. "Bu, herhangi bir yerde olabilir veya artık mevcut bile olmayabilir."

Daya gözlerinde sıcak, ilgili bir ifadeyle bana baktı. "Farklı yollar denemeye devam edeceğiz. Ben de bu işe artık senin kadar bağlanmış hâldeyim."

Suç mahalli fotoğraflarına bakmadan önce ona minnettarlıkla gülümsedim.

Bu hiç kuşkusuz bir tutku suçuydu ve benim bildiğim, takipçiler saplantılı oldukları kişiye karşı derin bir tutku duymaya eğilimliydi.

Dilimin ucunda nefesimin kesildiğini hissedip doğruldum. Ter tenezi kaplamış, saçlarım yanaklarıma, boynuma ve sırtıma yapışmıştı.

Gördüğüm rüyanın ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordum ama bir şey beni uyandırmıştı.

Kalbim gümbürdüyor, uykulu gözlerim karanlık odada geziniyordu. Balkon kapılarından ay ışığı süzülüyordu. Mobilyalar, odanın her yerine gölgeler düşürerek, orada olmayan silüetler yaratıyordu. Zeminde dans eden o hayaletlere aldırıyordum ama beni uyandıran şey her neyse, bir varlığı vardı. Bir *ruhu*.

Yatak odamın kapısının önünde, sağ tarafımda döşeme tahtaları gıcırdayıyordu. Başım hızla o yöne döndü ve keskin bir soluk aldım. En-

semin arkasındaki tüyler, köşeye sıkışıp korkmuş bir köpeğin tüyleri gibiydi.

Nefesimi ciğerlerimde tuttum, sesi tekrar duyarsam diye ses çıkarmamaya dikkat ediyordum. Evin içinde bir sakinlik vardı. Etraf çok sakindi. Kalp atışım hızlanırken kucağımdaki yorganı sıktım.

Biri odamın önünde duruyordu.

Ama nasıl?

O boktan alarm sistemini nasıl geçmişti?

Ağır adımların ardından bir başka gıcirtı geldi. Düzenli bir yürüyüş, yavaş ve bir amaca yönelik. Kasıtlı.

Yavaşça yataktan fırladım, sırtım soğuk taş duvara değip kapımın dışındaki davetsiz misafirle aramda bir mesafe oluşana kadar parmak uçlarımda geriye doğru kaydım.

Dayanamayıp titrek bir nefes verdim. Ayak sesleri yaklaştıkça göğsüm küçük, hızlı soluklarla inip kalkıyordu.

Dondum. Sırtım taşa öyle bir yapışmıştı ki âdeta onun bir parçası hâline gelmişim, hareket etmeme engel oluyordu. Gizlenmeme.

Ayak sesleri kapımın dışında durdu.

Gözlerim odanın içinde çaresizce dolaştı. Yatağın ucundaki sandığın üzerinde duran tornavida gözüme takıldı. Makyaj sandalyemi kurduktan sonra dikkatsizce bir kenara atmıştım ve şimdi orada bir umut ışığı gibi duruyordu. Bu gece beni hayatta tutabilecek tek şey oydu.

Kımla Addie. Kahretsin, HAREKET ET!

Vücudum açıldı ve tornavidaya koştum, aleti terli ellerimle kavradım. Gözlerim kapı koluna takılmış, tokmağın dönmesini bekliyordum. Sessizce kapıya doğru eğildim ve kendimi duvara yapıştırdım.

İçeri girmesini ve saldırmasını bekleyecektim. Umarım o ne olduğunu anlamadan tornavidayı boynuna saplayabilirdim.

Nefesimi tutarak bekledim. Tokmak dönmedi ama orada birinin olduğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Beni mi bekliyordu? O kapıyı açacağını düşünüyorsa aklını yitirmiş olmalıydı. Evime girip odamın dışında bekliyorsa da öyle olmalıydı.

Hayatımın en uzun dakikası geçti. Bir gıcirtı daha duymadan saatler geçmiş gibi geldi. Derken, geri çekilen ayak seslerini duydum. Ses gitgide belirsizleşti, sonunda hiçbir şey duymayana kadar...

Kulaklarım uğulduyordu, tahmin ettiğim gibi ön kapımın kapanışını duydum. Sessiz bir evde gökgürültüsü gibi yankılanan yumuşak bir tık sesi. Anında kapıyı açtım ve koridoru geçip pencereleri araba yoluna bakan yatak odasına koştum.

Yere çömelerek perdelerin arasından baktım ve gelen kişinin verandadan çıkmasını bekledim.

Sanki bir sonsuzluk geçip gitmiş gibiydi, oysa bir hareket görene kadar geçen süre saniyelerden ibaretti. İri yapılı bir adam merdivenlerden inip garaj yoluna çıktığında dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Başına taktığı büyük kapüşonuyla, tamamen siyah giyinmişti.

Uzundu, çok uzun. Ama hantal değildi. Kıyafetlerinin altından bile vücudunun ölümcül olduğunu söyleyebilirdim. İnce ama kasla kaplı. Vücuduna yapışan kapüşonlusu geniş omuzlarını, kalın kollarını ve bıçimli belini ortaya çıkarıyordu.

Tanrım! İstese beni ezip geçebilirdi. Elleri yüzümün tamamını kaplayacak kadar büyük görünüyordu ya da boynumu kavrayacak kadar.

Bunu acı mı yoksa zevk vermek için mi yapacaktı? Gölgem beni incitmek mi istiyordu yoksa beni sevmek mi?

Arkası bana dönük şekilde durdu. Onu izlediğimi hissedebiliyordu, tıpkı benim onu kapımın önünde hissettiğim gibi.

Kendimi gölgelerin gözden uzak derinliklerine doğru kıvrılırken buldum. Kalbim hâlâ çarpıyordu ama şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Onunla ilgili bir şey içimde yüzümü pencereye dayama isteği uyandırıyordu. Onu görmek istiyordum. Evimin içinde sinsice dolaşan, bana çiçekler bırakan ve bana dokunmaya cüret eden, her şeyden habersiz ruhları paramparça eden bu adamı görmek istiyordum.

İçeri girmeye hazır hâlde, eli tokmakta mıydı? Onu ne durdurmuştu?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını hafifçe yana yatırdı. Dikkatlice, başını yavaş yavaş yana çevirmesini izledim. Çenesini hafifçe kaldırdı, ay ışığı geniş ağzını ve keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Gözlerini üzerimde hissederek duvara daha da sokuldum. Beni görmesine imkân yoktu. Yine de bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyordum. Küçük, keskin bıçaklar gibi içimi kazmadan önce derimi sıyırdı.

Sonra gülümsedi, ağzı şeytani bir sırıtişla gerildi. Nefesim tıkanı ve ciğerlerim ateşle doldu.

Ah, bu sana komik mi geliyor pislik?

Ben ne yapacağımı, ne hissettiğimi anlayamadan arkasını döndü ve uzaklaştı, ağaçlık alanda gözden kayboldu. Yavaşça, bir amaca doğru, sanki dünya umurunda değilmiş gibi.

18 Eylül 1944

Geri geldi. Ronaldo geri geldi.

Geldiğinde yaraları ve ezikleri vardı. Kesikler güzel yüzünü bozmuştu. Ezikler cildinin rengini değiştirmişti. Onu gördüğüm için çok heyecanlıydım ve üstüne atladım. Ancak o zaman acıyla inlediğini fark ettim. Canının yandığını gördüğümde neredeyse ağlayacaktım.

Ne olduğunu bana söylemezdi. Sanırım uzak kalmak ikimizi de huzursuz etmişti. Çünkü biz...

Başka bir adamla yattım. Kocam olmayan bir adamla. Pişmanlık hissetmekte zorlanıyorum.

Utanc var. Onu hissediyorum ama pişmanlık yok.

Aslında tek istediğim, bunu yeniden yapmak.

BÖLÜM 11

MANİPÜLATÖR

Daya, büyükannemin ucube olduğunu söylemişti ama ben anı ucube onun annesi miydi diye merak etmeye başlamıştım. Günlüğü hızla gözden geçirip yazdıklarını okuyordum.

Gigi'nin, takipçisi onu izlerken günlüğünü yazmak için oturduğu sallanan sandalyede oturuyordum. Gözlerinin onun üzerinde ziyaret çekmesine izin verirken görünüşe göre o da tahrik oluyordu.

Kitabı kapatıp önümdeki tabureye fırlattım, kitabın ağırlığından mobilya sallandı.

Ağır ağır iç çektim, yavaşça gelen baş ağrısını engellemek için burnumun kemerini sıktım.

Ne düşünüyordu ki acaba? Yabancı bir adamın kendisini izlemesine, evine girmesine ve dokunmasına izin vermek! Delilik bu. Klinik bir vaka.

Asıl çılgınca olan şey ise benim bu günlüğü bulmam ve aynı gece bir takipçinin de beni bulmasıydı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Dışarıda rüzgâr esiyor, camı sallıyordu. Fırtına bulutları, Seattle'daki her zamanki hava koşullarına rahatsız edici, kötü bir sivilce gibi doluşuyordu. Tam güneşli, güzel bir gün geçireceğimizi düşünürken, patlamaya hazır bir fırtına bulutu belirirdi.

Tamam, bu iğrençti Addie.

Mutfaktan gelen yüksek bir yumruklama sesi oturduğum yerden neredeyse sıçramama neden oldu. Kalbim göğsümde şiddetle atarken o yöne doğru baktım ama bir şey göremedim.

“Merhaba?” diye seslendim ama kimse cevap vermedi.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken, gözüme takılan bir hareket dikkatimi pencerenin hemen önüne yöneltince sağa döndüm. Başım hızla o yöne döndü ve gözlerim az önce gördüğüm şeye odaklandı. Ay ışığı ve ön kapımın dışındaki ışık dışında ortalık neredeyse zifiri karanlıktı.

Bir başka hareketle yüzümü cama dayadım. İki büyük ağaç arasından çıkıp evime doğru yürüyen biri vardı. Yaklaşan kişi daha belirgin hâle gelince gözlerimi kıstım.

Geri dönmüştü.

Olaysız geçen iki gecedен sonra, orospu çocuğu geri gelmişti işte!

Yanımdaki sehpa uzandım ve evime en son girişimden beri yanımda taşıdığım kasap bıçağını kavradım. Görünüşe göre güvenlik

kameralarını ona karşı bir işe yaramıyordu. Gittiği an kameraları kontrol ettiğimde onun görüntüsünü yakalayamadıklarını anlamış-
ım.

Daya kameraya baktığında yüzü düşmüş ve gözleri korkudan fal-
tap gibi açılmıştı. Görüntüleri değiştirmişti. Güvenlik sistemine girmiş
ve ben uyuduğumda evimde dolaşırkenki bütün görüntülerini silmişti.

Daya onun sadece görüntüleri değiştirmekle kalmadığını, bunu
anlaşılamayacak kadar da iyi yaptığını söylemişti. Daya'nın bu sonu-
ca varmasının tek nedeni, bu teknolojiyi bilmesi ve aynı şeyi işi için
kendisinin de yapmasıydı.

Bu adam tehlikeliydi, şiddet eğilimi dışında pek çok başka yönden
de tehlikeliydi.

Bıçağın sapını avucumun içinde tutup kucağıma koydum. O
yaklaştıkça, kalbim göğsümde atıyor, bana doğru attığı her adımda
çarpıyordu.

Durup pencereye yaklaştım. Tam olarak ne yaptığımı bilmiyor-
dum. Onu kışkırtmak mı? Tekrar evime girmesi için ona meydan
okumak mı? Eğer girerse kendimi savunmak için her şeyi yapmaya
hakkım olacaktı.

Adam yaklaşık yirmi metre uzakta durdu, yüzü yine kapüşonun
içine gizlenmişti. Rahatlamış gibi duruşu gevşedi, elini kapüşonlusunun
cebine soktu ve göremediğim bir şey çıkardı. Ardından, yaktığı
çakmakla son derece keskin çenesini ve ağzındaki sigarayı gördüm.
Sigarayı yaktı ve ardından alev söndü, ay ışığındaki silüetiyle parlak
kızıl köz dışında her şey görünmez oldu.

Baktı.

Ben de ona baktım.

Gözlerimi ondan ayırmadan sehpadan telefonumu aldım. Onu
dinleyip bana o boktan kutunun içinde iki el gönderdiğinde polisleri
aramamıştım ama pencereye beş metrelik bir mesafede dururken on-
ları arayamayacağımı söylememişti.

Kilidini açmak için telefonuma baktım ve başımı yukarı kaldırdı-
ğında parmağım donup kaldı.

Ay ışığı silüetine vuruyordu. Gayet belirgin bir şekilde, başını ya-
vaşça salladığını gördüm. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam
için beni uyarıyordu.

Ön kapıya doğru baktım, korku vücuduma ürkütücü bir hızla
yayılıyordu. Kapı kilitliydi ama bunun boşa olduğunu çoktan kanıt-
lamıştı. Onunla kapı arasındaki mesafeyi hesapladım. Koşması, içeri
girmesi ve bana ulaşması ne kadar sürerdi? En az otuz saniye.

911'i arayıp birinin bana zarar vermeye çalıştığını söylemek için
yeterli bir zamandı, değil mi? Fakat hiçbir anlamı yoktu. Polisin bura-
ya gelmesi en az yarım saat sürecekti.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi birkaç adım yaklaştı, domunu üflerken sigarasını düzenli aralıklarla ağzından çekiyordu.

Yoksa bana... meydan mı okuyordu? Sırtımı doğrulttum, gözümün harareti bir öfke kapladı. Bu herif kim olduğunu sanıyordu?

Homurdana homurdana kapıya doğru koştum, kilidi çevirdim ve kapıyı hızla çekip açtım. Yüzünü bana çevirdi ve bir an için neredeyse akıllıca davranarak içeri koşacaktım.

Dik durup basamakları öfkeyle indim ve onun üzerine yürüdüm.

"Baksana, pislik! Eğer buradan hemen çıkmazsan polise arayacağım."

Daha sonra Tanrı'ya beni neden böyle yarattığını soracaktım ama şu anda yapabileceğim tek şey yeteri kadar yaklaştığımda iki elimi göğsüne koyup onu itmektir. Kapüşonlusunun altından belli olan kaslarının üzerimde bir etki yaratmasına izin vermedim çünkü böyle bir anda sadece psikopatlar buna odaklanırdı.

Dev yaratık bir santim bile gerilemedi.

Konuşmadı. Tepki de vermedi. Hiçbir şey yapmadı.

Ona dik dik bakarken, boğa gibi öfkeyle burnumdan soluyordum. Alt yarısı dışında yüzünün çoğunu göremiyordum ama gözlerinin içini yaktığını hissedebiliyordum. Biraz sonra vücudum soğuk rüzgârda dans eden küllerden başka bir şey kalmayana kadar yanacaktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye hırladım. Titremeyi biraz olsun azaltmak için ellerimi yumruk yapmıştım. Tüm vücudum öfke ve korku içinde titremeye başladı. Ama bu titremeye sebep olan başka bir şey daha vardı. Çok rahatsız edici bir şey, adını koymaktan kaçınıyordum.

Cevap vermedi ama dudaklarını, omurgamdan aşağı doğru saçılan kıvılcımlara sebep olan ağır, günahkâr bir ifadeyle çarpıtarak sırttı.

Yavaşça dilini çıkarıp alt dudağını yaladı. Gözlerim tamamen bu hareketine odaklanmıştı. İlkel bir hareketti. Hayvansı ve... siktir, çok korkutucuydu!

Kalbim boğazımı pençelemeye başlamıştı. Yutkunarak gözlerimi kısıtım ve ona biraz daha bağırarak üzere ağzımı açtım.

Ben bağırmasam da o bir adım geri gitti. Göremesem de beni süzdüğünü biliyordum. Sonra da dönüp uzaklaştı.

Öylece.

Tek kelime konuşmadan. Açıklama yapmadan. Birlikte olmamız ne kadar istediğine dair çılgınca bir itiraf falan bile yoktu.

Hiçbir şey.

Orada durup onun geri çekilmesini, cehennemden sürünerek çıktığı yere geri dönmesini izledim. O gidene kadar baktım ve gerçekten aklımı mı kaçırdım, bütün bunları hayal mi ettim diye düşünmeye başladım.

Elbette, bir psikopatın *karşısına çıkacak* kadar aptal değildim. Hem de bir adamın ellerini kesip kapımın önüne bırakan bir psikopatın.

Ama yaptığım şey tam olarak buydu. Karşılığında da benimle ziyafet çekmeyi düşünür gibi dudaklarını yalamaktan başka bir şey yapmamıştı.

Ah hayır, ya beni takip eden Jeffrey Dahmer'in ruhu falansa?*

Kalbim boğazımda, şeytanın tazıları kıcımlı ısıtıyormuş gibi hissederek arkamı dönüp hızla içeri girdim. Kapıyı kapatıp kilitledim, dönüp oturduğum sallanan sandalyeye baktım ve bıçağın taburenin yanında, yerde öylece durduğunu gördüm.

Aman Tanrım.

Bir psikopatla karşı karşıyaydım ve bıçağı yanımda getireceğime yere düşürmüştüm.

Tanrım, beni neden böyle yarattın? Bundan sonraki hayatımda, lütfen işini bu kadar boktan yapma!

Taslağımı bitirip editörüme göndermenin keyfiyle kendime ödül olarak güzel bir cinayet soruşturması verdim.

Daya, emniyetin veri tabanından bulduğu yeni notlar göndermişti. Her dakika daha fazla ayrıntıyla dolu e-postalar yağıyordu. Çoğu, berbat el yazıları olan erkekler tarafından yazılmış raporlardı.

Suç mahallinin kötü yönetilmiş olması yüzünden, aslında elimizde devam etmek için hiçbir şey yoktu.

Büyük büyükbabam bir raporda, Gigi'nin ölümüne kadar birkaç ay boyunca garip davrandığını belirtmişti.

Mesafeliydi. Eskisi kadar konuşkan değildi. Paranoyaktı. Büyükkanneme karşı asabiydi ve onu okuldan almaya birkaç kez geç kalıp nedenine dair hiçbir açıklama yapmamıştı.

Gigi, kocasıyla bunun hakkında konuşmamış, bu da aralarında birkaç tartışmaya yol açmıştı. Raporlarda, son iki yıldır ilişkilerinin düşüşte olduğunu itiraf etmişti. Gigi'ye, davranışlarındaki değişiklik hakkında onunla konuşması için yalvarmış ama Gigi hiçbir şeyin ters gitmediğini söylemişti.

Gigi'nin günlüklerini incelemek, yazdığı şeylerde gizli anlamlar bulmak için saatler harcadım. Korku ve rahatsızlığını ifade ettiği yazıları arıyordum.

Fakat onu korkutan her neyse o kadar çok korkutmuştu ki bunu kelimelere bile dökememişti.

İçimden, keşke bu günlükler onun soruşturması sırasında bulunsaymış, diyordum. Eğer bulunsalardı onları asla okuyamazdım ama belki o zaman bu işi çözebilirlerdi.

* Jeffrey Lionel Dahmer: Amerikalı seri katil ve tecavüzcü.

Derin bir nefes alıp ellerimi gür saçlarımın arasından geçirdim. Kambur durmaktan omuzlarım ağrımaya başlamıştı ve okumaktan artık gözlerim kızarmıştı.

Şakaklarımda bir baş ağrısı belirmiş, gözlerimi etrafı düz göremez ve düşünemez hâle gelene kadar bulandırmıştı.

Sallanan koltuğa oturup pencereden dışarı baktım.

Takipçinin geri döndüğünü gördüğümde boğuk çığlığım havayı delip geçti, önceki gibi aynı yerde durmuş, aptal sigarasını tütürüyordu. Onunla yüz yüze gelişimden bu yana üç gün geçmişti ve o zamandan beri tenkteydim. Tekrar içeri girmesini, bu sefer ben uyurken odama gelmesini bekliyordum.

Kalbim göğsümde çırpınıyor, bir gümbürdüyor, bir duruyordu. Karın boşluğumda hafif bir sıcaklık kıvılcımlar saçıyor, bacaklarımın arasına doğru inerken ağzım kuruyordu.

Korku ve uyarılmanın baş döndürücü karışımından nefes nefese, sandalyeye yapıştım. Utançtan yanaklarım yanıyordu ama bu his geçmiyordu. Perdeleri kapatmalı, kendime bir iyilik yapıp ikimizi de sessiz savaşımızdan uzaklaştırmalıyım.

Ama bilmediğim bir nedenden dolayı kendimi harekete geçiremiyordum. Telefonu açıp polisi aramak için. Beni zeki ve sağduyulu kılacak herhangi bir şey yapmak için.

Ben adama bakarken o şeyler yok oluyordu. Bu duvarlara hangi hayaletler musallat olduysa buraya çok daha tehlikeli bir şey musallatken hepsi konu dışıydı.

Sanki hayaletler beni duymuş gibi yukarıdan hafif ayak sesleri geldi. Başımı çevirip gözlerimi tavana diktim, kesilene kadar hayaletlerin ayak seslerini takip ettim.

Arkamı döndüğümde takipçim birkaç adım daha yaklaşmıştı. Sanki neye baktığımı merak ediyormuş gibi. Dikkatimi ondan uzaklaştıran şeyin ne olabileceğini sorguluyor gibi.

Başka bir adam olup olmadığını merak ediyordu, emindim. Belki de Greyson'ın geri döndüğünü, evin bir yerlerinde olduğunu düşünüyordu; beni çağırıyor ve benim için çıplak ve sertken yatağa gelmemi istiyordu.

Biraz önce seviştığımızı, başka bir adamın menisiyle kaygan hâle gelen kalçamı düşünüyor bile olabilirdi.

Bu onu kızdırır mıydı?

Tabii ki kızdırırdı. Bana dokunduğu için bir adamı sakatlayıp öldürmüştü. Benimle sevişti diye bir erkeğe ne yapardı?

Bana ne yapardı?

Gerçekten uzak olması önemli değildi. Bu düşüncelerin kafasından geçip onu çıldırtıyor olabileceği gerçeği dudaklarımda küçük bir gülümsemeye neden oldu.

Sırf onunla uğraşmak için başımı çevirdim ve bağırarak bir şeyler söylüyormuş gibi yaptım.

“Ne yapıyorsun?” dedim yüksek sesle, asla cevap vermeyecek bir hayaletle doğru bakarak.

Gölgeme baktığımda, telefonunu çıkardığını, bir şeye bakarken mavi ışığın kapüşonunun derinliklerinde kaybolduğunu gördüm. Birkaç saniye sonra telefonu cebine koydu, paketinden bir sigara daha çıkarıp yaktı. Sigara tiryakisi. İğrenç.

On beş dakika daha takıldı. Bu sırada, pek başka bir yere bakmadım. Her şey bir oyun gibi geliyordu ve ben oyunlarda hep mızıkçılık yapardım.

Bu kitap imzalamaya etkinliği yüzünden seyahat etmek zorunda olmadığımı şükrediyordum. Ünlü, başka bir aşk romanı yazarı etkinliğe ev sahipliği yapıyordu ve neyse ki bu Seattle’da olacaktı.

Aynada kendime son bir kez baktığımda tenimi ince bir ter tabakası kaplamıştı.

“Bunlar gibi milyon tanesine katıldın kızım. İyi olacak,” diyerek güven verdi Daya arkamdan. Çok müstehcen ya da uygunsuz olmayacak şekilde vücudumu hoş gösteren güzel kırmızı bir bluz ve yırtık siyah bir kot giydim. Dudaklarıma kırmızı ruj sürdüm ve ayağıma rahat, kareli vans ayakkabılarımı geçirdim.

Tarçın rengi saçlarım gevşek su dalgalarıyla kıvrılmış, rahat ama şık görünümümü tamamlıyordu. Genelde böyle şeyler için süslenmeyi sevmiyordum. Bütün gün bir sandalyede oturuyordum, fotoğraf çekilirken yeterince güzel göründüğümünden emin olup gerisini olurluna bırakıyordum.

Koltukaltımı kokladım, deodorantımın beni kandırmadığını ve ağır kokulara karşı savaştığını iki kez kontrol ettim.

“Biliyorum ama bu işi kolaylaştırmıyor,” diye homurdandım.

“Kendine ne isim verdin?” diye sordu Daya tek kaşını kaldırarak.

İç çektim. “Usta bir manipülatör.”

“Neden?”

Gözümü ona diktim. “Çünkü insanların duygularını kitaplarımı okudukları zaman kelimelerimle manipüle ediyorum,” dedim homurdanarak.

“Çok doğru. Yani tüm yaptığın bu, kelimeler parmakların yerine ağzından çıkmıyorsa eğer. Başarana kadar rol yap bebeğim.”

Aynada koltukaltılarıma her açıdan bakarak başımı salladım. Deodorantım ağır kokularla savaştığını iddia edebilirdi ancak gömlek ter izlerini göstermez yazan bir etiketle gelmemişti.

Tekrar iç çekerek kollarımı aşağı indirdim. “Okurlarımla buluşmayı sevmediğimden değil, sadece kalabalıklarda ve sosyal ortamlarda pek iyi değilim. Fazla tuhafım.”

"Araya harika bir valansın. İpin bu. Sadece gülümse ve bityit ki, panik atak geçiriyorunmuş gibi yap."

Çantamı yataktan alırken bir kez daha gözlerimi ona diktim. "Çok iyi cesaret veriyorsun," dedim dümdüz bir sesle. Cevap olarak alaya alması gerekti.

Daya motivasyon konuşmalarında berhattı ve bunu kendi de biliyordu. O, arkadaşlığımızda mantıklı olan kişiydi, ben ise duygusal olardım. O tamamen çözümler sunmakla ilgiliyken, ben korku ve endişe içinde dönüp durmayı ve bu konuda hararetli hararetli konuşmayı tercih ediyordum.

Sınırlım anneme düşündüğümünden daha çok benziyordum.

Yine de bunu yüksek sesle itiraf edemezdim.

Etkinlik, her zamanki gibi muhteşemdi. Bunlar için her seferinde kendimi kamçıliyordum, bittiğinde de oradan ayrılmak istemiyordum.

Diğer yazar arkadaşlarla tanışma fırsatı bulmak ve deli gibi gülerек onların tüm imzalı kitaplarını alıp kaçırmaya çalışmak bana sahiden huzur veren bir şeydi.

Bana gerçekten mutluluk veren şey, benimle tanışmak ve imzalı kitaplarımı almaya can atan, gülen pek çok yüz görmektir.

Profesyonel bir manipölator olarak mesleğimi seviyordum. Yaptığım şeyi yaptığım için şansliydim.

Etkinlikten sonra bir barda içtiğimden biraz kafam güzeldi, bu yüzden Daya beni arabamla eve götürüyordu. Komik anlara kıkırdadık, kitap camiasında her zaman dönen çılgın oyunların dedikodusunu bile yaptık.

Bu kadar iyi vakit geçirirken çok mutluyduk ama eve yaklaşırken yüzümüzdeki gülümseme soldu.

Yalnızca körfez penceresinde bir ışık yanıyordu. Gitmeden önce tüm ışıkları kapatmıştım.

Hızla arabadan indim ama Daya'nın elimi sıkıca kavraması beni durdurdu.

"Hâlâ orada olabilir," dedi aceleyle, elimi neredeyse acı verecek kadar sıkı tutuyordu.

"Olsa iyi olur," diye homurdandım ve elimi onun elinden kurtardım. Daya beni tekrar durdurmaya çalışmadan arabadan çıkıp malikâneye doğru yöneldim.

"Addie, dur! Aptallık ediyorsun."

Aptallık ediyordum ama alkol sadece öfkemi daha güçlü kılıyordu. Daya beni durduramadan ön kapının kilidini açıp eve girdim.

Mutfaktaki eviyenin üzerinde bir ışık yanıyordu, evin önünü doğru düzgün aydınlatmak için çok zayıftı.

Kimse beni beklemiyordu, bu yüzden havadaki uğursuzluğu dağıtmak için ışıkları açmaya başladım.

“Çık dışarı, seni ucube!” diye bağırdım, mutfaka dalıp bulabildiğim en büyük bıçağı aldım. Döndüğümde, Daya kapıda durmuş yüzünde endişeli bir ifadeyle odaya bakınıyordu.

O piç kurusunu öldürmeye o kadar niyetliydim ki etrafa hakmaya bile gerek duymamıştım.

Tüm oturma odası kırmızı güllerle kaplıydı. Ağzım şaşkınlıkla açıldı, kekeleyeceğim kelimeler dilimin ucundan dökülemeden uçup gitti.

Tezgâhın üzerinde boş bir viski bardağı, bardağın dibinde bir damla alkol ve kenarında belirgin bir dudak izi gördüm.

Bardağın yanında tek bir kırmızı gül duruyordu.

Büyüyen gözlerim Daya’nın gözleriyle buluştu. Elimizden gelen tek şey şok hâlinde birbirimize bakmaktı.

Kalbim boğazımda atarken, sonunda “Evin geri kalanını kontrol etmem gerek,” dedim boğulurcasına.

“Addie, hâlâ burada olabilir. Polisi arayıp gitmemiz gerekiyor. Şimdi.”

Dudağımı ısırdım, içimde savaşıyor iki taraf vardı. Onu aramak, yüzleşmek ve gözünden birkaç kez bıçaklamak istiyordum ama Daya’yı daha fazla tehlikeye atamazdım. Bu konuda aptallık etmeye devam edemezdim.

Yutkunarak başımı salladım ve onu malikânenin dışına kadar takip ettim. Sert havanın, kemiklerime işlemiş olan buzun üzerinde en ufak bir etkisi yoktu.

Başka ne yapmıştı? Yatak odama girmiş olabileceğini fark edince homurdandım. İç çamaşırlarıma dokunduğunu. Hatta birkaçını çaldığını...

Telefondaki ses düşüncelerimi böldü. Öyle dalmıştım ki Daya’nın polisi aradığının farkında bile değildim.

Durumu anlattı. Birkaç dakika sonra buraya bir memur gönderileceğini, yanımıza ulaşmasının yirmi dakika süreceğini söylediler.

Takipçinin artık burada olmadığını biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissediyordum ama sistemde kayıtlı bir suçlu çıkmasını umuyordum, böylece viski bardağındaki DNA’sından kimliğini tespit edebilirlerdi.

Artık burada olmadığını bildiğim gibi onu yakalamanın da o kadar kolay olmayacağını biliyordum.

“Bu gece benim evime gel,” dedi Daya. Polisle iki saat konuştuktan sonra hem yorgun hem de tamamen ayıktık.

Evi aramışlar ve onu hiçbir yerde bulamamışlardı. Bir eşleşme olup olmayacağına bakmak için viski bardağından parmak izi almışlardı.

Yorulmuştum, bu yüzden başımı onaylar gibi salladım.

Evi yirmi dakikalık bir mesafedeydi ve yol boyunca onun arabası-

nı takip etmem iyi olmuştu, yoksa odağımı kaybedip yönüme dikkat etmeden sürebilirdim.

Daya güzel, sakın bir mahallede, şirin bir evde yaşıyordu. Arabayı park etti, ikimiz de eve girdik.

Mobilyalar ve her yerde binlerce bilgisayar olmasaydı, evi tamamen boş sayılırdı. İşim ciddiye alıyordu; işi hakkında fazla konuşmasa da oldukça ağır meselelerle uğraştığını biliyordum.

Daha önce karanlık bir şebeke ve insan kaçakçılığıyla uğraştığından bahsetmişti. Bu başlı başına birine uyku terörü yaşatmak için yeterliydi.

Anlaşılan, patronu ayrıntıları gizli tutma konusunda katıydı ama Daya'nın Parsons Malikânesi'nden daha lanetli şeyler gördüğü zamanlar olmuştu.

Bundan ne çıkarı olduğunu sorduğumda, masum hayatları kordığını söylemişti. Daya'nın bir kahraman olduğunu anlamak için duymam gereken tek şey buydu.

"Misafir yatak odasının nerede olduğunu biliyorsun," dedi Daya parmağıyla o tarafı tembelce göstererek. "Biraz eşlik etmemi ister misin? Eminim korkudan kafayı yemişsindir."

Zorla gülümsedim. "Teklif ettiğin için seni seviyorum ama sanırım ikimizin de şu anda uyumaya ihtiyacı var," dedim.

Daya başını salladı ve bana iyi geceler diledikten sonra odasına çekildi.

Misafir odasındaki beyaz yorganın üstüne yığıldım. Tıpkı evinin geri kalanı gibi burası da gayet sadeydi. Açık mavi duvarlarda birkaç okyanus resmi ve beyaz tül perdeler asılıydı.

Gözüm perdelerle takıldı.

Perdelerin kendisine değil, arkasındakine.

Bu gece kalbim ikinci kez boğazıma saplanıyor, gırtlığımda atıyor ve ses çıkarmamı engelliyordu.

Pencerenin dışında bir adamın silueti vardı. Doğrudan bana bakıyordu.

Geri çekilip Daya'yı çağırmaya hazırlandım. Telefonum titrediğinde irkildim, olduğum yerde donup kaldım ve korkudan neredeyse boğuluyordum.

Bir gözüm adamdayken, telefonumu cebimden çıkardım ve yeni bir mesaj gördüm.

BİLİNMEYEN: Çiçeklerimi beğenmedin mi?

19 Eylül 1944

Ona dayanmıyorum. İtiraf etmeye bile utanıyorum. Aylar oldu ama her seferinde içimde yepyeni hisler uyandırıyor. Frank ve John bugün balık tutmaya gidiyor, gitmeleri için sabırsızlandığımı söylemeye utanıyorum. Tavrındaki değişikliğe rağmen John onu aldattığından şüphelenmiyor.

Çok kötü ama bu yasak aşkımdan pişman değilim.

Ronaldo bana kendimi güzel hissettiriyor. El üstünde tutuyor. Sera'nın doğumundan beri hissetmediğim bir şey. Bana bir kadın gibi davranıyor, buyruklarını yerine getirecek ve kendisine yemek yapacak biri gibi değil. Kesinlikle bir Çin porseleni gibi değil, tam anlamıyla tutkun olmayı seven bir kadın gibi.

John evdeyken onun hakkında düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yüzümde olusan gülümsemeyi kontrol edemiyor olabilirim. John'un yüzümde bir gülümsemeye sebep olmasının üstünden uzun zaman geçti, şüphelerinin gitgide artmasından korkuyorum.

BÖLÜM 12 GÖLGE

“Başka bir video var,” dedi Jay telefonda. Sesi çok ciddi geliyordu. Kanepeden kalkıp ofisime doğru yürüdüm.

On metrelik masanın üzerinde bir dizi bilgisayar ekranı ve buradaki diğer tüm yasadışı aygıtlarım duruyordu. Sinyal bozucular, takip cihazları, biri bana ihanet ederse diye birkaç yerdeki patlayıcıları ateşleyen düğmeler ve buna benzer şeyler.

Bu oda, burada sahip olduğum onca şeyle birlikte milyonlar değerindeydi.

Hem en mutlu alanım hem de uyanıkkenki kâbusumdu.

Burası dünyada bir değişim yarattığım yerdi. Kurtarılması gereken kadın ve çocukları bulduğum yer olmasının yanı sıra, o hasta insanların onlara yaptığı işkencelere de şahit olduğum yerdi.

Yüksek güvenli binalara sızmak, kızları kurtarmak, onları gözlerden uzak, güvenli bir sığınakta tutmak için para gerekiyordu.

Büyük şirketler bana, rakiplerinin sistemlerine girmem için sarma sapan bir nedenle, rekabet ettikleri diğer şirketin neyin peşinde olduğunu bilmek istedikleri, birbirlerine karşı davaları olduğu ve haklarında bilgi bulmaya çalıştıkları için inanılmaz miktarlarda para ödüyorlardı.

Birbirleriyle sorunlarının ne olduğu umurunda değildi. Beni ilgilendiren tek şey beni ne için tuttularsa onu almalarıydı.

Sonunda, zengin biri kafayı sıyrıyor, müşterim bundan büyük bir kâr elde ediyor ve ben bundan faiz alıyordum. Kirli bir işti ama ellerimi temiz tutabileceğim bir işin içinde hiç olmamıştım.

Hayatımı insan ticaretini bitirmeye adamamı sağlıyordu.

“Nerede?” diye bağırdım, parmaklarım klavyenin üzerinde uçmaya başlamıştı bile.

“Çoktan şifrelenip e-postana gönderildi.”

Boynumu esnettim, kaslarım çıtırdadı ve az önce yediğim bifteği okyanusta enkaz hâline gelmiş bir gemi gibi mideme oturtacak bir şeye hazırlandım.

Video başladı ve içgüdülerim bana yapma diye bağırdığı hâlde, duyabilmek için sesini açtım.

Boktan bir şeytani ritüelin karıncalı bir videosuydu. Kayıt yapan kişi, muhtemelen aşırı derecede tehlikeli bir şey yaparken yakalanma riskinden ağır nefes alıyordu.

Dört cüppeli adam, üzerinde kıvranan küçük bir erkek çocuğunu bağladıkları bir taşın etrafında duruyordu.

Çocuk, gitmesine izin vermeleri için sürekli bağıyordu. Yardım çağdıkları atarken o küçük sesi çatlıyordu.

Göğsüne kavisli bir bıçak sapladıklarında elimle yüzümü kapattım. Metal kadehleri onun kanıyla doldurdular ve bir yudumda bardağın tamamını içtiler.

Kendimi çocuğun yanında kalıp acıyı izlemek ve buna katlanmak için zorladım. Çünkü bu masum ruhun şimdi gitmiş olması, onun için adaleti sağlamak üzere elimden gelen her şeyi yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

Video bittiğinde arkamı döndüm, kusmamak için nefes almam gerekti.

“Z?” Jay’in telefonda olduğunu bile unutmuştum.

“Evet,” dedim, sesim boğuk çıkıyor, zar zor duyuluyordu.

“Ben... izleyemedim dostum. Yapamadım.”

Gözlerimi kapatıp derin derin nefes aldım.

“Sorun değil,” dedim. “Gerek yok.”

Jay bunlara ne kadar zor katlandığımı biliyordu ama onlara yüz çevirmeyi reddettiğimi de biliyordu. İnsan ticareti sözkonusu olduğunda çoğu insanın yaptığı şey buydu. Herkes bunun varolduğunu biliyordu ve çoğu, bundan nasıl kaçınılacağı konusunda kendisini eğitecekti ancak iş gerçeğe gelince, izleyemiyorlardı. Dinleyemiyorlardı. Çaresizliğe bakamıyorlardı. Çünkü bakmazlarsa normal hayatlarına geri dönebilir, burada her gün ölen binlerce insan yokmuş gibi yaşayabilirlerdi.

Jay o insanlardan biri değildi, elinden geleni yapıyordu. Ama aynı zamanda midesi kaldırmıyordu, onu suçlayamazdım.

Çünkü benim de kaldırmıyordu. Doğrusu, midesi bunları kaldıran kişiler bu suçları işleyenlerdi.

“Takip ettiğimiz dört kişi mi?” diye sordum.

Jay iç çekti. “Hayır, Mark dün gece videonun çekildiği sırada karısıyla bir restoranda görülmüş. Farklı adamlara benziyor ama bunlar tespit edilemiyor. Ayını ilk kez yaptıklarını düşünüyorum.”

Kafamı salladım, ne yapacağımı bulmaya çalışırken zihnimde düşünceler dönüp duruyordu.

Yaklaşık altı ay önce karanlık ağa, küçük bir kızla ayın yapan siyah cüppeli dört adamın videosu sızdırılmıştı. Kibirden falan mı bilmiyorum ama adamların kapüşonları başlarında değildi; izleyicilerin onların kim olduğunu görmesinden etkilenmiyorlardı.

Düşük kalitedeki videonun loş ışığında bile onları hemen tanımıştım.

Senatörler; Mark Seiburg, Miller Foreman, Jack Baird ve Robert Fisher.

Heron bir zeminin üzerindeki küçük kızın etrafını sarp omu bük-
lamiş, sonra da kanını içmişlerdi. Kız hâlâ hayattaydı, erkekler omu-
tında parki söylerken kıvranıyor, avazı çıktığı kadar çığlık atıyordu.

Küçük oğlanın da maruz kaldığı bu ritüel, bilgisayar ekranında
hâlâ donuyordu. Fakat bu videoda, küçük çocuğu çevreleyen dört
adamin başında kim olduklarını gizleyen uzun, tepesi sivri kapüşonlar
vardı.

Altı ay önce surunerek çıkması haftalar süren o kara deliğe ger-
dendiğümü şimdiden hissedebiliyordum. Beni şimdiye kadar bulan-
duğum en karanlık boşluklardan birine sokmuştu.

İlk videoyu izledikten sonra kendimi bir odaya kilitlemiş ve yirmi
altı saat boyunca dışarı çıkmamıştım. Bunun çocuklara yapıldığını
bilerek normal günlük hayatımı fiziksel olarak sürdürememişim.

Karanlık ağı araştırdıkça ve kendi çocuklarına tecavüz eden
binlerce anne babanın videosunu buldukça bu çaresizlik büyümü-
şti. Başka milyonlarca işkence, yamyamlık ve hatta nekrofil videoların
yanı sıra. Bu videoların çoğu, alıcıların kurbanın tam olarak nasıl
işkence görmesini, tecavüze uğramasını ve öldürülmesini istediklerini
yonlendirebilecekleri kırmızı odalarda geçiyordu.

Bunlar, sadece çocukları içeren videolardı.

Özellikle bu videolar beni beş yıl önce Z'yi kurmaya zımmış. Ço-
cukluğumdan beri bilgisayar bilimine yeteneğim vardı, bu işteki merak-
gımla devlet kurumlarındaki en iyi hackerları bile geride bırakmıştım.

Kendimi karanlık ağda bulup bu videolara rastlayışım tesadüfen
olmuştu ama boktan hayatımı değiştirmişti.

O zamandan beri uyuyamıyordum. Hastalıklı insanların, yüz
binlerce çocuğun bunlara maruz kaldığını görmek için para ödediğini
bilmek. Daha da kötüsü, eylemleri gerçekleştiren kişilerin bunu hem
kendi zevkleri hem de maddi çıkarları için yaptığını bilmek.

Üstelik, aynı şeylere maruz bırakılmak için her gün birçok kadın ve
çocuk kaybolmaya devam ediyordu.

O zamandan beri hepsini bulup öldürmeyi kendime görev edin-
miştim. Şimdiye kadar yüzlerce insanı öldürdüm. İnsan kaçakçılığına
katıldıklarına dair yüzde yüz kanıtım olan yurtçıları buldum.

Şimdi, ilk videodaki dört politikacıdan başlayıp geri kalanıyla da
devam ederek hükümette yolumu yapacaktım.

Nerede yaşadıklarını tam olarak biliyordum. Ne yedikleri, nerede
uyudukları, sıçkırları ve çalıştıkları. Ele vermedikleri şey, bu ritüellerin
gerçekleştiği yeri.

Bu bilgi olmadan geçen her gün, bu ritüellerin sayısı da artacaktı.

"Videoyu sızdıran kişiden bir IP adresi aldık mı?" diye sordum
Jay'e, cevabı zaten bildiğim hâlde.

“Hayır, veri bağlantılarını gizlediler. Kim sızdırdıysa, ne yaptıklarını biliyordu,” diye yanıtladı Jay. Gerilmiş kaslarımdan yayılan şiddetli ağrı yüzünden dişlerimi sıkarak boynumu tekrar esnettim.

Küçük faremin ellerinin, boynumdaki ve omuzlarımdaki kalıcı düğümleri çözmesini her şeyden çok isterdim. Ama bunu kabul etmesi biraz zaman alacaktı.

“Peki, o zaman bu yeni videodan neler öğrenebileceğime bir bakayım,” dedim aramayı bitirmeden önce.

Siktir. Bir içki içmem şarttı. Küçük faremin evinde de en sevdiğim viskiden bir şişe vardı.

Enseme kemiklerimi donduran bir soğuk çöktü. Dişlerimin arasından ılık çalıp arkamda duran birini bulacağıma ikna olmuş hâlde başımı çevirdim. Kimse yoktu. Soğuk, yoğun bir sis gibi etrafımı sarmıştı.

Parsons Malikânesi’ni izlerken zaten açıklaması imkânsız şeyler yaşamıştım.

Kıçımın dibinde dolaşan hayalet mi her neyse, çok boktan bir zamanlaması vardı.

“Geri çekil,” diye mırıldandım dişlerimin arasından ve arkamı döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde, çekildi. Her ne ise.

Viski bardağıma yine dalgın dalgın bakmaya devam ettim.

Bu viski her kiminse, kutsaldı. Kristal bardaktan yudumlarken dilime bir narenciye aroması geliyordu. Addie yukarıda uyuyordu, benim burada olmam, viskisini içmem ve kafatasımda vızıldayan eşekarısı kovanına çomak sokmam pek akıllıca değildi.

İki çalışanım, patronları olduğumu bilmeden beni dışarıda tutmak için Addie’nin evinin her yerine güvenlik sistemi kurmuştu. Bu sistemleri ben icat etmiştim, telefonumun bir tuşuna basıp onları devre dışı bırakabilirdim.

Başlangıçta, içeri girmek için kilitleri maymuncukla açıyordum, çıktıktan sonra da tekrar kilitliyordum. Onun evine girmesine izin vereceğim tek yırtıcı kendimdim. Boktan kilitlerine rağmen onu asla savunmasız bırakmazdım.

Beni dışarıda tutmak için bile olsa güvenlik sistemi kurdurduğunda rahatlamıştım. Bu engelleri aşmam ona iyi bir ders olacaktı. Sonunda, başka bir erkekle sevişemeyeceğini de beni dışlayamayacağını da öğrenecekti.

Geçen gün beni buna ikna etmeye çalışmıştı ama kameralarına bakınca blöf yaptığını anladım. Beni kızdırmaya çalıştığını. Onunla ağırdan aldığımı hatırlayana kadar neredeyse işe yarayacaktı.

Başlangıçta onu unutmak için çok uğraşmıştım. Kaçmaya çalıştım ama onu aklımdan çıkaramıyordum. O kitapçıdan eve dönüp kendimi

sakinleştirmeye çalıştım. Ama içimdeki canavarı onu rahat bırakmaya ikna etmek için ne kadar çabalarsam o kadar öfkeleniyor gibiydi.

Onun hayatına bakmaya, bulabildiğim her şeyi didiklemeye başladığım anda, takıntı daha da güçlenmişti. Hayatımın, uyanık olduğum her anına musallat olan koparıp atılamayacak bir beyin tümörü hâline gelmişti.

Bazen onu kendimden koparmaya çalışırsam hayatta kalamazmışım gibi geliyordu.

Viskiden bir yudum daha alarak kırmızı bir gülü başparmağım-la işaret parmağım arasında döndürdüm, dikenin kestiği yerden bir damla kan akıyordu. Görmezden gelerek, midemde bir öfke ve endişe girdabı dönerken tehlikeli sapını parmaklarımın arasında çevirmeye devam ettim.

Şu anda çocuklara işkence yapılıyordu. Bu saniyede *-bu saniyenin binde birinde-* ben burada oturup kristal bardaktan likör içerken.

Şu anda kurban edilen çocuklar vardı. Canı yanan. Sakatlanan. Tecavüz edilen. Öldürülen. O sadist pislikler de etraflarında dolanıyor, onların vücudundan kan içiyorlardı.

Telefonum tezgâhta duruyordu, ekran dönüp duran o acayip videoyla aydınlandı.

İzlemeyi, daha doğrusu kendime işkence etmeyi bırakamamıştım. Bu, o zavallı çocuğun yaşadığı dehşet için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Bu ritüellerin nerede yapıldığını bulma zorunluluğu içimde gitgide derinlere iniyor ve beni deli ediyordu.

Şu anda yapabileceğim bir şey yoktu. Videonun kaynağını bulmaya çalışmıştım ama kim sızdırıyorsa dersine çalışmıştı. Hiçbir atışı isabet ettirememiştim, bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu.

En iyisi olabilirdim ama teknolojinin sınırları vardı. Bilgiyi nasıl değiştireceğimi, onu nasıl zorlayacağımı öğrenmiştim fakat bazen hiçbir iz olmuyordu. Rakamlar ortada yoktu işte!

Düşünceler, kehribar rengi sıvının boğazımdan aşağı kayması gibi zihnimin içinde döne döne azaldı.

Gülü parmaklarımın arasında daha sert, daha hızlı döndürdüm. Keskin dikenler etimi kesiyordu. Az miktarda acı bana bir tür rahatlık veriyordu.

Bazen bu çocukların yaşadıkları işkenceye tanık olmak, kendi derimi kesip acıyı onlarla hissetmek istememe neden oluyordu. Kendi acımı yaratarak acılarını hafifletmek istiyordum. Belki yanlarında, bir sunakta kan kaybetsem, kendilerini bu kadar yalnız hissetmezlerdi.

Ama bunu yapmıyordum. Bu dürtü temelsizdi, bunun farkındaydım. Güçlü olmam gerektiğinin, kan kaybından ve pamuk ipliğine bağlı zihinsel durumumdan dolayı zayıf olmamam gerektiğinin farkındaydım.

Bu çocukları kurtaracak ve bu adı ticareti yok edeceksem, elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Benim güçlü ve yetenekli olmama ihtiyaçları vardı çünkü onlar olamazdı.

Video yeniden başladı. Homurdandım, çocuğun çığlıkları tekrar yükselip etrafımdaki sessiz boşluğu doldurdu.

Videoyu yakından inceledim, tıpkı sonuncusunda yaptığım gibi herhangi bir ipucu arayarak ama hiçbir şey tespit edemedim. Bana bu ritüellerin tam olarak nerede yapıldığına gösterecek önemli bir şey yoktu.

Sadece bir taşın etrafında duran siyah çüppeler gıymış dört kısı. Görebildiğim kadarıyla, mağara gibi kayalık bir yerdelerdi.

Ama bu adamların bir dağda, gizlice girebilecekleri bir mağara bulduklarına inanacak kadar aptal değildim. Burası, Seattle'ın grabeğinin derinliklerinde bir yerde, yapay bir mağaraydı. Herhangi bir sivilin tesadüfen rastlayabileceği bir yer değildi.

Altı ay önce Seattle'a taşınmamın tek nedeni bu zindandı. Aslında California'da doğup büyümüştüm. Ancak ilk video sızındığında, kişinin IP adresinden Seattle'ı orijinal konum olarak gösteren bir sinyal alabilmişim.

Aynı hatayı iki kez yapmadılar.

Bu iş bana istediğim yerde yaşama özgürlüğü veriyordu, bu yüzden cehennem deliğini bulup yok edebileceğim Washington'a taşınmaya karar vermem sadece bir gün sürmüştü.

Böyle zamanlarda, en dipte olduğum zamanlar, hayatımı da en iyi şekilde değiştirmiş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ne de olsa beni Addie'ye getirmişti.

Başım omuzlarımin arasına düştü, aşırı yüklendiğim kaslarımda gerilim artıyordu.

Etrafımı saran bulutlar iyice karardı ve video tekrar dönerken beni daha derine çekti. Gülü büküp avucumda sıkıca ezdim. Elim acıdan ve çiçeği sıkıttığım güçten titriyordu.

Elimden akan kanla boyanmış buruşuk taçyaprakları ve ezilmiş bir saptan başka bir şey kalmayana kadar onu ezmeye devam ettim.

Dudaklarımdan çıkmakla tehdit eden kederli feryadı zar zor içimde tutarak dişlerimi sıkıttım.

Bu... bu, yaptığım şeyin tahribatıydı.

Bazı günler, bununla yaşamak zordu. Bazı günler, acımasız dünyanın omuzlarımdaki bu ağırlığından ayakta durmakta zorlanıyordum.

Ama biliyorum ki yapmazsam hayatım değersiz olacak ve o çocuklar bir hiç uğruna öleceklerdi.

BÖLÜM 13

MANİPÜLATÖR

“İlk düzenlemeleri yeni aldım,” dedim telefonla Marietta'ya. “Bu gece onlara başlıyorum.”

“Harika, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver,” dedi.

Loş koridorumdan odama doğru yürüyordum ki bir hareket gözümüne çarptı. Tavan arasının kapısına doğru ortadan kaybolan bir kadına benzeyen o şeyi gördüğümde dondum, parmağım hemen kapatma tuşuna gitti.

Karşı koyamadan yüzümde bir gülümseme oluştu.

Bu evde bulunduğum onca yılda sadece birkaç kez hayalet görmüş-rüm. Daha sık olarak, sesler, ayak sesleri, kapıların çarptığını duymuş, dondurucu bir hava akımı hissetmiştim ancak bir şey görüldüğü pek nadir olurdu.

Ama az önce ne gördüğümü biliyordum.

Sık sarı bukleleri olan beyaz elbiseli bir kadın. Yüzünü görmemiştim ama içimde Gigi olduğuna dair belirgin bir his vardı.

Peşinden koşarken neredeyse telefonumu düşürüyordum, koridor-da koşup tavan arasının kapısını açtım. Merdivenlerin gittiği yer zifiri karanlıktı ve beynimin arkasında o gergin gıdıklanma hissi vardı ama bu beni durdurmadı.

Telefonumdaki el fenerine dokundum ve hızla merdivenlerden yukarı çıktım. Omuzlarıma önsezilerimin ağırlığı yüklenmişti, güçlükle üstesinden geldim. O her kimdiyse, bir şey görmemi istemişti. Bu duy-guyla hem korkudan hem de zevkten titredim.

Sahanlığa adım attığım an suda nefes alıyormuşum gibi geldi. Buradaki hava boğucu, ağır ve negatif enerjiyle doluydu.

Karanlık bir şey bu alanı tüketmiş gibiydi. Burada olmamdan hoşlanmamıştı. Bana her açıdan baktığını hissedebiliyordum.

Burada bir yerde uzun bir ipin bağlı olduğu bir ampul vardı. İpi görene kadar el fenerimi gezdirdim.

Hava akımı olmayan ve atmosferin bu malikânenin dışındaki ormanlardan daha yoğun olduğu bir çatı katında ileri geri yürüyordum.

Aceleyle, sallanan ipi tutup çektim, ampule dokundum. Sessizliği bölen bir uğultu, ortamı iyice ürkütücü kıldı.

Gözlerimi kısıtım, köşede saklanan korkunç bir canavar görmeye hazırlanıyordum ama burada hiçbir şey yoktu.

En azından benim görebileceğim.

“Beni neden buraya getirdin Gigi?” diye sordum yüksek sesle, çevreyi inceleyerek ve burada ne görebileceğimi anlamaya çalışarak.

Tabii ki cevap alamadım. Asla bu kadar basit olmazdı.

Gözlerim etrafa yığılmış olan hütün tozlu nesneleri dolaştı. Buraya gelmekten tamamen kaçınmış ve hatta bu alanı yenilemekten vazgeçmiştim. Ne olduğunu bilmiyordum ama öyle bir şey yaparsam, kötü bir şey serbest kalacakmış gibi hissetmiştim.

Zaten bana musallat olan yeterince canavar vardı.

Köşede, üzerinde kısmen heyaz bir çarşaf asılı olan eski, çatlak bir ayna vardı. Her ne pahasına olursa olsun hakmaktan kaçınıyordum. Korkmayı seviyordum ama yine de aynada arkamda duran bir iblis görmek istemiyordum.

Bir sürü tozlu kutu ve sepet etrafa dağılmış hâlde duruyordu. Oldukça büyük bir odaydı, bu yüzden bakılacak çok yer vardı.

Telefonumu cebime atarken, ciğerlerimi zehirli atıkla doldurmuş gibi hissederek derin bir nefes aldım. Sonra kutulardan birine yöneldim ve karıştırmaya başladım.

Hepsi örümcek ağlarıyla kaplıydı ve neredeyse alt kata inip bir çift eldiven alacaktım ama şimdi kendimi bu işe adanmışken durmak istemiyordum. Kötü niyetli bir şeyle artık aynı yerde değilken kendimi oraya dönmemeye ikna edebilirdim.

Kutulardan saçılan örümcekleri görmezden gelerek karıştırmaya devam ettim. Tek bulduğum, eski giysiler, ayakkabılar, biblolar ve ıvır zıvırlardı.

Önemli bir şey yoktu ama bunlardan birkaçı değerli olabilirdi.

Arkamdan yüksek bir çarpma sesi geldi ve bu sefer çılgılık attım. Çılgılığımın yankısı, arkamı dönüp sesi çıkaran her neyse onunla yüzleşirken cınladı.

Tek bir çiviyle sarkmış, sallanan ahşap panodan başka bir şey değildi. Tavan arasının tamamı, çoğu çürümüş ve fareler tarafından çiğnenmiş ahşap panolardan oluşuyordu. Ahşap panonun bir zamanlar olduğu yerde dipsiz bir kara delik vardı.

“Elimi oraya sokmamı istiyorsun, değil mi?” dedim düz bir sesle, Gigi’den bir iz daha var mı diye etrafa bakınarak. Yine de o lanet aynaya bakmıyordum.

Çırpınan kalbimi sakinleştirip dikkatle, hâlâ sallanan ahşaba doğru yürüdüm. Telefonumu alıp el fenerini bir kez daha açarak ışığı deliğin içine tuttum.

Burası düz bir alandı ve deliğin derinliklerinde iki buruşuk kağıt parçası gibi görünen bir şeyler vardı.

Yüksek sesle inledim. “Siktir, gerçekten elimi oraya sokmamı mı istiyorsun?”

Böcekler genellikle beni korkutmazdı. Bu dünyada beni gerçekten korkutan çok fazla şey yoktu. Ama bu, elimi böceklerle dolu bir deliğe

sokmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Ayrıca, burada bulunan negatif enerji ne olursa olsun benimle uğraşıp elimi tutmaya karar verirse şaşırmazdım.

O zaman, muhtemelen biraz işeyeceğimi itiraf edebilirdim.

İç çekerek elimi içeri soktum, kağıtları kapıp elimi hızla çektim, hepsi bir saniyeden kısa sürmüştü.

Neredeyse ağzımı açıp böbürleniyordum ki aynı evi paylaşırken hiçbir şeyi kızdırmamanın daha iyi olduğuna karar verdim.

Dönüp ipe koştum, ışığı kapattım ve The Ring*'deki kız beni kovalıyormuş gibi merdivenlerden aşağı atladım.

Tavan arasının kapısını çarparak kapattım ve derin, ferahlatıcı bir nefes aldım. Burası çok daha aydınlıktı. Sanki tüm ev üzerime çökmüştü ve ben altından sürünerek çıkmıştım.

Kâğıtları düzelttim, ilkindeki el yazısını seçebilmek için gözlerimi kısıttım.

Bana söyleneni yaptım. Çünkü yapmazsam, sıradakinin ben olacağımı biliyordum. Bu benim itirafımdır. Cinayeti örtbas etmesine yardım ettim. Çok üzgünüm.

Notu tekrar tekrar okurken kalbim hızlandı. Bunu kim yazdıysa, Gigi'nin cinayetinden bahsediyordu. Öyle olmalıydı. Kimin cinayeti örtbas etmesine kim yardım etmişti? O kimdi?

Diğer nota geçtiğimde, onun günlüğünden yırtılan sayfa olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü. Zafer kazanmış bir ifadeyle gülümsedim ama dağınık kelimeleri okurken gülümsemem hızla kayboldu.

Hızlı olmalıyım, yolda olduğunu söyledi ve ben çok korkuyorum. Eğer kaçarsam beni yakalar, bu yüzden birinin onu bulmasını umarak bu notu yazıyorum. Bana bir şey olursa, John, bu sa

Not orada bitiyordu, son sözü bile bitirmeden. İnanamayarak bakarken ağzım şokla açıldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Gigi! Bunu orada yarım mı bıraktın? Bana göstermek istediğin bu muydu? Kim olduğunu söylemek üzere olduğun ama SÖYLEMEDİĞİN bir not!" Ayağımı yere vurdum ve kollarımı iki yana açarak ona yüksek sesle bağırdım.

Tabii ki bana cevap vermedi.

Homurdana homurdana yatak odasına girdim ve kapıyı çarparak kapattım.

Şimdi ona kızgındım. Buraya gelmese iyi olurdu, yoksa onu hemen dışarı atardım.

Yine dışarıdaydı. Ay ışığında parıldayan kırmızı közü, beni izliyordu.

Ona dönüp baktım. Korkunun tanıdık filizleri beni sıkıca kavradı. Ama aynı zamanda, taşlar mideme yerleşmiş, daha da dibe batıyordu...

* The Ring: Halka, Amerikan psikolojik korku filmi.

Onunla tekrar yüzleşmeli miyim diye düşünerek dudağımı ısırdım. Telefonumu alıp onu ihbar etmek yapılacak en mantıklı şey olurdu.

Ama polis hiçbir şey yapamayacaktı. Buraya geldiklerinde yine gitmiş olacaktı.

Geçen seferki gibi kaybolduğunda da polis raporu ne işe yarayacaktı? Haneye tecavüz yeteneğiyle, *hacker* becerilerinden bahsetmiyorum bile, belli ki delilleri karartıyordu. Ama belki de bu önemli değildi. Şerif Walters, hiçbir kaydının olmadığını söylemesine rağmen bir takipçim olduğunu biliyordu.

Belki de aramak için tek sebep buydu.

Muhtemelen şu anda beni öldürmeyi planlıyordu, tıpkı Gıgı'nin takipçisinin onu öldürmesi gibi. Son üç gecedir o notu okumuş ve günlüklerini taramıştım ama henüz takipçisinin katil olduğuna dair herhangi bir kanıt görmemiştim.

Ama haklı olduğumdan emindim.

Ona bakarak telefonumu aldım, doğrudan pencerenin önünde durdum ve telefonu kulağıma koydum. Henüz polisi aramamıştım bile, sadece ne yapacağını görmek istiyordum.

Çünkü bende bir bozukluk olduğu kesindi.

Ateşle oynuyordum. Onu ne kadar kışkırtırsam, peşimden gelme olasılığı o kadar artıyordu. Ama kendimi durduramıyordum. Her karşılık verdiğimde duyduğum o keskin heyecanı durduramıyordum.

Aptalca olduğu kadar bağımlılık da yapıyordu.

Büyük kapüşonun altında yüzünü göremiyordum ama bana gülümsediğini biliyordum. Bunu bilmek vermem gereken tepkiyi vermem engel oluyordu. Geri çekilmiş *olmalıydım. Korkmalıydım*. Sanırım korkuyordum ama gerçekten hissettiğim şey karşılık verme dürtüsüyle ona gülümsemekti.

Telefonum kulağımda çınladı. Kaşlarımı çatarak tereddütle telefonu kulağımdan çekip gelen mesaja baktım.

BİLİNMEYEN: Polisle telefonda konuştuğuna inanmam mı gerekiyor? Sanırım benim küçük farem bir yalancı.

Ah, hayır, bunu yapmadı.

Öfkeyle cevap yazdım.

BEN: Öğrenmek ister misin?

BİLİNMEYEN: Evet, aslında isterim. Bunun için de seni daha sonra cezalandırmak da isterim.

Başparmaklarım harflerin üzerinde dondu. Son ceza korkunç ve mide bulandırıcıydı.

BEN: Ne, bir dahakine ayak parmakları mı göndereceksin?

BİLİNMEYEN: Duruma göre değişir, hâlâ başka erkeklerle yatıyor gibi mi yapıyorsun? Yoksa yine evinizdeki hayaletlere bağarmayı mı tercih ediyorsun?

Başımı kaldırıp kapüşonunun içine doğru baktım. Telefonu elinde, tünemiş, cevabımı bekliyordu. Telefonunun ışığı zayıftı, onu keskin çenesini ve sırtan dudaklarının bir kısmını gösterecek kadar aydınlatıyordu.

Elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim.

Siktir git pislik.

Yanıt olarak baş parmağı hareket etmeye başladı, gülümsemesi daha da genişledi.

BİLİNMEYEN: Yapmayı planlıyorum.

Cüreti karşısında kükredim. Yok daha neler, benimle sevişecekmiş!

BEN: Bana yaklaşırsan seni bıçaklarım. Hemen gitmezsen polisi arıyorum.

BİLİNMEYEN: Öyleyse yap küçük fare.

Bana onu bıçaklamamı mı yoksa aramamı mı söylediğini anlayamıyordum. İkisini de yapmaktan mutlu olurdum. Benim fare, onun kedi olduğu imalarından hoşlanmıyordum. Bu beni avladığı anlamına gelirdi. İsteyeceğim en son şey avlanmaktı.

Siktir. Tereddüt etmiştim. Polisi aramam gerekiyordu. Buna mecburdum ama parmaklarımı hareket etmeye ikna edemiyordum. Bana meydan okuyordu ve ararsam ne yapacağından korkmaktan nefret ediyordum. Bunu istemekten nefret ediyordum.

Kalbim çarpıyordu, numaraları çevirdim. Arama düğmesine basıp telefonu kulağıma götürdüğümde beni dikkatle izledi.

“911, acil durumunuz nedir?”

Derin derin nefes aldım.

“Beni takip eden bir adam var. Bir hafta önce evime girdi. Şimdi de dışarıda durmuş beni izliyor.”

“Şu anda dışarıda mı duruyor?” diye sordu kadın. Sakızını şapırtadırken bir yandan da yazıyordu, arkadan klavyesinin tıkırtısı geliyordu.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Hanımefendi, bir şey yapıyor mu? Üzerinde silah var mı?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla hayır. Birini gönderir misiniz?”

Bir şeyler daha yazdı. “Adresiniz nedir hanımefendi?”

Adresi söyledim. Anlamsız birkaç soru sordu ve bana bir devriye aracının yaklaşık beş dakika uzaklıkta olduğunu söyledi. Hatta kalmamı istedi ama kalamadım.

Telefonu kapattım. Benim küçük gölgem, polisin gelip onu yakalamasına yetecek kadar uzun süre orada kalmayacaktı. Çıktığı ormanda kaybolacak ve asla bulunamayacaktı. Bunu biliyordum.

Gözlerini göremiyordum ama bakışlarını hissedebiliyordum. Son bir gülümsemeyle hızlı bir mesaj yazdı. Telefonum titredi ama hemen bakmadım.

Bakmaya korkuyordum.

Derken, hiçbir dünya umurumda değil der gibi yavaş yavaş döndü ve uzaklaştı. Karanlık uzanıp onu yakaladı, ortadan tamamen kaybolana kadar onu derinlerine çekti.

Devriye aracı ortaya çıktığında, onun gitmesini istedim. Tam açıklayamadığım nedenlerden dolayı polisi aradığıma pişmandım. Ben sadece... gitmesini istiyordum.

Polis, kısa sarı saçlı ve kırmızı yüzlü, kilolu bir adamdı. Burası dışında bir yerde olmak istiyor gibi görünüyordu, neresi olursa.

Ben de öyle hissediyordum.

“Burada neler oluyor hanımefendi?” diye sordu oflayıp puflayarak.

“Penceremin dışında bir adam vardı,” dedim kısaca.

“Ta-maaam,” dedi, son a’yı uzatarak. “Bu daha önce oldu mu?”

Ona sonradan kaybolan birkaç ihbarda bulunduğumu ancak bu adamın son birkaç aydır evime girip çıktığını söyledim. Daha önce yaşadıklarımı da anlattıktan sonra defterini çıkardı ve raporu yazmaya başladılar.

“Adınız Adeline Reilly dediniz, değil mi?”

“Evet.”

Yazmaya ara verdi ve sanki farklı bir insan görmüş gibi bana baktı.

“Verandasından Archibald Talaverra’nın kaçırıldığı kişi siz değil misiniz?” diye sordu, beni yukarıdan aşağıya süzüp göğüslerim ona cevap verebilirmiş gibi bakışlarını orada bir saniye fazla tutarak.

“Evet,” dedim sabırsızca.

Mırıldandı ve raporunu yazmaya devam etti.

“Aynı adam olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bir adam daha varsa sıçtık zaten,” diye mırıldandım. Polis yan gözle bana baktığında iç çektim. “Evet, aynı adam olduğunu düşünüyorum.”

Ondan sonra yazmayı bıraktı ve bana sırf âdet yerini bulsun diye birkaç soru daha sordu. Tarif edebilir misiniz, kim olabileceğiyle ilgili aklınıza gelen bir şey var mı gibi sorular. En önemlileri dışında bildiğim her şeyi ona söyledim.

Mesajlardan bahsetmedim. Neden bilmiyorum ama onlar... özelmiş gibi hissediyordum. Bu çok aptalcaydı. Mantıklı değildi ama kendimi bir şey söylemeye ikna edemiyordum. Polis memuru işe yarar hiçbir bilgi vermeden çıkıp gitti. Raporunu yazmıştı ve önemli olan da buydu.

Gölgemin mesajını ancak sıcak bir duş alıp yatağıma yerleştikten sonra okudum.

BİLİNMEYEN: Bana ne kadar itaatsizlik edersen cezan o kadar ağır olur.

Daya, "Bu küçük çüklü sikliyi bulacağım," dedi öfkeyle dizüstü bilgisayarının tuşlarına sertçe basarken. Kimbilir ne yazıyordu. Ona dün geceyle ilgili bütün ayrıntıları anlatmıştım.

İçkimden bir yudum aldım. Yeterli değildi, o yüzden bir yudum daha aldım. Sonunda hepaini diktim.

İkimiz de kendi içimizi yapıyorduk ama gölgem benimle daha fazla iletişime geçmeye başladığı için Daya evde yalnız kalmamı istemiyordu.

"Çük ve sik aynı şey," dedim. Başını kaldırdı, yüzü dün gecedan beri tam olarak benim düşüncelerimi yansıtıyordu. *Senin sorunun ne?*

Omuz silktim. "Ben sadece söylüyorum. Az önce ona küçük çük çük demiş oldun."

Gıcık bir ifadeyle gözlerini çevirip beni görmezden geldi ve tekrar yazmaya başladı. Muhtemelen *hacker* işleriydi. Ne yapıyor olabileceğini hayal bile edemiyordum. Benim telefonum olmamasını umdum, orada çıplak fotoğraflarım vardı.

Yüzüm bir anda soldu. Aman Tanrım, ya o benim telefonuma girip fotoğraflarımı bulursa? Aceleyle telefona uzandım, açık saçık bütün fotoğrafları silip sonra çöp kutusu klasöründen de sildim.

Kaygılarım biraz hafifledi ama tamamen değil. Telefonuma şimdiye kadar çoktan girmiş olabilirdi.

Artık hayatımın geri kalanında bunu kafaya takacaktım.

İçinde olduğum krizi fark eden Daya bana baktı, kaşları endişeyle çatıldı. "İyi misin kızım?"

Boğazımı temizledim. "Telefonuma girip çıplak fotoğraflarımı bulmuş olma olasılığı ne?" Dudağı seğirdi; suratına bir tokat atmama iki saniye kalmıştı.

"Bebeğim, o adam senin odanda soyunuşunu şimdiye kadar binlerce kez izlemiştir zaten."

Bu hiç aklıma gelmediği için gözlerim daha da büyüdü.

"Aman Tanrım."

"Neden soruyorsun?" diye sordu Daya. Sesi şüphe doluydu.

Dudaklarımı birbirine sürte sürte düşündüm. Daya'ya mesajları anlatmaktan beni alıkoyan tek şey gitgide yaklaşan öfkesiydi.

Sonunda cesaretimi toplayıp, "Bilinmeyen bir numaranın izini sürebilir misin?" diye atıldım.

Gözlerini kıstı. "Sana bilinmeyen bir numaradan mesaj mı attı?"

Utanç yavaşça içime süzülüyordu. Bunu ona daha önce söylemeliydim ama tıpkı polis memurunda olduğu gibi mesajları kendime saklamaya tuhaf bir ihtiyaç duyuyordum. Daya dünyanın en iyi *hacker*larından biriymiş bunun ne kadar aptalca olduğunu şimdi anlıyordum ya da en azından o öyle olduğunu söylüyordu.

Utanarak başımı salladım ve telefonu ona uzattım. Konuşmanın başlangıcına doğru gelirken telefonu elimden kaptı ve bana kızgın bir bakış fırlatarak mesajları okudu.

Gözleri gözlerime döndü, ateş gözbebeklerini yalıyordu. "Bana bunları şimdi mi gösteriyorsun?"

Ezilip büzüldüm. "Biliyorum, ben salağın tekiyim. Ben sadece... bilmiyorum Daya. Gerçekten bilmiyorum. Onu takip edebilir misin?"

"Seni henüz affetmedim ama bir bakayım."

Onun öfkesi yüzünden endişelenmiyordum. Daya onu sokan bir yılanı bile hemen affedebilirdi. Şu anda kazanılması zor kişiyi oynuyordu.

Yüzünde pes etmiş gibi bir ifade oluştu. Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve bir süre sonra da kaşları çatıldı. Ekranı yaklaştı, saniyede bir kilometre yazabiliyordu.

Birkaç dakika sonra ellerini yere vurup arkasına yaslandı, şimdi yüzünde bariz bir öfke vardı.

"Takip edilemez."

Tek söylediği bu olmuştu. Kaygılarım yeniden belirdi. "Yani, bu adam güvenlik kameralarıma girebilir, onları etkisiz hâle getirebilir ve takip edilemez bir numaradan bana mesaj atabilir. Muhtemelen telefonuma da girdi ve çıplak fotoğraflarımı aldı, öyle mi?"

Bana baktı, cevabı zaten biliyordum.

"Bir ihtimal," dedi ama ses tonu bunun yüksek bir ihtimal olduğunu gösteriyordu.

Kafamı dizüstü bilgisayarına koydum, bir sürü tuşa bastığım kensindi ama şu anda bu umurumda değildi. Tüyler ürpertici bir herif, benim çıplak fotoğraflarımı ele geçirmiş olabilirdi. Daha da kötüsü, muhtemelen elinde benim çıplak video görüntülerim de vardı. Sanırım bu dünyadaki en kötü şey değildi, vücudum harikaydı ama öyle bir video sızdırılırsa utançtan yerin dibine girerdim.

Ya onları şantaj olarak kullanırsa? Bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama umarım bana olan takıntısı öyle bir şey yapmayacak kadar fazladır. Ne kadar sahiplenici olduğunu zaten kanıtlamıştı. Başka bir adam bacağıma dokundu diye onun ellerini kesiyorsa, çıplak vücudumu dünyaya göstermez herhâlde, değil mi?

"Onları sildin mi?" Başımı salladım, alnım tuşlara sürtünüyordu. Gürültüden ürktüm. Durmazsam, koca kafam bilgisayarımı mahvedecekti.

Başımı kaldırdım, Daya'nın votka-ananas suyunu alıp lıkır lıkır içmeye başladım. Bir şey demedi. Hatta, votka şişesini kaydırarak bana uzattı.

"Buna kafa yorma. Henüz onlar hakkında bir şey söylemediyse onları ele geçirmemiş olma ihtimali yüksek."

Sözleri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı, yine de hassasiyeti için minnettardım.

“Çıplak fotoğraflarını kime gönderdin?” diye sordu. Ben büyük bir yudum aldıktan sonra elimden votka şişesini kaptı.

“Yirmi yaşından beri çıplak fotoğraf göndermedim. Çıplak fotoğraflar çekiyorum çünkü vücudumu seviyorum ve bütün gün ona bakmak istiyorum.”

Daya güldü. “Seni deli gibi seviyorum.”

Ne yazık ki beni öyle seven sadece o olmayabilirdi.

Telefonunun ışığı yandı. İçgüdüsel olarak gözlerim ekrana doğru kaydı ama dikkatimi çeken şey sanki telefon alev almış gibi onu kapması olmuştu.

Kaşlarımı çatarak bana gergin bir ifadeyle bakmasını izledim.

“Sır sakladığım için beni affetmiyorsun ama kendin aynı şey yapıyorsun,” dedim düz bir sesle.

Ruh hâli birden değişmişti, şimdi ağzında tuvalet kağıdıyla yakalanmış bir köpek gibi görünüyordu.

“Seni endişelendirmek istemedim,” diye mırıldandı.

“Ne hakkında?” Elimi telefona doğru uzatarak bağırdım. Sızlandı, telefonu göğsüne daha da bastırdı.

“Luke... bana mesaj atıyor,” diye başladı. Gözlerim dehşetle parlayarak büyüdü.

“Sana ne hakkında mesaj atıyor? Sadece tekrar takılmak için mi?”

Yavaşça başını salladı. “Seninle ve o gece Arch’la olanlar hakkında beni rahatsız ediyor. Polise söylediklerini ona da söyledim. Birinin kapıya vurduğunu ve ondan sonra kaybolduğunu. Sanırım kim olabileceğini anlamaya çalışıyor.”

“Siktir,” dedim başımı ellerimin arasına alıp.

“Görünüşe göre, Max ortalığı kasıp kavuruyor,” diye iç çekerek ıtırak etti. “Yalnızca en iyi arkadaşı değil, tüm ailesi öldü. Söylemediler ama aileyi öldürenin Talaverra’nın rakipleri olduğuna inandıklarından emin değilim. Luke’a bununla bir ilgin olmadığını söyledim ve sanırım bunu yedi.”

Yarım kalan sözünü onun yerine tamamladım. “Şimdilik.”

Buna tepki olarak dudakları gerildi. Gölgeimin bana tehlikeli düşmanlar kazandırdığını anladım.

14 Ocak 1945

Kasvetli hava, beni camlarıma yapışan buza rakip olacak soğuklukta bir ruh hâline sokuyor.

Frank bile bugün uğradığında huysuzluğumu fark etti. Kötü şakalarla beni neşelendirmeye çalıştı. Bir ikisine güldüğümü itiraf ediyorum ama daha fazlasını yapamıyorum sanırım.

Dün Ronaldo ile karga ettik.

Hâlâ John ile olmama katlanamadığını söyledi. Gittikçe daha kıskanç oluyor. Tamamen onu suçladığını söyleyemem. Onu başka bir kadınla düşünmek bile öfkeden gözümü kör ediyorken.

Ama Ronaldo'nun hayatı benim için hâlâ bir gizem.

Beni tehlikeli hayatına dahil etmek istemediğini söyledi ve bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Hayatı hâlâ gizemli ve tehlikeli olan bir adam için kızımın güvenliğinden nasıl vazgeçebilirdim?

Ne yapacağımı bilmez hâldeyim.

BÖLÜM 14 MANİPÜLATÖR

Daya, *hacker*lara karşı telefonuma bir tür engel koydu. Benim beynimde çıplak görüntüler dönüp dururken Daya'nın endişesi, telefonuma erişimi olan o adamdı. Tüm mesajlarımı görebilecek, banka bilgilerime erişebilecek, telefonumu takip edebilecek ve nereye gitsem beni bulabilecekti.

Daya'ya olan minnettarlığım her geçen gün artıyordu. Bana özlediğimi fark etmediğim bir güvenlik hissi vermişti.

Yakında ona evlenme teklif etmem falan gerekecekti.

Hayatım boyunca bir daha asla çıplak fotoğraf çekmeyecektim ama bu büyük planda ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. En azından biraz rahat olabilmek için kamerayı odamdan çıkarmaya karar vermiştim. Bu sürüngen hakkında bir şeyler yapıncaya kadar evde çıplak dolaşmaya ara vermem gerekecekti.

Şimdi, eğer Arch'ın en iyi arkadaşları kucumda olmasaydı, belki geceleri fazladan bir iki saat daha uyuyabilirdim.

Günün geri kalanı sessizlik içinde geçmişti, ikimiz de işimize dalmıştık.

Daya ne işle uğraşıyorsa onu yapıyordu, ben de evdeki bütün resimleri çıkarıp inceliyordum. Aslında ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki Gigi'nin büyükbabam dışında başka bir adamla olduğu bir fotoğraf.

Bir saat baktıktan sonra, her resmin arkasına fotoğraftaki kişilerin isimlerini ve yılı yazma alışkanlığı olduğunu fark etmiştim.

Ronaldo adını aradım ama bulamadım.

"Cadılar Bayramı yaklaşıyor. Bu yıl perili evlere gideceğiz, değil mi?" diye sordu Daya. Evine gitmek için hazırlanmış, ön kapıda duruyordu.

Ona lanet bir bakış attım. "Cadılar bayramı benim tüm hayatım Daya. O boktan, perili evlere tabii ki gideceğiz."

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Cadılar Bayramı beni hep büyülemişti. Yaratıklar ve ürkütücü yüzler. Aniden çıkan şeyler ve korkunç bir şey olacağına dair yaklaşan dehşet. Hepsine sağlıksız bir takıntım vardı.

Annem beni özellikle kanlı korku filmlerine olan düşkünlüğüm için terapiye göndermişti. Psikopat olduğumu düşünüyordu. Gerçekten de beni heyecanlandıran tek şey korkmaktı.

Bunun psikopat olmaktan bir adım ötede olduğunu düşünüyordum ama terapist aynı fikirde değildi.

Sık sık annemin babama benim bir ucube olduğumu söylediğini duyardım. Benimle ilgili bir sorun olduğunu. Akli başında kimsenin korkmaktan *hoşlanmayacağını*.

Ama ben hoşlanıyordum.

Bayılıyordum.

İşte bu yüzden bir takipçiye sahip olmak benim gibi biri için en kötü şeydi. Korkudan zevk almaya biraz fazla yatkındım. Korkuya olan aşkım bir gün beni öldürtecekti. Sanki avlanmak için yaratılmış gibiydim.

Küçük fare.

Bu isim bana musallat olacaktı.

Ben av değildim. Değildim.

“Şeytanın Yasak Aşkı tekrar şehre geliyor ve yeni perili evleri var,” diye hatırlattı Daya, beni bulunduğumuz âna geri döndürerek.

Şeytanın Yasak Aşkı, her yıl şehre gelen ve bir sonraki şehre geçmeden önce iki gece kalan gezici bir panayırdı. Bir sürü perili ev hazırlıyor, heyecanlı yolculuklar düzenliyorlardı. Daya ve ben her yıl aksatmadan giderdik.

İlk birkaç yıldan sonra, perili evler tahmin edilebilir hâle gelmişti. O zamandan beri, onları her yıl değiştiriyorlardı ve şimdiki gezici panayırdaki ülkedeki en iyi perili evlerden bazıları vardı.

“Sıradaki ilk kişi olacağımı zaten biliyorsun.”

“Evet, biliyoruz ucube,” diye dalga geçti. Eskiden annemin en sevdiği hakaret olmasına rağmen bunun artık beni rahatsız etmesine izin vermiyordum.

Pek çok erkek bana aynı şekilde hitap etmiş, sonra da benimle tekrar sevişmek için çaresizce yalvarmıştı. Ucube olmak uzun zaman önce yepyeni bir anlam kazanmıştı. Artık bu isimden hoşlanmaya başlamıştım.

Panayır gecesi için planlarımızda anlaşınca Daya gitti. Birkaç haftadan daha kısa süre vardı ama etkinlik sadık hayran kitlesini toplamıştı, her yıl biletler tükenirdi. O kadar çok insanın katılacağı bir noktaya gelmişti ki izin verilen sayıyı sınırlamak zorunda kalmışlardı.

Fuar alanı dışında kuyruk oluşmasını önlemek için içeride bir konser varmış gibi davranıyorlardı. Biletler tükendiğinde giremiyordunuz. Şans eseri, benim yanımda bir bilgisayar dehası vardı ve biletler daha satışa açılmadan o bizim için bilet alıyordu.

Daya'nın arkasından, kapının tık sesi geldiği anda telefonum titredi. Daya'nın bir şey unuttuğunu düşünerek mesaj attığını sanıp telefonumu çıkardım ve kim olduğunu görmeden mesajı açtım.

Mesajı gördüğüm an kalbim sıkıştı.

BİLİNMEYEN: Cezana hazır mısın küçük fare?

Başımı kaldırıp pencereye koştum. Dışarıda durmuyordu. Daya o sırada araba yolundan çıkıyor ve hızla uzaklaşıyordu, arka lambaları ağaçların arasında kayboldu.

Geri döndüm, evime girecek başka bir yol bulduğu için gergindim ya da bütün bu zaman boyunca o da benimle birlikte zaten evde olduğu için.

BEN: Bunu neden yapıyorsun?

Cevabı hemen gelmedi. Nefesimi tutarak bekledim ve telefonuma dik dik baktığımı fark ettiğimde neredeyse telefonu odanın diğer ucuna fırlatacaktım. Muhtemelen beni bilerek bekletiyordu.

Sonunda telefonum titredi. Sırf ona inat, açmadan önce kendimi bir dakika beklemeye zorladım.

BİLİNMEYEN: Aklımdan çıkmıyorsun. Ancak bu hissin karşılığını verirken ödeşiriz.

Nasıl cevap vereceğime karar verirken içimden geçen sinir harbiyle yutkundum.

BİLİNMEYEN: Korktuğunda çok güzel oluyorsun.

Telefonu bıraktım. Utanarak ve beceriksizliğimi görmemesi için dua ederek tekrar pencereden dışarı baktım. Orada değildi.

Siktir! Neredeydi bu lanet olası?

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi başka bir mesaj geldi.

BİLİNMEYEN: Çok yakını, kokunu alabiliyorum.

Mesajını tekrar tekrar okurken ellerim titriyordu. Panik içime yayılırken kelimeler bulanıklaşmaya başladı. O burada, evimde bir yerdeydi. Mutfığa koştum, hızlıca bıçağımı alıp oturma odasına geri döndüm.

Henüz ortaya çıkmamıştı ama çıkacağını tahmin ediyordum.

Kalbim çarpıyor, ellerim titriyordu, kaderimi belirleyerek sallanan sandalyenin kenarına tünedim.

BEN: Korkak olmayı bırak da dışarı çık o zaman.

Mesaj gittiği anda pişman oldum, geri almak istedim.

Üstümden ayak sesleri geldi. Yutkundum ve sanki tavanın içinden onu görebilecekmişim gibi yukarı baktım. Ayak sesleri benden daha uzağa, odama doğru ilerliyordu.

Telefonum titredi.

BİLİNMEYEN: Gel beni bul.

Tam bu sırada akıl sağlığımı sorguluyordum. Hiç düşünmeden kıçımı koltuktan kaldırdım ve merdivene doğru tek bir adım attım. İçgudulerim tehlikeden kaçmak yerine tehlikeye doğru koşmamı söylüyordu.

Tanrım? Yine ben. Beni yanına aldığın zaman hayatımla ilgili kararların hakkında mutlaka konuşmamız gerekiyor.

Ona inandığımdan bile emin değildim ama eğer gerçekse, o zaman beni böyle yarattığı için birinin O'nun eline vurması gerekiyordu.

Neyse ki sağduyu devreye girdi ve kendimi yukarı çıkıp evimde çılgın bir adam aramaktan alıkoydum. Akıllıca olan şey polisi aramaktı.

Görünmeden çıkması mümkün değildi. Bu evden çıkmanın tek yolu merdivenlerden inmekti. Sonsuza kadar saklanamazdı. O zaman, memurun onu yakalayamaması umurumda bile değildi. Başka birinin de onu gördüğüne dair kanıt olduğu sürece, bu beni ciddiye almaları için yeterli olacaktı.

Bir titreme daha.

BİLİNMEYEN: Çok mu korktun küçük fare?

Bir kapı, bana meydan okuyormuş gibi çarparak kapandı. Gürültüden irkildim, kalbim boğazımda atıyordu. Çığlık atmak istesem de sesimi çıkaramazdım.

Korkum şiddetlendikçe göğsüm tuhaf bir şekilde inip kalkıyordu.

BEN: Polisi arıyorum.

Neler düşündüğünü duvarlardan hissedebiliyordum. İşte buradaydım, ona korkak diyordum ve dışarı çıkması için meydan okuyordum. Sonra işler tersine döndüğünde, polisi aramakla tehdit ediyordum.

Çünkü bu yapılacak akıllıca şey, salak.

O zaman neden bunu söylediğim için kendimi bu kadar aptal hissediyordum? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

BİLİNMEYEN: Geçen sefer ne dediğimi hatırlıyor musun?

Nasıl unutabilirim? Ona ne kadar itaatsizlik edersem, ceza o kadar sert olacaktı. Ciddi ciddi yukarı çıkıp onu bulmayı düşünerek dudağımı ısırdım. Titreyerek bir nefes verdim.

Bir seçim yapmam gerekiyordu ve yanlış olanı seçeceğimi zaten biliyordum.

Pes edip yazmaya başladım.

BEN: Geliyorum pislik.

Bir elimde telefon, diğer elimde bıçak tutuyordum. Yine aptallaşıp bıçağı yere düşürmemeye kararlıydim. Avucumun içinde sımsıkı duruyordu, tıpkı onu bulduğumda bu herifin yüzüne sımsıkı gömüleceği gibi.

Merdivenleri sessizce çıktım. Geldiğimi duyup duymamasının bir önemi var mı, emin olmasam da. Buraya onu bulmak için çıkmış olsam da içimde önce o beni bulacakmış gibi korkunç bir his vardı.

O tanıdık, baş döndürücü his bağırsaklarıma yerleşti, aç karnına alkol içmişim gibi midem bulandı. Alnımdan terler boşanıyordu, ağzımın içinde kum yutmuşum gibi bir tat vardı.

Çok korkuyordum.

Koridorun her iki yanındaki bir sıra aplik, orada kimsenin olmadığı görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Telefonumdaki el fenerine tıkladım ve ilk odadan başladım.

Yavaşça her odaya girdim, içeri girmeden hemen sağımı solumu kontrol ettim. Kapıların arkasına ve odanın her köşesine bakıyordum.

Dolap en kötüsüydü. Kapılarını bir adamla karşılaşılabileceğimi bilerek açmak...

Beni cezalandırmak isteyen bir adam.

İlk dolabın boş olduğunu fark ettiğimde gözlerim doldu. Zavallı kalbim şu anda aşırı çarpıntıdan acılar içindeydi. Kanımda dolaşan bu kadar korkunun sağlıklı olduğunu sanmıyordum.

Yine de devam ettim, aşağıdaki iki odayı da tamamen boş buldum.

Bu koridorda sadece iki oda ve bir banyo kalmıştı. Son olarak da holün en sonunda, tavan arasına açılan bir kapı.

Eğer yukarıdaysa orada kalabilirdi. Onu bulmak için o boktan tavan arasına çıkmamın imkânı yoktu. Yenilgiyi memnuniyetle kabul edecektim.

Derin bir nefes alarak yatak odama döndüm. Bu koridorda, tavan arası dışında kapısı kapalı olan tek oda orasıydı.

Şu anda ne hissediyordu? Diğer tarafta durmuş, benim girmemi bekliyordu. Roller tersine dönmüştü, bu sefer ben kapının dışında oyalandım. Yine de o sakince beni beklerken korkan bendim. Bana söyleyeceği her şeyi önceden tahmin ederek. Bana yapacağı.

Bana nasıl zarar vereceğini. *Beni cezalandıracağını.*

Omurgamı doğrultup kolu çevirdim ve kapıyı iterek açtım. Açıldığında, boğazıma bir çığlık tırmandı.

Saklanmaya çalışmamıştı bile.

Balkon kapılarım ardına kadar açıktı, içeri ay ışığı sızıyordu ve orada, beyaz ışığa boğulmuş karanlık figür, benim gölgemdi. Yüzünde şeytani bir gülümseme ve elinde bir bıçakla bana bakıyordu.

13 Mart 1945

Ronaldo beni kısa bir tatile çıkardı. John'a, Sera'nın okulundan bir arkadaşımınla hafta sonunu kız kıza geçireceğimizi söyledim. Önceden de hafta sonları dışarı çıktığımı düşününce pek bir şey sormadı. Çok suçlu hissediyorum ama eve dönecek kadar da değil.

Ronaldo'yla çok mutluyum. Büyülenmiş gibiyim. Bu hafta sonu kesinlikle büyüleyiciydi. Sadece, Sera'nın da burada bizimle eğlenmesini isterdim. Ama bu benim kabahatim, değil mi?

John'u seviyorum ve Sera'nın onsuz kalmasını asla istemem. Ona karşı muhteşem, Sera ise onsuz kendisini kaybeder. Onu asla kızımdan uzaklaştırmam. Ama bazen, keşke Ronaldo'yu da tanısaydı diyorum.

BÖLÜM 15 MANİPÜLATÖR

Bakışlarının altında tamamen hareketsiz kaldım. Onu, orada dikilip beni beklerken gördüğümde yüzümdeki ifadeyi ancak hayal edebiliyordum.

Yatağımın arkasındaki aplikler yanıyor ve etrafa loş bir ışık veriyordu. Onu net görmem için yeterliydi. Tamamen siyahlara bürünmüştü. Deri çizme, geniş kalçasını sıkıca saran kot pantolon ve çok küçük görünen kotuyla uyumlu bir kapüşonlu mont.

O lanet olası kapüşonludan yüzünü doğru düzgün göremiyordum. Dilim birden dışarı fırlayıp kurumuş dudaklarımı ıslattı.

“Kapüşonunu çıkar,” dedim sesimde hafif bir titremeye. Çıkarmadı. Konuşmadı da.

Korkunun altında bir öfke belirmeye başladı.

“Seni bulmamı istedin kedicik. Ben de buldum. O yüzden şu boktan kapüşonunu çıkar da bana yüzünü göster,” dedim, sesim öfkemle birlikte yükselirken.

Yeni adını duyunca dudaklarında haince bir sırıtış belirdi. Bunun bir kedi fare oyunu olduğunu düşünüyordu. Bana taktığı o adla beni küçük düşürmek istiyorsa bu iyiliğinin karşılığını verecektim ve böylece ödeşecektik.

Yavaşça uzanıp kapüşonu başından kaydırıp, bıçak benimle alay eder gibi parlıyordu. Benim de kendi bıçağım vardı.

Küçük yumruğumda hissettiğim her bir zafer, sıcak bir tavadaki tereyağı gibi dağılıyordu.

Hissettiğim bütün o korku üçe katlandı. Yüzü... daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu ama mesele de buydu zaten; onu daha önce görmüştüm. Uyumsuz gözleri onu ele veriyordu.

Kitapçada yüzünün sadece bir kısmını görmüştüm. O sırada biraz çekici gelmişti ama şimdi, o parçaları bir bütün olarak görünce mahvolmuştum.

Sağ gözü gece yarısı gökyüzünden daha koyuydu, diğeri ise tam tersi. Sol gözünün rengi o kadar açıktı ki... neredeyse beyazdı. Alnının ortasında başlayıp beyaz gözünün içinden yanağının ortasına kadar uzanan o yara izini, onu kitapçada gördüğümünden beri unutamamıştım.

Çirkin yara izi, sadece onun mutlak güzelliğini arttırmaya yarlıyordu. O kadar keskin bir çene çizgisi vardı ki elması bile kesebilirdi. Düz, kibar bir burun. Dolgun dudaklar ve kısa siyah saç; sadece içinden elini geçirebileceği kadar uzun.

Bu yanlış. Çok yanlış.

Bir takipçiye ilgi duymamalıydım.

Varlığı o kadar baskındı ki, sanki on metre boyunda ve tavanda sürünen bir gölgeyle bana doğru kayıyormuş gibiydi. Bu oda, içinde o varken küçük gibiydi. İçinde o varken *ben de* kendimi küçük hissediyordum.

Bana doğru bir adım attı, yüzünde o sırtığın bir izi kalmıştı, dudaklarında sadece hafif bir kıvrılma.

Bir adım geri geldim. İçgüdülerim tamamen yoldan çıkmış değildi, sonunda gecenin ilk akıllı hareketini yapmıştım.

“Dilini kedi mi yedi küçük fare?”

Bir anlığına gözlerimi kapattım. Sesi içime akıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Sesi de siyah gözü kadar derindi.

Tekrar yutkundum, neredeyse boğuluyordum. Dilim şişip iki kat büyümüş gibi hissediyordum.

“Benden ne istiyorsun?” diye atıldım.

Bana doğru sinsice yaklaştı. Sırtım kasıldı ve kalp kapakçıklarına pompalanan korku seline rağmen kıpırdamadım. Yeterince yaklaştığında onu bıçaklayacaktım.

Boğazına nişan al Addie.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve tüm düşünceler benden uzaklaştı. Vücudunu vücuduma bastırdı. Utanç yoktu. Çekingenlik yoktu. *Yakınlaşmadan önce sana bir içki ısmarlayayım yoktu.*

Cesareti karşısında şaşkınlıktan neredeyse dilimi ısıracaktım.

Kilitlenen vücudumun açılması birkaç saniye sürdü. Ne yaptığımı düşünmeden bıçağı onı doğru salladım ama kaldırmaya çalıştığımda beni engelledi.

Kafam karışmış hâlde aşağı bakınca bıçağa sarılmış çıplak elini gördüm. Elindeki kan doğruca benim elime doğru akıp hafif bir iz bırakmıştı.

Nefesim kesildi, büyüyen gözlerimi ona diktim. Gözlerinde acıdan zerre kadar bir iz, hafif bir pırıltı bile yoktu.

Bıçağı bir kerede çekip ellerimin arasından aldı ve hiç düşünmeden arkasına doğru fırlattı.

Bıçak yere düşmeden önce gürültüyle bir şeye çarptı, sesi odanın sessizliğinde yankılandı. Ağır ağır nefes alışımından başka hiçbir şey bizi çevreleyen sessizliği bozamazdı. Varlığı girdap gibiydi, sürekli olarak odadaki ve hatta beynimdeki oksijeni tüketiyordu.

Çünkü onun vücudu benimkine bu kadar yakinken düzgün düşünemiyordum; korku, bedenimi taşa çeviren bir güçle etrafımı sıkıca sararken. İşe yaramaz hâldeydim. Gücsüz... Mücadele edemiyor olmanın zihnimde yarattığı öfkeyle, içgüdülerim hayatta kalmak için bana sadece *hareket etmemi* söylüyordu ama vücudum bunu reddediyordu.

Sonra kanlı eli enseme sardı ve vücudumu bir kez daha kendi vücuduyla aynı hizaya getirdi. Elinden damlayan hayatının özünü hissedin-

ce iki büküm oldum. Kan, sırtımdan aşağı tehditkâr bir el gibi inerek beni damgalamak istercesine tenimi lekeliyordu.

Dehşet içinde, benimkinden çok daha kötü bir bıçağı tutan diğer elini kaldırdı ve bıçağın ucunu çenemin altına dayadı.

Bıçağı, çenemi daha da yukarı kaldıracak kadar bastırdı, metal tenimi ısıırıyordu. Dudaklarındaki en ufak kıvrılma ciğerlerimdeki nefesi kesiyordu. Bu hareketinin ürkütücü bir anlamı vardı. Kınıyor gibiydi.

“Yakından daha da güzelsin,” diye mırıldandı. Günahkâr gözleri yüzümde dolaşırken beni yiyip bitiriyordu.

Kaşlarımı çatıp ellerimi göğsüne koydum. Teninin altındaki saf çeliği umursamayıp onu itmeye çalıştım ama o direndi, dudağı bir homurdanmayla kıvrıldı.

Gücüm etkisiz kaldıkça gözkapaklarım gözyaşlarıyla doluyordu.

“Lütfen, sadece git. Ben... ben seni burada istemiyorum. Seni istemiyorum. Beni rahat bırak,” diye yalvardım. Göğsüme bir el uzanıyor, gururumu söküp yere fırlatıyor gibi hissediyordum. Ama şu an gururum umurumda değildi.

Sadece bu adamın *siktirolup gitmesini* istiyordum.

Daha fazla bastırdı ve “Ağlayacak mısın Addie?” diyip benimle alay etti. Ellerimi sıkıca göğsüne bastırmaya devam ediyordum. Kalbi avuçlarımin altında hızla çarpıyordu ve bu beni durdurdu. Bilmesem, görüldüğü kadar etkilenmemiş olmadığını düşünürdüm.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

O gittikten *sonra* ağlamaktan gözlerimin çıkmasının hiçbir önemi yoktu ama onun yanında zayıf görünmeyi reddediyordum.

Bana dişlerini göstererek vahşice gülümsedi ve bıçağı çenemden çekip elini boynumun arkasından indirdi.

O uzaklaştığı anda, soğuklukla rahatlık karışımı bir şey hissettim ama sonra hemen tekrar yaklaştı.

Göğsüyle koluma sürtünüp yanımda durmak için yürürken gözlerindeki yoğunluk beni yerimde tutuyordu. Deri ve duman gibi kokuyordu. Bayıltıcı. İnsanı kendinden geçiren bir koku.

Korkunun bir tadı vardı. Asitli, yanmış metal tadı. Dilimi uyuşturuyordu. Sadece dilimi değil, tüm benliğimi.

Çok korkuyordum.

Ama yine de... böylece... onun ateşiyle kül oldum.

Başımı dik tuttum, gözümü ondan bir an bile ayırmadım. Bana doğru eğilerek ağırlığını üzerime verdi. Onun gücüne karşı koydum. Ondan uzaklaşmak yerine, onun içinde kaybolmuştum. Dudaklarını kulağımin kenarında gezdirirken sıcak nefesi tenimi ısıttı. Sırtımda bir ürpertiyle doğruldum.

“Seni yiyip bitirmek istiyorum,” dedi fısıldayarak.

Dudaklarım titredi. Dişlerimin arasındaki hain dudaklarını emdim, zayıflığımı belli etmemeyi umarak. Ona bakmaya cesaret ettiğimde gözleri dudaklarıma odaklanmıştı.

"Beni öldürmek için mi geldin?" diye sordum alçak sesle. Vücudumu saran titremeleri gizlemek için elimden geleni yapıyordum.

Beceremiyordum.

Yavaşça başını salladı. "Bunu niye yapayım?" Ne söyleyeceğimi bilemedim. Devam etti, "Seni öldürmem küçük fare. Seni *elimde tutmak* istiyorum."

"Ya ben istemezsem?"

Güldü. "İsteyeceksin."

Ona kendisinden ve annesinden bahsetmeye hazırlanarak ağzımı açtım ama elini kaldırıp başparmağını sertçe alt dudağımda gezdirince dilimin ucundaki kelimeler ölüverdi.

"Mmm," diye mırıldandı zevkle. "İşte olacaklar; sana kaçma ve saklanma fırsatı vereceğim. Seni bulursam cezayı veririm. Bulamazsam cezasız kalırsın ve ben giderim."

Gözlerimi kıstım, bu histeri krizi boyunca beliren tek küçük umut kırıntısı gözümün önünde uçtu. Bu evi avucumun içi gibi biliyordum. İyi saklanma yerlerinin nerede olduğunu biliyordum.

Alt kattaki koridorda iki yatak odası vardı. Odalardan birinde, dolabın arkasında küçük bir köşe vardı. Kendimi zar zor sığdırabiliyordum ama büyükannem ve ben saklambaç oynadığımızda hep orada saklanırdım.

"İyi," dedim fısıldayarak. "Ben kazanmadan önce beni ne kadar arayacaksın?"

Güldü. "Kalçaların dizimin üzerine çökmeden önce sana beş dakika veriyorum."

Oflayarak yüzümü elinden çektim. Gitmeme izin veriyordu ama yüzündeki gülümseme gitgide yayılıyordu.

"Süren şimdi başlıyor Adeline. Koşsan iyi olur."

Daha fazla tereddüt etmedim. Dönüp odadan fırladım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Benim koşuşumu izlerken yüzüne yerleşen keyfin farkındaydım ama kendime bunu umursayacak zaman vermedim.

Doğruca merdivenlere yöneldim, küçük bacaklarım beni ürkütücü bir hızla basamaklardan aşağı götürürken adımlarımı hafif tutuyordum. Yarı yolda, neredeyse öne atılıp yüzüstü yere yapışıyordum, tirabzanı zar zor yakaladım ve bir gıcirtı sesi çıkmasına engel oldum.

Kusacak gibi hissediyordum, yoğun adrenalin ve korku sinirlerimi kemiriyordu.

Sola dönüp koridora yöneldim ve yukarıdan ağır ayak sesleri duyarken ilk yatak odasına girdim.

Kalbim olağanüstü bir hızda atıyordu ve dolabın kapağını kaydırarak açarken ellerim şiddetle titriyordu. Dikkatsizliğimden metal cınladı. Dipten gelen, gökgürültüsü gibi belirsiz, önemsiz bir sestti.

Derin bir nefes alarak, dolabın kapağını kapatıp hızla o köşeye

girerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Panik hâlindeydim.

Göğsüm sıkışıyordu ve içimde tuhaf bir öksürme dürtüsü vardı; boğazım kuruyup durmadan tıkanıyordu için olabiliirdi. Boynuma tırnaklarımı geçirip kaslarımı tekrar açılmaya zorlamak ve fazlasıyla ihtiyacım olan oksijeni içime çekmek istiyordum.

Hepsi senin kafanda. Nefes al Addie, nefes al. Seni burada bulamayacak. Büyükanne asla bulamazdı.

Tepemde duyduğum adım sesleri kayboldu, bu da muhtemelen aşağıya indiği anlamına geliyordu. Dudağımı sertçe ısırđım, keskin bakır tadı ağzımı doldurdu, yine de ısırmaya devam ettim.

Kaçamak ve belirgin sesleri ayırt etmeye çalıştım. Dakikalar geçtikçe nefesim yavaşlamaya başladı.

Derken, kapının gıcırdayarak yavaşça açıldığını duydum. Nefesim kesildi, elimi ağzıma kapattım. Beni öldürse de ses çıkarmayı reddediyordum.

Dolabın kapağı kayarak açıldı ve küçücük oda onun kokusuyla doldu. Deri. Biraz duman ve başka bir şey daha. Bu kadar boğucu olmasa kendimden geçmeme sebep olacak bir şey.

"Artık dışarı çıkabilirsin bebeğim," diyip soluk verdi, sesi çatallı ve derinden geliyordu.

Ah hayır. Hayır, hayır, hayır.

Sadece tahmin ettiğini umarak hareket etmedim.

"Senin kokunu alabiliyorum," dedi. Siktir! Bu şimdiye kadar duyduğum en ürkütücü şey değilse ne ürkütücüydü, bilmiyordum.

Köşeden bir göz atma riskine girip, onu dolabın girişinde dururken gördüm. Bana doğru bakmıyordu. Başını eğmiş, yerdeki rastgele bir noktaya bakıyordu.

"Seni oradan çıkarmadan önce on saniyen var." Bir adım geri attı ve ben de fırlamaya karar verdim.

Kendimi dışarı attım, yanından geçip kapıya doğru ilerledim. Derin, acımasız bir kahkaha patlattı. Ömrümün kalanında, kâbuslarımda duyacağım bir sestir bu.

Durmadım. Koridorda koşup ön kapıya yöneldim, kilitli olduğunu görünce nefesim kesildi.

"O kapıyı açarsan sonuçları olur," diyerek beni uyardı. Yakınlığından ürktüm. Sürgü, topuz ve zincirin kilidini açmak için yeterli zaman yoktu. Bana çok yakındı.

Kış bahçesi. Dışarıya açılan bir arka kapısı vardı. Döndüm ve göz ucuyla, geldiğim koridorun köşesini dönerken kendi gölgemi gördüm.

Salondan, sonra da mutfaktan geçip koridorun arka tarafına açılan kapıya doğru hızla ilerledim. Koridorda olmaması için dua ederek, kapıyı boş bulmak için hızla açtım. En azından beş adım uzaklıktaydı, bunun arkasındaki karanlığın ötesini göremiyordum.

Doğruca kış bahçesine yöneldim, kapıdan içeri girdim ve kaçmam gereken kapıya yaslanırken onun çoktan orada olduğunu gördüm.

Ayaklarımın üzerinde kaydım, onun bekleyen kollarına çarpmadan önce hızımı kestim. Geri çekildim, göğsüm yükseliyor ve zihnim hızla çalışıyordu.

“Ama seni bulmak çok kolay küçük fare,” dedi benimle alay ederek. “Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek.”

Orada öylece duruyordum, bu evden çıkamayacağım gerçeğini sindirirken olduğum yerde donup kalmıştım. İnanılmaz derecede hızlıydı ama en korkutucu yanı, tek bir ayak sesi bile duymamıştım. Ben bir fil gibi ses çıkarmıştım ve o bir fareden daha sessizdi.

“Bana dokunmayacaksın,” diyerek fısıldadım. Sesim, dökemediğim gözyaşları yüzünden titrek çıktı.

“Anlaşma anlaşmadır küçük fare.” Karanlık gökyüzüne doğru baktı. “Burası gerçekten çok güzel. Bence cezanın burada verilmesi uygun, değil mi? Tam bir döngüye girmiş gibiyiz.”

Homurdanarak vücudumu nihayet harekete geçmeye zorladım ve koridordan merdivenlere doğru koştum.

Belki tekrar saklanacak bir yer bulabilirdim. Bu sefer beni bulamayacağı bir yer. Tırabzanın etrafından dönüp basamakları tırmanırken zihnim her olasılığı hesaba katıyordu.

Kalçama rüzgârın fısıltısı değdi ve arkama baktığımda onu tam topuklarımda gördüm.

Adımlarımı hızlandırarak bir çığlık daha attım. Merdivenleri çıktım ve koridorda hızla ilerledim, çaresizlik ve panik kafamı bulandırıyor. Düşünemiyordum, sadece hareket edebiliyordum.

Çelik bir çift kol belime dolanıp beni kaldırmadan önce koridorun yarısındaydım.

“HAYIR!” dedim çığlık çığlığa, kollarıyla savaşıırken havaya tekme meler savuruyordum.

“Ah, evet bebeğim,” diye mırıldandı, ikimizi de duvara doğru çevirerek. Çarpmanın etkisiyle homurdandım, sırtımı duvara yasladım ve bu fırsatı piç kurusuna tekme atmak için kullandım.

“Siktir git, seni aşağılık göt...”

“Konuşmaya devam edersen her şey daha da kötü olacak.”

Çırpınan bedenimi duvara yaslariken nefes nefese, giderek zayıflayan bir sesle çığlık attım.

“Bir anlaşmamız vardı, değil mi?”

Gözkapığımdan bir damla yaş süzüldü ve hıçkırıkların eşliğine gelene kadar bir tane daha... bir tane daha...

“Ağlama küçük fare,” diye mırıldandı. “Çok daha kötü olacak.”

Kendini vücuduma daha da bastırırken nefesi yanağımda dolaşıyordu. O çok daha iriydi; görebildiğim, hissedebildiğim ve koklayabildiğim tek şey o olana kadar vücudu beni sardı. Sıcaklık, deri, sadece

ona ait olan o epik koku ve cıvıltıya sarsan sıvıların içindeki bedeni.

"Kurtarman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı, sırtından ağız uyarımları salarak. "Yalvarman ve ısrar etmeden hoşuma gidiyor. Tamam sen kurtarman için ağıtların." Elini yitirdim de bemedince parıltıyı. Parmakları cıvıltı kızılgününden üzerinden yavaşça süzme doğru kırıltı ve vızıltıya düşen saçlarının kızılgününden arıttırmıştı. "Sana dokunduğunda böyle tır tır titremene hoşuma gidiyor."

"Hımmmm sen," dedim pat diye, dediği gibi tır tır titremek. Sana vücudum titriyor da, buna engel olamıyordum.

"Yalnızca kendi hayatın için mücadele ederken yalvaracağın umursamam ama umursuyordun. Seni cıvıltıya uyarımdan sonra içi yandı penesim." Gök bir kablolu sen. "Tabii, dilim ve parmaklarım da."

"Bu asla olmayacak," diye fısıldadı, bütün gücümü toplayıp gücümü ona döküldü ya da en azından öyle yaptığımı düşünüyordum.

Aplaklardan yayılan loş kıpkırmızı gölgeler düşürüyordu. Enzeli bir hipermetrop gibi görüyordum. Çok yakın olduğum hâlde onu net görüyordum. Gölgeler onun bir parçasıydı, onları üzerinde taşıyor da.

"Seni cezalandırmamanın zamanı geldi... Bunu yapmanın birçok yolunu düşündüm," dedi, ona karşı kıymetini umursamadan. Rıza göstermevişimi önemsiz görmesi beni daha da çileden çıkarıyordu. Beni değersiz görmesi.

"Bu sefer kiber olacağım," derken ağızımı açtım ama boşuk ve hırıltılı bir sesle beni uyararak sözümü keski. "Ancak sen de öyle olarsan Adeline."

Dişlerim birbirine vurup takıldıkça ondan eğlendiğini belli eden bir homurtu daha yükseldi. Gururum bir darbe daha almıştı, bunun için hayallerime düzümü geçirmek istiyordum ama öyle bir şey yapmaya denesem bacağımı bir santim bile kaldıramazdım.

"Ne yapacaksın?" dedim soluk soluğa. Konuşurken kalp atışlarımla eşzamanlı olarak tekliyordum.

Sıcak nefesi yanağına değiyor, dudaklarının çenemde kaydığına hissediyordum. Yutkundum ama boğazımı kuruduğu için neredeyse boğulmak üzereydim. Dudakları çenemin altına doğru inerek kulağımda durana kadar boynumda kaydı.

"Benim olacağım," dedi, dişlerini sıkarak.

Sırtım izlemince büküldü, sinir uçlarımda tiksinti ve zevk birleşiyor, beynime teklemler atıyordu. Sonunda mantıklı tüm düşünceler beni terk etti ve temel içgüdü dışında zihnimde hiçbir şey kalmadı.

İnledi, dili tenimde gezinirken dişleri deliciydi. Ağzım açıldı, sessiz bir çığlık içimden çekildi ve vücudumun özüünü içiyormuş gibi derinlere indi. Sonra geri çekildi, dişlerini tenimin üzerinde gezdiriyor ve geçtiği her yer acıyla kıvranıyordu.

Ellerimi, onu durdurmak ya da uzaklaştırmak için göğsüne bastır-

dım, emin değildim. İçgudülerim beni ellerimi kullanmaya zorlayınca, kapüşonlusunu sıkıca kavradım. Can simidimmiş gibi vücudumla onun vücuduna sıkıca dayandığımda emin oldum; o benim can simidim değil, ölümümdu.

Boynumdan göğsüme kadar ıslak izler bırakarak beni yalarken şiddetli titremeler vücudumu sardı. Durdu. Vücudum sivri uçlu bir bıçağın üzerinde asılı gibiydi. Nefesimi tuttum, hissedeceklerimin beklentisiyle kemiklerim tıkırdıyordu.

Beni tekrar ısırdığında göğsümün derinlerinden hayvansı bir ses çıktı. Bunu tekrar tekrar yaptı. Boynum ve omuzlarım morarmaya başlamıştı.

Üzerimden çekildiğinde nefes nefeseydim.

"Aferin kızıma," dedi, neşeli bir sesle. Nedense bu kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Bundan benim nefret etmem gerektiği kadar onun da nefret etmesini istiyordum.

Sonra yaptığım şeyin nedenini açıklamam mümkün değildi. Bunu daha sonra Tanrı'ya soracaktım. Ama o anda öyle bir duygu tsunami-sine kapılmıştım ki uzanıp yanağını ısırdım.

Sertçe.

Kan ağzıma sıçradı, umurumda değildi, daha sert ısırdım.

Belki ben de onun canını yakmak istiyordum. Ona kendi ilacından tatırmak. Ne hissediyorsam onu hissettirmek.

Sebebi ne olursa olsun, buna sıcak bakmadı. Elini boğazıma doladı, ben yüzünü ısıtırken beni itti. Başım duvara çarptı, çarpan yerden vücuduma berbat bir zonklama yayıldı.

Beni sıkıca sarmıştı ama umurumda değildi. Kendimi haklı hissediyordum. Beni burada ve şimdi öldürürse, en azından onda son bir iz bıraktığımı söyleyebilirdim.

Alçak sesle homurdandı, sesinde bir bıkkınlık vardı ve adını koymadığım başka bir şey daha.

Kan dilimi kaplayarak çenemden aşağı doğru süzülürken ona baktım. Pek bir şey yoktu. Yüzünü istediğim gibi parçalara ayırmaya fırsatım olmamıştı. Ama yüzündeki küçük, kanlı noktalar kendimi canlı hissetmemi sağlamıştı.

"Cezalandırılmaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum, bu da daha iyisini yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Ben tepki veremedim beni kaldırıp patates çuvalı gibi omzunun üzerine attı.

"Aşağılık puşt!" diye bağırdım, yumruklarımı sırtına indirirken. Ben patates değildim.

Tek cevabı kışıma sert bir şaplak atmak oldu.

Beni merdivenlerden indirdi, koridora ve kış bahçesine doğru sola döndü. Bu sırada sürekli mücadele ettim, ona tekmeler, yumruklar savurdum ama onun, üzerine bir kelebek saldırıyormuş gibi bir hâli vardı.

Hayal kırıklığını hissetmiş gibi “Bebeğim, rüzgâr senin şu yaptıklarından daha fazla zarar verebilir.” dedi.

“Dişlerimi tekrar görmek ister misin pislik? Yüzünü daha da çirkinleştirmeye devam edeceğim.”

“Bunu kendine söylemeye devam et ama ikimiz de yaralarımın zevk aldığını biliyoruz,” dedi keyfi sözlerinde çınlarken. Homurdandım, hiç heyecan duymayışı beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve pek de haksız olmayışı.

Hayır, gerizekâhı, o haksız.

Ağzımdan daha fazla küfür döküldü ama bacaklarım beline dolanana kadar vücudumu öne doğru sürükleyip beni göğsüne bastırduğında hepsi kesildi.

Ah, siktir!

Yüzünü tırmaklamak için ellerimi kaldırdım, belki gözlerini de oymak için ama onun yerine sadece ciyakladım. Beni arkaya doğru savurdu, yere sırtüstü yatırırken karnım yere çarptı. Önümde diz çöktü, üzerime doğru eğilirken kollarını başımın iki yanına uzattı.

Üstünde yıldızlar pırıl pırıl parlıyor ve neredeyse dolunay olan ay odaya yumuşak ve beyaz bir ışık saçıyordu.

Gökyüzünün bu gece tamamen bulutsuz olması kötüye işaret sayılabilirdi. Seattle’ın göğünden bulut hiç eksik olmazdı.

Yurtkundum, gözlerim yaşıyordu.

“Tam bir centilmensin, beni öldürürken yıldızlara bakmama izin veriyorsun,” dedim kelimeleri boğazımdan zorla çıkararak.

Gerçekten çenemi kapatmam gerekiyordu ama kendimi durduramıyor gibiydim. Demek ki hayati tehlike arz eden bir hâlde elimden gelen tek şey işleri daha da berbat etmektir.

Bazıları buna korkusuzluk diyebilir ama ben sadece aptallık diyordum.

Bir eliyle kendini desteklerken, diğer eliyle arkasına uzandı. Ağzımı açtım, daha fazla hakaret için hazırlandım, elini uzandığı yerden çıkardığında bir silah tutuyordu.

Dişlerim yeniden takırdamaya başladı, korkudan boğularak yine sessizliğe gömüldüm.

“Burada bir adamın sana dokunmasına izin verdin. Seni tatmin etmesine,” dedi. Sesi duygudan yoksundu. “Normalde, onun parmaklarını kendi parmaklarımla değiştirdim ama sanırım sana dersini başka türlü vermem gerek.”

“Tamam, özür dilerim,” dedim aceleyle. Silahı göğsüme doğrulttuğunda gözlerim büyüdü. “Bbb... ben gerçekten, gerçekten...”

“Şşş,” diyerek beni susturdu. “Daha özür dileme küçük fare ama yakında dileyeceksin.”

14 Nisan 1945

John ve ben Frank'e emniyet müdürlüğündeki yemeğinde eşlik ediyoruz. Bu etkinliklerde genellikle iyi vakit geçiririz.

Frank yakında gelip bizi alacak, John ve ben resmi bir sessizlikte bekliyoruz. Sera bu gece kız arkadaşlarıyla birlikte, keşke şimdi burada olsaydı...

Sera son zamanlarda, ikimizin arasında iyi bir arabulucu oldu. Değişikliği fark etti mi bilmiyorum, John ve ben kavga etmiyoruz. Sadece bir aradayız.

Onun kalbini kırdım. Kırdığımı biliyorum. Peki neden benimki iyileşiyor gibi hissediyorum?

Frank geldi şimdi. Şükürler olsun.

BÖLÜM 16 MANİPÜLATÖR

Bu durumdan kurtulmak için ne söyleyebileceğime dair kafamdan milyonlarca düşünce geçiyordu. Belli ki *özür dilerim* yeterince iyi değildi.

“Beni vuracak mısın?”

Mesanem beni patlamakla tehdit ediyordu, zihnimde bir sidik birikintisinin içinde ölebileceğim ihtimali belirdi.

“Seni öldürmeyeceğimi zaten söylemiştim,” diye yanıtladı. Sesinden sabırsızlık akıyordu. Silahın ucunu göğüslerimin arasından aşağı indirerek sözünü tamamladı. Silahı karnımda gezdirmeye devam etti ve taytımın kenarında durdu.

“Bunu çıkar.”

Dudaklarım titredi ve tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

“Lütfen bunu yapma.”

Sert bir hareketle tek kaşını kaldırdı. Yalvarmam onu hiç etkilemiyor gibiydi. Bir gözyaşı daha ilkinin yolunu izleyerek yanağımdan aşağı süzüldü.

“Şimdi Adeline...”

Burnumu çekip sonunda dediğini yaptım. Başparmaklarımı lastiğine geçirip taytımı aşağı çektim. Vücudu araya girmeden önce ancak kalçamın ortasına kadar indirebilmişim.

Durumu anlayıp taytı yırtarcasına aşağı çekti.

Daha fazla gözyaşı aynı yolu takip etti.

“Sırada tişört var,” dedi emrederek. Bunun bir emir olduğunu silahını yüzüme sallayarak belli etti. Kalkıp tişörtü kafamın üzerinden kaydırıp hışımınla tekrar yattım.

“Siktir! Çok güzel...” diye mırıldandı, gözleri vücudumun kıvrımlarında gezinirken. Üstelik bu gece siyah dantel takımımı giymiştim, şanslı puşt!

Bunu hak etmiyordu.

Tekrar üzerime eğildi, dudakları omzumda bıraktığı son izi öptü.

“Bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye fısıldadı, başka bir yeri öperken. Bana dokundukça titriyordum, temas ettiği noktada elektrik çarpıyor ve tenimde dans ediyordu.

Cevap vermedim, o da umursamadı.

“Bunlar senin benim olduğun anlamına geliyor. Seni bana ait kılan işaretler...”

Göğüslerime doğru inerken dilinin ucunu çıkarıp tenimde gezdirdi.

“Yapma...”

Ben faydasız sözlerimi tamamlayamadan dişlerini sol göğsüme geçirdi. O tenimde bir iz daha bırakırken derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı yumdum.

Tatmin olduktan sonra ağzını tenimde yeniden gezdirmeye başladı. Hem göğüslerimde hem de karnımda birkaç kızarıklık bıraktı. Yapabileceğim tek şey buna katlanmaktı çünkü elindeki silah beni uslu tutuyordu, tıpkı planladığı gibi.

Vücudumu dişleri ve diliyle taciz ederken kalktı ve beni kalçamı tamamen açmaya zorladı. Ona karşı koymaya çalıştım ama faydası yoktu, çok canımı acıtıyordu. Fazla güçlüydü.

İşaret parmağıyla tangamın kenarından tuttu, kalçamdaki birleşme noktasından çekti ve vajinama doğru geldi. Klitorisime değmeden önce, kumaşı aşağı çekti ve parmağını kumaşın üzerinden aşağı yuvarı hareket ettirdi, parmağı vajinamdan sadece bir santim uzaktaydı.

Yüzümü kapatmak istiyordum çünkü vücudumun ihanetini onun da hissettiğini biliyordum.

“Bu sıırıslıklam,” dedi hırıltılı bir sesle. Dudakları tükürüğü yüzünden hâlâ ıslaktı.

“Buna akıntı deniyor,” diye çıkıştım. Yalanımın onu bundan vazgeçirmesini umuyordum. Cevap olarak gülümsedi.

“Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir kadının vajinasını, onun benim için ağladığını hissedecek kadar iyi bilirim.”

Dudağımı tiksintiyle bücktüm. “Çoğu kız üzgün olduğu için de ağlar Anlayana.”

Kıkırdadı. “Küçük fare, tam olarak yaptığım şey bu.” Sonra tangamı yana çekerek vajinamı tamamen açtı, bütün vücudum uyarılmıştı. Gözleriyle tenimi yiyip bitirirken ağzından bir küfür döktü. Dudaklarım tekrar titremeye başlayınca onu ısırdım.

Bir elini iç çamaşırlarımın içinde tutarken diğeriyle silahı yüzüme doğrulttu. Geri sıçradım, gözlerimi kısıp ürkek bir çığlık attım.

“Sakin ol, sadece onu emmeni istiyorum.”

Sözlerini algılamam birkaç saniye sürdü. Tetiği çekmediğini ve ölmediğini anlamak. Bunu anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona dik dik baktım.

“Neden lanet...” Silahın ucunu ağzıma dayadı ve sözlerimi kararlılıkla kesti. Silahı dudaklarımın üzerinde ruj sürer gibi kaydırırken, sözlerimin geri kalanı boğuldu.

“Em,” dedi emrederek. Sesi gitgide boğuklaşıyordu. Gözlerim daha fazla yaşla dolarken ağzımı açtım ve silahı dişlerimin arasına doğrultmasına karşı koymadım. Soğuk metale değdiğinde dilimin üzerinde kalan iğrenç tattan tiksinererek gözkapaklarımı daha sıkı kapattım.

“Aferin kızıma,” dedi, sırlıklam tabancayı dışarı çekerken. Tükürüğüm kopana kadar bir süre ağızımla tabanca arasında uzadı.

Soğuk metalin klitorisimde kaydığını hissettiğimde tüm vücudum kilitlendi. Son derecede tehlikeli bir silahın tuhaf temasıyla irkildim.

Dehşet kaskatı üzerime çöktü, hıçkırık hıçkırık ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kafama silah dayamak, onu bacaklarımla arasındayken tutmaktan daha az korkutucuydu. Kafaya sıkılan kurşun hemen öldürürdü ama bu... yavaş yavaş ve acı veren bir ölüm olurdu. İşkence eden.

Eğildi, sıcak nefesi karnıma yayılacak kadar yaklaştı. Uzun, kalın kirpiklerinin arkasından bana bakarken onu daha iyi görebilmek için doğruldum, uyumsuz gözleri keyifle parlıyordu. Tam ne yaptığını sormak için ağızımı açtığımda dilini çıkardı, dilinin ucunda biriken tükürük vajinama damladı.

“Asla fazlasıyla ıslak olamazsın, değil mi küçük fare?”

Ayağa kalkıp tabancanın ucunu vajinamın ağzında gezdirdi, metal tenimde kayd.

“Aman Tanrım, lütfen yap...” Silahı içeri doğru kaydırıldığını hissedince bütün sözcükler uçtu. Sadece ucunu ama bu, boğazımı kapatıp ağızımdan ürkek bir cırlamanın kaçmasına sebep oldu.

Zalimce güldü. “Bir de fare gibi ses çıkarıyorsun.”

Eğer donmuş hâlde olmasaydım ona sertçe yapıştırdım. Gözlerimi kaçıramadım. Sadece silahı içime itmesini izledim, gitgide büyüyen gözlerim gördüklerimi zar zor algılıyordu. Hissettiklerim belirsizdi.

İçimdeki silahı yavaş yavaş hareket ettirdi, hem zevki hem de acıyı kışkırtıyordu. Üzerimde özenle çalışırken titreyerek çenemi sıktım ve ses çıkarmadım. Ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

Silahı ucuna kadar çekmeden önce yarısına kadar itti. Tüm nam-luyu içime sokmadan, nefes almam için bir an durdu. Derin bir nefes aldım ve başımı arkaya bıraktım, artık izleyecek gücüm yoktu.

Bu berbat bir şeydi. Berbattan da beterdi.

Silahı çıkarıp tekrar soktuğunda, içime yayılan zevk dalgasıyla ağızımdan bir ses kaçtı.

“Aferin kızıma,” dedi soluk soluğa. “Daha geniş aç bebeğim.” Tangamı yanda tutan eliyle kalçamı dürttü. Bacaklarım içgüdüsel olarak daha da açıldı.

Bir aferin daha geldi ama kalp atışlarımdan onu zar zor duydum.

“Vajinanın ne kadar sıkı olduğunu hissedebiliyorum. Dışarı kaydırıldığında silahımı kavrayışı... siktir! Mükemmel.”

Dudağımı ısırdım ama bu, iniltimi içimde tutmaya yetmedi, sonrakileri de. Silahı içime girip çıkarken çıkan sesleri duyabiliyordum ve içim utançla doluyordu.

Utanç neredeyse korkunun önüne geçmişti ama hiçbir bedenin boyun eğmeye zorlandığı zevkten daha güçlü değildi.

Silahlı belirli bir şekilde eğdiğinde içimde, kendimden geçmeme sebep olan bir noktaya değdi, kendimi tutamayarak inledim.

Aynı noktaya dokunmaya devam ederken hırıltılı nefesini duydum. Sırtım doğrulup tekrar hüküldü. Tangam iyice gerilmişti, onu çıkarmadan önce beni ısırdı, sesim ardından gelen çığlıkta kayboldu.

Tangamı çekip bir kenara attı ve elini morartacak kadar sertçe kalçama koydu.

Yere eğilince kalbim çıkacak gibi oldu, dişlerini kalçamın iç kısmına geçirdi. Acı içinde çığlık attım ama o noktaya tekrar dokunduğunda acı birden zevke dönüştü.

Vajinamı emerken hareketleri hızlandı, ta ki orgazmın başladığını, karın boşluğuma yerleştiğini hissedene kadar.

“Lütfen,” dedim, ne için yalvardığımı bilmeden. Isırmak için tekrar ağzını açtı, bu sefer daha aşağıdaydı, vajinamdan çok uzaktaydı.

Çok uzakta.

“Bana ne öğrendiğini anlat Adeline,” dedi, ısırıklarla ağzı ıslanmış hâlde bana bakarken. Ona bakmak, kalbimi karnımın derinlerine, silahlı tuttuğu yere indiriyordu.

“Yanağını ısırmamam gerektiğini mi?” diyerek tahmin yürüttüm, sesim titriyordu.

Ceza olarak kalçamı ısırarak karşılık verdi. Keskin acının etkisiyle haykırdım. Çenesini gevşeterek acıyı zevke dönüştürdü. Silahlı derine doğru iterken ağzımdan bir inilti daha kaçtı.

“Bir daha mı sorduracaksın?”

Ağzımı açtım ama cevap veremedim. Sessizliğim, uyarısını yüksek ve net bir şekilde duymamı sağladı. Tetiği çekti.

“Tamam, tamam, *siktir*,” dedim, korkakça bir suskunluğa sığınarak. “Bbb... ben başka bir adamın bana dokunmasına izin vermemem gerektiğini öğrendim.”

Bu sözler gözlerimi yaşarttı çünkü bunu yüksek sesle söyleyince kendimi bu adam tarafından tamamen ve gerçekten kapana kısılmış hissettim.

“Sana dokunma izni olan tek kişi kim Adeline?”

Gözlerimi kapattım, gözlerimden akan yaşlar gibi ağzımdan dökmek üzere olan yalandan da nefret ediyordum.

“Sen,” dedim fısıldayarak, kelimelerin acı tadı boğazımı tıkadı. Vücudum öfkeyle bir savaş yerine dönmüştü. Beni tatmin etmesini isteyen taraf ve silahlı kendisine çevirip ateşlemesini isteyen diğer taraf.

Ona baktım ve bana nasıl baktığını fark ettim. İçimde yalanlarıma inanmadığına dair ürkütücü bir his vardı.

“Orgazm için on saniyen daha var küçük fare. O kadar,” diye uyardı kalçamı tekrar ısırmadan önce. “Klitorisinle oyna bebeğim.”

Tereddüt ettim. Yapmak istediğim son şey, bu adama beni tatmin etme memnuniyetini yaşatmak, daha da kötüsü, ona yardım etmektir.

O bunu hak etmiyordu. Bedenim çaresizlikle gerilmiş olsa da beynim bu düşünceye isyan ediyordu.

“Şimdi,” dedi hırlayarak, gözleri şehvetli ve tehlikeli bir ifadeyle parlıyordu.

Küfrederek uzanıp elimi klitorisimde gezdirdim, bunun etkisinden çok korkmuştum. Orgazm olmak ile vurulmak arasında karar vermem gerekiyorsa en az zarar verecek olanı seçmem gerekecekti.

“Aferin kızıma,” dedi fısıldayarak. Doruğa ulaşmadan önce silah içime iki kez daha girip çıkmıştı, orgazm beni delip geçerken kalçam yerden yükselmişti.

Çığlık atıyordum. Boğazımdaki kasları titreştiren sesi ve sesimin ne kadar boğuklaştığını hissedebiliyordum ama duyamıyordum. Tüm varlığım ateş ve buz içinde yanıp görebildiğim tek şey cennetken hiçbir şey duyamıyordum.

Silah içimde hızla hareket ederek daha derine girdi ve orgazmım ben durması için yalvarana kadar sürdü.

Silahu içimden çıkardı, son orgazmın etkisi kaybolurken bacaklarım anında kapandı.

O ayağa kalkıp üzerimde dikilirken ben karmakarışık sarsıntılarla titrer hâlde kalmıştım.

Silahu kaldırıp namluyu yaladığında, hâlâ devam eden küçük sarsıntıların etkisiyle titreyip etrafa yarı kapalı gözlerle bakıyordum. Silahu yalayıp temizleyişini ve kotunun arkasına koyuşunu izlerken ruhum bedenimden ayrılıyor gibiydi.

Vücudum öfke, aşağılanma ve utançla doluydu, tek bildiğim buydu. Fakat beynim sanki bu duyguları algılamıyor, pek bir şey hissetmemeyi seçiyordu.

Travmanın sonucu bu muydu? Tecavüze uğradığımı biliyordum ama vücudum bunun sonucunda uyuşmayı mı tercih ediyordu?

Bir sihirbazlık numarası gibi eli, muhtemelen arka cebinde duran bir gülle tekrar gözümün önünde belirdi. Yapraklar, bizim mücadelemiz yüzünden ezilmiş gibiydi ama bunu hiç umursamayan bir hâli vardı. Bana fırlatmadan önce elindeki gülü döndürdü ve çiçek döne döne karnıma doğru uçtu.

Bana son bir bakış atıp ağır ağır arkasını döndü ve tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Duygular bedenime çarpıp gözlerimden taşarken sonunda baraj patladı.

Sonraki üç gece boyunca gölgem penceremin dışında durdu. Beni izliyor, sigarasını tütürürken kiraz kırmızısı köz gecenin içinde göz kamaştırıyordu. Ona söylemek istediğim şey sigara içmesinin ne kadar iğrenç olduğuydu.

Fakat kalçamdaki acıklıktan onun bu görünüşünü sevdiğimi hissediyordum. Vajinam onun sigarasını kıskanmış bile olabilirdi. Anlaşılan, canınız nenelere bir ilgini vardı.

Bunu hatırlamak beni fena kızdırmıştı. Mutfaka girip kendime koca bir kadeh şarap doldurmaya yetecek kadar. Şarap bir süreliğine her şeyi iyileştirebilirdi.

Ofkeyi.

Travmayı.

Şimdi, bir kadeh şaraptan mahrumken beni yerde nasıl bıraktığını, üzerime bir gülü çöp gibi fırlattığını ve sonra da çekip gittiğini ofkeyle hatırlamak ellerimi titretiyordu. O âna kadar hiç bu kadar hor görülmemiş, daha fazla aşağılanmamıştım.

O zamandan beri bana mesaj atmamıştı. Evime gelip suratıma bir silah daha dayamaya çalışmamıştı. Sadece pencerenin dışında oyalandı.

Ben de onu izliyordum.

Bu bizim boktan rutinimiz olmuştu.

Gündüzleri gelmiyor, erkeklerin bana dokunmasına ve ellerini pantolonuma sokmasına izin vermediğim sürece tehdit mesajları atmıyordu.

Daya'ya yüzleşmemizden ve özellikle o gecenin nasıl bittiğinden bahsetmemiştim. Bahsetsem, beni gölgemden önce Daya öldürürdü.

Ben tam bir aptaldım. Bu asla inkâr etmeye çalışmadığım bir gerçektir. Özellikle şimdi.

Verdiğim tepkilerin hiçbir açıklaması yoktu. Korkunç bir adamla karşı karşıyaymışım gibi davranmayı çok isterdim ama durum tam tersiydi. Oysa bir yabancıya soru sormak zorunda kaldığında panik atak geçiren bir tiptim ben.

Öyleyse neden o her geldiğinde deli cesaretine kapılıyordum?

"Neden balıkçı yaka giyiyorsun?" diye sordu Daya alaycı alaycı, salatasından bir lokma ağzına atarken. Bir şeyler yemek için Fiona'da buluşmuştuk.

Evden çıkmam gerekiyordu. Çaresizce. En ufak bir şey beni o geceye geri götürüyordu. Ne zaman aynaya baksam, dişlerini içime geçirişini hatırlamak beni kahrediyordu. Hemen ardından da o metalin sertliğini.

Boğazımı temizledim. "Yeni bir şey deniyorum," diye mırıldandım. Vücudumu lekeleyen izleri kapatacak tek şey buydu. Buna acilen ihtiyacım olduğu için Amazon Prime'dan farklı renkte birkaç tane sipariş etmek zorunda kalmıştım.

Daya'nın o izleri görmesine asla izin veremezdim. Takipçimin, beni elle nasıl tatmin ettiğini ona asla itiraf edemezdim.

Omuz silkerek salatasına baktı. "Bir balıkçı yaka, kot ve kemer ancak senin üstünde son modaymış gibi durur."

Sözlerine katılmayarak kaş çattım ve kıyafetime baktım. Bu kıyafetten nefret ediyordum ama belki de sadece temsil ettiği şeyden nefret ediyordum. Sadece vücudumu kaplayan morlukları kapatmak üzere düşünülmüş bir şeydi. Bu kıyafetin altında mor ısırik izlerinden bir harita vardı.

“Âşık çocuktan ne haber? Onunla başka bir şey oldu mu?”

Umarım boynuma tırmanan kızarıklık aşağıda kalırdı. Kalmazsa bundan bu berbat balıkçı yaka kazağı sorumlu tutacaktım.

“Gigi hakkında konuşmayı tercih ederim,” dedim Daya ile aramızda duran mozarella çubuklarına bakarak. Çoktan dört tane almıştım ve sonuncusunu da istiyordum. Bakışımı fark eden Daya sinirli bir harekete elini çırparak onu da almam için ısrar etti.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle son peyniri de aldım.

“Ronaldo hakkında bazı haberlerim var.” İki kaşını da havaya kaldırıp devam etmemi işaret etti. “Dün gece onun hakkında ne bulabileceğimi görmek için günlükleri karıştırıyordum. Gigi sık sık onun güzel takım elbise giydiğinden, üst-orta sınıftan olduğunu belirtmek için o altın yüzükten bahsediyordu. Atlamış olabileceği bir yazı vardı orada. Yaralı ve üstü başı kanlı bir hâlde gelmiş ama bunun hakkında konuşmamış.

“Yani, bir suça bulaştığını düşünüyorum. Hayatı hakkında çok ketummuş ve ona tehlikeli yaşam tarzının onu etkilemesine izin vermeyeceğini söylemiş.”

“Mafya babası gibi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başımı salladım. “Hayır, bence onun patronu bir mafya babasıydı. Gigi, dayak yediğini yazarken ondan sanki bir şey için cezalandırılmış gibi bahsetmiş. ‘Hak etmediğim bir şey değildi,’ dediğini yazmış ve adamın tek söylediği buymuş.

“Gigi, onun iyiliği için endişelenerek sormaya devam ettiğini günlüğüne birkaç kez not etmiş. Ona söylediği son şey, çok katı bir patronu olduğu ve onun hakkında hiçbir şey bilmediği.”

Daya, adaçayı rengi gözlerinde bir heyecan kıvılcımıyla başını salladı. “40’lardaki suç ailelerine bakacağım. Bakalım onun tarifine uyan birini bulabilecek miyim.”

Aynı umut kıvılcımını hissederek gülümsedim. Daya’nın gözleri genişleyene kadar mutluluk toplam beş saniye sürmüştü, sonra bakışları birden arkamda kilitlendi.

Kalbim çarpıyor, ensemdeki tüyler ürperiyordu. Gölgem şimdi burada ortaya çıkmazdı, değil mi, Daya’nın önünde?

“Merhaba hanımlar.”

Gözlerini Daya'nunkiler kadar büyüdü, bakışlarımız kesişti ve iki saniye içinde milyonlarca şey konuşmuş olduk. Çok dikkatli olmamız gerektiği gibi.

Yanıma oturdu, gözlerinden kilometrelerce ötede duran geniş bir gülümsemeyle bana bakarken koltuğa iyice yaslandı.

Boğazımı temizleyip zorla gülümsemeye çalıştım. "Merhaba Max, Arch'ın arkadaşı, değil mi?"

"Biricik arkadaşı," diye yanıtladı, taç gibi mavi bakışları yüzüme yapışmıştı. Ters bakışlarının boynumu kızartmaya başladığını hissedebiliyordum.

Hızla azalan margaritamdan bir yudum alıp öylesine sordum. "Senin için ne yapabilirim?" Birazdan garsonu çağırmam gerekecekti çünkü sohbete devam etmek için bir margaritaya daha ve sonrasında, bu sohbetin etkisinden kurtulabilmek için bir taneye daha ihtiyacım olacaktı.

Bu gece bir Uber çağırmam gerekecekti, şimdiden hissediyordum.

Masanın üzerine eğildi, ellerini birbirine kenetledi ve bana gerçekten bir şeyi merak ediyormuş gibi baktı. Bütün hareketleri düşmancaydı.

"Arch kaybolduğunda tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Kapının önünden," diyerek sözünü tamamladığında dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kaşlarımı çattım. "Polis raporlarından bunu öğrenmedin mi?"

Gözlerini kıstı, yüzündeki gülümseme öylece donup kaldı. "Sizden duymak istiyorum Bayan Reilly."

Yüzümü ifadesiz kılmak için elimden geleni yaptım ama bunu ne kadar becerebildiğimden emin değildim. Bir suçluyu idare etme sanatında tecrübeli olduğumu söyleyemezdim. Aslında üç gece önce, suçlularla baş etmede *çuvalladığım* kanıtlanmıştı.

Beni araştırdığını göstermek için soyadımı söylemişti. Ama bu şimdiye kadar alıştığım tek şeydi. Takip edilmek.

"Benim evime döndük ve biraz eğlendik," diye anlatmaya başladım. Bunu söylediğimde Max'in gözünde bir kıvılcım parıltıydı. "Aslında eğlencenin tam ortasındaydık ki biri ön kapıma sertçe vurdu..."

"Bu daha önce oldu mu?"

Sinirlendim çünkü bu nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir soruydu.

"Hayır," dedim sonunda, gerçekten istediğim gibi yutkunmaktan kaçınarak. Margaritamı tekrar içmek istiyordum ama ellerim titriyordu ve bunu gizleyemeyeceğimi düşünüyordum.

Bu yüzden bir embesil gibi davranarak masanın üzerindeki margaritadan daha fazla içmek için eğildim.

"Hmm," diye mırıldandı.

Max artık takipçimin varlığından haberdar olmalıydı. Şerif Walters'ın bana onlarla birlikte başıma iş açacağını söylediği bir şeydi ama birinin beni takip ettiğini *bildirmemezlik* edemezdim. Max o raporları görmüş olmalıydı. Ama kesin olan bir şey vardı ki ellerini bir kutuda, kapımın önünde bulduğumu bildirmemiştım.

"İşte Addie, meseleyi tam olarak anlayamıyorum... Mesela, Arch'ın bir düşmanı neden Arch'ın penisi ıslanmaya başlamışken, birden kapının önünde belirsin ki?"

Arch'ın bana dokunmasına izin verdiğim için neredeyse utanarak onun kaba sözlerinden irkildim.

"Max," dedi Daya ters bir ifadeyle. Adamın soğuk gözleri ona döndü ama o geri adım atmadı. "Hepinize milyonlarca kez söyledim, Addie'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

Gözlerini tekrar kıstı ve masaya daha da eğilerek çelik gibi bakışlarını Daya'ya dikti.

"Sorun da bu Daya. Senin boktan yalanlarına inanmıyorum."

Daya hurlayarak ellerini yumruk yaptı.

"Cevap istiyorsan Max, yanlış yere bakıyorsun." Bu konuşma patlamadan ve Max bizi burada hemen öldürmeden araya girdim.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı yüzünü tekrar bana çevirerek. "Çünkü Arch'ın elleri ertesi sabah kapıda bulundu. Hani bilmesem, bunun kişisel olduğunu söyledim. Yani Arch'ın elleri neden özellikle *sana* gönderilsin k?"

Gözlerimi şaşkınlık içinde sağa sola çevirirken zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Arch'ın senin evinde kayboluşuyla ilgili bir şeyler tam yerine oturmuyordu. Ertesi sabah, evini incelemesi için bir adam gönderdik. Daya'nın kanlı bir kutuyu alıp onunla çıktığını görmek için tam zamanında. Daya'yı takip ettiler ve gömdüğü yeri kazdılar. En iyi arkadaşımın ellerini o kutuda gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin. Adamlarım bana bunun *sana* hediye edildiğini söylediğinde ne kadar şaşırdığımı bir düşün."

Daya'ya bakmadım. Max'in gerçekten ne kadar telaşlandığını görmesini istemiyordum.

Gözlerimi kıstım. "Belki de Arch'ın işleriyle bağlantılı olduğum düşünüldüğü için kapıma konmuştur."

Sonra güldü. "Sence düşmanımız seni Arch'la takılan bir orospu mu sandı yoksa işlerimizle bağlantılı bir orospu mu?"

"Belki," dedim ters ters. "Öyle olmasaydım anılarlar mıydı?"

Cevap vermedi. Sadece baktı, beni inceledi. Ben de yüzümdeki öfkeyi, gerginliğimi gizlemeden ona baktım.

"Neden Daya'ya onları gömmesini söyledin Addie? Neden polise söylemedin?"

Seçeneklerimi düşündüm ve gerçeği kısmen söylemenin en iyisi olduğuna karar verdim. "Çünkü içinde, benim ve eğer ararsam olaya karışan tüm polis memurlarının hayatını tehdit eden bir not vardı. Arch'ın işlerinden o zaman haberdar oldum ve bu işe daha fazla karışmamanın en iyisi olduğunu düşündüm. Hiçbir ilgim olmayan bir işe."

Yine sadece baktı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu, Max'in gözlerindeki ifadeden söylediklerime inanıp inanmadığı hiç belli olmuyordu.

İçimden bir ses ona takip edildiğimi itiraf etmemi söylüyordu. Zaten şu anda ne fark ederdi ki? Max, Arch'ın ellerini bulduğuna göre, bunu bir sır olarak saklamak için hiçbir neden yoktu.

Ama vardı da.

Max, vahşi ve tehlikeli bir takipçim olduğunu öğrenirse, intikamını almak amacıyla onu dışarı çekmek için beni koz olarak kullanabilirdi.

Bu durumda ben rehin olacaktım, oradan sağ çıkar mıyım, emin değildim.

En azından bu şekilde, çete faaliyetinin hedefine yakalanmış rastgele bir kız olduğumu düşünürse Max beni rahat bırakabilirdi.

Max tekrar mırıldandı ve ayağa kalktı, takım elbisesinin ceketini düzeltti ve önünü yeniden ilikledi. Takımından kalite ve para akıyordu ve içimden bir ses, Talaverra'nın işlerini Max'in devraldığını söylüyordu.

Suç şebekesinin yeni lideri karşımda duruyordu ve çok kızgındı. Her şeye olduğu kadar bana da.

"Afiyet olsun hanımlar," diyerek tüm kötü tılsımlarını da yanına alıp uzaklaştı. O gidince ortamın havası anında hafifledi, yine de ağızda küllü bir tat bırakmayı başarmıştı.

"İleride sorun olacak bunlar," dedi Daya yavaşça.

Başımı sallayıp garsona işaret ettim. "Boktan listeye bunu da ekle."

15 Nisan 1945

Bu akşam berbattı. John çok fazla içti ve içtiğinde kaba-
laşıyor. Frank onu eve taşıyıp yatağa yatırmak zorunda
kaldı. Kuyafetlerini çıkarmaya yardım etmek için bile
fazlasıyla sinirliydim. En sonunda, setler yıkıldı ve beni
aldatmakla suçladı. Frank de oradaydı ve bana köpeğimi
öldürmüşüm gibi baktı. Bu, Frank'in iş arkadaşlarının
önünde oldu.

Çok küçük düşürücüydü ama hak etmediğim bir şey
değildi.

Tabii ki suçlamalarını reddettim, daha çok onu sakin-
leştirmeye uğraştım.

Frank, John'u yatağına yatırdıktan sonra bana bunun
doğru olup olmadığını sordu.

Hayır dedim ama bana inandığını sanmıyorum.

Sonrasında evden yıldıırım hızıyla çıkıp gitti.

Onu bu kadar sinirlendirecek ne dedim,

hiç bilmiyorum.

BÖLÜM 17

GÖLGE

Siktir. Kimsenin izlemediğini düşündüğü zaman çok güzeldi.

Küçük farem, yırtık pırtık terliklerini pürüzsüz taş zemine sürte sürte yatak odasına girdi. Yorgundu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmaya başlamıştı.

Onlar geçsin istiyordum, sadece tekrar ortaya çıkmaları için. Bütün gece uyanık kalmaktan, tüm gücü tükenene kadar penisimi vücuduna sokmamdan yorulmasını istiyordum. O zaman bile, onunla sevişmeye devam edecektim.

Geçen sefer kendimi bundan mahrum etmişim. Bunu henüz hak etmediği için ona kendi ellerimle dokunmayı reddetmişim. Ama o silahın içine girip çıkmasını izlemek benim için de bir o kadar acı vericiydi.

Orgazm olmadan önce arabama zar zor yetişmişim, boğuk çığlıklarının tatlı melodisi kafamda yankılanıyordu.

O kadının sesi tek başına herhangi bir erkeğe diz çöktürebilirdi.

Şimdi, kalçasının ortasında biten yumuşak pamuklu, uzun, beyaz bir tişörtten başka bir şey giymiyordu. Pembe göğüs uçları ince kumaşın içinden geçiyor ve birini ağzıma alıp onu altımda kıvrandırana kadar emme arzusuyla ağzımı sulandırıyor.

Dudaklarımı yaladım. Yakında.

Cezbedici, kremsi teni tamamen ortadaydı ve ne zaman eğilse kırmızı pamuklu iç çamaşırının izini görüyordum. Örtüleri çekip yumuşatmak için minik yumruğunu yastığa bastırduğunda mesela.

Ayaklarını terliklerinden çıkardığında kalçasını tam olarak gördüm, sonra komodinin önünde dururken eğildi.

Penisim sertleşti, mükemmel yuvarlak kalçası iç çamaşırından taşıyordu. Vajinası tamamen görünüyordu. Onu dilimden ayıran yalnızca ince bir kumaş parçasıydı.

Gözlerimi kapattım ve kontrolü yeniden kazanmaya çalıştım.

Sessiz olmalıydım.

Dolabında saklandığımı bilmiyordu. Güzelliğine huzur içinde bakabilmek için uykuya dalmasını bekliyordum.

Şu anda benden korkuyordu. Haklı olarak.

Ben tehlikeli bir adamdım, her gün insanları öldürüyordum. Öldürmekle kalmıyor, bundan zevk de alıyordum.

Benden korkmalıydı çünkü bir kez bana boyun eğdiğinde benden kaçma şansı olmayacaktı.

O çoktan boyun eğmeye başlamıştı ve bunun henüz farkında bile değildi.

İşim dışında hiçbir şeye, hiç kimseye âşık degildim. Bir yıldan fazla bir süredir bir kadınla sevişme zahmetine bile girmemiştim. Sadece zamanım yoktu. Her zaman hızlı sevişir, sonra da çeker giderdim. Orgazm, gerilimimi nadiren azaltırdı.

Yeterince gözyaşı ve onlarla kalmam için umutsuz girişimlerle uğraştıktan sonra çabalamaktan sıkılmışım.

Onu kitapçada otururken sinirini ve endişesini gizlemeye çalışırken gördüğüm an onu ilk görüşte takıntı hâline getirmiş koca bir adamdım.

Şimdiyse kendimi vajinanın nasıl hissettirdiğini yeni keşfeden on beş yaşında bir çocuk gibi hissediyordum. Onu her gördüğümde, sadece ona bakarken kot pantolonumu yırtmaya hazır oluyordum.

Ona dokunmak, onu öpmek ve kelimenin tam anlamıyla benim olmasını istiyordum. Vücudunu işaretlemek yeterli değildi. Ama Adeline Seraphina Reilly'ye asla doyamadığımı hissediyordum. En azından kafamda.

Bundan hiç utanmıyordum. Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim.

Yatağına girdi, yorganın altına kıvrıldı ve eski, deri bir kitabı eline aldı.

Büyük büyükannesinin günlüğü.

Bir gün, Addie günlük işler için dışarı çıktığında sayfalara göz gezdirmiştim.

Büyük büyükannesinin de bir takipçisi varmış. Tarihin tekerrür ettiğini fark ettiğimde bu beni gülümsetmişti.

Addie bir saat boyunca günlüğü karıştırdı, Gigi'nin en derin, en karanlık sırlarını içine çekerken yüzü anlaşılmas bir duyguyla buruştu. Cevap arıyor gibiydi ve bu meseleye açıklık getirecek tek şey de büyük büyükannesinin sözleriydi.

Bir taraftan, günlükler onu rahatsız ediyor gibiydi ama öte yandan büyülenmiş bir hâli de vardı. Esir olmuş gibiydi. Sanki takipçisine âşık olduğunu hayal etmeye çalışıyordu ve bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor hem de derinden rahatsız ediyordu.

Buna gülmek istedim. Çünkü olacak olan buydu.

Onu içimdeki her bir parçaya âşık edecektim. Bu kızın beni en ahlaksız hâlimle görmesini istiyordum. Ruhumdaki gerçek karanlığı onun da görmesini istiyordum.

Birini en karanlık tarafına âşık ettiğinde, artık onu senden korkutup kaçırarak hiçbir şey kalmaz.

Sonsuza kadar senin olurlar çünkü zaten senin tüm boktan parçalarını sevmişlerdir.

Gözleri kapanmaya, başı sallanmaya ve günlük siyaha boyanmış parmaklarının arasından kaymaya başladı.

Sarsılarak uyandı, uzanmadan önce gözlerini iyice açtı. Dudağıma ısırdım, göğsümü işgal eden çok fazla duygu vardı.

İnatlaşmaktan vazgeçerek günlüğü komodinin üzerine bıraktı ve ışığı kapattı. Oda bir anda karardı. Balkon kapılarından süzülen ay ışığı odaya gölgeler düşürerek ahşap mobilyalardan canavarlar yaratıyordu.

Bu evdeki tek gerçek canavar bendim.

Uykuya daldıktan sonra, dolabın kapağını yavaşça kaydırarak açtım ve uyanmadığından emin olmak için gölgede bekledim.

Tam bir adım atacakken, boynumun arkasında bir buz patlaması oluştu. Başımı çevirip dolaba baktığımda, dişlerimi gıcırdatmamak için savaşıırken tüylerim diken diken oldu.

Bu doğal olmayan bir soğuktu ve bunu ilk kez hissetmiyordum. Ama boynumdan aşağı doğru nefes veren her neyse beni yıldırma-yacaktı. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ve umarım en ufak bir korku duymadığımı görebilmesi için bakışlarıyla karşılaştırdım.

Hiçbir şey göremeyince arkamı dönüp odanın içinde ilerledim. Yatağına doğru yürürken soğukluk azaldı. Saçlarını yüzünden çekmek istiyordum ama bunun onu uyandıracağını biliyordum.

Tehlikeyi kolayca seziyordu ve yakında beni yakalayacağını bili-yordum.

İçten içe yakalamasını istiyordum. Onun korktuğunu görmekten zevk alan ahlaksız bir tarafım vardı. Çılgılık attığını görmek istiyor-dum çünkü biliyordum ki benim küçük farem ne zaman korksa tahrik de oluyordu. Bu, kanımın doğrudan penisime hücum etmesine neden oluyordu ve ona ne kadar sert çılgılık attırabileceğimi göstermeyi her şeyden çok istiyordum.

İçimdeki daha yumuşak taraf ise onun huzur içinde uyumasını izlemek istiyordu. Özellikle de uyandığında ona o huzuru pek sağlayamayacağımı bildiğim için.

Cebimdeki gülü çıkarıp komodinin üzerine koydum. Sabah çıldı-racaktı ve ben de bu video kaydını tekrar tekrar seyredecektim, böyle-ce onu görüp dehşetiyle mest olabilecektim.

Kıpırdandı ve bir gürültü sessizliği bozdu.

Horlama ile domuz sesi arası bir şeydi.

Yumruğumu ağzıma götürüp bir kahkaha patlatmamak için sertçe ısırdım. Hemen arkamı dönüp odadan çıktım, sessiz kalmak için büyük bir çaba harcıyordum.

Addie kadar sevimli görünen birini geçiyorum, *hiç kimseden* böyle bir ses çıktığını duyduğumu sanmıyordum. Bir sürü insana işkence etmiş ve öldürmüştüm ve bu... bu şimdiye kadar duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Ancak evden çıktığımda bir kahkaha patlattım.

Telefonum cebimde titreyince kahkahalarım kesildi. Jay'in adının ekranda yanıp söndüğünü gördüm.

"Evet," dedim, arabama doğru giderken adımlarım hızlandı.

Jay beni sadece iş için arardı ve genellikle bu, bir ya da on iki kişi-nin vurularak öldürülmesiyle sonuçlanırdı.

"Mark Seinburg şehirde," dedi hemen konuya girerek. Jay'in en

sevdiğim yanı buydu. Doğruca konuya giriyordu. “Meslektaşlar, Miller Foreman, Jack Baird ve Robert Fisher ile birlikte.”

Arahamın kapısını açıp deri koltuğa gömüldüm. Arabayı çalıştırdım ama henüz gitmek için bir şey yapmamıştım.

“Neredeler?” diye sordum.

“Kumarhanelerde, birkaç pahalı barda ve özel bir erkek kulübünde rastladım. Üyelere özel. Tüm bu mekânlar sıkı korunuyor.”

“Korumalar, saklayacakları bir şeyleri var anlamına gelir,” dedim. “Onlar benim için mesele değil.”

Bu ukalalık değildi, gerçektir. Becerilerime olan güvenim beni hayatta tutan tek şeydi.

Ceylanın güveniyle aslan inine girilmez. Oraya ellerimin kana bulanacağını ve onların kafaları yerde yuvarlanırken oradan çıkacağını bilerek girerdim.

Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

“Değil,” diye onayladı Jay. “Yine de, mekânlarına saldırmak için çok erken. Katıldıkları birkaç kulübe girebileceksin. Sanırım bilgi için en iyi şansımız onlar olacak. Sadece oraya git, onları incele, orada daha fazla görünmeye başla ve güvenlerini kazan. Yanlış bir şey var mı diye bak.”

Addie’nin sebep olduğu kahkahalar çoktan silinmişti. Sanki daha birkaç dakika önce öyle bir *mutluluk* hissetmemiş gibiydim. Masum çocukları kaçıran aşağılık heriflerin üzerimdeki etkisi buydu.

“Siktir Jay, tecavüzcülerle kaynaşmamı mı istiyorsun? Kameralarına sızabilirim.”

“Kameralarına sızmak seni ancak bir yere kadar götürür.”

Omzumdaki kasları ovarak iç çektim. O haklıydı. Kameralarında ses olmayacaktı ve konuşmaları dinleyerek öğrenecek daha çok şey vardı.

“Şu anda elimizde hiçbir şey yok,” diye devam etti Jay, amacını vurgulayarak.

Beni görmese de başımı salladım. Pedofillerle arkadaş olmak, ritüele davet edilebileceğim anlamına geliyordu. Videoya göre bu iş kesinlikle yeraltında yapılıyordu. Erişim son derece zor olacaktı ama benim için hiçbir şey imkânsız değildi.

Üstelik radarıma etkisiz hâle getireceğim daha fazla insan yakalanacaktı.

Bu bombok bir pedofil ağıydı, biriyle tanışınca yüzlercesiyle daha tanışıyorlardınız. Çok yorucuydu; hiç bitmeyen, öldürülecek insanlar listesi.

Ama ben çok sabırlı bir adamdım.

“Biliyorum,” dedim. “Gerekli bağlantıları kuracağım.”

Orayı *bulacak*, bulduğumda da o cehennem deliğiyle bağlantılı bütün orospu çocuklarını öldürecektim.

İşim bittiğinde, hükümet yıkılmış olacaktı.

BÖLÜM 18

MANİPÜLATÖR

BİLİNMEYEN: Uyurken çok güzelsin.

Mesajı okuduğumda kalbim duracaktı.

Komodinimdeki gülden adi herfin evimde olduğunu zaten anlamıştım, onun bu utanmazlığı beni öfkeliyordu. İçimde öfke ve utanç yükselirken kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissediyordum.

Dün gece ölü gibi uyumuştum. Ben huzur içinde uyurken bir adamın üzerimde dikilip beni izlemesinden ve etrafımın hilkat garibeleriyle çevrili olmasından nefret ediyordum. Bu düşünce beni ürpertiyordu.

Max akşam yemeğimizi mahvettikten sonra Daya ve ben oldukça gerilmiştik, moralimiz bozulmuştu. O bar senin bu bar benim gezecek bu ruh haliyle savaşıyorduk. Menüden birbirimiz için rasgele birer içecek seçtik ve gecenin sonunda ikimiz de yamulmuştuk.

Bütün gece Max'i düşünmemeye çalışmıştım ama tehditleri beni rahatsız etmişti. Düşünmeye fırsatım olduğu anda bana olan biteni hatırlatmak üzere aklımın bir köşesinde belirip durdu.

Durum daha iyiye de gitmedi.

Bütün günümü yazmaya çalışarak geçirmiş ama bin kelimeyi zar zor yazabilmişim. Vazgeçeli uzun zaman olmuştu ve sersem sersem televizyon izlemek için odama çekilmişim.

BEN: Sen de ben seni bıçakladıktan sonra çok güzel görüneceksin.

Ona neden cevap verdiğimi bile bilmiyordum. Durup bunu polise bildirmeliydim. Onu kışkırttığımı düşüneceklerdi.

Ahh, zaten kışkırtıyordum.

Ama Max'in tehdidinden sonra, bir takipçiyi ihbar ederek onu şüphelendirmek için daha fazla nedene ihtiyacım yoktu. Arch'ın ortadan kaybolmasından sonra yaptığım ihbarların da kaybolmuş olmasını umuyordum.

Gölgame karşı tek kanıtımın yok olmasını isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama Max'in tehdidi garip bir şekilde beni daha çok korkutuyordu.

Belki de ilkinde sahte bir güvenlik duygusuyla kendimi kandırıyordum. Tamamen ödümü kopartıyordu ama bana fiziksel olarak zarar vermeye meyilli görünmüyordu. Aslında tam tersini yapmıştı ve bunu düşünmek beni hasta ediyordu.

Max'in ise bana zarar vereceğini biliyordum.

BİLİNMEYEN: Bir silah sana yetmedi mi? İlginç.

Telefonu yatağıma bırakıp başımı ellerimin arasına aldım. Ama sonra o pisliğin dün gece beni uyurken izlediğini kendime hatırlatınca kafamı kaldırdım. Bu evime *yine* girdiği anlamına geliyordu.

Yatmadan önce onun evimde olabileceğini fark ettiğimde yanaklarımdaki tüm kan bir girdap gibi çekildi.

Geçen sefer yaptığı şey buydu ve dün gece ne yaptığımı bilemeyecek kadar sarhoştum. Gigi'nin günlüğünü bir süre okuduğumu hatırlıyorum ama okuduğum tek bir kelime bile aklımda kalmamıştı.

Bakışlarım buzdolabının üzerindeki bir mıknatıs gibi dolap kapaklarına kaydı. İki kapağı olan büyük bir dolaptı. Gözlerim, ikisi arasındaki küçük çatlağa odaklandı.

Vücudum otomatik bir makine gibi hareket ediyordu. Daha düşünmeden yatağımdan fırladım ve dolabın kapısına koştum. O orada duruyor olsa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Muhtemelen altına ederdim.

Kapakları açtım ve giymediğim bir sürü kıyafet dışında hiçbir şey göremeyince bir an durdum.

Burada saklanabileceği bir yer yoktu. Derin bir dolap değildi ve boyu 1.80'den fazla olan bir adam buraya kesinlikle sığmazdı. Kıyafetlerimi aceleyle karıştırıp onu aradım. Orada olmadığını bile bile, gıgide artan bir saldırganlıkla kıyafetlerimi sertçe sağa sola atarak aramaya devam ettim.

Kendine hakim ol Addie. Sanki onun orada olmasını istiyorsun.

İç çekip arkamı döndüm, vücudumdaki adrenalin düşüyordu. Bu odada saklanabileceği başka bir yer yoktu. Geniş de olsa bu, az mobilyayla döşenmiş, bölmesiz bir odaydı.

Şimdi, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Yatağa atladım, bağdaş kurup telefonuma içinde koca bir peynir parçası olan bir fare kapanıymış gibi baktım. Tam olarak söylemek gerekirse, tütsülenmiş lezzetli bir gouda peyniri.*

Telefon gelen mesajla aydınlandı, yataktaki titreşimleri dosdoğru bacaklarımda hissettim.

Telefonu hemen kaptım. Siktir! Gouda peynirine bayılıyordum.

BİLİNMEYEN: Bu gece görüşürüz küçük fare.

Homurdandım.

BEN: Evimin *dışında* ve tercihen polis kelepçeleri eşliğinde.

BİLİNMEYEN: Beni kelepçelemek için polise ihtiyacın yok bebeğim. Bana istediğin her şeyi yapmana izin vereceğim.

Kanım hızla vücudumun her yerine pompalanırken kalp krizi geçirecektim. Vajinam onun yatağıma kelepçelenmiş hâlinin, yüzündeki günah damlayan sırtışın sapkın düşüncesiyle kasılıyordu. O kahrolası uyumsuz gözler, silahıyla içime girip çıkarken baktığı gibi bakıyordu.

* Tuzlu, yağlı, yumuşak bir Hollanda peyniri.

Sanki vurmak istediği küçük bir fareymişim gibi gouda peyniri yanaklarımı şırıltırken tuzagina düşecektim.

Siktir.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışırken ellerim titriyordu ama kurtulamıyordum.

Bacaklarımı düzeltip kaçamı topladım. Ama bu ne ukıca bir şey. Bacaklarımın arasındaki sabit zonklamayı ne de aralarında biriken ıslaklığı hafifletebildi.

Telefonuma gelen yeni mesajın titreşimiyle kalbim hızla çarptı.

Bakmak istemiyordum ama siktir! Kendimi kontrol edemiyordum!

BİLİNMEYEN: Kendinle mi oynuyorsun küçük fare? Yatağına kelapçeli olduğumu düşünerek tatlı, küçük vajınana mı dokunuyorsun?

BEN: İğrençsin.

Oysa yapmaya başladığım şey buydu. Kelimeleri okur okumaz istediğini yapmam için vücuduma sahip olmuş gibi hissettim. Elim iç çamaşırama girdi, parmağım şişmiş klitorisimi hafifçe ovdu. Ters cevabımı yazarken bile.

Uzun bir tişört ve rahat bir iç çamaşırından başka bir şey giymiyordum.

İnce kumaşın altında çıplak ve açıkta hissediyordum. Bacaklarım ayrılmaya başlayınca, yanan bir sobaya dokunmuş gibi elimi çektim. Kendi aptallığıma homurdanarak.

BİLİNMEYEN: Siktir git dersin.

BEN: Siktir. Git.

BİLİNMEYEN: Bir daha bana siktir dersin klitorisim dişlerimin arasında olacak.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Yüzsüzlüğüne şaşırarak dudağımı sertçe emdim. Bu adamın sahip olduğu *saf cürete*. Tahrik olmuştum.

Bu konuşma ilerledikçe kendimden daha çok nefret ederek elimdeki telefonu siktim.

Parmaklarım ona tekrar siktirip gitmesini söyleme arzusuyla titriyordu. O pislik muhtemelen ne kadar zıt bir tip olduğumu bile bilmiyordu.

Bana bir şey yapmamam söylendiğinde onu yapmayı daha da çok istiyordum.

Böyle bir tehdit beni fazlasıyla cezbediyordu. Başparmağım harflerim üzerinde gezinirken kalbimin yeniden göğsümde takla attığını, göğüs kafesime çarptığını hissediyordum.

Baş parmağım Gönder düğmesinin üzerinde gezinirken ekranımdaki iki kelimeye bakıyordum. Gölgem tehditlerini yerine getirdiğini kanıtlamıştı.

Peki neden bu kadar çok yapmak istiyordum? Yani, takipçisini kim kıskırtardı ki? Üstelik ağzını vajinasında gezdirmesi için.

Başparmağım düğmede kayar kaymaz telefonumu fırlattım. Ma-
hızla uzaklaştı ve az önce aptalca bir şey yaptığımı biliyordum.

Siktir, siktir, siktir.

Başım yine ellerimin arasına düştü, parmaklarımla saçlarımı sık-
sardım, ta ki saç tellerinin gerildiğini ve arkasından başıma küçük bir
acı saplandığını hissedene kadar.

Titreşim.

Göğüs kafesimin içinde nabız gibi atan kas serbest kaldı ve boğ-
zuma tırmandı.

Bakamıyordum. Aniden ayağa kalktım, neredeyse sarsılacak de-
ruma gelene kadar huzursuz bir his sinirlerimi ele geçirdi. Bir şey...
yapmaya ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmaya.

Telefonumu kapıp koridordan aşağı, gıcırdayan ahşap merdiver-
lerden inerek mutfığa doğru koştum.

Burası karanlıktı. Ürkütücüydü. Sırf inattan herhangi bir ışığı yak-
mıyordum.

Titreşim.

Titreyerek büyükbabamın viskisinden iki parmak kadar bir barda-
ğa doldurdum. Sonra sürahiyi kaldırdım, ne kadar az kaldığını fark
ettim.

Pislik.

Bir yudumda içtim. Biraz narenciye ve is tadı vardı. Boğazımdan
aşağı inerken yakıyor, vücudumun içini cehenneme çeviriyordu.

Sanki yeterince yanmıyormuşum gibi.

Kendime iki parmak kadar daha koyup onu da içtikten sonra, te-
lefonuma bakmak için cesaretimi topladım.

BİLİNMEYEN: Ah, küçük fare.

BİLİNMEYEN: Seni yemek için sabırsızlanıyorum. Bitirdiğinde
senden geriye hiçbir şey kalmayacak.

Aman Tanrım.

Vücudumu bir titreme kapladı ve telefonu düşürdüm. Tezgâha
yüksek sesle çarparak sessizliği bozdu.

“Tanrım? Benden neden nefret ediyorsun?” diye sordum yüksek
sesle. Sesim boş havada yankılandı.

Tabii ki bana cevap vermedi. Asla vermezdi. Tanrı’yla konuşmu-
yordum bile. Kendimle ve bu evin içindeki hayaletlerle konuşuyor-
dum.

Hayaletler bile bana cevap vermeyecekti.

Siktir et. Ben yatıyorum.

Merdivenleri hızla çıktım, televizyonu kapatıp telefonumu şarj
taktım, yatağa geri döndüm ve battaniyeyi kafama kadar çektim.

Buranın altında canavarlar beni yakalayamazdı. Güvendedim.
Dokunulmazdım.

Bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelip gözlerimi kapatarak uyumaya karar verdim.

Kalamda ara sıra dolaşan düşüncelere rağmen, huzursuz bir uykuya dalmayı başardım. Battaniye vücudumu çok sıcak tutarken bir sağa bir sola döndüm ama bilinçaltım battaniyenin gözlerimin arkasına geçmesine izin vermiyordu.

Gecenin bir yatışı, kollarımda sert bir tenin kaydığını hissettim. Bilinçaltım yavaş yavaş rüyalarımın uzaklaşmaya başlıyordu ama yoğun bir sisin altındaymışım gibi hissediyordum.

Bileğimin etrafında sert bir şey kayıyor ve beni daha da sarıya kendime getiriyordu. Diğer bileğimi saran sert dokunun sıkılaştığını hissettiğimde sonunda gerçekliğe geri donmeye başladım. Etrafımdaki şeyler üzerime telaşla üşüşüyor ve yarı uykulu hâlimle bile bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum.

Yüzüm gergindi ve vücudum açıktaydı.

Battaniyenin göğüslerime değmeden karnımdan aşağı kaydığını ve kalçamı açıkta bıraktığını hissettim. Soğuk hava meme uçlarımı keskin tomurcuklar hâline getirdiğinde yerimden sıçrayarak uyandım.

Bacaklarımın arasında karartı hâlinde biri olduğunu gördüğümde gözlerim tamamen açıldı ve nefesim boğazıma takıldı. Bir anda panikledim. Kalbim hızla çarpıyor ve adrenalin vücudumda yükseliyordu.

Çığlık atmaya çalıştım ama bir şey ağzımı sıkıyordu. Ağzıma bant yapıştırılmış olduğunu fark ettiğimde gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Birkaç şey aynı anda suratıma çarptı. Kollarım üstte, kalın iplerle yatak başlığına bağlıydı. Bağları çekiştirdim, bileklerimi ilmeklerden çaresizce kurtarmaya çalıştım.

Çok mücadele ettim ama doğru düzgün hareket edemiyordum. Takipçim yüzü gölgeler tarafından gizlenerek üzerimde dikilirken geniş kalçası beni sıkıca tutuyordu.

İplerle savaşmaya devam ettim ama sadece derim soyuluyordu.

“Sana ne demiştin küçük fare?” diye sordu. Derinden gelen sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Ona göz ucuyla bile bakmadım, bakışlarım panik hâlinde beni tamamen çaresiz bırakan iplere takılmıştı.

Bana dediklerini *sikeyim*.

“Bırak beni!” diye bağırdım bantın altından. Kelimeler boğuk çıkıyor, anlaşılmıyordu.

Ellerini kalçama koydu ve beni sertçe yatağa sabitledi. Elektrik onun teninden benimkine geçerek çarpıyor, bu his nasırlı ellerinin altında beni titretiyordu.

Panik aklımı yitirmeme sebep oluyordu, artık mantıklı düşünemiyordum. Hayatta kalmak için toplayabildiğim tüm güçle ona karşı koymaya çalışıyordum.

Ama işe yaramıyordu. O çok iriydi. Çok ağır. Siktir! Çok büyüktü!

Onu uzaklaştırmaya çalışırken hüsrarla çığlık attım. Bu hâlim onu güldürdü, keyifli, tok sesi tüylerimi ürpertiyordu.

Hâlâ, bantın altından nefes alıp veriyordum. Saçlarım darmadağın olmuş, yüzüme dağılmış birkaç tutam onu görmemi engelliyordu.

Özellikle yüzünü görmek istediğimden değil. Bu lanet bir sulahtı.

Yüzümdeki saçları nazikçe çekti.

"Henüz öğrenmemiş olman çok etkileyici, benim tehditlerim her zaman gerçektir," diye fısıldadı.

"Siktir. Git!" diye bağırdım, sözlerimi bantın altından olabildiğince anlaşılır bir şekilde söylemeye çalışarak. Sesim boğuktu ama yine de yüksek sesle ne dediğimi gayet iyi duymuştu.

Yüzümü sertçe avucunun içine aldı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nane kokan nefesi ve hafif bir duman üzerimi kapladı.

"Beni kızdırmaya devam et Adeline. Senin canını yakmaktan zevk alıyorum. Ağlaman kulağıma müzik gibi geliyor."

Onunla mücadele ediyordum, bantlı ağzımdan boğuk küfürler dökülüyordu.

Bir kahkaha daha attı.

"Çok kötü bir kız oldun, küçük fare," diyerek kaşlarını çatı. Derinden gelen tenor sesi boğazında titriyordu. "Sana kötü kızlara ne olduğunu göstermekten de zevk alıyorum."

Ter saçlarımın arasından geçip sırtımdan aşağı iniyordu. Hâlâ panik hâlindeydim, korkudan titriyordum.

Ondan nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu yapamayacağımı anladığımda gözlerim dolmaya başladı.

Önceki sözleri paniğin içinden süzüldü. *Benden kaçamazsın.*

Nasırli parmaklarıyla tişörtümü kaldırarak siyah dantelli iç çamaşırımı ve karnımı açtı. Göremiyordum ama gözleriyle beni yiyip bitirdiğini hissediyordum. Göğüslerimi açana kadar tişörtü kaldırmaya devam etti.

Arzusunu açığa vuran keskin bir soluk duydum. Göğüs uçlarım sert tomurcuklara dönüşmüştü. *Onun* yüzünden olduğunu düşünüyorsa bu pislik kafayı yemiş demekti.

"Tam anlamıyla mükemmelsin," dedi nefes nefese. Elleri karnımda yavaşça gezindi. Dört gece önce beni zorladığı geceden kalma, solmak üzere olan izlerin üstünde.

"Siktir. Git," dedim tekrar hırlayarak.

Sesi arzuyla gölgelenirken, "Hiç fena olmaz," dedi.

Parmakları iç çamaşırımın kemerinin altında gezinerek hassas tenimi kışkırtıp beni uyarırken gözlerim tamamen açıldı. Tek hamlede iç çamaşırımı dizlerime indirirken, itibarımı korumaya kararlı bir hâlde titrememi bastırdım.

Mücadelem devam ediyordu, onu sertçe tekmeliyordum ve göğsüne sağlam bir tekme atabilmiştim. Ayağımı yakalayıp itti, bacağıma acı içinde büküldüm.

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırması için yeterli olacak kadar beni sersemletmişti. İç çamaşırımı atmak yerine top hâline getirip cebine koydu.

Ah... bu iğrençtil

Göğsümün derinliklerinden hırlayarak ona umutsuzca tekrar tekme attım. Her iki bacağıma da arkadan destekleyerek bütün gücümü kullandım. Yüzüne ulaşamadan iki ayağımı da yakaladı.

Lanet olsun.

Ben çırpınırken vücudumun üst yarısını yukarı kaldırarak kıvranıyordum.

Yüzüne bir tekme yemekten kaçınırken ellerini iki ayak bileğime hızla sardı. Sonra bacaklarımı ayırmaya zorladı, vajinamı açarken dizlerimi yatağa sabitledi.

Sonsuzluk gibi hissettiren şey sadece on beş saniye sürmüştü.

Kendimi sakinleşmeye zorladım, göğsüm çılgınca inip kalkıyordu. Çırpınmaya devam edersem, sadece vajinamı onun aptal suratına yaslamış olacaktım ve bu da pisliğin hoşuna gidecekti.

Hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen öfke, korku ve çaresizliğin yerini alarak içimi doldurdu. Gözleri vajinamı yiyip bitirirken, bantın altında çığlık atarak ona öfkemi kustum ve küfrettim.

Ay ışığında fazla bir şey göremiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Daha önce görmüştü.

Derin bir nefes aldı. "Siktir, tıpkı hatırladığım gibi kokuyorsun. Öyle tatlı ki."

Eğilip kasiğime hafif bir öpücük kondurdu. Bükülerek vücudumu şilteye daha da bastırıp kendimi dudaklarından uzaklaştırdım. Sinirli bir boğa gibi burnumdan soluyordum.

Kendime duyduğum nefret ona duyduğum nefretle savaşıyordu. Kendime bunu ben yapmıştım. Bunun farkındaydım. Onu kışkırtmıştım, beni ne olacağı konusunda uyardığında onun üzerine gitmiştim.

Önemli değildi. Çok aptal ve dik kafalıydım. Doyamadığım bu hastalıklı heyecan her neyse iyice abartmıştım.

Kalçamı kavradı ve beni sertçe aşağı çekti, bileklerimdeki bağları sıkılaştırdı ve vajinama iyice yaklaştı.

Klitorisimin bir santim yukarısına başka bir yumuşak öpücük kondurdu. Tıpkı dudaklarım gibi banta yapışan inlemelerimi durduramıyordum.

Bant sesimi sözlerimi engellediği kadar engellemiyordu. Durduğunu hissettim ve sonra vücuduma bakarak gülümsedi.

Dokunuşunun altında titredim, sıcak nefesi en hassas bölgeme yayıldı. Dizlerim, bacaklarımı kapatmak için başka bir işe yaramaz genişimle sarsıldı.

Sonra dişlerini hissettim. Dişleri oraya sürtündüğünde gözlerimden inatçı bir gözyaşı döküldü. Çığlık atıp bu duyguya karşı çırpındım,

sırt vücudum ağzına doğru sarsılsın diye dişlerini tenimde gezdirdi.

Daha fazlasını hissedince nefesim kesildi. Dili klitorisimin üzerinde kayıyor, tadıma bakarken boğazından vahşi bir inilti çıkıyordu. En lezzetli duygu vücudumu sararken gözlerim istemsizce dönüyor ve başım geriye düşüyordu.

Ama bunun doğru düşünmeme engel olmasına izin vermedim. İçimde zevkle birlikte gezinen şey tiksintiydi.

Başka bir şey hissettiğim için kendimden, bedenimden iğreniyordum. Benim isteyerek vermediğim bir şeyi almasından iğreniyordum.

"Siktir," dedi hırlayarak. Titreşimler beni derin bir nefes almaya zorladı. Derin tenor sesi midemde keleşekler uçuşturuyordu.

"Sen çok ıslanmışsın," dedi. Gözlerimi sımsıkı kapadım, onun sözlerinden ve bana gösterdiği ilgiden vajinamın nasıl zonkladığını hissetmekten nefret ediyordum. Dahası, haklı olmasından nefret ediyordum. Kendi uyarılmamın kokusunu alabiliyordum, ıslaklığın kalçamdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum.

Titredim.

Titriyordum çünkü şu anda başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Şimdi kendimden, vücudumun adrenalin ve dehşete verdiği tepkiden her zamankinden daha fazla nefret ediyordum.

Dar deliğimin tamamını yalıyor, dili klitorisimi dişlerinin arasına alıp sıkıştırmadan önce yavaşça hareket ediyordu.

Tıpkı söylediği gibi.

Hem korkuyla hem de zevkle çılgılık attım. Isırığı klitorisime acı yayacak kadar sertti ama gerçekten canımı yakacak kadar değil.

Başını yavaşça çekti, klitorisim dişlerinin arasında sürüklendi, tomurcuktan bir yanma hissi yayıldı.

Kıpırdanarak uzaklaşmaya çalıştım ama bu sadece ellerini dizlerimin arkasına kaydırmasına ve zorla kulaklarıma doğru itmesine neden olmuştu.

Gözlerimi tekrar sımsıkı kapadım, serbest kalmak için prangalarımın karşı çaresizce savaşıırken gözlerimden bir hain gözyaşı daha süzülüyordu. Bu pozisyonda, ona karşı çok daha korunmasız ve savunmasızdım.

Ama her zaman olduğu gibi tehlikenin heyecanı doğrudan karnıma rahatsız edici bir his yüklüyordu.

Vücudumu o kadar içe doğru kıvrırmıştı ki kalçam artık yatakta değildi. Sanki yeterince utanmıyormuşum gibi karnımdan aşağı doğru kayan bir hisle uyarıldım.

Vajinamdan taşan arzuyu fark edip homurdandı. Vücudunun arzuyla gerildiğini, vücudunda dalgalanan gücü hissedebiliyordum.

Ağzını tekrar vajinama getirip klitorisimi ağzına almak için zaman kaybetmedi.

Sarsıldım, o tomurcuğu çekip emerken zevk yenilendi. Beni tekrar

yalamıyor, üzerimde dilini kullanmayı reddediyor, sadece dişlerini geçiriyordu.

Ne zaman hareket etsem daha da sıkı tutuyordu. Bu yüzden kendimi sertleşmeye zorluyordum ama baskı azalmıyordu, klitorisimden keskin bir acı gelene kadar arttı.

Acıdan ciyaklayarak bantın arkasından ona boğuk küfürler savurdum. Acı dayanılmaz hâle geldiğinde beni rahat bıraktı. Orgazm ve acıdan, klitorisim zonkluyor, ağrıyordu.

Ama uzun süre acı çekmeme izin vermiyordu. Orta parmağı içimde kaydı, o tatlı noktaya dokunmak için kıvrıldı. Kalçam eline çarptı, içimde farklı bir zevk kabarıyordu.

Can acıtan ve yakan bir zevkti ama yine de olağanüstü hissettiriyordu.

“Acıttı mı?” diye sordu usulca, başını eğip parmağının içime girip çıkışını, avucunun içinde toplanan sıvıyı izlerken.

Artık bacaklarımdan biri serbest kaldığına göre içimden ayağımı yüzüne gömmek geliyordu ama o ısırtığı hatırlamak bacağıma sabit tutuyordu.

Bu yüzden burun deliklerimi ona çevirip sessizce burnumdan soludum. Öfke beni içten dışa yakıyor gibiydi.

Sessizliğim karşısında hayal kırıklığına uğrayarak mırıldandı. Eğilerek, hırpalanan klitorisimi dişlerinin arasına alıp emdi, hafifçe ısırtıyordu. Parmağının o noktaya değmek üzere kıvrılmasıyla artık nefes alamıyordum.

Dişlerini nazikçe hassas etime sürttü. Hem daha fazlasına hem de onu öldürme ihtiyacından beni deli edene kadar defalarca. Belki o Arch’ın ellerini nasıl kestiyse ben de onunkileri kesebilirdim. Bedenimi daha fazla bana karşı çevirmesin diye dişlerini kırabilirdim.

“Bunu hatırla küçük fare,” diye mırıldandı iki ısırtığın arasında. “İtaatsizliğinin sana acı getireceğini unutma.” Keskin bir ısırtık daha. Kalçam geriledi ama bu hareket boşunaydı. “Silahımın senin vajinana girip çıkmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladığını biliyorum. Dilimi içinde hayal et, penisimi. Hissedeceğin zevk seni bayıltacak.”

Parmağı kıvrıldı ve sözlerinin doğruluğunu kanıtladı, o müthiş zevki tüm vücuduma yaydı.

Kırılma anını hissettim. Vücudumun bana verdiği şeye, durmasından daha fazla ihtiyacı olduğu kararını verdiği an.

Daha fazlası için yalvarmak isteyen karanlık yanıma karşı savaştım. Bir ses bulan ve kurtulmaya çalışan karanlık bir parça. İkimiz de rahatlayabilelim diye işi devralıp adama teslim olmak istiyordu. Sessiz bir savaş alanına girdim ve asla gün ışığına çıkmaması için hayatı içinden söküp almaya çalıştım.

Ama sonra parmağını ucuna kadar çekip vajinamın ağzında gezdirdi ve tekrar girdiğinde iki parmağını daha içime soktu. Dişleri kli-

torisimi yeniden ısırp o tatlı noktayı tekrar tekrar okşadığında vücudum gerilirken kendimden geçtim.

Bedenimin mücadelesine devam etmesini çaresizce izlerken karanlık tarafım kazandı. Ama bu sefer utanç verici bir şekilde ona karşı kendimi sürtüyordum. Karnımın derinliklerinde biriken zevki yatıştırmak için bedenimin can attığı, *ihtiyaç duymaya başladığı şeyi* bana vermedi.

Dişleriyle klitorisimi okşamaya devam ediyordu. Kısırdı ve ısırdı ama dilini kullanmayı reddetti.

Hüsrân, içim onunla dolup taşana kadar arttı. Çok, çok kızgındım ama şimdi bunun nedeni beni zevkten mahrum etmesiydi.

"Pislik!" Bantın arkasından çığlık attım. Vajinama bakıp gülümseyerek verdiği cevap beni duyduğunun kanıtıydı.

Öfkeye teslim olarak, sınırsız bir güçle onu tekmeledim. Tekmeyi bir santim farkla savuşturdu.

Göğsünden vahşi bir hırıltı koptu ve dizimi ezici bir güçle itti. Sesi önceki gibi arzulu değil, öfkeliydi.

Yarın bir rahibin önünde ben zorlasalar da, Tanrı korkusuyla bile beni bu hırlamanın ne kadar seksi olduğunu itiraf etmeye ikna edemezlerdi ya da karşılığında vajinamın nasıl zonkladığını söylemeye.

Bunu *asla* itiraf etmeyecektim, kendime bile.

Tavni, cezalandıran bir tavra dönüştü. Yarın, kalçamın alt tarafında el izleri olacaktı. Vücuduma dağılan morluklarla iyi giderdi.

"Ne öğrendin küçük fare?" diye sordu alay ederek ve klitorisime doğru sıcak nefesini üfleyerek.

Homurdandım, hayal kırıklığıyla dolu bir gözyaşı daha şakaklarımdan saçlarıma uzandı.

"Bana tekrar siktir olup gitmemi söyleyecek misin?" diye sordu sertçe yalamak için dilini dışarı çıkararak. Tam oradaydı ama ben tatmin olmadan dilini uzaklaştırdı.

Sonunda uzanıp ağızındaki bandı koparırcasına çekene kadar ona biraz daha bağırdım. Yüzümdeki alev alev acıya lanet okuyordum ve sonunda beni duyabildiği için küfür etmeye devam ediyordum.

"Seni psikopat orospu ço..." Klitorisimdeki bir başka acı verici ısırik yüzünden konuşmam kısa kesildi.

"Tekrar dene. Bana tekrar siktir olup gitmemi söyleyecek misin?"

Kalkıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama başaramadım.

İçimde kabaran duyguların adını nasıl koyacağımı bile bilmiyordum. Hepsinin göğsümde birleşmesinin gücünden patlayabilirdim.

"Muhtemelen," dedim dişlerimi sıkıp gıcırdatarak. Kıkırdadı, çok karanlık, müzikal bir sestti. Doğrudan bir Edgar Allan Poe filminden geliyor gibiydi.

Yine ısırdı ama bu daha hafif ve daha eğlenceliydi.

"Bunu söylediğinde bundan sonra ne olacağını anlıyor musun?"

Böyle aptalca bir soruya cevap vermeyi reddederek ağzımı kapalı tuttum. Ne olacağını çok iyi anlıyordum. Bu sadece bir *söz dinleme* meselesiydi.

Sözsüz cevabıma karşılık olarak parmaklarını geri çekerek beni yarı yolda bıraktı. Ben şikâyet edemedim, beni tekrar yaladı, bu sefer daha yavaş ve daha durgun. Dilini düzleştirip beni aşağıdan yukarıya yaladı, nabız gibi atan klitorisimin üzerinde yavaşladı.

Gözlerim bu his karşısında kapandı, boğazımdan bir nefes kaçtı. Sırtımı kaplayan titremeleri durduracak hiçbir şey yoktu. Dilinin vajinamı kapladığı yerden yayılan zevki durduracak hiçbir şey yoktu.

Sırtımı kaldırdım, onun vücudumu insafsızca becerikli kullandığı diliyle bu kadar kolay jöle kıvamına getirmesine homurdandım.

Ama tam ben arsızca ağzına sürtünmeye başladığımda durdu.

"Anladın. Değil mi?" diye tekrar sordu. Sesi üstün gelmenin neşesiyle şakıyordu.

Engellediğim bir hıçkırık boğazıma tırmandı ama onu yutarak geri gönderdim. Kelimeler dilimde asit gibi bir tat bıraksa da düzgün konuşabilmek için birkaç kez yutkunmam gerekti.

"Açık ve lanet derecede net, kedicik."

Vajinama doğru karanlık bir kıkırdama uçtu, vücudumun verdiği tepkiden utandım. Kalçam vücudumdan izinsiz onun ağzına doğru kıvrılıyor, ihtiyacı olanı arıyordu.

Dili, açgözlü darbelerle beni yalayarak vajinamın içine daldı.

Dudaklarımdan nefes nefese ve beni utandıracak kadar yüksek bir çığlık döküldü.

Sonunda sessizce yalvardığım şeyi yaptığında baskı arttı. Dili mükemmel bir baskıyla klitorisimin üstünde geziyor, tekrar aşağı dalıp vajinamın içindeki kasları uyarmadan önce hırpalanmış tomurcuğa özen gösteriyordu.

Zevk çığlıkları odanın her tarafında yankılanıyordu ve şimdi bantın ağzımdan çıktığına pişman olmuştum. Çünkü bana yaptıklarını duymasını istemiyordum ama kendimi de tutamıyordum.

Kendimi tamamen kaybetmişim. Ona ve klitorisimde dolaşan diline, midemin derinliklerine kargaşa acı verecek kadar yerleşirken direnmek imkânsızdı.

Orgazmın doruğa ulaşmasını kontrol edemediğim gibi klitorisimi emmesini de engelleyemezdim.

Derin bir soluk aldım, bedenimin kontrolünü kaybederken boğuk bir çığlık kaçtı. Tıpkı benim yaptığım gibi iki parmağını içime soktu ve yaşattığı zevk bir felaketti. Artık o keskin çığlıkları tutmak umurumda değildi, başını bacaklarımdan arasına sıkıştırıp onu orada sıkıca tutmaya engel olamıyordum.

Vajinamın içinde *boğul*. Orada ölmek umurumda değil.

Şehvet beni tüketiyor, pençelerini öyle sıkı geçiriyordu ki beş duyumu da ona kaptırmıştım.

Bu cennete yükselmek değil, suç işlemekti.

Asla iyileşemeyecektim, ruhum bedenimden koparılıp cehenneme sürüklenirken mümkün değildi. O kadar derine düşmüştüm ki kendimi şeytanın ininde, karanlık tanrının kendisinden ziyafet çekmekte bulmuştum.

Boğazımdan iniltieler çıktı ve onun iniltilerini hissettim. Elleriyle kıkırmayı tutup zonklayan vajinamı kavrayacak kadar ayırdı, orgazmı vücudumun kaldırabileceğinden daha uzun sürmüştü.

Dudaklarını çekti ve parmaklarıyla içime girip çıkmaya devam ederken ağzını vücudumda gezdirdi. Çılgına dönmüş bir hâldeydim, inlemeye devam ederken ağzım hâlâ aralıktı. Bu yüzden, yanaklarını çekerek ağzımı açık tutması umurumda bile olmamıştı. Parmakları çok iyi hissettiriyordu.

Ağızından benim ağzıma damlayan sıvıyı izlerken, ağzı dudaklarımı üstünde kaydı.

"Özünü yut," dedi hırlayarak.

Yuttum. Eşsiz tat dilimde filizlenirken boğazımdan aşağı kaydı. Dudaklarımı dudaklarına değdirmeden önce göğsünün derinliklerinden baktı.

Ona karşı koymadım. Daha sonra kendime nedenini soracaktım. Orgazmım dinmiş olduğu ve sis muhakememi bulandırdığı hâlde, parmakları bana hâlâ zevk veriyorken... siktir! Ona karşı koymadım.

Üstelik, öpücüğüne ben de karşılık verdim.

Dili ağzıma girdi, benimkiyle birlikte döndü. Birbirine bağlı dudaklarımızdan, çarpışan gezegenler gibi ateş ve elektrik kıvılcımları çıkıyordu. Enerjinin gücüyle, her sürtünme ve yalamayla yeni bir yıldız doğuyor gibiydi.

Dudaklarım morarıncaya kadar beni öptüğünde zaman durmuştu ve bundan nefesim kalıcı olarak kesilmiş çıkacağıma emindim. Derken, parmaklarını çekti ve neredeyse tatlılıkla yüzümü elleriyle kavradı. Onunla ve beni yiyip bitirme şekliyle... tam bir tezat içindeydi.

Vücutlarımız acımasızca ezilmeye ve iniltieler serbest kalmaya başladığında kendini geri çekti ve buna sevindim. Geri çekildiği an, sanki zaman ve berraklık geri geldi, sanki biri beni sopayla dövüyormuş gibi kafama dank etti.

Gözlerimi açmadım, o öpücükten derin bir soluk aldım, nefesim kesildi. Bedeni bacaklarımın arasından kayıp gitti ve hemen dizlerimi içeri çekip ayaklarımı yere indirdim ve onun doyumsuz gözlerinden saklandım.

Onun tarafından tüketilmek, içinde elektrik teli olan suda boğulmak gibi bir histi. Elektrik akımları, üstesinden gelene kadar vücudumu ele geçiriyordu. Oksijen yok. Düşünce yok. Kontrol yok.

Bittiğinde de, beni sudan çıkarıyordu. Elektrik tenimde hâlâ dans ediyor, bedenlerimiz arasında kıvılcımlar saçıyor ancak tekrar net olarak görebilir ve düşünebilir hâle geliyordum.

Hissedebildiğim tek şey, parçalara ayrılmış gibi olduğumdu. Sanki vücut kimyayı tamamen yeniden düzenlenmiş ve o sudan tamamen farklı bir insan olarak çıkmışım gibi.

Bunun için ondan *nefret ediyordum*.

Ondan hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum. Zevk kayboluyor, tanıdık öfke ve nefret duygusu yeniden uyanıyordu.

Konuşmuyordu ama derisinin altında köpüren gücü hissediyordum.

Arzuyu hissedebiliyordum. Susuzluğu. Derisini yırtmakla tehdit eden açgözlü canavarı.

Eğer yırtarsa, beni içten dışa tüketmesine karşı koyacak gücü kendimde bulamayabilirdim. Bunun farkında olmak hende ağlama isteği uyandırıyordu.

Bu boktan şeyin tekrar olmasına izin vermiştim. Önce silahla, şimdi de bu... *Neden* buna izin verip duruyordum?

Beni kendine muhtaç bırakıyordu, bunu ikimiz de biliyorduk. Ama sonunda, benim de en az onun kadar istememi sağlamıştı. Bunun için beni neredeyse yalvartacaktı. Beni silahıyla mı yoksa diliyle mi tatmin ettiği fark etmiyor, her şey bitene kadar bacaklarım açılmış oluyordu.

Bekaretini kaybetmek üzere olan iki azgın genç gibi seviştiğimizden bahsetmiyordum bile.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum ya da olanları nasıl algılayacağımı.

Bir an sessizlik oldu, sadece derin nefeslerimiz duyuluyordu.

Gözlerimi açıp ne olduğuyla yüzleşecek kadar güçlü değildim. Yapacaklarımdan, söyleyeceklerimden korkuyordum.

Gökyüzündeki pislik yalvarışlarımı ilk kez duydu ve sonunda bu adamı uzanıp ipleri çözmeye, buradan siktirilip gitmeye zorladı.

Gözlerimi zorla açtım ve beni ağzımdan fışkırmakla tehdit eden zehri yutup gidişini izledim. Eğer onu serbest bırakırsam, bunun sadece başka bir tehditle ve onu gerçekleştirmesiyle sonuçlanacağını biliyordum.

Kapıda duraksadı, başını çevirince ay ışığı keskin çenesini, cildini kaplayan ıslaklığı ve küçük bir yara izini ortaya çıkardı.

Konuşmadı ama alt dudaklarını sertçe ısırды, diline anlamsız sözler takılmıştı. Vajinamın tadıyla birlikte.

Sonunda döndü, kapı arkasından hafifçe tıklayarak kapandı. İkinci kez yalnız bırakılmıştım. Paramparça olmuş, harap bir hâlde. Parçaları toplamaya çalışırken gözyaşlarımı yine serbest bıraktım.

19 Haziran 1945

John yine sarhoş. Ona masafeye ihtiyacım olduğunu söyledim ve tabii ki Ronaldo'yu görmek için evden sıvıştım.

Biliyorum, biliyorum. Kocam kurgun ve kızgın, ben de onu ağır ama haklı sözlerinden kaçmak için ihanete koştum.

Tanırım, ben korkuncum. Gerçekten öyleyim.

Nasıl duracağımı bilmiyorum ve son zamanlarda kendimi güvende hissetmiyorum. John daha çok içiyor ve henüz bana zarar vermese de verebileceğinden korkuyorum.

Gün geçtikçe daha da sinirleniyor gibi görünüyor.

İsten gelip ufacık bir şey yüzünden Sera'ya bağıırıyor.

Hatta birkaç kez onu ağlattı. Ona zor bir süreçten geçtiğimizi anlatmaya çalıştım. Şu an 15 yaşında, evliliklerin güllük gülistanlık olmadığını anlayacak yaşta.

Onunla aramızı düzeltmem için bana yalvardı ama bunu artık istediğimden pek emin değilim.

Sera'nın hatırına bile olsa. Bunun beni son derece bencil kıldığını biliyorum.

BÖLÜM 19 GÖLGE

Pişman değildim. Vajinasına silah dayayarak onu tatmin ettiğim seferkinden daha fazla değil.

Bunun ne kadar boktan olduğunu biliyordum, bir şeyi onun rızası olmadan yapmanın. Her gün savaştığım şeyin bu olduğunu biliyordum.

Henüz bana rıza göstermemişti ama gösterecekti. Küçük faremi kendisinden daha iyi tanıyordum. Bana doğru nasıl çekildiğini göremeyecek kadar inkâr ediyordu. Öyle olmasaydı, sözümü tutacağımı bile bile klitorisini ısırمام için iterek beni kışkırtmazdı.

Gerçekten ilgisini çekmemiş olsaydım, daha en başında mesajlarıma cevap vermezdi.

Eylemleri, sözlerinden tamamen farklı bir dil konuşuyordu. Arzu ve isteklerle dolu bir dil, yalnızca henüz bunu tercüme etmeyi öğrenmemişti.

Bu, yaptığımı doğru kılmazdı, haklı da çıkarmazdı. Ama bu kadar tatlı, bu kadar mükemmel bir şeyi tattığım için de pişman olamazdım. O istemese bile. Çünkü olan şey buydu.

Bana tekrar siktirip gitmemi söylerse dediğimi yapacağımı *biliyordu* ve buna rağmen söylemeye devam etti. Bu da küçük faremin hislerini *gerçekten* kontrol edemediğini, hissettiği her neyse bu hissin onda bağımlılık yaptığını gösteriyordu.

Başlangıçta benimle epey mücadele etti, öfkesi ve hiddeti kanımı lava dönüştürmekten başka bir işe yaramamıştı. O benimle ne kadar sert savaşırsa penisim kotumdan dışarı çıkmak için o kadar sert savaşıyordu.

Fermuarımı açıp kendimi o tatlı, küçük vajinanın derinliklerine atmayı o kadar çok istiyordum ki. Çok yakındım, bunu yapmak üzereydim. O zevk çığlıkları kulaklarıma ulaştığında, beni sıkıca kavrayıp utanmadan yüzüme sürtündüğünde neredeyse işim bitmişti.

Beni durduran tek şey yüzündeki ifadeydi.

Yüzüme boşalırken utanmıyordu ama orgazm vücudundan geçip gittiğinde ve öpüşmemiz durulduğunda utançtan başka bir şey hissetmemişti.

Zaman alacak, diye hatırlattım kendime.

Boynumu kütürdetip titreyerek nefes verdim.

Mustangimin içinde oturuyordum, penisim hâlâ fermuarıma sertçe dayanarak canımı yakıyordu. Tam kendi kendime, siktir et diyeceken -arabada mastürbasyon yapmak günahlarımın en hafifiydi ve bu ilk kez olmayacaktı- telefonum yanımda parlayıverdi.

Elimi iyice sıkıp yumruk yaptım, boktan pencereye vurmak için karşı konulmaz bir dürtüyle savaşıırken kaslarım gerildi.

Sarah Forton, lisedeki soyunma odasında penisime dokunduğundan beri hayalarım böyle ağrıyamamıştı. İlk kez bir kız penisime dokunmuştu ve sonuna kadar gidememiştim bile çünkü koç, ben onun güzel göğüslerinin üzerine boşalamadan içeri girmişti.

Telefonu kapıp hiç bakmadan kulağıma götürdüm.

"Evet," dedim bağırarak. İçimdeki gerginlik tehlikeli bir seviyeye yükselmışti.

"Bu gece biriyle yatmadın mı?" dedi Jay mırıldanarak. Sesinde alaycı bir keyif vardı.

Boynumu tekrar kütürdettim, kaslarım açılmadı. Rahatlayamayınca öfkeyle hırladım. "Jay!"

Onunla telefonda konuşurken penisime dokunmak istemiyordum. Baskıyı ne kadar azaltmam gerekse de Jay'in sesi midemi bulandırıyordu.

"Şeytanın Yasak Aşkı şehre geliyor," dedi. Ağzımı açtım ve ona bunun benim için neden önemli olduğunu sormaya hazırlandım.

"Üstlerinde dört küçük kuşun adının yazılı olduğu biletlerin bulunduğu dair onay aldım," diye devam ettiğinde ağzımı kapattım.

"Neden oraya gitsinler ki?" Kafam büsbütün karışmış hâlde, dört yetişkin adamın neden perili bir panayıra gittiğini sordum.

"En kaliteli kızlar orada dostum. Şimdi üzerinde *adının* yazılı olduğu bir bilet var."

İç çektim. "Ne zaman?"

"Üç hafta sonra. Birkaç kez kulüplere gidip o güzel yüzünü göstermeye başlamak için bolca zamanın var."

Tekrar iç çekerek sigara paketini alıp ağzıma götürdüm ve dişlerimle bir sigara çıkardım.

Çakmağımı alıp hafifçe çaktım, sigaramın ucu kiraz kırmızısına dönerken derin bir nefes aldım.

"Sigara içiyorsun değil mi?" dedi Jay. Pencereyi indirip dumanı dışarı üflerken belli belirsiz evet dedim.

O azgın sertlik gitmişti ama penisim hâlâ acıyordu.

"Bırakacağını söylemiştin," diye sızlandı. "İçinde kaç kimyasal var biliyor musun? Göre..."

"Jay," dedim onu tersleyerek. Devam etmesine izin verirsem, periyodik tablodaki tüm bileşenleri sayar gibi sigaradaki maddeleri sayacaktı.

Kimsenin. *Sikinde*. Değildi.

Regl dönemindeki kızgın bir ergen gibi iç çekerek, "Her neyse," diye mırıldandı.

Telefonu kapatmadan önce "Başka bir şey olursa beni gelişmelerden haberdar et," dedim.

Bir duman daha çekip dikkatimi dizüstü bilgisayarına verdim.

Mustangimin içi cihazlarla doluydu. Bir platform üzerinde bir dizüstü bilgisayar, ön panele bağlı mekanik bir kol vardı, böylece onu kolayca itip kendime doğru çekebiliyordum. Araç kameraları, kolluk kuvvetleri için bir uyarı sistemi ve diğer yasadışı şeyler arabanın içini tamamen kaplıyordu.

Dizüstü bilgisayarı kendime doğru çekip çalıştırdım. Parlak ekran hassas gözlerime saplanıyordu. Işığa karşı gözlerimi kısarak programlarımı açtım ve çalışmaya başladım.

Saf bir merakla, bu perili panayıra kimlerin katıldığını öğrenmek istiyordum.

Her yıl şehre geliyordu ve ben bir kere bile gitmeyi düşünmemiştim. Perili evler beni korkutmazdı. Her gün gerçek dehşeti görüyorduk.

Bu dünyayı kirleten gerçek canavarlar varken birkaç uyduruk canavarın beni korkutmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İnsanların korkutucu olmak için kendilerini korkunç bir makyaja ve sahte kana bulamasına gerek yoktu. Asıl korkunç olan içimizdekilerdi, derinin altında gizlenen karanlık.

İnsanları her gün iğrenç suçlar işlemeye iten şey buydu. Masum küçük çocukları hiçbir sebep yokken korkunç ölümlere sürükleyen de buydu.

İçimizdekiler... beni hayatta tutan şey buydu. Hayattaki tek amacım buydu ve onsuz ben bir hiçtim.

İsim listesinde geziniyordum ve birden kalbimin küt küt atmasına sebep olan birini gördüğümde durdum.

Adeline Reilly.

Güldüm. Eh, bu benim *eskiden* yaşamak için tek nedenimdi. Ama şimdi... şimdi hayatın yeni bir anlamını keşfetmiştim.

BEN: Tadını hâlâ alabiliyorum küçük fare.

Daha fazla direnmeden önce, iki gün boyunca geri planda durmuştum.

Penisimi boks maçındaki rakibimmiş gibi dövmüştüm ve kendi elimin verdiği histen çok sıkılmıştı.

Bugün bana cevap vermesini beklemiyordum. Eminim kafasının, kendinden nefret eden ve bana bir daha asla yüz vermeyeceğine ikna olmuş bir köşesinde kendine rahat bir yuva yapmıştı.

Ama o köşe bir saçmalıktı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Silahımın içinde olması hissi onu korkutmuştu ama dilimin vajinasında bıraktığı his ve orgazmının şiddetini düşünmek onu ele geçirecekti.

Bir süre bunun için ağlayacaktı ama yakında baştan çıkarılmanın etkisine yeniden kapılacaktı.

ADDIE: Büyük büyükannemi bir takipçinin öldürdüğünü biliyor muydun?

Yazdığı mesajla kaşlarım havaya kalktı.

Ondan cevap beklemiyor olmam bir yana, boş bir tehdit yerine bana gerçek kelimelerle cevap vermişti. Onun kelimelerinin anlamının benimkiler kadar ağır olmaması önemli değildi.

BEN: Buna dair kanıtın var mı?

O günlükteki birkaç yazıdan anladığım kadarıyla o ve sapığının rutkulu bir ilişkisi vardı. Onun yanına, ne olduğu belirsiz yaralarla geldiğine göre bazı kötü insanlarla da bağlantısı vardı. Saldırganlık ya da şiddetli takıntı belirtileri göstermiyor gibiydi ama bunu kim bilebilir ki?

Addie'nin büyük büyükannesi görmek istediği şeyi görmüş olabirdi ve belki de onu gerçekten öldürmüştü.

Ya da belki kocası onu yasak ilişki yaşarken yakalamış ve bir öfke nöbetine kapılmıştı.

Her iki olasılık da eşit derecede muhtemeldi, tıpkı sapığının karıştığı her neyse bunun onun başına bela olabileceği gibi. Olmuştu da, hem de canını en çok yakacak şekilde.

Onun takıntısı olan kadın...

Günlüğü karıştırdıktan sonra meraklanmış ve büyük büyükannesinin hikâyesine derinlemesine bakmıştım. Tarihin kendini tekrar etmesi çok ilgi çekiciydi.

Olay yeri bozulmuş. Davayla ilgilenen dedektifler de birer embeşilmiş.

ADDIE: Henüz değil ama bulacağım ve haklı çıkacağım. Takipçilerin hepsi psikopat birer ucubedir.

Dudaklarımı, yüzüme üzere olan bir gülümsemeye karşı koyarak büzdüm. Bu yanıtı yüzünden telaşlansın diye birkaç dakika bekleyecektim. Beni kızdırdığını ya da kırdığını düşünmesini sağlayacaktım ya da tepkimin ne olacağına kendini nasıl ikna ettiyse.

Beni çoktan tanıdığını sanıyordu ama benim küçük farem gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Onu takip ediyordum çünkü ben lanet bir bağımlıydım. Yaptığı her hareketten, güzel pembe dudaklarından çıkan her kelimeden etkileniyordum. Şimdi de onun kokusuna, tadına ve hayatı için korktuğunda çıkardığı sese bağımlıydım, daha fazlası için yalvarırken çıkardığı sese bağımlı olduğum kadar.

Açıklayabileceğim bir şey değildi. Onu gördüğümde, neredeyse arzuyla dizlerimin üstüne kapanıyordum, ona sahip *olacaktım*.

Ama psikozlar ve hezeyanlar içinde olduğumdan değil. Onu lanet bir mabet hâline getirip, tanrılar ya da bugünlerde insanların inandığı her türlü boktan şey tarafından kaderimizin bir olduğuna falan ikna etmeyecektim kendimi.

Ona sahip olacaktım çünkü uzun zamandan beri bana kendimi iyi hissettiren ilk şeydi o ve bunun böyle kalmasına takıntılı hâle gelmiştim.

Hayatımda çok fazla iyi şey yoktu ve buna tutunmak istememin beni bencil yapıp yapmaması umurumda değildi.

Onu gerçekten elimde tutabilmemin tek yolu, beni en kötü hâlimle görmesiydi.

Addie'yi beni iyi bir adam olarak sevmesi için kandırıp benim hiç de iyi bir adam olmadığımı anlayınca ikimizin de kalbini kırmaktansa kendim olmayı tercih ederdim.

Yani, ona olan takıntım sadece... olan bu şeydi.

BEN: Peki, bu epey suçlayıcı oldu, sence de öyle değil mi? Bildiğim kadarıyla büyük büyükannen takipçisini seviyordu.

Büyük büyükannesinin günlüklerini karıştırdığımı öğrenmek onu çok kızdıracaktı.

Gülümseyerek telefonumdan evinin kamera kaydını açtım ve Addie'yi yatağında oturmuş telefonuna bakarken bulana kadar ekrana tıkladım. Yatak odasındaki kamerayı devre dışı bıraktığında harekete geçmiş ve o dışarıdayken gizlice girip kendi kameramı kurmak zor olmamıştı. Yüzünü çok iyi göremesem de ekrana delici bakışlar attığını görmek için teleskopa gerek yoktu.

Sinirlendiğinde oldukça komik oluyordu.

Başparmakları dakikada bir kilometre yazar hâle geldi ve gönder tuşuna bastıktan sonra telefonu yastığa koyduğunda gülmeden edemedim.

Telefonum bir saniye sonra titredi.

ADDIE: Onu kandırdı, tıpkı senin bana yapmaya çalıştığın gibi. Sonra da onu öldürdü. Tıpkı sonunda senin de bunu yapmaya çalışacağından emin olduğum gibi.

Yazdığı senaryoya iç geçirip arama düğmesine bastım.

Telefonu açtı ama konuşmadı. Yavaşça nefes aldığını duyuyordum ve keşke yanında olup nabzını yalayabilseydim. Kalp atışını dilimde hissedebilmek için.

Onu korkutmayı seviyordum.

“Senaryon bitti mi?” diye sordum, sesimdeki keyfi vurgulayarak.

Oflayıp pufladı, yüzündeki somurtkan ifadeyi hayal edebiliyordum. Penisim kotumun içinde sertleşti, saniyeler içinde ağrıyacak kadar şişti.

“Senaryo mu? Gigi'nin takipçisi tarafından öldürülmesi bir senaryo mu sanıyorsun? Sence takip edilmek hafife alınacak bir şey mi?”

“Şey, değil tabii,” diye yanıtladım. “İnsanlar her zaman çılgın takipçiler tarafından öldürülür.”

Dürüstlüğüm onu susturdu.

“Addie, bebeğim, korktuğun için akıllısın. Çok zekisin. Ama neden sahte bir şeye âşık olmanı isteyeyim ki?”

Homurdandı. “Gerçekten sana âşık olacağımı mı düşünüyorsun?”

“Olmayacakmışsın gibi mi davranacaksın? O kitapçada sana yak-

laşıp dışarı çıkmayı teklif etseydim, yüzüne karşı yalan söylerken seni haştan çıkarıp hüylüt, sahte sahte gülümseyerek sana bir kraliçe gibi davranırdım. Gerçekten istediğin bu mu?"

Sessizlik tekrar aramızda belirdi. Hayır diyemiyordu, bunun farkındaydı.

"Neden sadece mazit olup beni takip etmekten vazgeçmiyorsun?"

"Çünkü o zaman kendime karşı dürüst olmazdım küçük fare. Seni korkutmayı seviyorum. Benden kaçmaya çalışmanı seviyorum. Kaç ve kovala. Kedi ve fare oyunu. Buna gerçekten hayalıyorum. Sanırım senin de böyle bir yanın var."

Benimle alay etti. "Beni korkutmandan hoşlandığımı sanıyorsan sen delirmişsin. Senin deli olduğunu biliyorum zaten."

Güldüm. Kendimi bu güzel yaratığın hayatına sokmadan önce en son ne zaman gerçekten gülümsediğimi hatırlamıyordum.

"Sen değil misin peki? Korktuğunda vajinanın nasıl ıslandığını saklamaya çalıştığını görüyorum. Göğüs uçların sertleşiyor ve sanki bu penisimi içinde hissetme ihtiyacını azaltacakmış gibi kalçanı sıkıyorsun."

Nefesini tutup sessiz bir soluk verdi. Evine gidip o sesi biraz daha yükseltmek için duyduğum şiddetli dürtüye karşı dişlerimi gıcırdattım.

"Yaptın mı?" dedi birden, soruyu ağzından kaçırmış gibi. Nefesi hızlandı. "Arch'ı sen mi öldürdün?"

Gülümsememek için alt dudacağımı ısırđım. Bu soruyu bekliyordum. Bana itaatsizlik etmekte oldukça cesurken, bunun için cesaretini toplamasının bu kadar uzun sürmesine şaşırılmıştım.

"Bence bunun cevabını zaten biliyorsun Adeline."

"Biliyorum. Ailesi de öldü."

Bildiğini öğrendiğime şaşırmadım. Ne de olsa bütün dünya öğrenmişti. Cesetler iz bırakmadan kaybolmuş ve artık bir güç boşluğu olduğu için derinden bir savaş başlamıştı.

"Bunun neye sebep olduğunu biliyor musun kedicik?"

Takma ismime güldüm. Yakında onun bu küçük kötü alışkanlığını düzeltecektim.

"Bana çok boktan düşmanlar kazandırdı."

Yüzümdeki gülümseme silindi. Gözüm Arch'ın arkadaşlarının üzerindeydi. Demek, yeterince dikkat etmemiştim.

"Max," diyerek tahminde bulundum. Zirveye çıkmak için güçlü bir şekilde silahlandığını duymuştum.

"Evet," dedi küstahça ve üstüne basa basa.

"Hmm," diye mırıldandım, aklım Max ve ekibine vereceğim derse takılmıştı. Addie'yi polis raporları kaybolunca rahat bırakacak kadar akıllı olmalarını ummuştum. Beni dinlemiş ve elleri polise bildirmemişti. Max'in Addie'yi hedef alması için hiçbir neden yoktu.

Bu, eller hakkında bir şeyler öğrenmiş olduğu anlamına geliyordu.

"Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu? //mm... Otlukça tehlikeli bazı adamlar senin yüzünden peşimde, biliyor musun? Psikopat kıskançlığın yüzünden ölürsem..."

"Seni orada durdurayım bebeğim. Çünkü kısa süre önce vapu-nana silah soktuğumu unutmuş gibisin. Nasıl doğru davranacağını öğretmenin, sana vereceğim tek ders olduğunu mu düşündün?" Sesiz kaldı. "Cigari beş para etmez suçluların benden daha korkunç olduğunu düşünüyorsan yeterince açık konuşamamışım, değil mi? Onları benim üstümde tutarsan bir dahaki sefere kapına kafalarını gönderirim."

Boynumu kütürdettim, Addie küçük, güzel ağzını kapattığı için artık içimde öfke alevi yükseliyordu. Öğrenmeye başlıyordu ama Tanrı'ya şükür ki cevap vermeyi hiç bırakmayacaktı.

Onu cezalandırmak hoşuma gidiyordu.

"Bbb... ben seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum," dedi sonunda kekeleyerek. "Sen hasta, dengesiz birisin ve ben sana karşı çoktan bir polis raporu daha hazırladım pislik."

Yalanlar. Hakkımda yaptığı son ihbar, evinin önünde durduğumda arar gibi yaptığı geceydi. Beni korkutup kaçırmaya çalışıyordu ama onu bir kez çağırdığımda tehdide boyun eğmişti. Kızım meydan okumaktan kendini alamıyordu.

Yüzümde bir gülümsemeyle ve penisim sertleşmiş hâlde arabama geri döndüm. Ben de kendimi alamıyordum.

Kendimi tutamadan boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

"Bu komik mi?"

"Bu seksi ama bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Onları yapmaya başladığından ve herhangi bir fiziksel kanıtı yok etmesi için bir adam gönderdiğimden beri onları temizliyordum. Polisler onun evine gittiklerini hatırlayacaklardı ama soruşturmaya çalıştıkları anda -eğer kıçlarını kaldırıabilirlerse yani- üstüne gidecek hiçbir şeyleri olmayacaktı. Takip davaları zaten hiç ciddiye alınmıyordu, bu yüzden pek çok kadın öldürülüyordu.

Homurdanarak telefonu yüzüme kapattı, lanet kahkahalarım engel olamadım. Özellikle de kamera kayıtlarını açıp sevimli küçük ayaklarını evin içinde vurarak gezerken kendi kendine mırıldandığını gördüğümde... Muhtemelen telefonu açtığı için bile kendini azarlıyordu.

Eğlence daha yeni başladı küçük fare.

BÖLÜM 20 GÖLGE

Müzikten gelen has bütün sesleri yok ediyordu. Ritim göğsümün içinden yükseliyor gibiydi. Kulüplerdeki sese hiç alışmamıştım.

Birbirine sürtünen çiftlerin, kalçalarını sallayan sarhoş kızların ve çok fazla parfüm sıkılmış, saçlarında bir yığın jel olan iğrenç ahmakların arasından geçtim. Aman Tanrım, biri kıllı, aşırı bronzlaşmış göğsünden sarkan altın zincir görünsün diye düğmelerini açmıştı.

Scarface*, taklit ederken çok az kişinin hakkını verebildiği bir rol modeliydi. Yüzlerini bir kokain yığınının yapıştırabilirlerdi ama bunu yaparken aynı ustalığı sergileyemezlerdi.

Metal merdivenlerden çıkarken kapüşonumu kafama çekip kimliğimi gizledim. Kısa bir süre önce Addie'nin başka bir adamın elini onun elinin etrafına sararak çıktığı aynı metal basamaklardı.

O eli kesmekten zevk almıştım ve yine olsa yine yapardım.

Sahanlığa ulaştığımda aniden durdum. Hilal şeklindeki kanepede Max bacaklarını açıp gözleri kapalı bir hâlde başını geriye atmıştı ve bir garson kız kucağında aşağı yukarı zıplıyordu. Vajinasının Max'in penisini yutuğu herkesin göreceği şekilde eteği yukarı kaldırılmış, tan-gası kalçasının bir yanına çekilmişti.

Ne kadar alçaktan zıplaması gerektiğini görünce umursamadan tek kaşımı kaldırdım. Addie'nin böyle bir sorunu olmayacaktı.

Her iki kenarda da ikizlerden biri oturuyor ve her biri kızlarla iş tutuyordu.

İç çekerek gölgelere doğru geri adım attım ve silahımı çıkarıp susturucu parçasını taktım. Bas burada daha hafifti ancak kulakta vızıldayan bir mermi herkesin dikkatini çekmişti.

Max'in kafasının bir santim yanına nişan alıp ateş ettim.

Hemen siper almak için eğildi ve zavallı kızı üzerinden iterek yere attı. Kız çığlık attı, ayağa kalkıp koşarken vücudunu kapatıyordu.

"Hey," dedim sakince. İkizler harekete geçip kendi silahlarına uzanırken, Max donup kaldı. Önünde sarkan penisini kapatmak için pantolonunu hızla çekti.

"Silahları penislerinizle birlikte pantolonunuza sokarsanız sevinirim. Hiçbiriniz tipim değilsiniz. Ne yazık ki sadece bir tipim var ve oldukça açık kahverengi gözlü, tehlikeli erkeklere karşı bir tutkusu var."

* Yaralı Yüz; Brian de Palma'nın yönettiği, başrolünde Al Pacino'nun oynadığı 1983 yapımı film.

İkizlerden biri sözümü dinlemeyip silahını çıkardı ve nişan almaya çalışınca ben de kafasının yanına bir el ateş ettim. Silahı bırakıp ellerini kaldırdı.

Gözlerimi üç kıza çevirdim. “Siz güzel hanımlar, dışarı çıkmanızı ve bundan hiç kimseye bahsetmemenizi istiyorum, tamam mı? Bir filin hafızasına sahibim, özellikle yüzleri hiç unutmam.”

Bu kadınlar bir şey söylese bile silahımın diğer ucunda olmayacaklardı ama bunu bilmeleri sadece benim hayatımı zorlaştıracaktı.

Bir Rottweiler çıplak kıçlarını ısıırıyormuş gibi hepsi başlarını sallayıp odadan kaçtı.

“Sen kimsin lan? Lanet güvenlik nerede?” dedi Max tükürürcesine, bir eli pantolonunun arkasındaki tabancaya dayanmıştı.

“Bu kulüpteki güvenlik mi?” Güldüm. “Biliyor musun, oldukça kötü iş anlaşmaları olan birine göre, özel koruman olmadığı için çok kendini beğenmiş bir orospu çocuğusun.”

Max öfkeyle burnunu çekti. Hâlâ sadakatle boğuştuğunu, Talaverralar ortadan kalktığı için o sinir bozucu iktidar boşluğunu fark ederek gülümsedim.

“Sadık koruma bulamadın mı?”

“Sen kendi işine bak,” diye çıkıştı. “Kimsin ve ne istiyorsun?”

Oturduğu yere doğru hızla yürüyüp yanına oturdum, sanki bir piña colada ile özel bir adada bir plaj sandalyesine oturuyormuş gibi iç çektim.

Sonra susturucumun soğuk metalini şakağına bastırdım. En azından bu iki ahmağın ona bir parça sadakat göstereceği gerçeğine güveniyordum.

“Birisinin birdenbire ortaya çıkıp hayatınızı tehdit etmesi sizi korkutuyor mu? Kabul edeceğim, ben doğruca daldım ama niyet aynı.”

İkizlerin gözleri birbirine kaydı.

“Ne saçmalıyorsun dostum?”

“Üçünüz o sevimli, küçük silahları masanın üzerine bıraktığınız zaman size neden burada olduğumu söyleyeceğim,” dedim başımı masaya doğru sallayarak.

İkizler yönlendirme için Max’e baktı, o başını salladığında buyruğuna uydular.

Ah. Yaşasın. Sadakat kırıntısı olan iki kişi vardı. Açıkça aklını kaçırmış biri şovu yönetirken bunun ne kadar süreceğini görecektik.

Talimatlarımı dinlerken Max’in alnından bir damla ter damladı, öfkesinden silahı neredeyse masaya fırlattı. Diğer ikisi de aynı şeyi yaptı, ikizlerden biri silahını yerden aldı ve diğeri de pantolonunun arkasından kendininkini çıkararak onları Max’inkilerle aynı masaya koydu. Yavaş ve nazıkçe. Yüzlerine ilk defa bir silah doğrultulmadığı her hallerinden belliydi.

*Romlu içki kokteyli.

"Adeline Reilly ve Daya Pierson. Bu isimler sizin o boş kafanızda bir şey çağrıştırıyor mu?"

Max'in gözleri, onları tanıdığını belli edecek kadar büyüdü.

"Hiç durma..."

"İşte yalancılarla ilgili bir şey," diye araya girdim. "Onlardan gerçekten hoşlanmıyorum. Aslında beni biraz kasarlar. Parmağım retikreyken kasılmamı mı istiyorsun?"

Max'in dudakları sert bir çizgi hâlinde gerildi.

"Kızın en iyi arkadaşına bulaştı..."

"İşte varsayımlarla ilgili bir şey," diyerek tekrar sözünü kestim, Max sinirle hırladığında sırtarak. "Asılsızlardır ve çoğu zaman gerçekten yanıltırlar. Addie'nin Archie'nin ölümüyle hiçbir ilgisi yok ama benim var."

Max bana doğru döndü ama şakağına sıkıca bastırdığım silah yüzünden hareketi yarım kaldı. Dişlerini gıcırdattı, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Vücudu titrerken gülümsedim.

"Ne, Addie eski sevgilin falan mı? Senin yerine Arch'ı istediği için kıskandın mı?" diye fısıldadı Max. Bu ikisi gerçekten de iyi arkadaşlarım. Ölüm döşeginde yatarlarken gözümde tamamen aynı canlanıyorlar.

Omuz silktim, rahatsız olmuyordum. "Kıskandım ama kesinlikle eski sevgilim değil. En iyi arkadaşın boktan biriydi. Siz zavallı pislikler kadınlara vurmaktan yırtabilirsiniz ama bundan zevk aldığımı söyleyemem."

"Seni öldüreceğim lanet..."

"Bir bok yapamayacaksın," diye araya girdim üçüncü kez. "Sen köpekbalıkları okyanusunda bir kurbağa larvasısın ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok ama öğrenmek üzeresin."

Max'in gözleri benimkilerle buluştuğunda dişlerimi sıktım, telefonumu çıkardım ve videoyu açtım.

Max'in babası ağzında bir tıkaçla sandalyede oturuyordu. İnsanın görüp görebildiği bütün korkularla kameraya bakarken yüzünden ter ve gözyaşları akıyordu.

İkisi, bir baba oğulun olabileceği kadar yakındı, uyuşturucu işinde beraberlerdi ve eğlence için kadınları etrafa savuruyorlardı.

Babası, hayatı için yalvararak, ağzındaki tıkacın arkasında abuk subuk konuşuyordu. Adamı öldürmek gibi bir planım yoktu. O boktan bir insan olsa da ölünce bana bir faydası dokunmayacaktı. Max'in başının üzerinde asılı duran koz varken değil.

Buraya girip hepsini öldürmeye çok yaklaşmıştım ama o zaman onların ailelerini de öldürmek zorunda kalırdım ve kızım bunu yapmamdan hoşlanmazdı.

Artık Addie de onların radarında olduğuna göre, onlardan ne kadar çok öldürürsem, sadece kendim için değil, onun için de o kadar çok düşman edinecektim.

Örnek A'da görüldüğü gibi en iyi arkadaşını öldürdüğüm için silahımı kafasına dayadığım bu şerefsiz...

Okyanusumda büyük beyaz köpekbalığı yüzerken küçük balıklarla uğraşacak zamanım yoktu. Ne yazık ki ben kahrolası bir Megalodon'dum.*

"Ona ne yaptın?!" diye bağırdı Max, silahlara doğru atılarak. Kolunu tuttum ve onu kabine doğru çektim, gücümün karşısında nefes nefese kaldı.

"Ölmedi, sakın ol. Bağırmama gerek yok, kulaklarım hassastır."

Ağızından türlü küfürler döküldü ama onları duymazdan geldim ve çenesinin alt tarafındaki susturucuya dilini ısırmasına yetecek kadar sertçe bastırdım.

"Addie ve Daya'yı sonsuza dek rahat bıraktığın sürece, sevgili babacığın uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmeye devam edecek. İkisinin de tek bir saç teline zarar gelmesini istemiyorum, beni anlıyor musun? Max senin ve oradaki iki yardımcın hakkında her şeyi biliyorum. Nerede yediğini, uyuduğunu ve sıçtığını biliyorum. Başka bir pislik beynine kurşun sıkana kadar seni izleyeceğim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Mavi gözleri kısıldı ve bana öfkeyle baktı. Bu bana bir tavşan fırlatmakla aynı şeydi ama bu pislığe kendini Elmer Fudd** gibi hissettiriyordu.

Max'in ağlayan babasının videosunu durdurup silahımı ona doğrultarak ayağa kalktım. Özellikle penisine. Çoğu erkek penissiz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Anlaştık mı Elmer?" dedim. İsmi duyunca kaşları çatıldı ama soru sormadı. Cinsel organına silah doğrultmam önceliklerini değiştirmişti.

"Evet. Eğer gitmesine izin verirsen."

Gülümsedim. "Eve dönüyor şu an."

Gitmek için döndüm, sesi beni bir kez daha durdurmadan önce merdivene doğru yürüdüm.

"Hey! Kim olduğunu söylemedin," diye seslendi Max arkamdan, sesi hâlâ dizginlenemez bir öfkeyle doluydu.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde vahşi bir sırıtışla dudaklarımı büktüm ve göz kırparak "Bana Z diyebilirsin." dedim.

Sonra dışarı çıktım, solgun yüzleri gözümün önüne geldikçe güldüm.

* (Yun.) Dev diş. 23 ila 3 milyon yıl önce yaşamış, soyu tükenmiş devasa bir köpekbalığı.

** Looney Tunes çizgi film karakteri, Bugs Bunny'nin baş düşmanı.

“Ray Forthright, *Pearl*’e hoş geldiniz,” dedi sarışın bir kadın, beni loş antreye yönlendirerek. Düz siyah bir ceket, etek ve normal topuklu ayakkabı giymişti, saçları sımsıkı bir topuz hâlinde toplanmıştı.

Lanet şey acı veriyor gibiydi.

Yüzünde sakın bir gülümseme vardı ama açık mavi gözleri ışıltıdan yoksundu. Gözlerinin mavisi cansızdı ve bu, çok fazla şey gördüğüne dair benim ilk ipucumdu.

Yaldızlı karolarla döşenmiş, siyah duvarlı ve berbat bir avizesi olan, fuayeye benzer bir yere girdim.

Erkekler Kulübünün kurucu üyelerinin varak çerçeveli resimleri duvarları kaplıyordu. Diğer bir deyişle, bir grup boktan tecavüzcünün resimleri.

Takım elbiseli adamlar kameraya gülümsüyor ve muhtemelen hâlâ küçük bir kıza ya da erkeğe tecavüz etmiş olmanın zevkini sürüyorlardı. Bana hepsi aynı bok gibi görünüyordu.

Koridorda yürüdüm, ürkütücü adamlar her iki taraftan da bana bakıyor, ileride bir yerden bas ağırlıklı bir müzik geliyordu.

Kulaklığı, ihtiyaç duyana kadar ceketimin içinde güvenli bir şekilde saklıyordum.

Bu boktan yere girmek beş dakika sürmüştü çünkü güvenlikteki Dedektif Parmak üstümü iyice incelemek istemişti. Parmağı bir kez daha göt deliğime dokunursa ne olacağı hakkında ona ders vermek için birkaç dakika harcamak zorunda kalmıştım.

Tecavüzcü sokağında yürüdükten sonra kanepeler ve poker masalarıyla dolu büyük bir odaya girdim. Erkekler, kucaklarına kapanmış ve yüzlerine kalçalarını veya göğüslerini sallayan kadınlarla kanepelerde uzanıyordu.

Sahnenin arkasında, erkekler ona dolarlar atarken bir kadın direğe sarılmış dans ediyordu. Bunun tam solunda bir bar vardı, burada takım elbiseli birkaç adam içki içiyordu. Muhtemelen tadı bok gibi olan elli bin dolarlık bir viskiydi.

Sonra tekrar, kendi çıkardıkları gazların çiçek gibi koktuğunu düşündükleri için muhtemelen bu tadın keyfini çıkarıyorlardı.

Yarı çıplak kadınlar odayı dolaşıyor, içki dağıtıyor ve modası geçmiş esprilere gülüyormuş gibi yapıyorlardı ve... bu lanet şey de ne?

On metre ötede bir kadın poker masasında çıplak kolunu uzatırken bir pislik yanan purosunu derisinde söndürdü. O pisliğin Mark Seiburg olduğunu görünce yüzüm düştü.

Kahretsin.

Etinden dumanlar yükseliyordu ama bir santim kıpırdamadı. Aslında, irkilmedi bile.

Öfke göğsümü yumrukluyordu. Masaya doğru yürürken sakinliğimi korumaya çalıştım, kızdan çok oyunla ilgileniyormuş gibi davrandım.

Yaklaştıkça, yüzünde beni karşılayan kadındaki gibi boş bir ifade olduğunu fark ettim.

Yanık et kokusu etrafa yayılıyordu. Hatta bir şerefsiz, sanki koku onun suçuymuş gibi elini burnunun önünde abartılı bir hareketle sallıyordu. Kolunu indirdi ve orada öylece durdu, gözlerinde ruhsuz bir bakış vardı. Daha yakından baktıktan sonra kolunun tamamının yanık izleriyle kaplı olduğunu fark ettim. Eski ve yeni izler. Hepsi farklı iyileşme aşamalarında idi ve bu geceden fazlasıyla iz vardı.

Mark onu uzaklaştırdı ve kadın sanki biraz önce kolunda puro söndürülen o değilmiş gibi mekanik hareketlerle dönüp uzaklaştı.

Uyuşturucu kullanıyordu.

Kadınlara bakınca hepsinin öyle olduğunu anladım.

Bu onları sadece uyumlu kılmakla kalmıyor, muhtemelen burada olan boku hatırlamamalarını da sağlıyordu.

Maskem yerinde duruyor, göğsümün derinliklerinde dönen öfkeden çatlamayı reddediyordu. Gözlerimi masaya dikerek adamlara yaklaştım.

“Beyler! Bu gece kim kazanıyor?”

Beş çift göz dönüp bana baktı, hepsinin yüzünde alaycı bakışlar vardı. Onlar söylemeden bile ne düşündüklerini anlayabiliyordum.

Kimsin? Bizimle konuşma hakkını sana kim verdi?

“Ben,” diye cıvıladı Mark’ın sesi. Bunu daha iyi planlayamazdım. Sanki Tanrı ellerini açmış ve o güzel nimet parçasını kucağıma bırakıvermişti. “Oynayacak mısın evlat?”

Asıl yapmak istediğim şey, otuz iki yaşında bir adama, bana “evlat” dediği için ağzını dağıtmaktı ama ben sinsice gülümsemekle yetindim.

“Tabii,” dedim.

Mark kel bir adama baktı ve çenesini yukarı kaldırdı. “Bırak senin yerini alsın.”

Masa sessizleşti. Kel adam boş bir ifadeyle Mark’a bakarken yüzümdeki sakin ifadeyi korudum. Ama gözleri boş değildi. Kahverengi havuzlarından öfke kıvılcımları saçıyor ve Mark’a benim bakmak istediğim gibi bakıyordu, onu öldürmek istiyormuş gibi.

Böylesi gerçekten de daha iyiydi. Öfkesini bile kontrol altında tutamıyorsa zaten iyi bir poker oyuncusu olamazdı.

Adam sakince ayağa kalktı ve kartlarını yere bıraktı. Royal Flush.*

O eli kazanırdı.

Yüzümü, dudaklarımda belirlemek üzere olan gülümsemeyi engelleyerek ifadesiz tuttum. Kadınların canını yakmayı bırakırsa onun için üzülebilirdim.

* Pokerde en güçlü el.

Kimi kandırıyordum? Kendimi hiç de kötü hissetmezdim.

Mark, purosunu garsonun etinde söndürürken, kel adam da ona uyuyordu. Yine de tek kişi o değildi, her birinin yüzünü daha sonrası için hafızama kazıdım.

Adam tek kelime etmeden gitmek üzereyken Mark ve bana son bir bakış attı.

Bu utanç verici manzaradan çıkarılan değerli küçük ders, Mark-y-Mark'ın burada bir güce sahip olduğuydu. Hangi ağırlığı çekerse çeksin, ona sıradan halk üzerinde üstünlük sağlamaya yeterdi.

Acaba bu kadar ileri gitmek için kaç küçük erkek ve kız çocuğunun hayatını almıştı?

"Adın ne evlat?" diye sordu.

"Zack Forthright," dedim, yalanım çoktan hazırды.

"Adım Mark Seiburg. Kim olduğumu zaten bildiğine eminim." Mark, oyunu yeniden başlatırken, kim olduğunu *bilmememe* ihtimal vermeyişi gibi doğal bir narsisizmle kayıtsızca sordu. "Ne zamandır poker oynuyorsun?"

Tam olarak kim olduğunu biliyordum ama düşündüğü sebeplerden dolayı değildi.

"Çocukluğumdan beri," dedim dürüstçe.

Babam profesyonel bir poker oyuncusuydu ve bana poker sırasında nasıl ustalaşacağımı öğretmişti. Çalışma alanım için çok önemli bir şeydi bu.

Küçük bir çocukken beni kucağına oturtur, oyunu öğretir ve sonra arkadaşlarıyla oynarken bana kartlarını gösterirdi. Yüzümü ifadesiz tutabilecek miyim diye beni sınardı. Bunu yaparken çok oyun kaybetmişti.

Ama oyunu oynamanın ne demek olduğunu bilmeden poker sırasında ustalaşmayı öğrenemeyeceğime gerçekten inanıyordu. Kulağıma fısıldar, anlattıklarımı gösterir ve bana sadece yüz ifadelerini değil, başka küçük jestleri de okuyup anlamayı öğretirdi.

Bu sırada, babam gerçek anlamda hiç para kaybetmezdi. Dersimden sonra koşarak gider oyun oynardım ve o tüm parasını fazlasıyla kazanırdı. Poker sırasında ustalaşmak birkaç yılını almıştı, oyunun kendisinde ustalaşmak ise daha da uzun sürmüştü ama bir kez ona karşı oynayabilmişim.

Onu ilk oyunda yenmişim ve o günden beri bir adamın gözlerinde gururun öyle parladığını bir daha görmedim.

"Peki evlat, o zaman görelim bakalım marifetlerini."

Mermi boğazına saplandığında marifetlerimi öğrenecekti ama bir şey söylemedim.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca, bilerek onunla kafa kafaya gittim. Bir narsisistin egosunu ancak onu soyarsam kıskırtacağımı bilecek kadar tanıyordum. Eğer korkunç olursam bana saygı duymazdı. Yani, oyun alanını eşit tutuyordum.

Bazen yenersin bazen kaybedersin. Tok bir kahkahayla kartlarını yere koyana kadar bir ileri bir geri gittik.

Viski bardağından bir yudum alırken, "Dengimi buldum," diye mırıldandı.

Ona sevimli sevimli gülümsedim. "Beklediğimden çok daha iyisiniz," diyerek onu övdüm.

Bana bir puro uzattı, ben de bir tane aldım ama bir kızın kolunda sondüreceğime Dedektif Parmak'ın kıcımı parmaklamasına izin verirdim. Tekrar denerse, boynunu kırmadan onu durdurmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

"Neden seni daha önce burada görmedim?" diye sordu purosunu yakarken bana yakından bakarak. Şüphelenmedi ama bu tür kulüplerdeki adamlar yeni bir üyeye temkinli davranırdı. "Bu iğrenç yara izlerini nerede görsem tanırım."

Bu son derece kaba bir laftı ama haksız da değildi.

Omuz silktilim. "Yeni zenginim ben," dedim hazırdaki diğer yalanımı savurup.

Zack Forthright, web tasarımı ve markalaşma alanında kendi kendini yetiştirmiş bir milyonerdi. Bu isim Google'da aranırsa, bir Wikipedia sayfası, sahte takipçi ve katılımcıların sosyal medya paylaşımları çıkacaktı ancak hepsi kurmacaydı.

Burada bir itibar kazanmaya ve yüzümü daha fazla göstermeye başladığımda, araştırılacaktım ve insanları şüpheyne düşürecek bir şeyler olacaktı ama buldukları hiçbir şey onlara kulüplerini yıkmaya çalıştığımı düşündürmeyecekti.

"O yara nasıl oldu?" diye sordu başını yüzüme doğru sallayarak.

"Ortaokuldaki bir zorba yüzünden. Bıçaklarla oynamayı seven kahrolası bir çocuktı," diyerek yalan söyledim tekrar sırtarak. Sonra omuz silktilim. "Hanımlar bundan hoşlanıyor gibi."

Kıkırdadı. "Ah, eminim öyledir. Genç kızlar bunu her zaman sevmiştir... ah, buna ne diyorsunuz? Kötü çocuk görüntüsü mü?"

Ben cevap veremedim bir garson, gözlerinde aynı ruhsuz bakışla içeceklerimizi tekrar doldurmak için yaklaştı.

"Gel buraya tatlım," dedi Mark kıza, oturması için elini dizine vurarak. Parmağındaki alyans, sanki onun kurnaz bir orospu çocuğu olduğu gerçeğine ışık tutar gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Onunla evlendiğimde Addie'nin bu saçmalık için endişelenmesine gerek kalmayacaktı, orası kesin. Şimdi bile bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Hayatımın geri kalanında penisime sarılmasını istediğim tek vajina onunkiydi.

Garson ona bir hayaletmiş gibi bakıyordu. Onu inceliyordu.

Robot gibi onun kucağında oturuyor, cansız bir gülümseme parlak kırmızı dudaklarını süslüyordu.

Mark ona daha sıkı sarıldı ve ona alaycı bir sırıtışla baktı. Buradan, penisinin pantolonunda büyüdüğünü görebiliyordum. Normalde, başka bir erkeğin penisini yargılayan biri değildim ancak istismara uğramış bir kız için sertleştiğinde ve çadır sönük olduğunda, şey... bu her bakımdan iğrençti.

Onu doğrudan penisinin üzerine çekti, kalçalarını sıkıca kavradı ve kendisine sürtünmesi için yönlendirdi. Sakinliğimi koruyarak iç çektim.

Dikkatlice, viskimin son yudumunu da diktim ve bardağı bilerek kenara koydum.

Burnumu havaya kaldırarak hızlıca kokladım.

“Bu nefis koku da ne?” diye sordum yüksek sesle. Ben kıza bakarken Mark bana baktı, sırıtışı yüzünde genişledi. “Nefis kokuyorsun. Eğil, koklamama izin ver.”

Kız tereddüt etmedi. İkimiz de birbirimize doğru eğildik ve vücudu boş bardağımın üzerinden geçerken, bardağı hafifçe ittim.

Cam uçtu ve siyah karo zemine çarptı. Binlerce cam parçası saçıldı, odadaki yoğun müziğe rağmen ses yüksek sesle çınladı.

Konuşmalar durdu ve kafalar bize doğru döndü.

Bana lisede bir çocuğun sınıfta gaz çıkardığını ve tüm sınıfın sessizce yüzü mora dönene kadar ona baktığını hatırlattı.

Kız, planladığım gibi platform topuklarıyla camın üzerinde ayağa fırladı.

“Çok affedersiniz,” diyerek özür diledi, sesindeki ilk canlılık belirtiydi. “Bunu hemen temizleyeceğim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Sanki bardağı düşüren oymuş gibi ona bakarak bağırdım.

Ağzı açık kaldı, ben ayakta duruyordum.

“Benimle arkaya gel,” dedim hırlayarak, gözlerim öfkeyle parlıyordu. Diğer erkekler kıkırdarken o kendi kendine utançtan kıvranıyordu.

Adamlardan biri, “Sakar kaltak,” diye mırıldandı. Gözlerinde, masanın altına yanlışlıkla yapışıp kalmış bir sakıza dokunmuş gibi bir bakış vardı.

“Onunla ilgilendikten sonra döneceğim,” dedim doğrudan Mark’a.

Masum bir kadının bu kadar önemsiz bir şey için cezalandırılması düşüncesinin keyfi içinde güldü. Moruk muhtemelen haftada bir kez yere düşüyor ve tekrar ayağa kalkmak için acili arıyordu. Bu pislik, daha vücudunu dik tutamazken bardağın düşmesinden şikâyet edemezdi.

Kadının kolunu sıkıca tuttum, onu kendime doğru çekip uzaklaştırdım.

Çok fazla mücadele etmedi. Kendini koruma, içindeki uyuşturucu bulutu ile mücadele ederek devreye giriyordu ama kaderini uzun zaman önce kabullenmiş bir hâli vardı.

Sessiz bir odaya sokar sokmaz ona döndüm. Dizlerinin üstüne çökmüş, yeşil gözleri bana üzüntü ve teslimiyetle bakıyordu.

Parlak kızıl saçları, çimen yeşili gözleri ve burnunu süsleyen çilleri olan güzel bir kızdı.

Onda bir şey bana biraz Addie'yi hatırlatıyordu ve neredeyse çıkıp sırf ona dokunduğu için Mark'ın suratına yumruğumu geçirmek üzere geri dönecektim.

"Kalk," dedim sertçe. Dengesiz bir hâlde ayağa kalktı, ilk kez yürüyen yavru bir zürafayı andırıyordu.

"Seni buradan çıkaracağım," dedim. Alnı kırıştı ve kaşlarını çatı.

"Efendim..."

"Adın ne canım?"

"Cherry,"** dedi kekeleyerek.

Başımı salladım. "Bu gerçek adın mı yoksa sahne adın mı?"

Dudaklarını büzdü. "Gerçek."

Ailesi kesinlikle yaratıcı değildi. Mesela ikinci bir çocukları olsa onun da adını Strawberry*** veya Watermelon**** koyabilirlerdi.

Her neyse, bu beni ilgilendirmiyordu. "Hayata yeni bir başlangıç yapmaya ne dersin, olur mu?"

Gözleri büyüdü ve buradan kaçma olasılığı, uyuşturucu etkisindeki gözlerinin önünden sisi bir nebze dağıttı. Önce temkinli davrandı, sonra vazgeçti. Gözkapaklarının kenarlarında yaşlar vardı ve bu görüntü beni sonsuza kadar rahatsız edecekti.

Aşağı baktı, kendini toplamış gibi görünüyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bbb... ben gerçekten üzgünüm. Bu kadar eğildiğimi fark etmemiştim."

"Senin canını yakmayacağım, seni öldürmeyeceğim Cherry," diyerek araya girdim. "Sana yardım edeceğim ama söylediklerimi çok iyi dinlemen gerekiyor."

Ayağa kalktı, kirpiklerinin arasından bana baktı ve başını çılgınca salladı. Takım elbisemin iç cebine gizlediğim Bluetooth kulaklığını çıkardım. Tüm ceketlerimde radyasyonu saptıran özel bir kurşun astar vardı. Bu, cihazlar algılanmadan herhangi bir vücut tarayıcısından geçebileceğim anlamına geliyordu.

** (İng.) Kiraz.

*** (İng.) Çilek.

**** (İng.) Karpuz.

Kulağıma koydum, hemen Jay'i arayan düğmeye bastım ve cevap vermesini bekledim.

Ona ulaşınca durumu açıkladım. Onu almaya hazır bir araba bulması on beş dakika sürdü. O sırada Cherry bana ailesini anlatıyordu. Kanseri olan küçük kız kardeşiyle zavallı annesini. Hastane faturalarını ödemek için bu işte çalışıyordu ancak öldürülüp de ek gelir kesilirse buna değip değmeyeceğini bilmediğini itiraf etti.

Bir daha onlarla ilgilenmek için endişelenmesine gerek kalmayacaktı ya da kırık bir cam yüzünden öldürülmesine.

Jay kamera akışını izliyor ve beni fark edilmeden arka kapı çıkışına yönlendiriyordu.

Kapıdan çıkmadan önce bileğini tuttum. Siyah bir sedan on metre ötede bekliyordu ve kapısı binmesi için çoktan açılmıştı.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Yüzünü bilmiyorum. Seni daha önce hiç görmedim," diyerek tahmin yürüttü.

Başımı salladım. "Cherry, böyle bir şey hakkında sorgulanacağın bir yere gitmeyeceksin. Sana ve ailene iyi bakılacak ve güvende olacaksınız. Söz veriyorum. Tek istediğim, hayatında anlamlı bir şey yapman. Bu kadar."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Aceleyle silip başını salladı. Parlak gözleri umutla parlıyordu ve hayatta kalan birinin bana böyle bakması her şeye, kendimi insanlığın en kötü kısmına dahil ederek bu boku yapmama değdi.

Ben bir kahramanmışım gibi değil de onlar bir gelecek hayal edebilecekmiş gibi.

Tökezleyerek arabaya ilerledi ve ben de kimsenin beni görmediğinden emin olarak içeri girdim.

"Jay, kameraları temizle," dedim kulaklığı çıkarıp tekrar gizli cebe koymadan önce.

Görüntüler montajlanacaktı. Biri onları incelerse, benim üzgün Cherry'yi bir odaya sürüklediğimi ve ayrı ayrı çıktığımızı göreceklerdi.

Uzmanlaştığım ve Jay'i de eğittiğim işlerden biriydi. Bir kamera kaydının parçalarını alıp onları en iyi hackerların bile montajı tespit etmeden tam olarak istediğiniz gibi görünmeleri için değiştirmek.

Boynumu kütürdettim ve kendimi boktan bir pedofilin en yakın arkadaşı olacağım uzun geceye hazırladım.

4 Temmuz 1945

■ Temmuz her zaman en sevdiğim tatillerden biri olmuştur. John izgara yaparken ben de bütün günü misafirler için hazırlanarak geçirirdim. Sonra da evimizin arkasındaki uçurumun kenarında havai fişek patlatırdık. Her zaman inanılmaz güzel ve bütün gecenin en sevdiğim anı olurdu. Ama şimdi odamda ağlıyorum. John yine sarhoş ve bütün gün Sera'ya bağırıp sağırdı. Hiçbir şey doğru değildi, duvara cam tabak fırlatacak kadar ileri gitti.

Henüz misafirlerimiz gelmediği için şükrediyorum.

Frank buraya geliyor, bunun için minnettarım. John'un en sonunda patladığı yemekten beri biraz mezarfeliydi.

Evlilik tartışmalarımıza dahil olmak istemediğini tahmin edebiliyorum. Yine de geldiği için mutluyum.

Ben ailenin geri kalanını ağırlarken o da John'u meşgul edebilir. Sadece John'un bu gece beni

rezil etmemesi için dua ediyorum. Onu, bunun için affede-
bileceğimi hiç sanmıyorum.

BÖLÜM 20 MANİPÜLATÖR

Güveç yapıyordum.

Büyükannem ben küçükken bu iğrenç güveci yapardı. Felaket kokuyordu ve tadı daha da kötüydü. Tavrım şu anda o güveç kadar iğrençti.

"Adını bile bilmiyorum," diye inledim, sesim ellerim yüzünden boğuk çıkıyordu. Daya buraya gelip de takipçimin tekrar eve girdiğini itiraf ettiğimden beri ellerim yüzüme yapışmış hâldeydi.

Henüz konuya geçiş yapamamıştım. İçimde bir gram bile cesaret yoktu. Bir şeyleri sakladığımı bilerek sabırla bekliyordu. Korkunç ve utanç verici bir şey. Lanet olsun ki düşünmekten kendimi alamadığım bir şey.

"Onunla seviştin, değil mi?" diye sordu sakince.

Gözlerim büyüdü ve onu bir bakışla olduğu yere sabitleyebilmek için ellerimi yüzümden çektim.

"Hayır, onunla sevişmedim," diye hırladım, sanki delice bir şey iddia ediyormuş ve ben öyle bir şeye hiç yaklaşmamışım gibi. Yanaklarımda kanın yükseldiğini ve sol gözümün seğirdiğini hissedebiliyordum.

Siktir. Daya pot kırdığımı biliyordu.

"Seviştin!" diye patladı, sandalyesinden ayağa kalktı ve bana hayretle baktı.

"Sevişmedim! Yemin ederim," diyerek elini tuttum. "Ama... bir şeyler oldu."

Derin bir nefes aldı ve sandalyesine tekrar yerleşti, mutfağımdaki tezgâha geri dönüp margaritasını aldı. Yüzünde bir korku ifadesiyle iki büyük yudum içti.

"Onun penisini mi yaladın?" diye tahmin yürüttü. Burun halkasıyla oynamak için elini kaldırdı.

Bu kelimelerin aklıma getirdiği görüntüler kan basıncımı tehlikeli bir seviyeye yükseltiyordu. Dudağımı ısırıp başımı yavaşça salladım, yüzümde hâlâ suçluluk ifadesi vardı.

"O mu seni yaladı?"

Sadece baktığım zaman, gözlerimdeki suçluluk daha da parladı, ağzı açıldı ve gözleri kocaman oldu.

"Kaltak, lanet olsun!" diye bağırdı. Yaklaştı, gözlerinde okunamayan bir ifade parlıyordu. "Sen de istedin mi?"

İşte burada takılıp kalıyordum. Çünkü istememiştim ama devam etseydi, kıyafetlerini çıkarıp benimle sevişmiş olsaydı onu durduracağımı da söyleyemezdim ya da durdurmak isteyeceğimi.

Başımı sallayarak hayır dedim.

Adaçayı yeşili gözlerinde öfke parladı ve dudakları bir hırlamayla kıvrıldı. Arkama yaslandım, doğrusu ondan biraz korkuyordum.

Elimi onun elinin üzerine koydum. “Daya... Ben... tamam, rızaya dayalı değildi... başta...” Son kısım ağzımdan soru soruyormuşum gibi çıktı, böyle bir şeyi kabullendiğim için bile utanmışım.

Gözlerini kırıştırdı. “İlk başta,” diye tekrarladı. “Bu ne anlama geliyor? O kadar iyiydi ki fikrini mi değiştirdi?”

Yüzümü kapattım ama Daya ellerimi yüzümden indirdi. Dikkatle bir cevap beklerken burnu neredeyse benimkine değiyordu.

“Çok güzel gözlerin var,” dedim ona.

Bana hırladı. “Dökül sürtük.”

Gözlerimi teslim olmuş bir iç çekişle kapattım. “O adam ruhumu içimden çekip aldı ve henüz onu geri aldığımı sanmıyorum.”

Soluk yeşil irislerinde beliren şaşkınlıkla geri çekildi.

“Biliyorum, beni yargılayabilirsin. Ben de kendimi yargılıyorum,” dedim acınası bir hâlde. Margaritasını kendime doğru çekip diktim. Benimki, onun içeri girdiğini söylediğim anda bitmişti.

“Bebeğim seni *yargılamıyorum* ama şunu netleştirmem gerek. Kötü bir sürtük gibi hissettiğin için onu bir mesajla kışkırttın. Sonra sözünü yerine getirmek için içeri girdi, seni bağladı ve sen ilk başta çıldırdın ama sonra suratına oturmanla mı sonuçlandı?” dedi her şeyi yavaşça özetleyerek.

Gözlerinde birkaç duygu aynı anda dönüyordu. Kafa karışıklığı, şok, hatta belki de fesatlık ama yargılama yoktu. Bu sadece silahla olanı ona itiraf etmediğim içindi. Bu konu hakkında konuşabileceğimi hiç sanmıyordum.

Dudaklarımı büzdüm. “Aşağı yukarı.”

Gözlerini benden ayırmadan eğilip margarita yapmak için kullandığımız tekila şişesini aldı. Boş bardaklarımızın ikisine de birer tek doldurup birini bana uzattı.

Tadına yüzümüzü ekşiterek tekilalarımızı hemen diktik ve sonra sessizce birbirimize baktık.

“Ne diyeceğimden bile emin değilim.”

İnledim. “Daya, ne yapacağımı bilmiyorum. Bana zarar vermedi ama aslında verdi. Kesinlikle beni zorladı. Ama deneseydi daha ileri gitmesine izin verirdim. Kafam çok karışık. Kendimi kirli ve hatalı hissediyorum ama bu olurken, hissettiğim...”

Başka bir inilti ile sesim kısıldı, bu sefer kafamı granit tezgâha çarpmışım.

“Gerçekten iyi mi?” dedi boşluğu doldurarak. “Harika mı? Bu dünyanın dışında mı?”

“Hepsi,” diye itiraf ettim. “Hayatım boyunca hiç bu kadar uzun orgazm olmadım.”

“Kahretsin,” dedi sesinde bir hayranlık tınısıyla. “O zamandan beri seninle temasa geçti mi?” diye nazikçe sordu, rahatlatıcı bir hareketle parmaklarını saçlarımda gezdirerek.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. “Evet. O sadece... sahte bir şeye âşık olmamı istemediğini söyledi. Bu konuda yalan söylemek yerine bana gerçekte kim olduğunu gösterdiğini söyledi. En başta beni kendisine âşık edebileceğini düşünmesi, ne kadar dengesiz olduğunu gösteriyor.”

“Bu... tuhaf bir şekilde hoş... ama gerçekten berbat. Onun bir sorunu var. Ama bunu kesilmiş ellerden anlamıştık.”

Burnumu çektim. “Evet, biraz.”

“Yine de şey, ona bunu sordun mu?”

Başımı salladım. “Evet, aslında her zamanki maço adam rolünü oynadı ve bunun için endişelenmememi ve icabına bakacağını söyledi.” Gözlerimi sinirle havaya diktim ama aslında buna sevinmiştim. Herhangi bir şey için gölgeme güveneceksem, o da birini mahvetmesi olurdu.

Bunu fazlasıyla netleştirmişti.

Oturup Gigi’nin günlüğünü kendime doğru çektim. “Her neyse, hadi büyük büyükbabam ne olduğunu bulmaya odaklanalım.”

Daya’yı tekrar *hacker* moduna sokmak zor değildi. Dizüstü bilgisayarını kendisine doğru kaydırıp ve elleri hemen klavyede gezmeğe başladı. Kitabımı yazarken özellikle iyi bir bölümde olduğumda, parmaklarının hızı bana kök söktürüyordu. O kadar sert yazıyordu ki birkaç kez klavye değiştirmek zorunda kalmıştı.

“Yani, Gigi’nin ölüm zamanı öğleden sonra 17:05 olarak tahmin edilmiş. Büyük büyükbaban markete uğradığını ve eve geldiğinde onu yatağında ölü bulduğunu söylemiş. John’u saat 17:35 civarında Morty’nin marketinde gördüklerini iddia eden bazı görgü tanığı raporları buldum. Ancak onu mağazaya girerken mi çıkarken mi yoksa o sırada alışveriş yaparken mi gördükleri konusunda bilgi vermemişler.”

Kafamı sallayarak düşünceli düşünceli dudak büktüm. “Gigi günlüğündeki son birkaç yazıda çılgına dönmüş, ona döneceğini yazıp durmuş. *Kim* olduğunu hiç yazmamış ama Ronaldo’dur herhalde, değil mi?

“Yani, belki de John gidene kadar bekledi, gizlice içeri girdi ve o yokken onu öldürdü. Ne de olsa onu takip ediyordu, büyük büyükbabamın ne zaman gideceğini tam olarak biliyordur.”

Daya pek ikna olmamış gibi omuz silkti.

"Ama Gigi günlükte John'un saldırganlaştığını ve ondan boşanacağını yazmış, değil mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Şey, evet ama onu öldüreceğini sanmıyorum. Onu aşırı seviyordu."

"Aynı şey takipçisi için de söylenemez mi?"

Yüz ifademi fark eden Daya iç çekti ve elini elimin üzerine koydu.

"Addie, seni seviyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum ama kendini kandırma. Ronaldo'nun katil olmasını *istediğin* hissine kapılıyorum çünkü kafanda bu, kendi takipçini de suçlu durumuna düşürecek. Lütfen Gigi için adaleti bu yüzden aramadığını söyle bana. Çünkü takipçinden gerçekten nefret etmediğin hâlde nefret etmek için bir sebep arıyorsun."

Elimi elinin altından çekip başka tarafa baktım. Rahatsız edici duygular bedenimi işgal ediyor ve hemen konuşmamı engelliyordu.

"Ondan nefret etmek için bir sebep aramama gerek yok," dedim homurdanarak.

Daya tavrımdan etkilenmeden tek kaşını kaldırdı. Gözlerimin tam ortasında beliren bir baş ağrısıyla iç çektim. Ne söylemek istediğime karar vermeye çalışırken oyalanarak orayı ovdum.

Çünkü tamamen haksız değildi.

Belki de tüm takipçilerin deli olduğunu ve onlardan birine âşık olmanın mümkün olmadığını söyleyebilmek istiyordum. Daha önce hiç olmamış diyebilmek istiyordum. Hayatımın her alanını pişmanlık duymadan işgal eden bir insanla sevgi dolu, tutkulu ve sağlıklı bir ilişki kurmanın kesinlikle imkânsız olduğunu söylemek istiyordum.

Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de gölgem yanılmıyor olabilirdi. Adamın beni derinden etkileyen bir çekiciliği vardı. Tüm hayatımın dengesini bozmuştu.

Beni fena hâlde korkutuyordu ama tıpkı bir korku filmi izlemek gibi heyecanlandırıyordu da. Kitapçada bana yaklaşıp normal bir adam gibi beni yemeğe çıkarsa ona âşık olacağımı söylediğinde haklıydı. Kendini yansıtırma şekli, konuşma tarzı ve tutkusu karşı konulmazdı.

Bir yalana âşık olsaydın mahvolurdun, derken de haklıydı. Sadece, *keşke* bu kadar kötü bir adam olmasaydı.

Ama o zaman farklı bir adam olurdu, muhtemelen sevemeyeceğin bir adam.

Önemli değildi.

Gölgemi sevmeyi reddediyordum ve onunla sevişmeyecektim. İki gece önce olanlar cinsel saldırıydı ve bunu başka bir şeye dönüştürmeyecektim.

"Gigi için adalet istememin nedeni bu değil," dedim sakince. Elim düştü ve Daya'nın yumuşak bakışlarıyla karşılaştım.

Beni asla yargılamazdı. Muhtemelen hak ettiğimde bile.

“Açıkçası Gigi ile hiç tanışmadım ama büyükannem onu çok seviyordu. Bunun üstesinden gelebildiğini hiç sanmıyorum. Sadece Gigi için değil, büyükannem için de adalet istiyorum.”

Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. “İyi. Çünkü 40’lı yıllarda Seattle’ın en kötü şöhretli suç ailelerinden biriyle ilgili bir ipucu buldum.”

Avaya fırlayıp bilgisayarın ekranına bakmak için eğildim. Daha iyi görebilmem için bana doğru çevirdi.

“40’lı yıllarda Salvatore ailesi sokakları yönetiyormuş. Angelo Salvatore suç lorduymuş.” Beş adamın resmini gösterdi.

Ortada, bir İtalyan mafya babası nasıl görünürse öyle görünen bir adam duruyordu. Koyu bronz teni, büyük, şişkin kemerli burnu, gülümsemesi ve ışıltılı kahverengi gözleriyle son derece yakışıklıydı.

Etrafında, yaşları on sekiz ya da yirmili yaşlar arasında değişen dört adam vardı. Angelo’nun siyah saçlarına karışan beyaz saçlarından hareketle, bunlar onun oğulları olmalıydı.

Hepsi ona benziyordu ve aynı derecede yakışıklılardı. İkisinin üzerinde, muhtemelen İkinci Dünya Savaşı’nda askere alındıkları için askeri üniforma vardı.

Daya, “Bunlar onun dört oğlu,” dedi. “Alakasız oldukları kadar seksiler de. Arka plana bak. Onu görüyor musun?”

Salvatore ailesinin arkasında, uzaklara bakan bir adamın hafif bulanık görüntüsüne işaret etti. Vücudunun çoğu gizlenmişti ama yakışıklı bir yüz, güzel bir takım elbisenin parçası ve bir silindir şapka görülebiliyordu.

“Bulabildiğim tek fotoğraf bu ama bence Ronaldo olma ihtimali var.”

Öyle yakından bakıyordum ki burnum neredeyse ekrana değecekti. Bu aşırı zorlamaydı. 40’lı yaşlarda herhangi bir erkek takım elbiseli ve silindir şapkalı olabilirdi ama onunla ilgili farklı bir şey vardı.

“Benim gördüğümü görüyor musun?” diye sordu Daya heyecanla.

“Gözleri morarmış ve dudağı patlamış gibi...” Angelo’nun bir bardak içki tutan sağ elini fark ettiğimde geri çekildim. “Angelo’nun eli de kırılmış!”

Daya’ya baktığımda aynaya bakıyormuş gibi hissettim. Yüzünde alevlenen heyecanın benimkini yansıttığını biliyordum.

“Resimdeki tarihi tahmin et,” dedi gülümseyerek.

Gözlerim büyüdü. “Hemen söyle şunu.”

“22 Eylül 1944. Gigi’nin, Ronaldo’nun dayak yediğini yazmasından dört gün sonra.”

Ağzım açık hâlde resme tekrar baktım. Gigi’nin takipçisi olabilecek adama bakıyordum.

Onun katiline.

Sarhoştum.

İki margarita daha içmiştim ve Daya'nın aklına daha fazla tekila içmek gibi parlak bir fikir gelmişti.

Merdivenleri tökezleyerek çıkarken dünyam dönüyordu, Daya topuklarımda kıkırdıyordu. İkimiz de dizlerimizin üzerindeydik, düşmemek için ellerimizi kirli ahşap zeminlere dayamıştık.

"Sürtük, neden bana bu kadar içirdin?" diye sordum. Yere çakılmak üzereyken daha çok kıkırdadım.

"Bir cinayeti arştıırken uy-ahh-uygu-nolduğunu hissettim," dedi kekeleye kekeleye. Sesi titriyor, kıkırdayıp duruyordu.

Homurdandım, etraf kafamda dönme dolap gibi dönüyordu.

Onu misafir odasına götürüp yatmasına yardım ettim. Kotunu çıkarmasına yardım etmeye çalışırken neredeyse ikimiz birlikte yere çakılıyorduk, o yüzden pek yardımcı olamamıştım.

"Seninkini nasıl çıkaracaksın?" diye sordu kot pantolonuma bakarak.

Elimi salladım. "Takipçimin bana yardım edeceğinden eminim," diye karşılık verdim. Gözleri komik bir hâl alıp büyüdü.

"Eğer sana penisini sokarsa video çek. Daha sonra izlemek istiyorum."

Şu anda, takipçimle sevişme ihtimali çok komik görünüyordu. Daha sonra ikimizin de pişman olacağımıza emindim. Tabii hatırlarsak.

Liseli kızlar gibi kıkırdadık, kahkahası beni odadan çıkarken takip etti. Yatak odasına giderken sendeleyerek duvara yaslandım.

Kot pantolonumu çıkarmak için hiç uğraşmadım. Yatağa ya da yorganın üstüne yatıp birkaç saniye sonra da sızdım.

Yanağıma sürtünen bir ten beni uyandırdı. İnledim, etraf hâlâ dönüyordu, çapaklanmış gözlerimi açtım ve gölgemin yatağımın yanında durup saçlarımı okşadığını gördüm.

"Ah, harika," diye homurdandım. "Buradasın."

"Küçük fare, sarhoş musun?"

"Cevabını bildiğin sorular soruyorsun," diye mırıldandım, ağzımdan akan bir salıyı höpürdeterek.

Hâlâ utanamayacak kadar sarhoştum. Titreyerek kalktım ve odaya bakındım. Işıklar hâlâ açıktı -sanırım onları kapatmayı unutmuşum- ve takipçimi aydınlıkta görmek tuhaf hissettiriyordu.

Bu onu gerçek yapıyordu ve bundan hoşlanmıyordum.

"Işığı kapat," dedim gözlerine bakmadan. Yüzünde sadece gölge-leri görebildiğim zamanı tercih ederdim.

Dönüp dediğimi yaptı. Dinlemesine o kadar şaşırmıştım ki ışık kapandığında sırf ne yapacağını görmek için ondan neredeyse bir şey daha isteyecektim.

Yine gölgelerde saklıydı. Odada yürürken, karanlık ona yapışmış gibiydi. O *karanlıktı*.

Beni neyin daha çok korkuttuğunu çözemiyordum, karanlıkta olması mı yoksa aydınlıkta olması mı?

“Kotumu çıkarmam gerekiyor. Beni izleyeceksin herhâlde, değil mi?”

Sarhoşlukla kendimi cesur hissediyordum. Sonuçları veya tehditlerini düşünmüyordum. Etrafımı sardığını hissettiğim korku bile sessizdi.

Şu anda, her şeyi söyleyebileceğimi veya yapabileceğimi hissediyordum. Sarhoş olmak bana koruyucu bir zırh sağlıyor gibiydi, aslında bu beni daha savunmasız hâle getiriyordu.

Kapıma yaslandı, kollarını kavuşturmuş, pantolonumun düğmelerini çözmemi ve kotu kalçamdan aşağı kaydırmamı izliyordu.

“Biliyorsun,” dedim, pantolon paçasını ayağımdan çıkarmaya çalışırken tökezleyerek. Dar kot pantolonları kim icat etmişti ve ben neden onları giyiyordum? “Adını bile bilmiyorum.”

“Hiç sormadın,” diye cevapladı.

“Şimdi soruyorum kedicik.”

Sonunda ayağımı delikten geçirip bacağıma dışarı kaydırđım. Doğrudum ve serbest kalan bacağıma zaferle baktım. Biri gitti. Biri kaldı.

“Biliyorsun,” dedim daha ağzını bile açmadan. “Sana kedicik demeyi çok seviyorum.”

“Ama bağırdığında kulağa pek hoş gelmiyor,” diye alay etti, sesi öncekinden biraz daha yakındı. Kapıdan uzaklaştığını görmek için yukarı baktım, bedeni karanlıkta süzölüyordu.

Burnumu çektim. “Öyle mi düşünüyorsun? Kulağa hoş gelecek şekilde de söyleyebilirim,” dedim meydan okuyarak.

Tüm vücudu taşa dönmüş gibiydi. Bu kendimi daha cesur hissetmemi sağlıyordu. Pantolonun diğer bacağına kaydırđım, bu diğerinden daha kolay olmuştu.

Sonra üzerimde bir sütyen, tişört ve mor tangadan başka bir şey olmadan yatağa tırmandım.

Kalçamı tamamen görüyordu ama bundan pek endişelenmiyordum. Bir yastık alıp bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

“Addie,” diye homurdandı uyarırcasına. Derinden gelen haykırışıyla kalçamın arası ıslandı. Sesinin vücudum üzerindeki fiziksel etkisi insafsızcaydı ama bu şu anda işime yarlıyordu.

Yastığı düzeltip başımı arkaya attım ve “Kedicik,” diye inledim.

Elinin yüzüme doğru hızla geldiğini gördüğümde ciyakladım. Alkol tüm reflekslerimi silmişti, bu yüzden saçımı sertçe tuttuğunda onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Başımı geri çekerken sırtımı eğdim. Güzel, yaralı yüzü benimkinin üzerinde görünüyordu. O birbirine zıt, lanet gözleri ve onları çevreleyen kalın kirpikler.

Güzelliği korkutucuydu. Şu anda sinirli görünüyordu.

"Ne?" dedim masum masum soluk vererek.

Eğildi ve dudaklarını yavaşça benimkilere değdirdi. Elektriklenme dudaklarımızın değdiği yerde tutuştu. Vücudunun benim içimde yarattığı tepki karşısında dehşete düşerek hızla nefes aldım.

"Zade," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Şu andan itibaren dudaklarından dökülecek tek isim bu, özellikle de sen o küçük vajinayı iyi hissederken ve *ben* vajinayı iyi hissetmeni sağlarken bana Tanrı diyebilirsin."

Ciğerlerimdeki tüm oksijen buharlaştı. Eğer ruhumu geri vermiş olsaydı yine gitmiş olacaktı.

"Bence Lucifer sana daha çok yakışır," diye fısıldadım, konuşurken dudaklarım ona doğru kayıyordu.

Yüzünde hain bir gülümseme belirdi ve kısa bir an için düzgün dişleri ortaya çıktı. Bir anlığına, sarhoş sersem beynim, şu anda karşımda çok tehlikeli birinin olduğunu aniden hatırladı.

Onu kendimden uzaklaştırmalıyım.

Yüzümü onunkinden uzaklaştırarak daha da geriye çekildim.

"Yine bana saldıracak mısın? Bu sefer de penisini zorla ağzıma mı sokacaksın?" diye sordum tükürürcesine, gözlerimi nefretle kısararak.

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti düşünceli düşünceli mırıldanarak. "Bu gece penisimi emdiğini görmeyi çok isterim."

Bir *ama* vardı, buna sarhoş hâlimle neredeyse güceniyoordum.

Kaşımı kaldırdım ama onun yapmasıyla aynı etkiyi yaratmadığını ben bile biliyordum.

"Ama hâlâ sarhoşsun. Gırtlığına değdiği anda penisime kusarsın."

Tamam, şimdi gerçekten gücenmişim.

Ağzımı şaşkınlık içinde açtım. "Kusmazdım, seni pislik!" Kıpırdayarak ondan uzaklaştım ama saçımı daha da sıkı kavrayıp beni hareketsiz bıraktı.

Beni her zaman zorluyordu.

Bu adamı kim sevebilirdi?

Güldü, karanlık, zalim bir kahkaha... ama aynı zamanda yüzünü şeytanın yüzüne dönüştürdü. Yakışıklı ve acımasız.

"Denemek istediğini mi söylüyorsun?" dedi alay ederek. Gözleri ay ışığında parlıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Asla. Biliyor musun, haklısın. *Kusardım* ama senin cılız penisini halledemeyeceğim için değil. Aksine bundan çok iğreneceğim için." Zehirli kelimeler ağzımdan hiçbir şey saklamadan fıskırdı.

Korkum sessizdi, bu yüzden dilimi tutamıyordum.

Tek kaşımı kaldırdı ve ağzını kurudu.

Siktir. Bunu yaptığında neden bu kadar korkutucu görünüyordu?

Bana baktı, ben de nefesimi tutup onun harekete geçmesini bekliyordum. Beni öldürmek için. Beni incitmek için. Bir şey yapmak için.

Boşta kalan eliyle fermuarına uzanıp onu yavaşça aşağı çekince boku yediğimi anladım.

Çeneni kapalı tutamadın, değil mi Addie?

Sanki bir örümcek kavanozunu açacakmış gibi el hareketlerini izledim. Kot pantolonunun düğmesini açtı ve sonra bir anlığına durdu.

Penisini çıkarıp başımı sertçe ona doğru çekerken boğazımdan bir inleme çıktı.

Siktir. İyi. Peki.

Yani, *belki de* penisi cılız olmaktan çok uzaktı ve eğer beni onunla boğmaya karar verirse öleceğim kesindi. Belki de şimdiye kadar gördüğüm en ağız sulandıran şey olduğu için bu, ölmenin en kötü yolu sayılmazdı.

Başka bir dünyaya aitti.

Penisini elinde tutuyordu ve karşılığında vajinam sızlıyordu.

Ona ne kadar muhteşem görüldüğünü asla söylemeyecektim çünkü şu anda onu koparmak istiyordum. Tıpkı Arch'ın ellerine yaptığı gibi. Penisi olmadan bir erkek olmazdı ve onu bir silah olarak kullanıp soluk borumu ezecek diye endişelenmeme gerek kalmazdı.

Başımı yüzümle penisi arasında birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştırdı. Burnuma misk, deri ve baharat kokusu geliyordu. Tabii, kokusu da görüldüğü kadar çekiciydi.

"Bunu halledebilecek misin?" diye sordu tehdit eder gibi.

Boğazımdaki kuruluğu gidermek için çaresizce yutkundum. Sah-te kabadayılık giderek uzaklaşıyordu ve korku tüm gücüyle geri gelmeye başlıyordu.

"Evet," dedim titrek bir sesle. "Ama eğer denersen onu ısırırım."

Yüzüne bir sırtışın yayıldığını fark edemeyecek kadar penisine bakmakla meşguldüm. Ucu çenemi okşuyor, yumuşak teni bana doğru kayıyor ve tenimi ürpertiyordu.

Ona tiksintiyle bakıyordum ama yüzüm bir yalan maskesiydi ve pislik herif bunu biliyordu.

Penisiyle oynamaya başladı, sıkıca kavradı, elinin altındaki damarlar şişti. Büyük elinin içinde kaybolsa bile korkutucu görünüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Cevap olarak penisinin başını yanağıma vurdu ve beni keskin bir iç çekişle susturdu.

Göt herif.

Penisiyle oynamaya devam etti ve yüzüme doğru mastürbasyon yaptığını fark ettiğimde mücadele etmeye başladım.

Acı vererek beni sımsıkı kavradı, kafa derim iğneler batıyormuş gibi sızladı.

“Bırak beni,” diye hırladım, iki elimle kalçasına bastırarak.

Penisini bıraktı ve elini yüzüme yaklaştırdı, yanaklarımı sertçe birbirine bastırdı. Dişlerim hassas eti ısıyor ama bırakmıyordu. O aşağı doğru eğilip korkunç bir hırlamayla dişlerini ortaya çıkardığında gözkapaklarımın yanından süzülen yaşlar artık gözlerimden taşmak üzereydi.

Bu korku beni tamamen hareketsiz tutuyordu. Sonunda, dehşetin kalın kafatasıma nüfuz ettiğini hissediyordum. Çünkü bu adam beni kolayca öldürebilirdi. Cesaretim şiddetle içimden çekilerek bir korku ve nefret birikintisine dönüştü.

“Cesur davranmak istiyorsun, o zaman sana ukala ağızlara tam olarak ne olduğunu göstereceğim. Tıpkı olduğun kötü kız gibi meni mi yutacaksın, hoşuna gitmezse de umurumda değil.”

Yüzümü sertçe bıraktı ve hâlâ saçlarımda dolanan eli beni önceki pozisyonuna çekti. Bulanık gözlerle ona dik dik baktım ama bu görüntünün onu sadece tahrik ettiğinden emindim.

Penisiyle hızlı ve sert hareketlerle oynadı. Tekrar hırlaması uzun sürmedi, boynundaki damarlar belirginleşti.

“Benim adım ne?” diye hırladı.

“Kedi...” Yanağıma hızlıca bir tokat atmak için penisini bıraktı. Canımı yaktı ama beni gerçekten incitmek için yeterli değildi.

Hırladım. “Zade.”

Hızla nefes aldı. “Ağzını aç küçük fare. Şimdi.”

Ben reddedince penisini tekrar yüzüme vurdu, bu sefer daha sert. Beni tokatlamasından bıkmıştım. Öfke daha da alevlendi ve tamamen kopana kadar uzanıp penisinin ucunu ısırmaya meyilliydim.

“Şu anda beni gerçekten denemek istiyor musun?” diyerek meydan okudu, lanet kaşını kaldırıp derin bir nefes aldı. Zıt renkli havuzlarında arzu parlıyordu ve beni cezalandırmasına rağmen bana paha biçilmez bir mücevhermişim gibi bakıyordu.

İsteksizce ağzımı açtım, gözlerimden nefret fışkırıyordu. “Şimdi, teşekkür et.” demeden önce yüzü uğursuz bir gülümsemeyle parıldadı.

Sertleştim, içimde öfke alevleniyordu. Ne yapmamı istiyordu?

“Bütün meni mi yutmana izin verdiğim için bana teşekkür et, Adeline.”

Sesi karanlık bir ifadeye büründü ve onu reddetmek için cesaretimi toplarken bile korkudan kurtulamıyordum. Suratıma silah dayadığı ve bağlı hedenimi yatağa sabitleyip istediğini aldığı anların görüntüleri zihnimde canlandı ve iliklerimdeki korkuyu güçlendirdi.

“Teşekkür ederim,” diyerek öfkeyle yutkundum. Bunu söylediğim anda, menisi penisinden ağzıma doğru fışkırdı.

Boğazından derin, haykırırcasına bir hırıltı çıktı ve doğruca özümme ulaştı. Dilim onun tuzlu tadıyla işgal altındayken kalçamı sıkıyordum. Çaresizce, yüzüne tükürmek istiyordum.

“Siktir! Aferin kızıma!” dedi soluk soluğa.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü. Ona olan nefretim daha da parlarken, sözleri yüzünden titriyorum.

Son menisi penisinin ucundan dudaklarıma düştüğünde, tekrar yüzümü tuttu, yanaklarımı sıkıştırdı ve tahmin ettiğim gibi hepsini ona tükürmeme engel oldu.

“Yut,” dedi, karanlık sesiyle beni sertçe uyararak.

Yuttum çünkü başka seçeneğim yoktu. Menisi, ona tükürmek istediğim bir ağız dolusu nefret dolu sözle birlikte boğazımdan aşağı kaydı.

Şimdilik kendimi tuttum. Alkolün neden olduğu sis temizlendi ve şu anda kendimi tamamen ayık hissediyordum.

Pantolonunu giyip sanki beni yiyip bitirmek mi yoksa canımı yakmak mı istediğini anlayamıyormuş gibi bana baktı.

“Vajinan ıslak, değil mi?”

“Siktir git,” dedim tersleyerek. Sesim titrek ve dökülmemiş gözyaşlarıyla doluydu. Kendimi tutmakta zorlanıyordum.

“Bir bakayım küçük fare.”

Kaşlarımla çatıp şaşkınlıkla ona baktım.

“Elini iç çamaşırına sok ve parmaklarından birini vajinana sokup bana göster.”

Ona siktirolup gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama yanaklarımı tekrar sıkı. Bir gözyaşı daha döküldü.

“Ukala bir ağza sahip olma konusundaki dersini almadın mı?”

Yumruklarımı siktım, eklemlerim güçten bembeyaz oldu.

Bu adamın ona âşık olacağıma inandığını düşünmek mi? Onun lanet yüzüne gülmek istiyordum. Hayır, yüzüne kendi açtığım yaraları eklemek istiyordum. Çirkinlikten başka bir şey kalmayana kadar, tıpkı içeride olduğu gibi.

Yine, dediğini yaptım. Tangamı yana kaydırıp orta parmağımı içime soktum ve ona tek *siktir gitimi* böyle söylemiş oldum, ıslaklığım parmağımda parlıyordu.

En ufak bir rahatsızlık duymadan sırtıttı. Utançla etrafı bulanık görüyordum ama bunu fark etmesine izin vermedim. Benden zehirden başka bir şey almıyordu.

Elimi tutup parmağımı ağzına götürdü. Ona direndim ama karşısında güçsüzdüm. Sıcak, ıslak ağzı parmağımın etrafını sardı ve dilinin bir girdabıyla özümü emdi. Beni yaladığı yerden ve tüm vücudumdan fıskıran elektrik dalgalarına dişlerimi sıkarak hırladım. En sevdiği lolipopu emiyormuş gibi davranırken gözleri geriye kaydı.

Midemdeki kasılmaları kontrol edemiyordum ve kalçam da kasılıyordu. Sırılsıklamdım ve utanıyordum.

Parmağımı ağzından çıkardı, yumruğumu penisine geçirmemek için kendimi zor tutmuştum.

Sonunda saçını elinden çözdü ve ondan uzaklaştım.

Kotunun fermuarını çekerek bana baktı. Ay ışığında yüzünün sadece bir kısmını görebiliyordum ama gördüklerim kendimi kana susamış hissettiriyordu.

Bana beklediğim gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle bakmıyordu. Yüzü, sanki az önce olanlar onu hiç etkilememiş gibi ifadesiz bir maskeye benziyordu. Bu... bu çok daha kötüydü.

“En iyi kısmını bilmek ister misin?” diye sordu yavaşça. “Seni yatağına yatırıp bu gece yalnız bırakacaktım. Ama sen tamamen senin olduğum için, iyi bir adam olmadığımı unutuyor gibisin küçük fare.”

27 Eylül 1945

İkinci Dünya Savaşı bittiği için dünya biraz rahatlamış görünüyor. Askerler eve dönüyor, çoğunu kaybetmemize ya da birçoğunun yaralanmasına rağmen bence bittiği için hepimiz şükrediyoruz. Ama Parsons Malikânesindeki savaş bitmedi. John işte, Sera da okuldayken Ronaldo bugün beni dışarı çıkaracak. Havaalar soğumadan önce bu evden çıkıp biraz hava almak iyi olacak. Beni önce güzel bir pikniğe ve sonrasında da sinemaya götürüyor. John'un artan saldırganlığı yüzünden, Ronaldo'ya nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Son zamanlarda onu yalnızca ayda iki kez görebildim. İşinin yoğunlaştığını söyledi. Ona henüz John'la ayrıldığımızı itiraf etmedim.

Boşanmak üzere olduğumuzu duyduğunda sevineceğine eminim. Ama John'un ne kadar öfkeli olduğunu itiraf ettiğimde ne yapacağından korkuyorum. Umarım sinirlerine hâkim olur. Ronaldo sabuk sinirleniyor. Ho Ha, John'dan bile sabuk.

BÖLÜM 22 GÖLGE

Küçük farem bugün mekânını değiştirmeye karar vermişti. Belki de sürekli girip duruyorum diye evden uzaklaşmak istemiştir.

Sanki dışarıda, bir barda oturmak onu benden koruyacakmış gibi.

5. Cadde’de, bir avukatın ofisinin önünden geçiyordum ki Mark kapıdan fırlayarak çıktı. Çarpışmamak için ikimiz de aynı anda hızlıca durduk.

“Ah, Zack! Orada olduğunu görmedim. İçeri mi geliyordun...” diye sordu, arkasından avukatın ofisinin kapısına bakarak.

“Hayır, arabama dönüyordum,” diyerek yalan söyledim ve yürümeye devam ettim. Arabam ters yöndeydi ama bu Mark’ı Bailey’s’ten uzak tutmaya yarayacaksa rastgele bir arabada oturacaktım.

“Seninle yürüyeyim,” dedi Mark gülümseyerek. Kendini kızımı gözetlemek için keyifli ve huzurlu bir gezintiye davet ettirerek.

Şimdi bu ahmakla uğraşmak zorundaydım.

Mark yanımda yürüyor, hiç önemli görmediğim bir şeyler hakkında gevezelik ediyordu. Çok arkadaşı yoktu herhâlde. Tam bir gevezeydi ve kendi sesini duymaktan zevk alıyor gibiydi. Kesin aynanın önünde durup kendi kendine her gün nasıl devam ettiği hakkında motivasyon konuşmaları yapıyordu.

Bailey’s tam karşıdaydı. Barın hemen önündeki kavşağa geldiğimizde, yolun karşısına geçmeye karar vererek sola dönmüştüm, bu yüzden restoranın karşı tarafındaydık. Ama ışıkların değişmesi için sinyal vermek üzere düğmeye bastığımda Mark beni durdurdu.

“Hey, Bailey’s içki içmek için iyi bir mekân. Buraya bir süredir gelmiyordum.”

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum ancak şu anda gerçekten yapmak istediğim tek şey onları toz hâline gelene kadar öğütmektir. Eğer öyle bir şey yaparsam bir daha Addie’nin klitorisini ısıramazdım, bunu yapmaktan gerçekten zevk alıyordum.

“Orası oldukça kalabalık. Başka bir yere gitmek istemediğine emin misin? Buradan birkaç blok ötede mükemmel bir yer biliyorum.”

Mark bir elini sallayarak yolun karşısına, Bailey’s’e doğru yürümeye başlamıştı bile.

Siktir.

Ağzımı açıp restoranı es geçmek için başka bir neden bulmaya hazırlanarak peşinden gittim ama o bana döndü.

"Aslında buradaki içecekleri ve yemekleri seviyorum. Buraya sık sık gelirim ve genellikle hiç sorun yaşamam. Garson beni seviyor," dedi göz kırparak.

Öyle mi, boş bir masa bulmadan önce ona kaç kez "Sen benim kim olduğumu biliyor musun" diye sordun?

Tahminimce en az dört kez.

Mark, Bailey's'e yaklaşıp içeri girdi, garsonun yanına giderken iç çekerek gülümsemeye çalıştım.

Bizi karşılayan garsonun gülümsemesi, tıpkı eski sevgililerden biri beklenmedik bir anda içeri girdiğinde olduğu gibi insanlığın bildiği en gergin gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba Mark. Bu sefer iki kişilik masa mı?"

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Mark, kendini beğenmiş bir tavırla kıkırdayarak. O iç çekip bizi verandadaki bir masaya götürürken yüzümü ifadesiz tutmaya, memnun görünmeye çalıştım.

Addie'nin olduğu yer.

Neyse ki, sadece beş masa geride olmamıza rağmen geldiğimizi fark etmedi. Masamız onun bulunduğu yerin tam karşısındaydı, kalp şeklindeki yüzünü, hırpalanmış alt dudağını ve yanaklarını yelpazeleyen uzun kirpiklerini gayet iyi görebiliyordum.

Dizüstü bilgisayarında yazıyordu, etrafındaki dünyaya değil, tamamen görevine odaklanmıştı. Alt dudağı düzgün dişlerinin arasında kıvrılıyordu. Yürüyüp o dudağı kendi dudaklarımın arasına almak için içimde şiddetli bir dürtü vardı.

Küçük fareme olan saplantıma rağmen gözlerimi ondan uzak tuttum. İşin aslı, Mark'ın önünde onun olduğu tarafa bakmamaya özen gösteriyordum. Mark önümde içeri girerken tek bir bakış atmıştım ve kendime tanıdığım tek ayrıcalık buydu.

Ona baktığımı görürse hedef olacaktı. Addie'nin bu bok kafalılının radarına girmesi en son isteyeceğim şeydi.

Mark onaylamak istemediği bir senet hakkında konuşurken, bir çift ve çocukları yanımdan geçtiler, küçük kız hararetli bir şekilde konuşuyordu. Yaklaşık beş yaşında görünüyordu, atkuyruğu, iri ceylan gözleri ve gamzeleri olan sevimli bir kızdı.

Daha ne düşündüğünün kendisi bile farkında değilken Mark'ın yüzündeki sinsi ifadeyi gördüm ve masanın üzerinden uzanıp tereyağı bıçağını kafasına geçirmemek için kendime hâkim olmaya çalıştım.

O an bir karar verdim. Aile Mark'ın yanından geçip onun gözünün önünden uzaklaştı. Başı bana döndüğünde yana doğru eğildim ve küçük kıızı kontrol ediyormuş gibi yaptım. Aslında onun hemen yanındaki bir tabak yemeğe bakmıştım -bir çocuğa cinsel bir dürtüyle bakmaktansa boğazımı kesmeyi tercih ederdim- ama bu Mark'a gayet uygun görünüyordu.

Doğrulup masum numarası yapmadan önce yırtıcı bakışımı birkaç saniye o tavuk bonfilelerinin üstünde tuttum. Mark'ın bakışlarının içimi yakıtığını hissediyordum.

Bu çok canımı sıkırsa da yaptığı ahlaksız şeylere benim de ilgim olduğumu düşünmesi gerekiyordu.

Ben reşit olmayan kızlara, başlarının üzerine, yiyeceklerine veya Mark'ın öyle sanmasını sağlayacak kadar onlara yakın duran herhangi bir şeye bakarak ilgi gösteriyormuş gibi davranmaya devam ederken bir saat geçti. Şüphelenmemesi için öyle dosdoğru ve çok sık bakmıyordum. Bazen sadece oraya buraya hoş bakışlar.

Bir saat sonunda Mark iyice sarhoş oldu. Erkekler Kulübünde, viskiyi yaşam desteği gibi emdiğini fark etmiştim.

Sezgilerimde yanılmıyorsam, sadistliğinin yanı sıra alkolikti de.

Derken, herif bir anda etrafına gerçekten bakmaya başladı ve hâlâ çalışmakta olan Addie'yi fark etti. Küçük köşesine sıkışmış ve hayatı buna bağlıymış gibi yazı yazıyordu. Arada göz ucuyla ona bakıyordum, her ne yazıyorsa tamamen odaklanmıştı.

"İşte, güzellik budur," dedi Mark doğrudan Addie'ye bakarak. Margaritasını bitirirken ağzı pipetine dolanmıştı. Onu göz ucuyla izliyordum ama bakışlarımı hemen ona çevirmedim. Karar vermek için iki saniyem vardı. Onu tanıımıyormuş gibi davranabilir ya da ona sahip çıkabilirdim.

Ben daha ağzımı açamadan Mark telefonunu çıkarıp onun bir resmini çekti, birisine gönderirken başparmakları hızla hareket ediyordu.

Benim önümde bu boku yapmak çok cesurcaydı. Birlikte çocuklara kötü gözle baktığımızdan mı yoksa alkolden mi bilmiyorum ama beklediğimden çok daha cesurdu.

Telefonuna doğru uzandım ve onu durdurdum.

Gözlerini açıp bana baktı, yanakları kızarmıştı.

"Her ne yapıyorsan bırak. O benim kızım."

Mark'ın gözleri fal taşı gibi olmuştu.

"Şuradaki kız mı? O senin mi?"

Bir kez başımı salladım.

"Çalışırken yalnız kalmayı seviyor, ben de ona saygı duyuyorum."

Mark'ın beyaz, gür kaşları aşağı indi.

"Neden bir şey söylemedin, en azından bizi tanıştırmadın?"

"İşini bitirdikten sonra tanıştırmayı düşünüyordum."

Mark'ın gözleri kısıldı, kafasındaki karışıklık mavi gözlerine yansıyor. Her ayağa kalktığında onu zorlayan diz problemleri, sarkmış bir cildi ve yüzünde lekeleri olan yaşlı bir adamdı. Fakat yaşına göre zeki bir adamdı ve kafası hâlâ dinçti.

"Ona selamı vermeden restoranın önünden öylece geçip gidecek miydin?" Arabama yürümekle ilgili yalanımı hatırlayıp meraklandı. "Farklı bir restorana mı gidiyordun?"

Sorusuna ne kadar kayıtsız olduğumu görebilmesi için gözlerinin içine baktım.

"O kitaplarını yazarken küçük, huzurlu bir balonun içinde yaşıyor. Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmıyor ve ona saygı duyuyorum. Özellikle de o benim ne yaptığım konusunda endişe duymadan bana her istediğimi yapma özgürlüğü verdiği için."

Araya hafif zina içeren imalar ekledim ve bu Mark'ın hemen ilgisini çekti. Sararmış dişlerini göstere göstere güldü.

"Senin kafa dengi olduğuna emindim zaten," diye kıkırdadı gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar yüzüne yayılırken.

Telefonu ikimizin eli arasında sıkışıp kalmıştı, onu alıp sınıksı tuttum.

"Resmi sil, Mark."

Mark şaşkınlık içinde bana baktı. "Ah, elbette! Affedersin Zack. Seni üzmem istemedim. Hiç bilmiyordum," dedi aceleyle, faremi kaçırma planına gülmeye çalışarak. Fotoğrafı telefonundan hemen sil-di.

Kalıcı olarak silindiğini kontrol etmek için daha sonra telefonuna girecektim. Bu göt beni mankafa sanıyordu, Bulut'un ne olduğunu veya çöp kutusundan resmi yeniden yükleyebileceğini bilmediğini düşünüyordu.

Resmi kimseye gönderip göndermediğine de bakacaktım.

"Her şey yolunda," dedim sakince, sandalyemde arkama yaslanıp rahat görünerek.

Kesinlikle rahat değildim.

Gergin kaslarım onu baştan aşağı doğrama arzusuyla titriyordu. Mark'ın boğazını sıkmamak için masanın altında ellerimi gevşetmeye çalışıp kendimle savaşıyordum.

Onu öldürmek istiyordum.

Hayır hayır.

Onu öldürecektim.

Yavaş yavaş.

"Kendimi tanıtayım o zaman. Bir saattir sıkı çalışıyordu. Kızmayacağından eminim."

Ben yaşlı moruğa kıcını kaldırmamasını söyleyemeden ayağa kalktı ve Addie'ye doğru ilerledi.

Siktir.

Aceleyle peşinden gittim. Gelen tehlikeyi sezince -Mark'tan mı yoksa benden mi emin değilim- başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle kesişti.

Gözlerinde karamel hareler oluştu ve yüzünün rengi neredeyse beş ton açıldı. Beni gördüğüne sevinmediğinin bu kadar belli olmasını engellemek için yüzüne fondöteni boca etmem gerekecekti.

Mark önümdeyken ona çabucak ciddi bir bakış attım. Kaşları çatıldı ama Mark elini onun yüzüne doğru götürmeden tepki verecek zamanı olmamıştı.

“Küçük hanım! Sizinle tanışmak ne büyük zevk. Affedersiniz, Zack bana adınızı söylemedi. Ben Mark Seiburg. Kısa zaman önce erkek arkadaşınızla tanışma zevkine eriştim, o oldukça hoş biri ama söylemeliyim ki siz çok daha etkileyicisiniz.”

Addie ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı, Mark’ın ani gelişi, bana Zack demesi ve onun kız arkadaşım olduğunu söylemesi dengesini bozmuştu.

“Addie,” dedim. İki çift göz de bana çevrildi. “Adı Addie. Affedersin bebeğim, bölmek istemedim. Sana Mark’tan bahsetmiştim zaten, işten tanıdığım hani.” Mark’a belli belirsiz bir bakış atıp Addie’ye onunla farklı bir şekilde tanıştığımızı söylediğimi düşünmesini sağladım. Bunun üzerine yüzündeki gülümseme kulaklarına vardı.

Erkek Kulüpleri kimsenin bilmediği mekânlar değildi ancak evde sizi bekleyen güzel bir eşiniz veya kız arkadaşınız varsa gidebileceğiniz türde bir yer olmadığı da kesindi. En azından narsisist bir hıyar değilseniz.

“Ah, ee, merhaba Mark. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi sonunda, Mark’ın elini kendi ellerinin arasına alarak.

Aynı anda çok fazla şey hissediyordum.

Mesela anlamadığı bir şeyi bozmadığı için onu öpme arzusu.

Bunun için ödülünü daha sonra verecektim.

Ama aynı zamanda, sahiplenici bir canavarın içimde yükseldiğini de hissediyordum. O sadece benim olduğu için değil, onu gerçek canavardan korumak için. Mark, Addie’nin güzel, buğulu sesini duyar duymaz göz süzmeye başladı. Bej pantolonunun önünde bir kıpırdanma başladığını görürsem, onu burada ve hemen öldürürdüm.

Addie onun birbirine kenetlediği ellerine hafif korkarak baktı ama ifadesini çabucak düzeltti. Mark, elini bıraktığında hemen kot pantolonuna sildiğini fark etmedi ama ben gördüm.

“O memnuniyet bana ait. Güzel bir isminiz var. Neyin kısaltması?”

Bana tekrar *ne oluyor lan* bakışı atarken boğazını temizledi. “Adeline.”

Mark cevabı karşısında hayrete düşerken yüzü canlandı. “Güzel bir kız için güzel bir isim.”

Yanakları birden tatlı tatlı kızardı. Utangaç gibi davranıyordu ama ondan dalgalar hâlinde yayılan gergin enerjiyi hissedebiliyordum. Küçük farem, özellikle de hazırlıksız yakalandığı sosyal ortamlarda pek rahat değildi.

“Tamam Mark. Kızımı bırakalım da işine dönsün.”

Kızım dediğimde Addie gözlerini kıstı. Bana kafa tutması için onu cesaretlendirerek bir kaşımı hafifçe kaldırdım. Bunu Mark duysun diye söylemediğimi biliyordu. Ona uzun bir zaman boyunca kızım diyecektim.

Sonra karım, ondan sonra da çocuklarımın annesi olacaktı.

Bir gün *benim* olduğunu kafasına koyacaktı.

“Saçmalık!” diye kükredi Mark, birkaç meraklı gözü üstüne çekerek. “Rahatsız etmiyoruz, değil mi Addie?”

İlk defa yüzüm değişti ve homurdandım. Mark fark etmedi ama Addie etti. Öfkem onu biraz olsun rahatlatmış olmalıydı. Bu durumdan hoşlanmadığımı bilmek, onu tehlikeli bir şeye kasten dahil ettiğimi düşünmesinin önüne geçmiş, biraz olsun içini ferahlatmış olmalıydı.

Addie başını sallayarak dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattı ve ayaklarının dibindeki çantaya koydu.

“Lütfen, buyurun,” dedi sesinde hafifçe titreyen heyecanla. Yanına oturdum ve varlığımın ona bir nebze güven ve rahatlık vermesini umarak bir kolumu gergin omuzlarına doladım.

“Lütfen bana iki aşk kuşunun nasıl tanıştığını anlatın,” dedi Mark, yeni koltuğuna yerleşirken. Garsona bir içki için daha işaret ederken içim sıkıldı.

“Bir imza gününde,” diye yanıtladım. “Muhteşem yazarımız orada kitaplarını imzalıyordu. Onu gördüm ve anında âşık oldum. Daha sonra onu aradım, birlikte dışarı çıkmayı teklif ettim, gerisi malum...”

Gözlerine yansımasa da yüzünde bir gülümseme belirdi. “Evet, ısrarcı biri,” dedi garip bir kahkahayla.

“Büyüleyici!” dedi Mark, bakışları aramızda gidip gelirken. Telefonu titredi ve cebinden çıkardığında yüzü düştü.

Boğazını temizleyerek mahcup bir gülümsemeyle bize baktı. “Eğer bir mahsuru yoksa tuvalete gidip bu telefona cevap vereceğim. Addie, lütfen kendine bir margarita sipariş et. Benden.”

Mark ayağa kalkıp arkasına bakmadan uzaklaştı, içtiği içkiler yüzünden yürüyüşü dengesizdi ve bakışları telefonuna sabitlenmişti.

Addie, o gider gitmez çılgınca eşyalarını toplamaya başladı, onları çantasına atarken elleri titriyordu.

“Gideceğini sanıyorsan maalesef yanıyorsun.”

Donup kaldı, devam etmeden önce bana baktı. Çevredekilerin dikkatini çekmemek için sakın ve rahat bir hareketle elimi boynuna kaydırdım.

Dokunduğumu hissettiğinde tekrar duraksadı ve boynunu sıkı-
ğında inledi.

“Bana bak. Şimdi.”

Gözlerini tamamen açmadan önce bir anlığına kapattı ve o güzel karamel gözleri benim gözlerime kaydı. Korku doluydu, buna neredeyse şaşırıacaktım.

Karanlıkta ateşlenip canlanıyordu. Sanki onun alevini besleyen oksijen değil, geceydi. Günışığında çekingendi, korkuyordu. Takma adı gibi... uysal, küçük bir fareye dönüşüyordu.

“Beni daha önce hiç ciddiye almadıysan, şimdi al Adeline.” Sesimin sertliği karşısında gözlerini açtı. “Orada küçük uslu bir kız gibi oturacak ve ben Mark’ı gitmeye ikna edene kadar benimle oynayacaksın. O zaman ve *ancak* o zaman, eşyalarını toplayıp eve gidebilirsin. Anlıyor musun?”

İşte oradaydı.

Ateş kıvılcımlanıp tutuşuyordu.

“İyi. En azından bana *ne olduğunu* anlat Zade ya da Zack. Gerçek adın hangisi? Biliyor musun, aslında umurumda değil. Ne oyunu oynadığını bilmiyorum ama bundan sonra beni bunun dışında tutman gerekiyor.”

Öne eğilip ona ciddi bir bakış attım. Ağzını kapadı ama alevler yerli yerindeydi.

“Ben. Denedim,” dedim. “Mümkün olan en kısa sürede Mark’tan ayrılmaya çalışacağım ama o zamana kadar dediğimi yap. Biz birbirimize âşîğiz ve sen benim küçük kız arkadaşısın. Şu anda bilmen gereken tek şey bu.”

Gözleri yavaş yavaş açıldı, ta ki bana aklımı kaçırmışım gibi bakanaya kadar. Fark etmediği şeyse, onu gördüğüm anda boktan aklımı zaten *kaybettiğim* ve henüz bulamadığımdı.

“Ne oluyor Zade?” diye sordu fısıldayarak. “Mark tehlikeli mi? Neden ona yalan söylüyorsun?”

İç çektim. “Evet,” dedim. “O tehlikeli ve gözünü sana dikti.”

Bana daha fazla soru soramadan Mark kızarmış yüzünde neşeli bir gülümsemeyle geri döndü.

“İçecek yok mu?” diye sordu, kollarını uzatıp masaya doğru sendeleyerek.

“Benim hatam. Kendimi merhaba öpücüğüme biraz fazla kaptırmışım,” diye yalan söyleyip sevimsiz bir gülümsemeyle sırtıttım. Kızımın toplum içinde sevişme düşüncesi Mark’ı kızıştırıyordu ve ateşinin gözlerinden belli olmasından rahatsız oluyordu ama bunu içten bir kahkahayla gizlemeyi başardı

Addie boğazını temizleyerek koluna sertçe dirsek attı ve mahcup mahcup gülümsedi.

"Ne üzerinde çalışıyordun, Adeline, canım?" diye sordu Mark, tekrar koltuğa yerleşip viskisinden büyük bir yudum alırken.

"Eh, birkaç şey. 40'lardan kalma bir davayı araştırıyordum," diye yanıtladı.

Mark tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Neden peki?"

Yanaklarındaki kırmızılık parıldadı. "Ah, şey aslında benim büyük büyükannemin cinayeti. Genevieve Parsons."

"Ah, o davayı biliyorum!" diye haykırdı Mark. "Babam o sırada dedektifti ancak davada çalışmasına izin verilmedi."

Addie kaşlarını ilgiyle kaldırdı. "İzin verilmedi mi? Nasıl olur?"

"Çıkar çatışması. O ve John Parsons yirmi yıllık arkadaşlardı ve Gigi de onun iyi bir arkadaşıydı. Amiri bunun fazla kişisel olacağını söylemiş, bu yüzden öylece durup onların davayı mahvetmelerini izlemek zorunda kaldı." Omuz silkti. "Babam bunu yapanın her zaman John olduğunu düşünmüştür."

Addie, Mark'ın ağzından çıkanlara inanamayarak öne doğru eğildi. "Baban Frank miydi?"

Mark kaşlarını çattı. "Evet o."

Addie boğazını temizledi. "Büyükannem Frank'ten bir iki kez bahsetti."

Kıkırdadı. "Evet, küçükken birlikte oynardık."

"Peki, baban neden John'un yaptığını düşünmüştü?"

Mark omuz silkti. "Aslında emin değilim ama Gigi ve John'un çok kavga ettiğini hatırlıyorum. Gerçekten kararlıydı ancak bunu ortaya çıkaracak hiçbir kanıt yoktu. O zamanlar çok gençtim, o yüzden hafızam beni yanıltıyor olabilir. Ancak birkaç gece boyunca, bir şişe Jack'i içip homurdanarak 'ona' olanları ödetmekten bahsetmişti." Parmaklarını sallayıp *ona* kelimesini özellikle vurguladı. "Cinayetten sonra arkadaşlıklarının bozulduğunu biliyorum. John azgın bir alkolikti ve babam iki iyi arkadaşını kaybettiği için harap oldu."

Addie'nin gözleri heyecanla açıldı. Şüphesiz, umursuyordu. Gigi'nin cinayetini çözmek onun için çok şey ifade ediyordu ama sadece kendine bir şeyler kanıtlamaya çalıştığını biliyordum.

Kendi takipçisi olmasaydı Addie büyük büyükannesini kimin öldürdüğünü bulmaya zahmet eder miydi, bilmiyordum.

Bunu kimin yaptığını bulmaktan çok katilin Gigi'nin takipçisinden başka kimse olmadığını kanıtlamak istiyordu. Bunu kanıtlayabilirse, tüm takipçilerin cani psikopatlar olduğu gerçeğini pekiştirecek ve sonunda benden nefret edip beni tamamen dışlayabilecekti. Bu hissi anlayabiliyordum.

Bunun benim için tek anlamı, kalbini çevreleyen elmas kaplı kaleden geçiyor olmamdı.

İnanacak somut bir şey istiyordu çünkü ahlaki değerleri ve temel inançları hiçe sayılıyordu.

Mark'ın telefonu çaldı ve Addie'nin sormaya hazırlandığı diğer soruları böldü. Mark telefonuna bakıp sessize aldı ama yüzündeki ciddi ifadeden bir şeyin onu uzaklaştırdığını anlamıştı.

“Arayan ortağımdı. Bir iş için çıkmam gerekiyor,” dedi ve içkisi-
nin geri kalanını içip ayağa kalktı. “Ama dinle, gelecek hafta sonu
evimde bir yardım etkinliği düzenliyorum. İkinizin de katılması be-
nim için büyük bir onur olur.”

“Ah, bilmiyorum...” dedi Addie, rahatsızlığı yeniden belirirken.
Olması gerekenden daha uzun bir süre benim kız arkadaşımış gibi
davranmak, isteyeceği son şeydi.

Evlendiğimizde ne yapacağını merak ediyordum ve karnında be-
nim çocuğumu taşıırken.

Oldukça güç bir durumda kalacaktı.

“Lütfen, gelmezsen kendimi hakarete uğramış sayarım. Zack ha-
rika bir arkadaş ve ikinizi orada görememek beni çok üzer.” Gözle-
rindeki korkuyu fark ederek, “İstersen, büyük büyükannenin davası
hakkında daha fazla konuşabiliriz. Babamın ailene bu kadar yakın
olması sebebiyle büyürken John ve Gigi'nin yanındaydım. Aslında
Sera ve ben her zaman birlikte oynardık. Eminim aklımda kalmış,
işe yarar başka bazı bilgiler de vardır.”

Aşağılık herif.

Onu yönlendiriyordu, bu asla kabul edilemezdi. Kızımı benden
başka kimse yönlendiremezdi.

“O hafta sonu birkaç iş toplantım var,” diyerek araya girdim.
İfademi kontrol altında tutmaya devam ettim ama Addie'nin gözle-
rindeki isteksiz ilgiye gittikçe sinirleniyordum. Ondan daha çok şey
öğrenmek istiyordu ve Mark bunu çok iyi biliyordu.

Mark elini göğsüne koydu. “Programını değiştirmen mümkün
değil mi?”

“Yarın seni ararım,” diye söz verdim. Bu cevaptan memnun
olarak kabul etti. Adi herif evet diyeceğimden emindi ve Addie'yi
saplantı hâline getirdiği için artık yanılıp yanılmadığından bile emin
değildim.

Hesabı kapatmak için yüz dolarlık bir banknotu masaya bıraktı
ve veda edip çıktı. Ortadan kaybolduğunda, hava tekrar ferahladı ve
artık nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. O etraftayken, dünyada
iyi olan her şeyi emmenin bir yolunu mutlaka buluyordu.

Addie'ye baktığımda zaten bana bakıyordu. Hiçbir şey söyleme-
den açıklamamı bekliyordu.

İç çekerek sandalyemi itip elimi uzattım ve tutmasını istedim. Tahmin ettiğim gibi görmezden geldi. Çantasını alarak ayağa kalktı ve beni takip etti.

Onu sessizce arabasına kadar götürdüm, beni sorgulamadı.

“Oranın on metre yakınına girmene izin vermiyorum. Onun seni asla bilmemesi gerekiyordu,” dedim kesin bir ifadeyle. Cipinin yanına geldik. Kapının kilidini açtı ama içeri girmek üzere bir harekette bulunmadı.

“Ben de karışmak istemiyorum,” dedi aksi bir sesle. Alt dudağını ısırırken başka bir yere baktı, bir şeyler düşünüyordu. Dudaklarını dişlerimin arasına alma dürtüsü yeniden belirdi. “Neye bulaştığını bilmiyorum Zade, muhtemelen bilmek istemeyeceğim bir şey ama beni bundan uzak tutmak için biraz geç kaldığını düşünüyorum.” İç çekip kendini söyleyeceği bir sonraki şeye hazırladı.

“Peşimde zaten tehlikeli adamlar var, o hâlde bir tane daha olabilir, değil mi? Bu seferlik seninle gideceğim. İstedğim bilgiyi alacağım ve sen de ondan istediğini alacaksın.”

O adamdan bir şey istediğimden ona hiç bahsetmemiştim ama sanırım bu adamla bir nedenden dolayı ilişkim olduğunu hissedebiliyordu.

“Daha sonra, ayrılıyormuş gibi davranabiliriz. Hazır başlamışken hayatımdan *gerçekten* çıkabilirsin, belki Max ve adamlarını da yanına alabilirsin ve bu her şeyin sonu olabilir.”

Tek kaşımı kaldırdım, gözleri benim hareketime takıldı.

Toplumun hassas noktası sözkonusu olduğunda bu o kadar basit olmuyordu. Ciddi anlamda kötü insanlarla uğraşırken işten öylece çıkmak mümkün değildi. O fark etse de etmese de Mark’ın gözleri Addie’deydi. Eğer “ayrılırsak” -ki bu asla olmayacaktı- Addie kazanması kolay bir oyun olurdu.

Bütün bunları söylemek yerine sadece başımı salladım. “Sadece bu seferlik benimle geleceksin. Güvende olacak ve korunacaksın. Sonrasında, Mark’ın seni bir daha asla görmeyeceğine söz veriyorum.”

Çünkü onu öldüreceğim.

İhtiyacım olan bilgiyi alana kadar bunu biraz daha ertelemem gerekiyordu.

“Sonra peki?” diye zorladı, gözlerini kısarak.

“Ayrılacağımızı söylememi bekliyorsan, *sen benden* daha psikopatsın demektir. Senin ve benim için asla bir son olmayacak ama inan ki Max artık sorun olmayacak. O ve ben güzel bir konuşma yaptık ve iyi bir çocuk olacağına söz verdi.”

Gözlerini açtı. “Onu tehdit mi ettin?”

“Yani, başka ne yapsaydım bebeğim? Ona kibarca sorup lütfen falan mı diyecektim?”

Dudaklarını büktü. “Muhtemelen onu daha da kızdırdın.”

“Mucizevi bir şekilde bacaklarının arasında salladığı masa tenisi toplarından daha büyük bir çift geliştirir ve size zarar vermeye çalışırsa icabına bakılacak.”

Tekrar dudak büktü, hayalarının büyüklüğünü nereden bildiğimi sormaya istese de karar verebileceğini sanmıyordum. O kâbusu yeniden yaşamamayı tercih ederdim.

“Nasıl icabına bakılacak? Onu da mı öldüreceksin?”

“Tabii öldüreceğim. Yavaşça hatta. Koşamasın diye topuğunu keserek başlar ve sonra...”

“Bu çok boktan, hapse gireceksin,” dedi araya girip tiksintiyle dudak bükerek. “Aslında umarım hapse girersin ve idama mahkûm olursun.”

Hırlayarak döndü ama bir adım bile atamadan uzanıp kolunu yakaladım ve sırtını sertçe göğsüme yapıştırdım.

Addie hızlı hızlı nefes almaya başladı, bir elimle ensesini, diğer elimle nefis kalçasını yakalayıp onu vücuduma doğru kaldırırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Son yemeğim olur musun bebeğim?”

Ağzı açıldı ve nefesi tılandı. O açık kahverengi gözler duyguyla dolmuştu. Şok. Huşu.

Arzu.

Yaklaştım, ağzım onun ağzından sadece birkaç santim ötedeydi.

“Tadın cennet gibi. O tatlı küçük vajinayla saatlerce ziyafet çekebilir ve yine de açlıktan ölecek gibi hissedebilirim. Onlar bana o iğneyi yapmadan Tanrı’ya en yakın olabileceğim an bu olacak, sence de öyle değil mi?”

Konuşmadı, böylece o tatlı dudakları yakalayıp öne geçtim. Öpücüğümle gerildi ama karşı koymadı. Margaritasının meyvesinin tadı dilimde parlıyordu ve içimden yükselen inlemelere engel olamıyordum.

Alt dudağını ağzıma almadan önce, “Siktir! “Tadın lanet olası nirvana gibi” dedim mırıldanarak. Küçücük bir inilti kaçtı ağzından ve bu beni açlıktan çılgına çevirmeye yetti. Açtım ve içimdeki canavarı sadece vücudunun derinlikleri besleyebilirdi.

Ben onu yiyip bitirirken Addie kapüşonlunun önünü sıktı. Onun tombul kalçasını kavrayan elimi, kotunun altından vajinasına sür-

tünene kadar aşağı kaydurdım. Onu arkadan tutarak daha yükseğe kaldırdım, kaya gibi sert penisimi ona sürttüm.

Bir sonraki inilti, dilimde titreşirken yüksek sesle ve daha belirgin cınladı.

“Anne, onlar sevişiyor mu?”

Küçük bir kızın yüksek sesi şehvet perdesini kırdı. Addie hızla geri çekildi ve benden kaçarken arabasına çarptı.

“Penny, arabaya bin,” dedi anne arkamdan bir yerden. Addie’nin büyüyen gözleri omzumun üzerinden onlara doğru kaydı ve gördüğü şey her neyse, yüzünü endişe verici bir kızarıklık kapladı. Ağır ağır nefes almaya başladığında hem utançtan hem de arzudan kıpkırmızıydı.

Başımı yana çevirdiğimde omzumun üzerinden küçük çocuğunu arabaya bindiren sarışın bir kadın gördüm. Onun yüzü de kırmızıydı. Bakışımı yakaladı ve bana küçümseyici bir hakış fırlattı. Sadece gülümsedim ve titreyen küçük fareme döndüm.

Boğazını temizledi, utanıyordu. Kızarmış yanakları ve kalçasındaki kasılmalardan sıırıslık olmuştı. Güpegündüz bir park yerinde olduğumuza dair bu sert uyarının etkisiyle alevler içinde etrafına bakındı.

“Bu çok uygunsuz bir şeydi, yapma... bunu bir daha yapma. Bana detayları yaz, tamam mı?” dedi kekeleyerek. Dönmek için hareketlendi ama birden durdu. “Ah bir de, bana normal bir numaradan mesaj atabilir misin? Artık sen olduğunu biliyorum. Şirin olmaya çalışmaktan vazgeç.”

Ardından da hışımla arabasına binip kapıyı arkasından çarptı.

Kendimizi içinde bulduğumuz o salaklığa rağmen, şiş alt dudağımı dişlerimin arasına alıp güldüm. Camdan bana bakıp önüne döndü, sonra şaşkınlıkla tekrar baktı, gözleri ağzıma kilitlendi.

Kendine gelmek için silkelenip arabasını çalıştırdı ve hızla uzaklaştı, benden uzaklaşmanın telaşıyla lastikler gıcırdadı.

Kaçmasına bayılıyordum.

BÖLÜM 23

MANİPÜLATÖR

"Nereye, ne yapmaya gidiyorsun?" diye bağırdı Daya telefonda. İç çekip boyun eğerek gözlerimi kapattım. "Kiminle? Zade mi? Takipçinin adı bu mu?"

"Evet." dedim dudağımı ısırarak. "Gerçekten bir seçeneğim var mıydı bilmiyorum..." diye devam ettim. Çünkü bu tamamen doğru değildi. Zade, Mark'a hayır diyecekti. Ama ben evet demesini sağlamıştım. Mark Gigi hakkında bir şeyler biliyordu ve muhtemelen elinde Zade için de önemli olan bilgiler vardı.

"Bak, bu adam neyin peşinde bilmiyorum Daya. Her ne ise, gerçekten çok ciddi ve onun bu durumu engellemeye çalıştığını söyleyebilirim."

"Bu nasıl oldu Addie?" diye sordu Daya, sesinde belirgin bir gerginlik vardı.

"Zade ve o boktan *senatör* bana yaklaşıp kendini tanıttı. *Zack*'in kız arkadaşıyla tanışmak istediğini söylediğinde Bailey's'de taslağım üzerinde çalışıyordum. Zade onu öldürmek ister gibi bakıyordu ve Mark'tan kurtulana kadar ona ayak uydurmamı istedi. Uzun lafın kısası, Mark'ın babası, büyük büyükbabam John ile yakın arkadaşlarımış. Partiye gitmeyi kabul edersem bana daha fazlasını anlatacağını söyledi."

"Yani adam seni yönlendirdi," dedi Daya.

İç çektim. "Hemen hemen," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp.

Daya sessiz kaldı, hattın diğer ucundaki öfke dolu soluğu olmasa telefonu kapattığını düşünecektim. Bunu yapsaydı da onu suçlamazdım.

Takipçimle bir partiye gidecektim.

Muhtemelen bana pek yardımcı olmayacak birtakım bilgiler için.

"Addie, bu adam ne iş yapıyor?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Doğrusu, tam olarak emin değilim," dedim açıkça.

"O Z değil, değil mi? Çünkü bu çılgınca olurdu ama aynı zamanda mantıklı da olurdu."

Kaşlarımı çatıttım. "Sana o olduğunu düşündüren ne? O organizasyon hakkında bir şey mi biliyor musun?"

Daya bir an tereddütte kaldı ve sonra itiraf etti, "O organizasyon için çalışıyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Z'yi sosyal medyadan ve haber kaynaklarından duymuştum. Hükümeti yıkmak için kurulmuş büyük bir yasadışı örgüttü. *Halkın yararına* çalışıyordu, hükümetin gözünde ise halkın baş düşmanıydı.

Daya'nın birtakım yasadışı işlerin içinde olduğunu biliyordum, sadece bunu Z için yaptığını bilmiyordum. Bu durumda, Mark ile örgüt arasında bir bağlantının varlığından haberdar gibi görünmüyordu.

Eğer Zade gerçekten onun düşündüğü kişiye, bu Daya'nın bile habersiz olduğu, düşündüğümünden çok daha büyük bir şeye bulaştığım anlamına geliyordu.

Tanrım, Zade gerçekten Z olabilir miydi? Bu onun güvenlik kameralarımı atlatmadaki anlaşılmaz yeteneğini açıklıyordu. Dahası, boktan bir senatörden gerçek kimliğini saklayarak onunla arkadaş olmasını da açıklıyordu. Beni takip eden kişi üst düzey bir *hacker*di, nasıl bu kadar talihsiz olabilirdim!

Ne zaman talihli oldum ki zaten?

"Bilmiyorum Daya. Gerçekten bilmiyorum. Ben sadece... gerçekten bu davayı çözmek istiyorum. Gigi başına gelenleri hak etmedi. Mark'ın bize davayla ilgili biraz fikir verebileceğini düşünüyorum."

"Addie, seni seviyorum ama sen delisin. Deneyebileceğimiz başka yöntemler de var, biraz bilgi almak için boktan bir senatörün partisine bombok bir takipçiyle gitmene gerek yok. Dünyaca ünlü, yasadışı çalışan bir *hacker* olması muhtemel bir takipçiyle hem de..."

Haklıydı.

Mantıklı olan buydu.

Yine de, bu akşamki partiye gitmenin göğsümde bir şeyleri hızla harekete geçirdiğini inkâr edemezdim. Heyecan. Adrenalin. Tehlike. Ruhumun derinliklerinde bütün bu hisler harekete geçiyordu.

Beni çağırıyordu ve ben bunu görmezden gelemeyecek kadar zayıftım.

Bu Daya'ya asla açıklayamayacağım bir şeydi. O mantıklıydı. Zekiydi. *Akıllıydı*. Şüphesiz benim gibi bir adrenalin bağımlısı da değildi. Tehlikeden heyecan duymazdı.

Dublör falan olmalıymışım.

"Daha da delirdiğimi düşüneceksin biliyorum ama en azından bu vesileyle, Zade'in beni gerçekten koruyacağını hissediyorum. Ashında, koruyacağını biliyorum."

İç çekme sırası Daya'daydı. "Doğrusunu istersen, bundan hiç şüphem yok Addie. Eğer düşündüğüm kişiye... dünya için iyi şeyler yapıyor. Sana olan takıntısı sağlıklı değil tabii ama olanlara bakılırsa seni öldürmeye çalışan tipik bir takipçi de değil. Bence seninle gerçekten, gerçekten birlikte olmak istiyor ve bunu çok ürkütücü, boktan bir şekilde yapıyor."

Komik bir durum olmasa da güldüm. Arkasını dönüp beni öldürüp öldürmeyeceğini bilmediğimizi düşününce pek de hafife alınacak bir mesele değildi ama böyle kendimi daha iyi hissediyordum.

“Lütfen bu adamı tanımadığınızı ve iyi niyetli olmayabileceğini unutma.”

Umursamazca güldüm. “İnan bana unutmadım.”

“Bu parti ne zaman?”

Kırmızıya boyadığım dudaklarımı büktüm ve aynada kendimi uzun uzun inceledim. Kırmızı, askısız bir elbise giymiştim, üst kısmı dantelli kumaşı binlerce minik elmasla kaplıydı. Altı, kalçamın ortasına kadar uzanan geniş bir yırtmaçla ikinci bir deri gibi vücudumu sarıyordu. Elmas şeritli, altın topuklular ayaklarımı süslüyor, saçlarımın su dalgasıyla kıvrık uçları omuzlarıma düşüyordu.

Hem seksi hem de zarif.

Bunu bana Zade göndermişti. İçimdeki asi ses, hemen gidip kendi elbiselerimden bir tane bulmamı ve onu fırlatıp atmamı söyledi. Fakat sonra, hayal gücüm beni benden aldı.

Benim için seçtiği elbiseyi ve ayakkabıları giydiğimi gördüğünde gözlerindeki ifadeyi hayal etmekten kendimi alamadım. O ânı canlandırmak için sürekli bir arzuyla midemde uçuşan kelebekler beni dehşete düşürmüştü.

“Bu gece,” dedim kendi kendime. Dudaklarımı büzerek kaşlarımı çattım.

Ne yapıyorsun sen Addie?

Zade klasik bir Mustang ile beni almaya geldi. Ay ışığında parıldayan metal, güneş battıktan sonra görülmek için yapılmış gibi gökyüzündeki taşı yansıtıyordu.

Titreye titreye veranda merdivenlerinden aşağı indim. Uzun trençkotumu kısmen soğuktan, kısmen de bağırsaklarımda dolaşan endişeden kurtulmak için vücuduma daha sıkı sardım.

Bu geceyle ilgili içimde kötü bir his olup olmadığını anlayamıyordum. Bildiğim tek şey, Zade’i her halükârda yepyeni bir ışık altında göreceğim ve onun hakkında yeni şeyler keşfedeceğim olduğumdu. Ondan daha fazla nefret etmemi sağlayacak şeyler ya da... daha az nefret etmemi. Esas korktuğum da buydu.

Ben daha arabaya varamadan sürücü kapısı açıldı ve takım elbisesiyle dışarı çıktı.

Zade sigarasından son bir nefes çekip yere atmadan önce ciğerlerindeki oksijen kristalleşti. Kısık gözlerinin arasından bana bakarken ağzından dumanlar çıkıyordu.

Ahh.

“Yere çöp atmamalısın,” dedim boğuk bir sesle, o karşımda hafifçe sırtırken. Eğilip sigara izmaritini aldı ve cebine koydu.

“Affedersin bebeğim,” dedi. “Bir daha olmayacak.”

Önümdeki bu karanlık tanrının görüntüsüyle mest olmuş bir hâl-deyken teşekkür edemedim.

O tam anlamıyla nefes kesiciydi. Ciğerlerime dolan buz gibi hava için sonbahar soğuşunu suçlamak isterdim ama asıl sebebi biliyordum.

Zade siyah bir takım elbise giymişti. Kumaşın her bir santimi vücuduna tamamen oturuyordu. Ona kusursuz bir şekilde uyuyor, kaslı kollarını, ince belini ve kalın kalçasını sarıyordu.

Kararlılığımla birlikte dizlerim de zayıfladı.

Arkamı dönüp eve doğru yürümek, kendimi kanepenin üzerine atmak ve kalan akıl sağlığımı da ona teslim etmek için çılgınca bir dürtüye sahiptim.

Onun penisiyle kendimi kaybetmek istiyordum, daha da kötüsü, ona izin verirsem beklentilerimin her birinin ötesine geçeceğini adım gibi biliyordum.

Tanrım?

Yüzünde günahkâr, karanlık bir sırıtişla bana doğru yürürken kafamda hâlâ bu düşünce dönüp duruyordu.

Siyah takım elbise onun aurasını karartmaktan başka bir işe yaramıyordu. Zade, yeraltı dünyasından çıkıp benim küçük sakin hayatımı kasıp kavuran Hades’ti. Yara izinin boylu boyunca kestiği neredeyse beyaz olan gözüyle, neredeyse siyah olan diğer gözü ancak cehennemde yaratılabilecek bir birleşimdi.

Bu hiç *adil* değildi.

“Muhteşemsin,” dedi sertçe, parlak ayakkabıları ay ışığını yansıtarak bana doğru yürürken. Sesi normalden daha buğulu, daha derinden geliyordu. Daha ölümcüldü.

Ancak yüzüme doğru uzandığında elindeki kırmızı gül dalını fark ettim. Çiçeği buklelerimin arkasına takarken gülümsememek için kendini tuttu.

Nefesimi tuttum. Kendimi tuzağa yakalanmış ve yırtıcısının dudaklarını yalayıp canlı canlı yemeye hazırlandığı bir fare gibi hissediyordum.

Daha ağzımı açmadan bana yaklaşıp trençkotumu tuttu, hızlıca çıkarıp kollarımdan aşağı indirdi. Hem hareketleri hem de tenimi yalayan soğukla şoka uğrayarak nefesim kesildi.

“Ne yap...”

“Sana aldığım elbiseyi giymişsin,” dedi hemen, uyumsuz gözleri tüm vücudumda gezinirken.

Yutkunup ona bir bakış attım. “Kolaya kaçmak için giydim. Elbise alışverişinden nefret ederim.”

Belli belirsiz bir hareketle başını salladı -ikimiz de o yüzden giymediğimi biliyorduk- ve dikkatini vücuduma odakladı. Bakışlarındaki sıcaklık yoğunlaşırken alevler gözbebeklerine çarpıyordu.

Paltom elinde duruyordu ve bir sihirle vücuduma geri dönmesini dileyerek ona dik dik baktım.

Alnımdan soğuk bir ter boşandı. Kendimi çıplak hissediyordum, bakışları beni içten dışa yakıyordu.

Ben sadece... bu hâlden fazlasıyla rahatsızdım.

Elimi sabırsızca uzattım. "Ceketimi rehin mi aldın? Donuyorum!"

Gözleri sonunda gözlerime döndü. Bir ürperti sırtımdan sinir uçlarıma doğru kaydı.

Ahh! Bu bakış yasadışı ilan edilmeliydi.

İstediğimi yapmak yerine, uzattığım elimi tutup yakından inceledi, bakarken alnını aşağı eğdi.

"Ne yapıyorsun Zade?"

Dudakları hafifçe kıvrıldığında ağzım bir anda kurudu. İnsandan canavara ne kadar kolay dönüştüğünü asla anlamayacaktım.

"Parmağında hangi yüzüğün daha iyi duracağını hayal etmeye çalışıyorum," dedi usulca. Sanki az önce kalbimin boğazımda atmasına sebep olmamış gibi.

Yutkunarak elimi onun elinden çektim. "Ya ben istemiyorsam? Hayır diyorum."

Yavaşça gözlerini bana doğru çevirdi ve bakışlarının yoğunluğu bir şeyi neden bir kez olsun kabul edemediğimi kendi kendime sormama neden oldu. Bu hem zamandan tasarruf ettirecek hem de beni onun hiç şaşmayan baştan çıkarıcı ifadelerinden koruyacaktı. En azından o an için.

Belki de baktığında bende uyandırdığı korku ve heyecana bağımlıydım...

Avını acı vere vere, yavaşça yemeye hazırlanan bir canavar gibiydi. Umarım yavaş olurdu ve Zade'in dişlerinin arasına sıkışmış olmanın işkencesi uzardı.

Eli göğsümün yanından yavaş yavaş kaydı, parmaklarını nazikçe boynumun üzerinde gezdirdi. Sonra, bir anda elini boğazıma doladı ve beni sıkıca kavradı.

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefesimi tuttum.

"Onun yerine senin bu güzel boynuna bir tasma takabilirim. O zaman hayır deme seçeneğin olmazdı. Efendisi ne derse onu yapan benim güzel kızım olurdun. Bunu ister misin bebeğim?"

"Hayır," dedim hırlayarak ama bu, ağzımdan yalan gibi çıktı. "Bana sahip değilsin. Asla olmayacaksın."

Gözleri kısılinca kalbim hızla çarptı.

"Kemerimi çıkar Adeline." Ağzım açık ona baktım, ben hareket etmeyince boynumu daha sıkı kavradı. "Bana tekrar söyletirsene olacakları sen düşün."

Dişlerimi sıkarak uzanıp belinin etrafındaki siyah kemeri çözdüm. Kopar mı diye umursamadan hızla çekip çıkardım. Hareketim onu sarstı ve karşılığında sadece sırttı.

O bir şeytandı.

Kemeri sanki elimde ölü bir yılan tutuyormuşum gibi aramızda salladım. Kendini beğenmiş yüzündeki sırıtışla onu benden aldı ve boğazımı serbest bıraktı.

Derin bir nefes aldığım sırada kemeri boynuma sardı, tokadan geçirip sıkıca çekti. Gözlerim dışarı fırladı, kemer boynumda sıkılaşıırken metal tenimi ısıırıyordu.

Yılan ölmemiş, boğazıma dolanan bir pitona dönüşmüştü.

Ellerim içgüdüsel olarak kemeri kavradı ama Zade ellerimi çekti. “Nefes alabiliyorsun küçük fare. Panik yok.”

Haklı olduğunu anlamak için birkaç saniye hızlı hızlı soluk alıp vermem gerekmişti. Nefes alabiliyordum. Sadece pek iyi değildi.

Sakinleştiğimde Zade’e hınçla bakarken gözlerimden yaşlar süzülürdü. Sırtışı yüzüne tamamen yayıldı.

“Sanırım şimdilik idare eder,” diye mırıldandı titreyen bedenime bakarak. Buz gibi bir rüzgâr esti, titriyordum, açıkta kalan tenimde tüylerim diken dikendi.

“Şimdi dizlerinin üstüne çök.”

Bu sefer öfkeyle olsa da gözlerimi tamamen açtım. “Siktir...”

Kemeri tekrar sıktı, boynum gerilince öksürdüm. Ona bir süre dik dik bakıp ağzımı kapalı tuttum. Elbisemi kaldırdım ve yerdeki çamura değmemesi için eteklerini toplayıp çömeldim.

O güç gösterisinde bulunurken bu elbiseyi *mahvetmeyecektim*.

Bir eliyle kemerin ucunu tutan Zade, pantolonunu işaret etti. Homurdanarak düğmelerini açıp fermuarını indirdim, penisi dışarı çıktığında neredeyse kendi dilimle boğulacaktım.

Ah, buna alışacağımı hiç sanmıyordum. İnsani olarak kabul edildenden çok daha büyüktü. Bununla sevişmek *insanlık dışıydı*.

Onun aptal ağzından daha fazla emir çıkmasını bile beklemedim. Penisini sıkıca kavrayıp tamamını ağzıma aldım.

Ya da denedim.

Saçımı tutmadan önce yarısına kadar bile alamamıştım, hızla nefes alırken saçlarım derimden koptu.

“Siktir Addie, ben söylemedim...”

Siktirsin.

Saçlarımı çeken ellerine karşı koyarak onu tekrar yuttum, penisinin yumuşaklığında dilimi dolaştırdım. Dilimin ucunu damarları boyunca, başının alt tarafına kadar gezdirdim.

Şimdi boğulan oydu.

Ona ters ters baktım, penisini ağzıma alırken gözyaşları hâlâ gözkapaklarımın kenarında birikiyordu. Bana hayranlıkla ve onu biraz da deli gibi gösteren bir şiddetle bakıyordu.

Zevkten hırlayarak, gözüm kararana kadar kemeri sıktı. Ama bunun beni durduracağını düşünüyorsa gerçekten de deliydi.

Daha çok emdim. Gözlerimdeki ışık kaybolana kadar boğazımı sıkarken bile gücüne karşı savaştım.

Boğazımın sınırını geçtiğini hissettiğimde ve ağzımın ulaşamayacağı yerlerde elimi kullanıyordum. Onu gidebildiği kadar derine ittiğim hâlde elim henüz penisinin tamamını kaplamıyordu.

Kırmızı dudaklarımı penisinde kaydırırken elimi eğip onu öldürmek istediğim tüm yolları düşündüm. Görüşüm bulanıp, karanlık kenarlarını yalarken ilk kimin öleceğini merak ettim.

Biri oksijensizlikten, diğeri ısırdığımdaki kan kaybından.

Daha derinden inledi, gözleri alev alev yanmadan önce kıvılcımlar saçıyordu. “Demek o ağız, işe yaramaz tehditler savurmaktan daha fazlasını yapabiliyor.”

Kızgınlıkla, niyetimi gözlerimden okuduğundan emin olarak dişlerimi penisine sürttüm. Dişlerini gösterdi.

“Sana meydan okuyorum küçük fare. Dişlerin deriyi kesmeden çeneni kıramayacağımı mı sanıyorsun? Dene hadi.”

Baştan çıkarılmışıyım ama ona inanıyordum. Dişlerim çok derine indiği anda çenem yere düşecek ve kemeri daha sert çekerse muhtemelen boynum kırılacaktı.

Gözlerimdeki isyanı görmesini sağladım. Dişlerimi çekmemiştim ama onun canını yakmaya da çalışmadım. Beklediğinin tam tersini yaptım.

Sanki şimdiye kadar yediğim en nefis tatlıdan bir ısırık almış gibi gözlerimi kaydırdım ve penisinin üstünde inledim, sesim organı boyunca titreşti.

Küfrederek kemeri biraz gevşetti. Etraftaki hayvanları ormana kaçırarak kadar derinden ve vahşice inleyene kadar onu tatmin ettim.

Ortalıkta dolanan yırtıcı bir hayvan vardı ama onu dize getiren bendim.

“Rol yapıyorsun Addie,” dedi somurarak. “Vajinan ağzın kadar ıslak değilmiş gibi davranma.”

Ona ne kadar yanıldığını söylemek istesem de... Yapamazdım. Kalçamın altındaki kayganlık bunun kanıtıydı. Ama bunu da benden alamayacaktı. Gücümü elimden alamazdı, beni bir arzu ve çaresizlik birikintisine dönüştüremezdi. Bu yüzden kalçamı kasıp vücudumun ihtiyacını görmezden geldim.

Gözlerim, onun neredeyse delirmiş gözlerine kilitlendi, saçlarımdaki eli artık hareket ettiremeyeceğim bir hâle gelene kadar gerildi.

Kontrolünü kaybettiğini ona belli etmeye çalıştım. Kemer tekrar gerildi ve penisini boğazıma indirirken başım hareketsiz kaldı.

Öksürdüm, göz kapaklarımdan yaşlar dökülüyordu ama bu onu daha da tahrik ediyor gibiydi. Ağzım dolana kadar kalçasını itmeden önce neredeyse ucuna kadar geri çekildi.

"İyi bir kız olup benim menimi yutacak mısın?" diye sordu. Hareket edemiyordum ya da ona cevap veremiyordum. Yapabildiğim tek şey, kendini derinlere gömüp boğazımdan aşağı inerken kendimi hazırlamak olmuştu.

"Siktir *Addie*," diye kükredi, ağzımı yutabileceğimden daha fazla meniyle doldururken. Menisi dudaklarımdan akıp çenemden aşağı damlıyordu.

Nefes alamıyordum. Artık pek bir şey düşünemiyordum. Ciğerlerimde oksijen yoktu ve tam bayılacağımı düşünürken, bir kez daha homurdanarak kemeri gevşetti ve penisini dışarı çıkardı.

Kaybettiğim her şeyi tekrar kazanmaya çalışırken öksürerek derin bir nefes aldım. Hava. Ahlaki değerler. Hatta saçlarımdan bir kısmı.

Ama lanet itibarımı kaybetmemiştim. Durumu *ben* kontrol altına aldığımda değil. Bu seferki benim şartlarımdaydı, onun değil.

Burnumu çekip ağzımı sildim ve bulaşması için bir kova yağ gereken ruju sürdüğüm için Tanrı'ya şükrediyordum. O pantolonunu giyip kemerini tekrar beline geçirirken, ben de ayağa kalkıp gözlerimin altını silerek akan rimel ve göz kalemini temizledim.

Sonra elbisemi düzelttim, gülü saçımdan çıkarıp yanından geçtim, ceketimi elinden kapıp omzumun üstünden ona baktım.

Hain kıkırdayışı beni takip etti ama uzun bacakları daha da hızlı ilerledi. Beni arabaya yaslayıp yüzünde keyifli bir sırıtışla kapıyı açtı.

"Araban seni bekliyor bebeğim," dedi haince fısıldayarak.

Ah, tam bir centilmen gibi davranıyorsun.

İçeri girerken, utanmayı reddederek onunla alay ettim. Kapı çarparak kapandı ve Zade'in kokusu beni sardı. Deri, baharat ve biraz duman.

Arabanın iç kısmı siyah, kaygan yumuşak deridendi. Ama beni sessizleştiren, arabasının içini donatan cihazlardı. O kadar çok anahtar, ekran -*yoksa bilgisayar mı?*- ve buna benzer aletler vardı ki neye baktığımı bile bilmiyordum.

Koltuğuna geçip arabayı hareket ettirdiğinde kapıya yaslandım. Durgun bir sessizliğe büründük. Aslında garip değildi, gergindi. Ağır. Arabadaki cinsel gerilimin parmakları tenimde geziniyordu ve mezarlarından çıkan zombiler gibi tüylerimi diken diken ediyordu.

Dışarıda olanlar, hayatta kalacağımdan emin olmadığım bir şeyin başlangıcı gibiydi. Durağan havayı soluyordum, her nefes alışımında kurutucudan yeni çıkmış giysileri ayırıyormuş gibi hissediyordum.

“Ne kadar uzak?” diye sordum, sesim boğuk ve pürüzlüydü. Günlerce boğazım ağrıyacaktı.

Bana bakıp direksiyonu sıktı. Şimdiye kadar, araba kullanmanın bu kadar pornografik görünebileceği hiç aklıma gelmemişti.

“Trafik normalse yirmi dakika.”

“Bence şimdi tüm bunların neyle ilgili olduğunu açıklamak için harika bir zaman. Ne iş yapıyorsun?” diye sordum, Daya ile sohbetimiz aklımda hâlâ tazeyken.

“Hükümet ve ordunun veri tabanlarına giriyorum, insanlığa karşı işlenen suçları ifşa ediyorum. Ayrıca işlere biraz daha kişisel yaklaşıyorum ve yozlaşmış veya kötü olduklarını bana kanıtlamış bu kişilerin hayatına giriyorum.”

Ağzımı açtım ama bir şey söylemedim.

Ah, siktir.

“Sen Z’sin.”

Gülümsedi. “Sonunda anladın. Bunu sana Daya mı söyledi?”

Gözlerim büyüdü. “Onu tanıyor musun?” diye sordum.

Omuz silkti. “O benim örgütümde çalışan yüzlerce kişiden biri,” diye açıkladı kısaca. “Onu şahsen tanımıyorum ve onunla hiç karşılaşmadım ya da konuşmadım. Ama benim için çalışan herkesi tanıyorum.”

Dalgın dalgın başımı salladım. “Sen onun patronu musun?”

“Sanırım öyle denilebilir. Her şeye sıfırdan başladım ve örgüt yeterince büyüdüğünde birçok insanı işe aldım. Hedefleri ve rapor verdikleri insanlar var. Ama hepimizin amacı aynı.”

“Nedir o?” diye üsteledim.

“Kızları evlerine kavuşturmak.”

Göğsüm sıkıştı ve ani bir dürtü... Bilmiyorum, bir şeyler yapma dürtüsü hissettim. Nasıl hissettiğimi bilmiyordum... tamamen şaşkındım.

Kafamı çevirip pencereden dışarı baktım ve dediklerini düşündüm. Açık konuşuyordu ama hâlâ sakladığı bir şeyler olduğunu hissediyordum.

“Yani çocukları ve kadınları seks ticaretinden kurtarmaya yardım ediyorsunuz,” dedim. Yalanmış gibi gelme de çok basit görünüyordu.

“Evet,” dedi. “Örgütü desteklemek adına fon sağlamak için kendi işimi yapıyorum. Neyse ki bu benim, çalışanlarım ve her kurtulan kişinin rahat yaşamasını sağlayan bir şey. Ama yaptığımız tek şey bu değil. Hükümet halktan, çocuklarını kaçırmak dışında da fazlasıyla yararlanıyor. Çocukların ve kadınların köleleştirilmesi öncelikli odak noktam.”

“Tamam,” dedim yavaşça, midemdeki çırpınmayı umursamamaya çalışarak. “Mark tam olarak neyin içinde?”

İç çekerek parmaklarını direksiyonun etrafına daha sıkı sardı. “Bir çocukla sadist bir ayin yaptı. Bir çeşit kurban. Biri videoya çekip kaydı sızdırdı, yeni bir tanesi ise az önce sızdırıldı.”

Olduğum yere sindim, göğsümdeki acıyla gözlerimi kapattım. Bir insan nasıl bu kadar aşağılık bir şey yapabiliirdi?

“Daya, Mark’ın neler yaptığını biliyor mu?”

“Hayır. Ritüeller ve Mark’ın dahil oluşu gizli tutuldu. Onları indirene kadar bunu ifşa etmeye hazır değilim. Çoğunlukla kendi başıma hallettiğim bir şey.”

Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım, Daya’ya söyleme.

“Demek bu yüzden farklı bir takma ad kullanıyorsun. Neden bana farklı bir isim söylemedin?”

“Çünkü ortalama bir vatandaşsın ve gerçekte kim olduğunu bulmak son derece kolay olurdu, gülünç denecek kadar. Öte yandan, beni bulmak o kadar da kolay değildir,” diye yanıtladı dönüp bana tekrar sırtarak.

Ah. *Kibir.*

Ciddileşti. “İşte bu yüzden karışmanı istemedim. Ama korkarım Mark seni çoktan fark etti, o yüzden bana yakın olmanı tercih ederim. En azından bu şekilde, güvende olduğunu biliyorum.”

Yüzümü ona dönüp yakından baktım. Koltuğunda uzun bacaklarını açarak yayılmıştı, bir eli direksiyonun üzerinde, diğeri aramızdaki kol dayama yerinde duruyordu.

Kendimi odaklanmaya ve tek bir bakışıyla göğsümün sıkıştığını görmezden gelmeye zorladım.

Güneşin güzel olması, ona bakmanın tehlikeli olmadığı anlamına gelmez Addie.

“Beni Mark’tan koruyacağına inanıyorum ama beni senden kim koruyacak?”

Bakışları tüm vücudumu süzdü ve gözleri sahiplenici bir ifadeyle parladı. “Kim denerse sonunda ölür.”

Gözlerimi kıstım. “Birini bizzat takip ederken nasıl kadınları kurtarmak için çalışabilirsin?” Bir kaşımı kaldırarak ifademle ona meydan okudum.

Eğlenmiş görünmeye cüret etti. Birini takip etmenin nasıl bu kadar komik olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Senden önce hiç kimseyi takip etmedim,” dedi kısaca. “En azından işim dışında ve kesinlikle romantik amaçlar için değil.”

Ona kuşku dolu bir ifadeyle baktım.

“O zaman kendimi özel hissetmem mi gerekiyor?”

Yüzüne ağır ağır, kötü bir sırıtış yayıldı, giderek yanan bakışlarımdan rahatsız olmuyordu. “Öyle olsa gerek.”

Onu tokatlamak istiyordum ama bu muhtemelen pisliğin hoşuna giderdi ve sonra arkasını dönüp bana tokat atardı. Benim aptal karakterim de bundan hoşlanmaya meyilliydi.

Kafam fazlasıyla karıştı. Bu adamla uğraşmak stresli olmamın da ötesindeydi. Bu sadece cildime zarar verecek bir şey değildi.

Dudagımı buküp başımı candan dışarı çevirdim ve araba yolculuğunun geri kalanını gergin bir sessizlik içinde geçirdim. Ortam daha da ağırlaşmıştı. Onun kanunsuz işler yaptığını, çocukları ve kadınları kötü insanlardan kurtardığını bildiğim için mi, yoksa sadece bana özel bir psikopat olduğunu itiraf ettiği için mi bilmiyordum ama ona bakışım değişmişti.

Beş dakika önce beni bir kemerle boğarken penisini boğazıma soktuğu düşünülürse, bu asla olmamalıydı.

Ama siktir! Oluyordu işte!

28 Eylül 1945

Ronaldo pek iyi karşılamadı. Hatta tamamen patladı ve John'u öldürmekle tehdit etti. Böyle bir tehditle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ronaldo daha önce adam öldürdüğünden bahsetmişti. Ama hâlâ değer verdiğim biri söz konusu olduğunda bunu nasıl kaldırabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim ki, ben de çok iyi karşılamadım ve ona bağırdım. Ben şiddet tehditlerinden gerçekten bıkmışken o beni kocamın tarafını tutmakla suçladı. Ona bunu söylediğimde beni hemen eve bıraktı. İtiraf etmeliyim ki, o anki bakışı beni ölümüne korkuttu. Araba yolculuğu berbat geçti. Beni yalnızca bir saat önce bıraktı ve ben o zamandan beri gözyaşlarımı durduramadım. Bir kaçış olması gereken şey daha büyük bir kâbusa dönüştü.

BÖLÜM 24

MANİPÜLATÖR

“Beni yılanların deliğine sokmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordum Zade valeli otoparka doğru girerken.

Kendi evlerinin otoparkında valeler çalışıyordu. Bu bok yasadışı olmalıydı.

“Burada benim adım Zack Forthright. Ben kendi çabalarıyla milyonlar olan biriyim ve bir web tasarımı şirketim var. Parsons Malikânesi’nde birlikte yaşıyoruz ve mutlu bir çiftiz ama senden gizli erkek kulüplerine gidiyorum.”

Gözlerim onun gözlerine takıldı. *Erkek kulüplerine* mi gidiyordu? Erkeklerin iyi hissetmesi için kadınların gümüş tepside sunulduğu o kulüplerden biri mi? Zengin insanların kulüpleri, hani şu yozlaşmış sadistlerin işgal ettiği yerler... O zavallı kadınların başına oralarda neler geliyordu kimbilir?

Ne düşündüğümü sezip sırtıttı. “Sen yargılamadan önce söyleyeyim, orada olan bitenden asla keyif almadım ve almayacağım, sonunda bütün o kızları oradan çıkaracağım. Ama *onlar* bunu bilmiyorlar. Kiskanma küçük fare. Senden başka hiç kimse penisimi sertleştiremez.”

Mantıksız varsayımları ve kahramanlık birbiriyle savaşıyordu. Bir yanım erimek istiyor, diğer yanım ise böyle bir şeyle suçlanma düşüncesiyle kasılıyordu.

Gözlerimi havaya diktim. “Kıskanmıyorum,” dedim onu eleştirmeye hazır bir hâlde. “Bana senin ereksiyon bozukluğun var gibi geliyor.”

Gözlerinde parıldayan bilmiş bir bakışla bir gülümsemesini gizledi. Ağır ağır konuşmaya başlarken sesi derinleşti, “Devam et, penisim tekrar boğazını doldururken bu sözler yüzünden boğulacaksın. Oradan geçen herkes senin pis küçük ağzını doldurduğumu görecek ve işim bittiğinde o evde bunun farkında olmayacak tek bir kişi kalmayacak.”

Dudaklarımı büzüp kafamı başka yöne çevirdim. Yanaklarımdan yukarı tırmanan kızarıklığı ve sinirlerimi sırtımdan aşağı doğru kovalayan keskin heyecanı gizlemeye çalıştım. Kemer tokasından kalan o metalik ısırganın hayali acısını hâlâ boynumda hissediyordum ve üstelersem Zade’in dediğini yapacağından kesinlikle emindim.

Aşağılık herif.

Bana sanki şimdiye kadar duyduğum en cazip tehdidi savurmuş gibi konuşmasına devam etti. “Özel hayatından bahsetme. Za-

ten senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Gigi hakkında bilgi almak için buradasın ve bu yeterince teşvik edici.”

“Teşvik edici mi?” diyerek sözünü kestim ve başımı ona doğru çevirdim.

“Engerek çukuruna giriyorsun çünkü Mark senin için önemli olan bir şey buldu ve onu başının üstünde tutuyor,” dedi Zade. Ağzımı kapattım, pişman ve biraz endişeliydim.

“Eğer senin ilgini çekecek başka bir şey öğrenirse, bu fırsatı kendi yararı için kullanacaktır.”

Şaşkınlık içinde ona baktım. “Ama merak etme,” dedi beni eve götürmesini isteyemeden araya girerek. “Sana zarar verecek bir şey yapmayı düşünmeden onun derisini yüzerim.”

Bunun üzerine kapıyı açıp indi ve anahtarlarını bekleyen valeye attı, kapıyı sertçe kapatarak dilimin ucundaki sorular olduğu yerde kaldı.

Öncelikle, *şimdi eve gidebilir miyim?*

Kendime Gigi’nin cinayetini çözmenin tehlikeli insanlarla uğraşmaya değip değmeyeceğini sordum fakat artık çok geçti. Buradaydım ve Zade beni eve götürmeden önce en azından birkaç soruma daha cevap almaya kararlıydım.

Bu gece sadece güvenliğimi değil, hayatımı da Zade’nin ellerine bıraktığımı hissediyordum.

Kötü bir adamın evine girdiğimi Zade’in bana tekrar tekrar söylemesine ihtiyacım yoktu.

Zade kapımı açtı ve ben arabadan inerken bir elini bana uzattı. Elini tutar tutmaz birbirimize dokunduğumuz yerden bir elektrik akımı geçti, gerçekten yapmak istediğim tek şey ellerini vücudumun üzerinde dolaştırması için onu kendime çekmekti.

Buz gibi havayı içime çektim, soğuk içime merhem oluyor ve dikkatimi yanımda duran bu otoriter adam dışında etraftaki herhangi bir şeye de verebilmemi sağlıyordu.

Mark’ın evi gösterişliydi. Beş büyük sütunu ve bir milyon penceresi olan devasa, beyaz bir canavardı. Bence çirkin, sıradan ve düpedüz sıkıcıydı.

İçerisi daha da kötüydü. Duvarlarında, Mark’ın ailesi olduğunu düşündüğüm resim çerçevelerinin sıralandığı büyük ve geniş bir koridora girdim. Topuklarım fildişi karoya çarpıyordu ve üzerinden geçen onca ayakkabıdan sonra kahverengiye döneceğini düşünmeden edemiyordum.

Koridorda bir uşağın bizi yönlendirmesiyle bembeyaz bir mutfağı gezip balo salonuna girdik.

Siktir! Gerçek bir balo salonuydu!

1800’lerde geçen, gelecekteki eşinizi bulmanızın o baloya gitmenize bağlı olduğunu anlatan o filmlerdeki gibi...

Altın tavandan, arası karmaşık motiflerle oyulmuş ahşap kemerleri olan üç devasa avize sarkıyordu. Fildişi zemin pırıl pırıl parlıyordu, avizelerden yansıyan küçük ışıltılar neredeyse beni kör edecekti. Bu âdeta güneşe bakmak gibiydi.

"İfadeni düzelt," diye mırıldandı Zade yanımda. O konuşana kadar yüzümdeki ifadenin tiksintimi yansıttığını fark etmemiştim.

Burası çirkin olduğu için değil... iddialı ve gösterişli olduğu için. Bu yerin, *bana bak, milyarlarca dolarım var ve bu servetimi dünyadaki ailelerle paylaşmaya niyetim yok* dediğini görmek için evin geri kalanını dolaşmama gerek yoktu.

Ama ben ne anlardım ki? Tüm dünya nüfusunu beslemeleri için parası olan insanlara, bunu yapmaları için *izin verilip verilmediğini* hep merak etmiştim. Bütün devletler ahlaksızdı. Belki de dünyayı kurtarmaya çalışırsanız ve zenginlerin cebinden para çalarsanız, bir sabah ölü olarak uyanırdınız.

Balo salonunu işgal eden yüzlerce kişiye bakarken yüzüme ifade-siz bir maske taktım. Herkes çok şık giyinmişti, genç yetişkinlerden ölüm döşegindeymiş gibi görünen insanlara kadar pek çok konuk vardı.

Zade kolunu bana doğru uzattı ve beynimdeki bütün sinyaller bu isteği geri çevirmemi söyledi. Ama konuşan gururdu ve gururun beni yenmesine izin verecek değildim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Zade'e yakinken güvendeydim.

Sertçe koluna tutunup yanına doğru eğildim. Ellerim ıslak kilin üstünde kayıyor gibiydi. Vücudumuzda ne kadar boşluk olursa olsun birlikte mükemmel bir biçim kazanıyorduk.

Ah.

Sonraki bir saat boyunca balo salonunda insanlarla kaynaşarak, birçoğunu haberlerde gördüğüm tanıdık yüzlerin arasına dahil olduk, Amerikalıları başparmaklarının altında daha da ezmekten başka bir işe yaramayan senetler ve yasalar üzerine tartıştık.

Zade çekiciydi, tavrı sakın, hafif çekingendi ama yine de insanları, ağzından çıkan her kelimeye ilgi duymalarını sağlayacak kadar kendine çekmeyi başarıyordu.

Gözleri genellikle onun yaralarına takılıyordu. Dillerinin ucunda açığa vurmadıkları sorularla öylece bakıyorlardı. Bunun kaba bir soru olduğu düşünülebilirdi ama bu yaralar, aslında bir kadının özel tasarım çantasını yanında taşıyışı gibi Zade'in de tehditlerini üzerinde taşıdığını gösteriyordu.

Buna rağmen odanın içinde dolaşp bu insanların güvenini ve ilgisini dakikalar içinde kazanması, görülmeye değerdi.

Zade'in işlerine kimlerin dahil olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu insanların her birine, tam olarak kim olduklarını ve tüm yaşam hikâyelerini biliyormuş gibi bakıyordu. Belki de bu

yüzden onları bu kadar derinden içine çekiyor, üzerlerinde onu yıllardır tanıyorlarmış gibi bir etki bırakıyordu.

Bense doğal değildim. Sosyal kaygı sinirlerimi havaya kaldırıp kalp atışımı normal hızın oldukça üzerinde tutuyordu. Yabancılarla gülümsüyor ve söyledikleri her şeye gülüyordum, en iyi yaptığım şeyi yapıp kelimelerimle insanların duygularını manipüle ediyordum. Hepsinin hevesli okuyucular olduğunu ve söylediğim kelimelerin o doyumsuz gözler tarafından okunmak üzere boş kağıtlara yazıldığını varsayıyordum.

Her nasılsa bu, mesleğimle ilgili sorularını yanıtlarken tüm gözlerin üzerime dönmesinin yarattığı rahatsızlığı hafifletmede işe yaramıştı. Zade'in tavsiyesine kulak verip sözlerimi belirsiz ve yüzeysel tutuyordum ama hayatımı olduğundan daha ilginç gösterecek güzel sözler de buluyordum. Zade bile başka tarafa bakmakta zorlanıyor gibi görünüyordu ve bunu bilmek bana biraz güven veriyordu.

Ama içeriden, midem âdeta bir kara deliğe dönüşüyor, içimi bir kâğıt parçası gibi buruşturuyordu.

Bir saat boyunca Zade birkaç kez kolunu belime sıkıca sardı, bu bana güven veriyordu. O küçük dokunuşlar başımı doğrultup bana yalnız olmadığımı hatırlatan bir dayanak işlevi görüyordu.

Zade başka bir senatörle olan bazı ilişkileri hakkında konuşurken, Mark onun etrafına toplanan iki çiftin yanında birdenbire ortaya çıktı. Sanırım hikâye komikti çünkü çiftler kahkahalar atarak gülüyorlardı ama ben ağzından çıkan bir kelimeyi bile zar zor algılayabiliyordum.

"Zack! Adeline! Gelebilmenize çok sevindim," diye haykırdı Mark, Zade'in hikâyesini bölerek. Zade bundan en ufak bir rahatsızlık duymamış gibiydi. Zaten içimde, hikâyenin tamamen uydurma olduğuna dair bir his vardı.

Demek saçmalamakta iyi olan tek kişi ben değildim.

"Mark," diye mırıldandım sevinçle, bu adamı görmüş olmak bana büyük bir mutluluk veriyormuş gibi. O yüzden, Zade ile toplaştığı hâlde beni içtenlikle kucakladı.

Ya da içtenmiş gibi kucakladı. Soğukkanlı bir sürüngene sarılmak gibiydi.

Herhâlde Mark'ın yanındaki de eşiydi. Kırmızı rujuyla uyumlu, olgun kiraz rengindeki güzel kızıl saçları ve narin vücuduna asılı gibi görünen siyah bir elbisesi olan yaşlı bir kadındı.

Mark onu Zade ve benimle tanıştırtırken kadının dudaklarına güzel bir gülümseme yayıldı. Beni asıl rahatsız eden, bize adını söyle-

memesi, sadece *karım* demesiydi. Sanki bu sefil adamla olan evliliği dışında kendi kimliğine sahip, kendi kişiliği olan biri değil de sadece bir malmış gibi.

“Tanıştığımıza memnun oldum Adeline. Ben Claire,” dedi elimi hafifçe sıkarak. Kendisini Zade’e de takdim etti ve şeytan bir adım daha ileri gidip onun elini öperek bakışlarını büsbütün kendi üzerine çekti.

Bakışları şehvetli değildi. Bunun rahatlatıcı bir etkisi var gibiydi, Zade o kadına ihtiyacı olduğunu kendisinin bile bilmediği bir söz veriyordu âdeta.

Claire’in gülümsemesi yüzünde titreşti ve elini nazikçe Zade’in elinden çekti. Gölge ve ben dışında hiç kimse onun titrememek için elini sıkıca yumruk yaptığını fark etmiş gibi görünmüyordu.

O gergindi. Korkmuştu. O an Zade’in karşısında duyduğu her ne ise onu sarsmıştı.

Bu kadının istismar edildiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Belli etmeden vücuduna baştan aşağı baktım ama yüksek boyunlu, uzun kollu ve tam boy elbise vücudunu gizliyordu. Güzel bir elbiseydi ama açıkça, ipeksi kumaşın altında cildini lekelediğinden emin olduğum morlukları gizlemek için tasarlanmıştı.

Diğer çiftler, Mark’ın Zade’le özel konuşmak istediğini hissederek ağır ağır uzaklaştılar.

“Karşılamam gereken birkaç konuğum daha var ama bir saat sonra çalışma odamda buluşup bir şeyler içmek için bana katılmanızda ısrar ediyorum. Uşağım Marion, zamanı geldiğinde size odama kadar eşlik etmekten zevk duyacaktır.”

Zade rahatlamış görünerek gülümsedi. Belki de kemiklerinin arasında yaşayan canavarı tanıdığım içindi ama sahte rahatlığının altındaki niyeti hissedebiliyordum.

“Elbette, memnuniyetle,” diye yanıtladı yumuşak bir sesle.

“Harika!” dedi Mark gülümseyerek. “Adeline, seninle de büyük büyükannen hakkında konuşmayı dört gözle bekliyorum.”

Claire’le birlikte çekip gitmeden önce bana son bir kez gülümsedi.

Zade yanılmamıştı. Adam kesinlikle sahip olduğum tek zayıflığı, Gigi’nin cinayetini çözme isteğimi kullanıyordu. İçimden bir ses, istediğini elde edene dek başıma bela olacağını söylüyordu.

Sorun şu ki benden ne istediğini bilmiyordum. Ama o her ne ise, hayatıma son verebileceğini iliklerime kadar hissediyordum.

15 Kasım 1945

Hayat doluyum, titriyorum.

Son zamanlarda, John'un kumar alışkanlığı olduğunu fark ettim. Eve sarhoş ve sinirli bir hâlde geç geliyor. Dolandırıldığı hakkında bağırıp çağırmaya devam ediyor ama bu insanlar her kimse, galiba John'un pek de iyi poker oynayamadığını biliyorlar.

Bu arada, bugün evimize haciz geleceğini haber veren bir mektup aldım.

Normalde, eve parayı getiren o olduğu için faturalarla da John ilgilenirdi. Ama sonra, bütün birikimimizin tükendiğini öğrendim. Hepsinin.

O para Sera'nın eğitim masrafları içindi ve artık yoktu. Gözyaşlarına boğuldum.

Bütün paramızı kumarda yemiş. İçten içe bütün bunların benim suçum olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ronaldo hayatımıza dahil olmadan önce mutluyduk... Şimdi ise... Bir enkaza dönmüştük.

Paramparça bir hâlde ve yuvasız.

BÖLÜM 25 GÖLGE

Bu bunaltıcı balo salonunda bir dakika daha geçirirsem, gerginliğimi biraz olsun hafifletebilmek için insanları vurmaya başlayacaktım. Bu odada, kafasına kurşun sıkmaktan hiç çekinmeyeceğim bir sürü insan vardı.

Addie yanımda duruyordu, minik eli sanki hayatı buna bağıymış gibi kolumu tutuyordu.

Bu lanet şey bir bağımlılıktı.

“Hadi gidelim buradan,” dedim kulağına fısıldayarak. Boynuyla omzu arasından tatlı bir yasemin kokusu yayılıyordu, ısırılmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Dizlerinin üzerindeki kızarıklıklar, o zarif boynundaki kemerle beni emerken saçında takılı o kırmızı gül... *siktir*.

Ağzımdan bir hırıltı kaçırverdi ve titrediğini hissettiğimde tatminkâr bir ifadeyle sıırtmamak için muazzam bir çaba harcadım.

Tepkileri uyuşturucudan daha etkiliydi. Bu beni çılgına çeviriyordu, ellerimi boğazına sarıp ikimizin de nefesi kesilene kadar onunla sevişmeye ihtiyacım vardı.

Bu kadın beni bir hayvana dönüştürecek.

Başını bana doğru çevirdi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı, neredeyse öfkeli görünüyordu. Muhtemelen artık döneceğimizi ve büyük büyükannesi hakkında bilgi alma şansını onun elinden alacağımızı düşünmüştü.

“Sakin ol, tatlı küçük fare. Ben sadece bu *odayı* kastetmiştim.”

Rahatlayınca omuzları yavaşça düştü.

Tüm konukların balo salonunda kalması gerektiğini söylemeye gerek yoktu. Ama kuralların ve yasaların güvenli tarafında kalmak, yaptığım bir şey olsaydı şu an bulunduğum yerde olmazdım.

Beni istememesi gereken bir kızla birlikte bir senatörün evinde.

Elini tutup onu odadan çıkarırken teninin tenime değdiğini hissetmenin zevkini sürdürdüm. Bütün gözler bizden uzaklaşmış gibi görünene kadar bekleyip kapıdan süzülerek büyük bir koridora çıktık.

Şimdi evi aramak ve bir pedofilin özel mekânında neler keşfedebileceğime bakmak mükemmel olurdu. Ama bencilce, Addie'nin omuzlarında yükselen gerginliği biraz olsun hafifletmek istiyordum.

Şimdiye kadar inanılmaz gidiyordu. Gerginliğine rağmen, odadaki herkesi kendisine âşık etmeyi başarmıştı. Onun utangaç, masum tavrı ve tatlı sözleri bu insanlar üzerinde, akıllarını başlarında tutan reçeteli haplar artık her neyse onların günlük dozu kadar etki bırakmıştı.

Bundan hem etkilenmiş hem de rahatsız olmuşum. Çünkü bu kadının tüm yaptığı, bu insanların onu tekrar görmek istemesini sağlamaktı ve bu ikimizin de isteyeceği son şeydi.

Telefonumu çıkardım ve Jay'e kısa bir mesaj atıp güvenlik kameralarıyla ilgilenmesini söyledim. Balo salonunun girişinde düzinelerce görmüştüm ve eminim Mark'ın şu anda yaptığımız şeyi kimsenin yapmadığından emin olmak için etrafı devamlı izleyen bir ekibi vardı.

Hemen haberi olurdu ve daha eğlenme fırsatı bile bulamadan yakalanırdık.

Jay kameraların ayarlandığını onayladı ve biz de harekete geçtik. Koridorlardan ve odalardan oluşan bir labirentten gizlice geçerken topukları karo zemine çarpıyordu.

Arada sırada kapıları açıp içeri bakıyordum, ilgi çekici hiçbir şey bulamıyordum. Bu, balo salonundan gelen gürültünün artık duvarlardan nüfuz etmeyeceği kadar uzağa gidene kadar devam etti.

Başka bir koridorun sonunda kanatlı geniş bir kapı vardı, şampanya rengi duvarların içinde kiraz ağacı gibi duruyordu.

Kapıya yöneldim, Addie arkamdan bana zar zor yetişebiliyordu. "Zade, gizlice dolaşmamalıyız. Başımız belaya girecek," diye yalvardı, sanki birileri tam arkamızdaymış gibi arkasına bakarak. Balo salonundan ayrıldığımızdan beri bunu beşinci kez söylüyordu ama gözleri heyecanla büyümüştü.

İçinde yükselen uyarılmayla beni kandırmıyordu. Korkmuştu. Gerilmişti. Bu his, vajinasını ıslatmakta gecikmemişti.

Korkudan orgazm oluyordu. İçine saldıgım korkunun onu tahrik ettiğini anladığım an, artık onu bırakmama imkân yoktu. O benim için yaratılmıştı.

"Şşşt bebeğim," diye fısıldadım, zayıf itirazlarına karşı koyarak. Heyecan içindeki hâlini görünce bu sefer gülümsememe engel olmadım.

Yavaşça kapıları açtım ve etrafa bakmak için başımı içeri uzattım. Gözlerimin alışması biraz zaman aldı ama karanlık odaya iyice baktığımda gülümsedim.

Addie'ye dönüp nispet yaparcasına sırtmaya devam ettim. Gözleri büyüdü ve keskin, küçük dilinde bir itiraz daha belirdi.

Onu içeri çekip kapıyı arkasından hızla kapattım, itirazlarını bir kez daha susturup odaya soktum.

Bir sinema salonuydu.

On sıra rahat kırmızı sandalyelerle kaplıydı ve önde devasa bir ekran vardı, yanları duvarlara kıvrılarak bitişip izleyiciyi içine almak üzere tasarlanmıştı. Filmin içindeymiş gibi hissettiriyordu ve ben tam olarak ne tür bir film izleyeceğimi biliyordum.

Dolgulu duvarlara ve sıkıca kapatılmış kapılara dikkat ettim. Bu oda ses geçirmezdi ve bu gecenin ne kadar mükemmel bir hâl aldığını fark edince dizlerim neredeyse titredi.

“Zade, her ne planlıyorsan...” Addie, ben odanın arka tarafındaki projektöre doğru ilerleyince sustu.

İzlenecek binlerce film seçeneğiyle birlikte projektörü kumanda etmek için bir ekran vardı. Filmlerden bazıları henüz vizyona girmemişti.

Birkaç ay sonra çıkacak olan yeni bir korku filmi seçtim. Addie daha önce izlemediğinden bu onun için yepyeni bir heyecan olacaktı.

Umarım iyi bir filmidir ve üzerimizde istediğim etkiyi bırakır.

“Zade, burada olmamalıyız,” dedi Addie, kapıya doğru geri çekilirken.

Kıkırdadım. “Her zaman kurallara uyuyorsun,” dedim ekrandaki düğmelerle uğraşırken. “Söyle bana küçük fare, babanla yakın mısın?”

Burnunu çekti. “Bunu neden sordun ki?”

“Baban avukat, değil mi? Bir kural takipçisi. Kurallara uyma isteğini ondan aldığını düşünüyorum, haksız mıyım?”

Dudaklarını büzdü. “Hayır. Bunu ondan öğrenmedim.”

Omzumun üzerinden bakmak için durup muzip bir ifadeyle ona gülümsedim.

“O zaman babanla ilgili sorunların mı var?”

“Baba sorunlarım yok,” dedi ters ters. “Yani, gerçekten bilmiyorum. Babam her zaman biraz... oradaydı. Annem o kadar baskındı ki o genellikle arka planda kaybolurdu.” Biraz rahatsız görünüyordu, tekrar burnunu çekti.

“Eh, daha önce yoksa da şimdi var,” diyip geri çekildim, yanaklarındaki güzel kızarıklığı izlerken gülümsemeye devam ettim.

Gözleri büyüdü ve ağzı hayretle açıldı. Sırf daha iyi bir amaçla kullanmak için penisimi tekrar içine sokmak istiyordum. Bu alandaki becerileri çok yüksekti.

Bu becerileri *nasıl* edindiğini düşününce kısa bir an için kana susamış bir hâle geliyordum.

“Ben senin *habanım* mı *diyorsun yani?*” dedi şaşkınlıkla fısıldayarak ve dikkatimi tekrar kendine çekti.

“Bu doğru bebeğim, sen benim tatlı küçük kızsın,” diye mırıldandım, dilimi alt dudağımda kaydırıp ona... siktir! Bu kadına yapmak istediğim şeyler... Ona ne kadar deli olabileceğimi gösterecek şeyler...

“Değilim,” diye fısıldadı zayıf bir tavırla.

Şimdilik filmi bırakıp ona doğru yürüdüm, tökezleyerek benden uzaklaştığında duvara çarpmasını zevkle seyrettim. Gücü yetse, bakışlarındaki sıcaklıkla beni kıtır kıtır keserdi. İyi ki elindeki gücün henüz farkında değildi.

Vücudumu onun vücuduna bastırana kadar üstüne yürümeye devam ettim, göğüs uçları ince elbisesini delip geçerken bu hissin zevkini yaşadım.

Daha önce benim önümde dizlerinin üzerindeyken onu izlemek, hayatı buna bağıymış gibi penisimi emmesi ama buna duyduğu delicesine kızgınlık şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzaraydı.

O anda gücünü geri istiyordu ve ona asla kaybetmediğini göstermekten çok mutlu olmuştum. Bu güzel kadın benim hayatımı avucunun içinde tutuyordu, sadece bunu göremiyordu.

Gerçekten tehlikede olan tek kişi bendim.

“Değil misin?” diye fısıldadım. Çenesini yukarı kaldırarak dudaklarımı dudaklarına hafifçe sürttüm. Hızlı nefes alış, penisimin pantolonumu zorlamasına sebep oluyordu.

“Eğer benim küçük kızım olsaydın, ruhlarımız bu dünyaya bağlı olduğu sürece vücudunun her santimine tapardım. Dilimi üzerinde gezdirmedığım hiçbir yerin kalmazdı.” Alt dudağını ısırınca boğazından bir inilti yükseldi. “Tadına bakmadığım hiçbir yer...” diye mırıldandım, dilimi dudaklarının kenarlarında kaydırarak.

Elimi onun zarif boğazını tutmak için yukarı kaydardım, içimden yükselen hırıltılara engel olamıyordum. Ellerimle boynunun neredeyse tamamını kavrayabiliyordum.

Kolayca koparabilirdim. Çürütebilirdim. Dilimle, dişlerimle üzerinde izimi bırakabilirdim.

“Eğer benim küçük kızım olsaydın,” diyip nefes aldım, arzu tehlikeli bir hisle yükselirken. “Tatlı küçük vajinan benimle o kadar dolu olurdu ki boşluk hissinin ne demek olduğunu unutturdun. İçinin

o kadar derininde olurdum ki çıkarmak için penisimi kesmen gerekirdi.”

Sonra ona dişlerimi gösterdim, yüzü pembeleşene kadar boğazını sıktım, bu kadar hoş bir şey yapmaya çalıştığı düşüncesini savuşturdum. “Bu olmadan önce kan kaybından ölürdün.”

“Yapardım,” dedi mırıldanarak. Elimini konuşmaya devam etmesi için gevşettim. “Bir bıçak alır ve derinin her santimini vücudumdan keserdim. Böylece dokunuşundan geriye hiçbir şey kalmazdı.”

Kaşlarımı çattım ve zevk içinde homurdandım, hem azgınlığı hem de küstahlığı karşısında öfkelen dim.

“Bunu göreceğiz...” Dudaklarımı kulağının kenarına değdirerek eğildim ve son söz olarak fısıldadım, “Küçük kız...”

Addie’nin elini, filmi başlatmak için tutup ekrana doğru sürükledim ve ardından ön sıranın ortasında bir koltuğa oturup onu kucağıma çektim.

Benden *iki* koltuk uzağa oturmaya çalıştı ve bu beni kahkahalarla güldürdü. Küçücük bedeninin benim üzerimde büzüşmesi için geçen beş saniye içinde ağzından küfürler döküldü.

Çevredeki sesler, filmin başlamasıyla birlikte patlayarak Addie’nin bana doğru sarsılmasına neden oldu. Kolumu sıkıca beline sardım ve bana karışana kadar onu geriye doğru kaydurdum. Onun canlı kalçası gergin penisimin üstüne güzelce oturdu ve ne kadar sert olduğumu hissettiği anda gerildi.

“Zade,” diye uyardı nefes nefese ama bunun ikimiz üzerinde de bir etkisi olmamıştı.

Film başladıktan sonra onu yavaş yavaş gevşemesi için rahat bırakarak sessiz kaldım. Kasları gevşemesine rağmen hâlâ gergindi. Yakalanma korkusu, az önceki konuşmamız ve filmin de etkisiyle şu anda endorfin düzeyinin yüksek olduğuna emindim.

Açılış sahnesi zaten ürkütücüydü, atmosferi hemen belli ediyordu. Addie kucağımda kıvranıp bacaklarını sımsıkı kenetledi.

Yirmi dakika geçmesini bekledim, film yavaş yavaş daha da korkutucu hâle gelmişti. Dikkat etmiyordum, bütün dikkatim Addie’nin üstündeydi.

Kocaman gözleri ekrana takılı kalmıştı, nefesi hızlanıyor ve kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. İlk korkutucu sahnede, neredeyse yerinden fırlayarak çığlık attı.

Titreyen ışığın altında, teninin arzuyla kızarmasını ve alnında küçük bir ter damlasının oluşmasını izledim.

“İzliyor musun sen?” diye sordu, sesi fısıltıdan yalnızca biraz daha yüksekti.

“Evet,” diye mırıldandım, sesim arzuyla gitgide daha derin ve boğuk çıkıyordu.

Nefesi kesildi ve gözleri yavaşça gözlerime doğru kaydı. Bana dizginlenemez bir sıcaklıkla bakarken o gül goncası dudakları aralandı.

Dilimi dudağımda gezdirirken, elbisesinin yumuşak kumaşını tutup kalçasının etrafında toplayarak yukarı kaldırmadan önce bakışlarının sahneye takılmasını bekledim.

“Kes şunu,” dedi somurarak ama dinlemedim. Bana saldırdı ama o küçücük eller benimkiyle boy ölçüşemezdi.

İki elimi de yavaşça kalçasının kıvrımına kaydırıp ayırdım.

Elleri kollarımı kavradı ve beni durdurmak ister gibi sıkıca tuttu. Ama kalçasını ne kadar ayırsam da bana karşı savaştı. İki bacağını yanımdaki sandalyelerden birine dayadım.

“Ne yapıyorsun?” dedi nefes nefese, heyecanla titreyen ellerime bakarak. Çenesinden tutup yüzünü ekrana döndürmek için bir elimi kaldırdım.

“Filmi izle,” dedim fısıldayarak.

Filmde bir yaratık ortaya çıktı ve Addie’nin dikkatini onu tekrar korkutacak kadar tekrar filme çekti. Ekrandan uzaklaşıp ona dokunuşumun derinliklerine çekilirken ürkmüş bir çığlık attı.

İnledim, kalçasını penisime sürme hissi beni zevkten ve arzudan neredeyse kör ediyordu.

Parmak uçlarım yumuşak kalçasında kayıyor ve onun huzursuz bir arzuyla kıpırdanmasına neden oluyordu. Filmdeki ürkütücü müziğin şiddeti gittikçe arttı ve en kötü kâbuslardan çıkıp gelen bir şeyin kovalamaca sahnesinde onun kalp atışlarını tehlikeli bir hıza yükseltti.

“Zade,” diye yalvardı nefes nefese, adını koyamadığı bir şey için çaresizce.

Aşağıya baktım, onu çıplak görünce inlememek için kendimi tuttum.

“Bu senin için iyi bitmeyebilir,” dedim afallayarak.

Kasıldı. “Neden?”

“İşimiz bittiğinde akıntın bacaklarından aşağı sızacak,” diye mırıldandım. “Ne büyük skandal.”

“Böyle bir elbiseden iç çamaşırımın izi görüneceğine kalçamın ıslanmasını tercih ederim.”

Parmaklarımda biriken kremanın zevkine vararak vücuduna hafifçe dokundum. Henüz tam bir zevk almaması için ona çok hafif dokunuyordum.

“Zade,” dedi daha yüksek, talepkâr bir sesle. Gülümseyerek teslim olmayı reddettim.

“Filmi izliyor musun Adeline?” diye sordum sertçe. “Bana bir daha söyletme.”

Gözleri hızla ekrana döndü, yaratık bir insanı vahşice katlettiğinde boyalı dudaklarından bir nefes daha çekildi.

Vajinası zonkluyor, ıslaklığı parmaklarımın üzerine doğru yayılıyordu. İnledim, parmaklarımı vajinasının derinlerine sokup her tarafa boşaldığını hissetme dürtüsüne karşı savaşıyordum.

Dilim dışarı fırladı, boynunu yaladım ve yasemin kokusunu içime çektim. Cildini kaplayan ince, tuzlu ter tabakasını tattım.

Tadı olağanüstü bir lezzetteydi. Elimi sırılıklam eden uyarılmayı yalama arzusuyla ağzım sulandı. Elimi sızlayan küçük vajinasına yapıştırarak kendimi zevkten mahrum bıraktım.

Sessiz yalvarışına boyun eğip, orta parmağımın ucunu klitorisinde döndürerek başını mutlulukla geriye atmasını sağlayacak kadar üzerine bastırdım.

Bu sefer adımı fısıldadığında zevkle doluydu.

Filmden gelen bir çığlık onu ürküttü ve başı bir kez daha doğruldu.

“Bbb... birisi içeri girebilir,” dedi mırıldanarak. Hareketlerim sabit ve kararlıydı. Hassas klitorisini parmaklarımın arasına aldığımında gözlerimiz kesişti, aralık dudaklarından seksi bir inilti çıktı.

“Bu vajinanı ıslatıyor mu?” diye sordum, klitorisini parmağımla ovmaya devam ederek. “Birinin her an gelip benim için bacaklarını açtığını görme ihtimali seni tahrik ediyor mu?”

Başını sallayarak bunu reddetti, beni ne kadar istediğini inkâr ettiği gibi gerçeği de inkâr ediyordu.

“Parmaklarım vajinanın derinlerindeyken yakalanma korkusu...” Sözlerimi anlamasını sağlamak için yarıda kestim. Orta parmağımı içine soktuğumda keskin bir çığlık attı, “Bu hemen orgazm olmak istemene sebep oluyor, değil mi?”

Vajinasına hızla, sertçe girip çıkarken bir parmağımı daha içine soktum. Orgazma yaklaştıkça nefesi hızlandı ve iniltileri arttı.

Gözlerim parmaklarımın onda ve yüzünde bıraktığı etki arasında gidip geliyordu. Bakışları bir süredir elimin üzerindeydi, bir kez daha emirlerime karşı çıkmıştı.

Aniden parmaklarımı geri çekip diğer elimle yüzünü tuttum ve çenesini kabaca kavradım. Hem kaybettiği için hem de yüzüne yayılan acıdan miyavlar gibi inledi.

Dudaklarından dökülen ürkek ve acı haykırışın zevkine varıp vajinasına hızlı ve keskin bir tokat attım.

“Sana. Ne. Demiştin?” Göğsü inip kalkıyor, çaresizce parmaklarımın onu bir kez daha doldurduğunu hissetmek için kalçasını havaya kaldırıyordu.

“Filmi izle,” diye yanıtladı, dudağını dişlerinin arasına alarak. Cam gibi gözleri tekrar ekrana odaklanmıştı.

“Dinliyor muydun?” diye homurdandım, arzuyla kıvranan vajinasına dokunmayı reddederek.

“Ben... hayır. Özür dilerim,” dedi usulca. Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştu. Özür dilemek pek hoşuna gitmemişti, keskin düşünceleri yatıştırmak için parmaklarımı tekrar içine soktum.

Ağzından uzun bir inilti yükseldi ama gözlerini ekrandan ayırmadı.

“Aferin kızıma,” diyerek onu övdüm. Karşılığında parmaklarımı sardığını hissederek. “Seni bir kez daha bana itaatsizlik ederken yakalarsam boşalamazsın. Anlaşıldı mı?”

Başını salladı, hareketi tutarsız ve yanaklarını sıkan parmaklarının gücüne karşı gergindi.

Yüzünü bırakırken elbisesinin önüne uzanıp onu sertçe aşağı çektim. Kumaş göğüslerinin altından sıkıca sarıyor ve onları şişkin gösteriyordu. İnleyerek, göğsünün tamamını avucumun içine aldım ve sertleşmiş göğüs ucunu parmaklarımın arasında sertçe sıktım.

Elimi kalçasının arasına sokup hareketlerimi yavaş ve uyuşuk tutarak kaldığım yerden devam ettim. Zevkini ortaya çıkarmak ve ağzından daha lezzetli iniltiler çıkarmak için. Gözleri yarı kapalıydı ama ekrana bakmaya devam ediyordu.

Parmaklarım içine girip çıkarken yüksek sesler filminden gelen sesle savaşıyordu. Çok ıslaktı. Pantolonumda ve altımdaki koltukta gitgide bir havuz oluşuyordu.

Boynunu ısırp yalamakla kulağına övgü sözcükleri fısıldamak arasında gidip geliyordum. Bu sefer, orgazmının daha yavaş, daha acı verici bir tempoda olmasını istiyordum. Ulaşılmayacak kadar uzaklarda hissedilirken yavaş yavaş sürünecekti.

“Bu tatlı küçük vajina parmaklarıma çok muhtaç, değil mi? Beni ne kadar sıkı tuttuğunu hissediyor musun? Seni tatmin edebilmek için, parmaklarımı geri çekmek için savaşmak zorundayım.”

Ekrandan uğursuz bir titreşim yayıldı ve Addie'nin nabızı daha da düzensizleşiyor gibiydi.

“Zade, lütfen,” diye yalvardı tırnaklarını kollarıma geçirerek. Gömleğimin kolları acıyı hafifletiyordu ama kırmızıya boyanmış tırnaklarını kırmaya başlayacağından korkana kadar baskı arttı.

Boşta olan elimle boğazını kavradım ve yüzü pembeleşip nefesi daralincaya kadar sıkıca sardım. Hareketlerimi hızlandırıp baş parmağımla klitorisini sertçe ovarken dudaklarından kesik ve sert inlemeler dökülüyordu.

“Ahh, Tanrım...” derken hızla nefes aldı.

“Bu doğru, *ben* senin Tanrınım.”

“Zade!” Vajinası parmaklarıma sıkıca sarılmadan önce bir an çığlık attı, artık onları zar zor hareket ettirebiliyordum.

Sırtı yükseldi ve başı geriye düştü. Benim taleplerimi ve filmi düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Ben parmaklarımı sokup çıkarmaya devam ederken boğazından bir hıçkırık kaçtı, tüm vücudu sarsılana ve umutsuzca elimi çekmeye çalışana kadar orgazmını sürdürdüm.

“Aman Tanrım, aman Tanrım, Zade, *dur*,” diye mırıldandı. Vajinası o kadar ıslaktı ki, içinden taşan sıvının ellerimin üzerinden akıp süzüldüğünü hissediyordum.

Sonunda, o beni canlı bir ifadeyle izlerken parmaklarımı yalayarak temizledim. Tatmin olmuştu ama mahcubiyet, utanç ve öfke yavaş yavaş geri geliyordu.

Şimdi yüksekte düşerken gerçeklik devreye giriyordu.

Kucağımdan fırlayıp elbisesini eski hâline getirirken güldüm, biraz buruşmuştu ama hâlâ aynı güzellikteydi.

Bacaklarımın arasında hafif bir ıslaklık vardı ama neyse ki siyah pantolonum bunu gizliyordu ve çoğu koltuğa akmıştı. Bunu temizlemesi gereken kişiye yüz dolar bırakma ihtiyacı hissediyordum.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” diye mırıldandı kendi kendine. Ellerini saçlarının üzerinde gezdirip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için etrafı kontrol etti.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim, devam eden mırıldanmaları susturarak. Kurnazca omzunun üzerinden bana baktı ama sözlerimi kabul etmedi.

“Yani, benden yalnızca günışığında korkmakla kalmayıp, beni yalnızca seni tatmin ederken seviyorsun.”

Bu onun dikkatini çekti. Etrafa göz gezdirdi, tükürür gibi konuşurken gözleri ateş saçıyordu, “Seni *sevmiyorum*.”

“Henüz,” diyerek karşı çıktıktan sonra sııttım. Gözleri kısıldı.

“Hadi küçük fare. Vajinana tapınmak için yeterince zaman harcadık, hadi gidip sorularımızın cevabını alalım.”

Yanından geçip kapıya doğru ilerledim. Bana yine *pislik* diyerek mırıldandığını duydum ve onun içine bu kadar derinden nüfuz ettiğimi görmek bana sadece neşe verdi.

BÖLÜM 26

MANİPÜLATÖR

Kıvranıyordum ve Zade'in peşinden koşarken kalçam kendi uyarılmam yüzünden kaygandı.

Filmi kapatma zahmetine girmemişti. Odadan çıkıp hızla balo salonuna geri döndük.

Gittiğimizi kimse fark etmemiş gibiydi. Ama mutlaka etmişlerdir, değil mi? Zade şimdiye kadar tüm odayla kaynaşmıştı ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu adam unutulmazdı.

En hafif ifadeyle.

Bir adam bize yaklaşmadan önce iki dakika geçmişti, siyah üniforması ve beyaz yeleği görevini belli ediyordu.

Uşak Marion, "Bay Forthright, Bayan Reilly, lütfen beni takip edin," diyerek bizi yönlendirdi.

Birdenbire, tamamen ayılmıştım ve geçmek bilmeyen o orgazm tamamen yok olmuştu.

Marion, Mark'ın ele geçirmeyi başardığı belirli resimleri ve tarihi eserleri işaret ederek bizi birkaç koridordan geçirdi.

Başımı sallayıp homurdanarak takdirimi belli ettim ama aklım Gigi'de ve bu gece alabileceğim bilgilerdeydi. Bana bir iki ekmek kırıntısı verip daha fazlası için geri gelmem Mark'ın daha fazla işine gelebilirdi ama bu boşuna olurdu.

Beni bir daha bu eve sokamayacaktı. Buraya gelmeme degecek bir şey bulup bulamayacağımdan hâlâ emin değildim.

Nasıl bittiğini görememiş olsam da en azından daha vizyona girmemiş bir film izlemiştim.

Pek bir şey hatırlamasam da... Tüm odaklanabildiğim şey o olduğunda gözlerim kördü...

Kes şunu Addie.

Bu taze anıyla mideme kramp girdi, Mark'ın çalışma odasına girip dikkatimi hızlıca içinde bulunduğum âna vermeye çalıştım.

"En sevdiğim iki insan," dedi yüksek sesle Mark bizi selamlarken. Parmaklarının arasında yanan bir puro, bir elinde de kristal bardakta sallanan kehribar rengi içkisi duruyordu.

Sarhoş görünüyordu. Yüzü elma gibi kızarmıştı ve gözleri biraz parlamaya başlamıştı.

"Lütfen oturun," dedi bizi masasının yanındaki gösterişli deri kanepeye doğru yönlendirerek.

Zade ve ben bir koltuğa oturduk ve ikisi hemen parti hakkında konuşmaya başladı. Ben de avizelerin ne kadar güzel olduğundan, evini süsleyen büyüleyici eserlerden bahsederek fikrimi söyledim.

İltifata gülümsedi ve bu gülümseme bütün suratına yayıldı.

“Elbette hepsi eşim sayesinde. Paramı harcamaktan hoşlanıyor ve onu mutlu eden şey bu evi dekore etmekse buna katlanabilirim,” diyerek şaka yaptı. Sesi neşeliydi ancak sözleri küçümseyici ve saldırgandı.

“Eminim hanımların paramızı ne kadar sevdiğini biliyorsunuzdur, ha Zack?”

İşte kadın düşmanlığı dondurmasının tepesindeki çilek. Dondurmanın tadının da morarmış deri ve kanayan bir kalp gibi olduğuna hiç şüphem yok.

Zade gülümsedi, hareketi neredeyse ilkeldi ve tehditkâr anlamlarla doluydu. “Bize her gün çok paha biçilmez bir şey verirken ödenecek küçük bir bedel. Bana sorarsanız, buna layık olmadığımı söyledim ama ben bencil bir piç kurusuyum, bunu her halükârda kabul ederdim,” dedi şifreli bir yanıt vererek. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama aslında neden bahsettiğini çok iyi anlamıştım.

Aşk.

Aşk paha biçilmezdi. Mark’ın alçakça ilişkilerinin kanıtladığı gibi ister zorla ister rıza ile olsun, vajina satın alınabilir bir şeydi ve ondan bol miktarda vardı. Zade’in beni onun için dizlerimin üzerine çökmeye zorlamasına rağmen, benden gerçekten istediği tek şey bağımlılığına karşılık vermemdi. Çünkü alamayacağı ya da zorlayamayacağı tek şey buydu.

Bedenimi ona boyun eğmeye zorlayabilirdi ama kalbimi onun için atmaya zorlayamazdı.

İşin garip yanı, sanki benden en çok istediği şey de buydu.

Mark, çoğu erkeğin yapacağı gibi konuyu o yöne çekti. Güldü ve sanki vajinamın ne kadar paha biçilmez olduğunu biliyormuş gibi bana göz kırptı. Ama Mark’ın nasıl bir adam olduğunu sorsalar, bana anında fiyat biçecek bir adam derdim.

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” diyip kıkırdadı.

Öyle mi pislik?

Omuz silktim. “Bence şanslı olan sensin Mark. Claire’in ne kadar güçlü ve yetenekli olduğu ilk bakışta anlaşılıyor. En tehlikelileri de onlardır.” Göz kırptım ama duymazdan geldiğini biliyordum. Mark’ın ataerkil yanı öyle baskındı ki bir gece uyurken Claire’in onun boynuna bıçak sokabileceği fikri aklının ucuna bile gelmezdi.

Mark dudak bükerek yaptığım imayı anlayıp ağzını kapattı. En azından, çöken ruh hâlini hissedecek kadar derin biri değildi.

Zade rahatlamış ve toparlanmış görünüyordu ama ruhundaki o canavarın bir ileri bir geri gidip geldiğini ve serbest bırakılmayı

beklediğini biliyordum. Yumruğunu hafifçe esnetmesinden, gülümseyişindeki tehditkâr ve vahşi ifadeden bunu anlayabiliyordum. Dışarıdan durgun görünmesine rağmen ondan yayılan enerjiyi *hissedebiliyordum*.

Zade'in çoğu erkeğin yapabileceği dandik bir yorum yüzünden bir adamı öldürmek istemesi neden garaj yolunda bana yaptığı şeyi tekrar yapmak istememe sebep oluyordu? Bu sefer çok daha... istekli olurdum.

Ondan nefret ediyorum.

"Peki Adeline... Büyük büyükannene gelince... Gigi güzel bir kadındı. Küçük bir çocuk olmama rağmen bunu gayet iyi hatırlıyorum," dedi.

Dağa tırmansam, onun sözlerinin sinirimi bozmasına izin vermek için harcadığım enerjiden daha azını harcardım.

Bu tam Mark'a göre bir ifadeydi. Gigi güzeldi ama kişiliği kimin umurundaydı ki!

Boğazımı temizleyip hemen gülümsedim. "Evet öyleydi."

Mark, bir anısı gözlerinin önüne gelmiş gibi birden başını arkaya attı. "Evet, onun o kendine has kırmızı dudaklarını hatırlıyorum. Onu bir kere bile ruhsuz görmemişimdir."

"Cinayetiyle ilgili bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum, umudumu kaybetmemeye çalışarak.

"John'un, onu bulduğunda ne kadar perişan olduğunu hatırlıyorum. Neredeyse sinir krizi geçiriyordu ve babamın onu sakinleştirip neler olduğunu anlattırması saatler sürdü."

"Babanın, bunu John'un yaptığını düşündüğünü söyledin ama sence başka biri olabilir mi?" diye üsteledim. Büyük büyükbabamın çıldırdığını zaten biliyordum. Polis raporunda onu yatıştırıcı verip uyutmakla tehdit ettiklerine dair bir ifade vardı.

Gerçekten bilmek istediğim, babasının dava hakkında ne bildiği idi. Belki hiçbir dosyada olmayan bir şey biliyordu.

Omuz silkti. "Hatırladığım kadarıyla, Gigi'nin John'dan gizli etrafta dolaştığını düşünüyordu, bir adamla görüştüğünü. Babam kim olduğunu bulamamıştı galiba, bu yüzden araştırdıkları bir şey değildi. Ama babam, John'un kafayı bulup Gigi'yi bu sebeple öldürdüğünden neredeyse emindi."

Dudaklarımı bükerek Zade'e baktığımda onun anlaşılmasız bir ifadeyle bana baktığını fark ettim.

O büyükannemin günlüklerine göz gezdirmişti ve bir takipçisi olduğunu biliyordu. Anlaşılan, Mark ya da babası bunu bilmiyordu, bu beni hiç şaşırtmamıştı. Gigi'nin günlükleri bir resmin arkasındaki kasadaydı. Polisin onun böyle bir şeyi sakladığına inanmak için hiçbir nedeni yoktu.

Bildiklerimi anlatmam gerekir mi diye düşünüyordum. Belki Mark günlüklere baksa farklı bir şeyler görebilirdi... ama bu düşünce aklıma gelir gelmez onu hemen geldiği yere geri gönderdim.

Mark iyi bir adam değildi. O defterlerle sadece bana üstünlük taslar ve beni yönlendirirdi. Defterleri ona teslim edersem onları bir daha asla görmeyeceğimden emindim.

Hem Daya'nın bilgi almak için Mark'tan çok daha fazla yöntemi olduğundan da şüphem yoktu. Hakkında konuşurken geçmiş zaman kullandığına göre Mark'ın babası ölmüştü ve davadaki memurlar da ya ölmüş ya da ölmek üzereydi.

Gigi 40'larda ölmüştü ve bu dava yetmiş beş yıllıktı.

"Öyleyse Frank neden diğer adamın değil de John'un öldürdüğüne inandı?"

Mark arkasına yaslandı, buğulu gözleri uzaklara bakıyordu. "Sera o zamanlar benden altı yaş büyüktü, genç bir kızdı ve ben-se hâlâ oyun oynamak isteyen on yaşında bir çocuktum. Sera bir melekti, beni eğlendirirdi. Yani aylarca, Gigi'nin ölümüne kadar Parsons Malikânesi'ne gidip Sera'yı görmek istemiştım, babam hep hayır dedi. John'un alkol sorunu olduğunu ve orasının çocuklar için artık güvenli olmadığını söylerdi. Sızlanıp ağlardım çünkü sadece arkadaşımı görmek istiyordum. Sonra Gigi öldürüldü, ben hâlâ hiçbir şey anlamıyordum.

"Tabii, babam Gigi'nin gittiğini söylediğinde öldüğünü anladım ama işin ciddiyetinden habersizdim. En son malikâneye gitmek istediğimde ölümünün üzerinden birkaç gün geçmişti. Babam gözlerimin içine bakıp, 'Sen de mi ölmek istiyorsun?' dedi." Mark acı acı gülümseyip devam etti, "Bunu asla unutmayacağım. Bunu söylediğinde kanım dondu. Bir daha sormadım ve sonunda Sera'yı rahat bıraktım."

Kaşlarımı çattım, sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Büyükannem, John hakkında pek konuşmazdı. Daha önce Gigi'nin ölümüne kadar harika bir baba olduğundan bahsetmişti. İçki sorunu vardı ama ben-ce başlangıçta içindeki öfkeyi büyükannemden saklamıştı. Gigi öldüğünde ise kıyamet kopmuş olmalıydı. Büyükannem bana Gigi'nin nasıl öldüğünü hiç söylememişti, ben de büyük büyükbabamın kalbinin kırıldığını, bu ölümü kabullenemediğini varsaymışım.

Bunun daha esrarengiz bir nedeni olabileceğini asla düşünmemiştim. İlk defa, Gigi'yi öldürenin büyük büyükbabam olduğu gerçeğiyle karşı karşıyaydım.

Farklı bir yol izlemeye karar verdim. Gigi günlüğünde, John'un kumar alışkanlıkları nedeniyle evine giren insanlardan bahsetmişti ve büyükannem daha önce babasının kumar oynamayı sevdiğini söylemişti.

“Büyükannem onun kumar oynamayı sevdiğini söylerdi. Belki bazı insanlara borcu vardı, ödeyemeyince de Gigi’nin peşine düştüler...”

Mark düşünceli düşünceli başını salladı. “John’un gerçekten kötü kumar alışkanlıkları olduğu biliniyordu. Bu yüzden bir ara neredeyse Parsons Malikânesi’ni kaybediyorlardı. Kaybetmemelerinin tek nedeni, Gigi’nin ipotek ve emlak vergisini ödemek için para bulmasıydı,” dedi.

Dudaklarımı sıktım. Günlüğüne göre, Ronaldo gecikmiş faturalarını ödemişti ancak Gigi’nin uydurduğu bahane, kız arkadaşlarından birinden borç aldığıydı. John kim olduğunu bilmek istemişti ama o söylemeyi reddetmişti. John’un o zamanlar gururlu, bencil, tipik bir erkek olduğu düşünülürse, bu aralarında kavgaya neden olmuştu.

Ancak günlüklerde okuduğum kadarıyla, Ronaldo’nun John’un borçlarını ödeyip ödemediğinden emin olamıyordum. Bununla ilgileneneğinden bahsetmişti ama mafyanın sağ kolu bu sözleri söylediğinde bu birkaç anlama gelebilirdi.

Belki de bunun yerine insanları öldürmüştü ve bunu yaparak Gigi’ye düşmanlar kazandırmıştı.

Ahh, eğer öyleyse, tarih gerçekten de tekerrür ediyor demektir.

“Öyleyse borçlu olduğu adamlara borcunu nasıl ödedi?”

Mark yenisini doldurmadan önce bardağındaki içkiyi bitirdi. “Biliyor musun, şimdi düşününce, bir konuşmaya kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. Babam ona kumarı bırakması gerektiğini söyledi ve John dinlemiyordu. Borçlu olduğu adamlardan birinin, o zamanlar oldukça ünlü bir mafya babası olan Angelo Salvatore olduğunu söyledi. Ama Angelo’nun sağ kolu olan Ronaldo’nun Angelo’yu, borcuna karşılık John’u işe almaya ikna ettiği ortaya çıktı.”

Gözlerimin faltaşı gibi açılmasını önlemek için muazzam bir çaba harcamam gerekmişti. John, Ronaldo’nun patronu için mi çalışıyordu? Gigi’nin bunu bilmesine imkân yoktu. Sanırım bu, bilseydi bahsedeceği bir şey olurdu.

“Neden onu işe alsın ki? Neden onu öldürmesin?”

“Neredeyse öldürecekti,” diye karşı çıktı Mark. Daha sonra masasında bir çekmeceyi açıp bir puro çıkardı. Tütünü yakıp sandalyesinde arkasına yaslandı. Deri, ağırlığı altında gıcırdadı. Dumanı üflerken havayı odunsu bir koku dolduruyordu.

“Babamın bu konuda ona nasıl saldırdığını asla unutmayacağım. Ona isimler saydı ve kendisini öldürtebileceğini söyledi. John, Angelo’nun kafasına bir silah dayadığını ve Ronaldo devreye girmeden önce tetiği çekmeye hazır olduğunu söyledi. Adamın Angelo’dan, borçlarını ödemesi için onun yerine çalışarak John’u işe almayı düşünmesini istediğini söyledi.” Mark dumanı derin derin içine çekti

ve ardından duman ağzından çıkarken birkaç kez öksürdü. "Sanırım işe yaradı."

Yani Ronaldo John'un hayatını kurtarmıştı. Bunu sadece Gigi için yaptığını bilmek için o zamanda yaşamış olmama gerek yoktu. Ama Angelo'ya bunu teklif ederken gerçek nedenleri anlatmış olamazdı, bu da John'un bir şekilde faydalı olduğu anlamına geliyordu, aksi hâlde, John'un bir değeri olmasaydı bu çok riskli bir hamleye dönüşebilir, onun ölmesine sebep olabilirdi.

"Angelo için ne yaptığını biliyor musun?"

Mark kaşlarını kaldırdı ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sorumu eğlenceli bulmuş gibi bir hâli vardı. "John o zamanlar muhasebeciydi. Rakamlarla arası iyiydi. Angelo'nun parasını aklatmasına yardım ettiğinden adım gibi eminim ama bu asla kanıtlanamadı."

Gözlerimi kırptırdım. "Sayılarla ve parayla arası bu kadar iyiyse, kumarda neden bu kadar kötüydü? Kartları falan sayabilirdi."

Mark tombul karnını titreten kahkahalar atmaya başladı. "Komik bir kızsın Addie. Haklısın, bence John'un oynarken akli başında olsaydı, çok kazanabilirdi. Ama içkiyi bırakamadı. Angelo, John'a boş zamanlarında ne yaptığının umurunda olmadığını ama işe sarhoş gelip parasını iç ederse onu öldüreceğini söylemişti."

Kaşlarımı çattım. John işleri batırırsa Angelo'nun Gigi'yi hedef alacağını hayal edemiyordum ama bu onun mafya babasını kızdırmak için başka bir şey yapmadığı anlamına gelmiyordu.

John'un Gigi'yi öldürtmesi için olasılıklar sonsuzdu.

"Bu, John'un suçlu olduğuna inandığına göre Frank'in dedektiflere söylediği bir şey değil miydi? Bunu araştırmadılar mı?"

Kof bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar hiç bir mafya babasına suç yüklemeye çalıştın mı? Bu o kadar kolay değildir ufaklık. Emirlerinde her türden insan var. Dava kanıt yetersizliğinden düştü. Benim fikrimi merak ediyorsan, bence John tehlikeyi anladı ve Gigi'nin bir ilişkisi olduğu için mi yoksa John'dan ayrılmak istediği için mi bilmiyorum, kafayı buldu ve onu öldürdü."

Ahh.

Böyle olma ihtimali... yüksek gibiydi. Çok yüksek.

Elbisemle oynayarak, "Son bir sorum var," dedim, eteklerini buruşturuyordum ama umurumda değildi. "Frank'in John'a sırt çevirmesine ne sebep oldu? Onlar iyi arkadaşlarmış. Öyleyse, suçu onun üzerine yıkmaya çalışmak yerine neden John'un sözüne inanmadı?"

Purosunu tüttürmek için biraz ara verdi. "Benim tahminim, John'un gerçek yüzünü gördü ve bu, en iyi arkadaşını kendinden uzaklaştırmak anlamına gelse bile Gigi için adaletin yerini bulmasını istedi. İçki içmesi, öfkesi ve ardından mafyaya karışmasıyla, John'un

şiddet yanlısı bir adama dönüştüğünü söyleyebilirim. Masumiyeti kanıtlandıktan sonra ise babam bu kez tam anlamıyla yıkılmıştı.”

Kaşlarımı çattım, Mark’ın babasının hâlini gayet iyi anlıyordum. Gigi ve John arasında ölümcül bir ihanet, yalan ve suç girdabına kapılmıştı. Bunun herkese bir zararının dokunduğunu tahmin edebiliyordum.

“Her neyse, sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Birkaç hafta sonra her yıl düzenlediğimiz bir yardım balosu var. Seni de orada görmeyi ve bu konuda daha fazla konuşmayı umuyorum,” dedi Mark gözleri parlayarak.

“Programımı kontrol edeceğim,” diye araya girdi Zade, beni herhangi bir söz vermekten kurtararak. Çoğu durumda, onun patron olduğu imasından memnun olmazdım ama şu anda bunun için minnettardım.

“Elbette,” dedi Mark geri çekilerek. Gülümsemesi öncekinden biraz daha gergindi.

Mark bir saat daha sıkıcı, işle ilgili şeylerden bahsedip alkolünü içti, pahalı purosunu tüttürdü ve giderek daha fazla sarhoş oldu.

Pek dinlemiyordum, yeni öğrendiğim şeyler hakkında düşüncelere dalmıştım. Belki de, Gigi’nin kendi kocası tarafından öldürülmüş olabileceği fikri yüzünden biraz kalbim kırıktı. Yasak aşkına rağmen sevdiği ve güvendiği biri.

On yıldan fazla bir süredir biriyle evli olsanız bile, onu ve neler yapabileceğini tam olarak bilmeniz mümkün değildi.

Zade’e baktım. Tam olarak neler yapabileceğini öğreniyordum ve bu çok korkunçtu.

Zade çok ürkütücüydü.

Eğer ona âşık olursam bana karşılık vereceği ihtimalini düşünmek imkânsızdı.

Konuşmanın ortasında Mark’ın telefonu dördüncü kez çaldı. Her seferinde kimin aradığına baktığında yüzü kararıyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Zade, tuhaf davranışlarını fark ederek.

Mark, telefonunu cebine koymadan önce zoraki bir gülümsemeye Zade’e bir bakış attı.

Sarhoşluktan telefonunu düşürdü ve onu yerden alırken izlemek neredeyse acı vericiydi. Kemiklerinin çatırdadığını buradan duyabiliyordum.

Alkol vücudunu ele geçirirken, tek odaklanabildiğim onu nasıl daha fazla yaşlandırdığıydı.

Saçsız kafasındaki ve kararmış ellerindeki lekelerin yanı sıra gözlerinin altındaki torbalar birkaç kırışıklığı daha belirgin kılıyordu.

O çirkin bir adamdı. İçi de dışı da. Bir adam, çoğu insanın hayatıta isteyebileceği her şeye sahipken, ahlaksızlığının onu nasıl bu ka-

dar düşürebildiğini merak ediyordum. Para, güç, nüfuz ve bu kadar kötü olmasa onu sevebilecek güzel bir eş.

"Evet, birkaç meslektaşım appptalca sızdırılmış bir video yüzünden çıldırıyor," dedi Mark sonunda telefonu cebine sokarak.

Yüzünden belli olmasa da Zade yanımda kaskatı kesilmişti.

"Sızdırılmış bir video mu?"

Mark, itiraf ettiği şeyi örtbas etmeye çalışarak elini çırttı. Çene-
sindeki ince seğirmeyi fark ederek Zade'e baktım.

"Evet ama onlara bu konuda endişelenmelerine gerek olmadığını söyleyip duruyorum. Ce...cemiyetimiz bununla ilgilenecek ve hiç kimse hiçççbir şey bilmeyecek."

Ağzımı açtım, burnumu sokmaya hazırdım ama Zade'in sertçe uyarıcı bakışı ağzımı kapatmama neden oldu.

Ritüel videolarından bahsediyor olmalıydı.

Zade, sanki bardağın dibinde baharatlar varmış gibi içkisini karıştırarak, "Videoyu da sızdıran kişiyi de birlikte ele almak için gerekli adımları attıklarına eminim," dedi.

"Kesinlikle öyle!" Mark patlayarak elini süslü masasına iğrenç bir tavırla vurdu. "Video halledildi, assıl sssorun videoları sızdıran kişinin bulunması... Aylardır sorguluyorlar vvv...ve her hareketimizi izliyorlar!"

Mark'ın yüzünün daha da kızarabileceğini düşünmemiştim, Kool-Aid Man'e* benzemeye başlamıştı.

"Peki, durum her neyse, yakında halledileceğinden eminim."

Zade, sözlerine dikkat ediyor ve kasıtlı olarak fazladan bilgi almayı ve didiklemeyi reddediyordu. Mark'ın söylediklerinin yeterli olup olmadığından veya Zade'in uzun vadede işin içinde olup olmadığından emin değildim.

"Evet, elbette," diye mırıldandı Mark. "Sssanırım işin iyi yanını bize bir şey olmaması. Eğ...eğer birimiz kayboldu ve cemiyet kötü bir oyundan şüpphelense, tahmin et ne olur? Birkaç saatt içinde kalkıp yer değiştirirler." Nefes alıp vererek mırıldandı, "Zaten kimi suçlayacağımızı hepimiz biliyor olacağız." Söylediklerinin geri kalanını duyamıyordum ama bir an için Z'den bahsediyormuş gibi geldi.

Uzun bir duraksama oldu, Zade kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Mark kusat gibi konuşurken, söylediği kelimelere dikkat edemeyecek kadar bitkin hâldeydi.

Bu "cemiyet"in ne bok olduğunu bilmiyordum ama belli ki sarhoş bir adama ve onun koca ağzına güvenemezlerdi. Her türlü pisliği döküyordu ve ben çoğuna bir anlam veremesem de Zade hepsini anlıyor olmalıydı.

* Aromalı bir içecek karışımı markası olan Kool-Aid'in resmi maskotudur.

“Sevindim, yeni arkadaşımın başına bir şey gelmesini istemem,” diyerek takıldı ona Zade. Mark’ın yüzüne karşı yalan söylerken ifadesi daha rahat bir hal almıştı.

Mark ona inandı ve Zade’le birlikte güldü. Sonraki on dakikayı da gölgenle tanıştığına ne kadar memnun olduğunu söyleyerek geçirdi.

Bu tuhaf ortamda artık neredeyse homurdanmaya başlayacaktım. Zade, Mark’ın hem yargıcı hem de cellatıydı ve o bunu göremeyecek kadar aptaldı.

Zade, o duygusal nutuk boyunca bardağındaki kehribar rengi içkiden yudumlar almıştı ama biz ayrılmak için ayağa kalktığımızda bardak bir yudum bile içilmemiş gibi görünüyordu.

“Beni ağırladığın için çok teşekkür ederim,” dedim nezaketle. Mark elimi iki elinin arasına aldı ve bir parazit gibi derinlere inen soğuk bir his tenimin altına yerleşti. Elleri terliydi ama tek hissettiğim buz gibi bir soğuktu.

Bu adam... kötüydü. Ona dokunmak bir cesede dokunmak gibiydi.

Elimi, elbiseme silmemek için kendimi zor tutarak elinden çektim.

Zaten böyle güzel bir elbiseyi mahvetmek istemezdim.

Tam dışarı çıkarken Mark, “Görüşürüz Adeline,” diye seslendi.

Kapı kapanır kapanmaz, Zade homurdanmaya başladı, “Öyle bir şey olmadan ölmüş olacaksın.”

Bir cinayete göz yumacağımı hiç düşünmemiştim ama sözkonusu olan Mark ise... belki bir seferlik görmezden gelebilirdim.

Bir hafta daha geçmişti ve Zade evime sık sık uğramaya devam ediyordu. Rüyalarıma. Lanet kâbuslarıma. Zade’in elinin, boğazımı sertçe kavrayıp gözüm kararana kadar sığıdığı anlar, kâbustan çok cehennem gibiydi.

Onuncu defa donup kaldım, sanki vücudumu hareket ettiremiyordum. İçimi bir sıcaklık kapladı ve gözlerindeki saf bakış -hayatımı içimden söküp almanın ona yaşattığı amansız zevk- yalnızca içimde yanan alevi körüklüyordu.

Dilini şaklattı, organlarımin ne hâle geldiğini biliyormuş gibi yan gözle bana şöyle bir bakıp boğazımı bıraktı.

Siktirsin!

Çok terliyordum ve inanılmayacak kadar öfkeliydim. Bana küçük fare deyip duruyordu ama bildiğim kadarıyla, küçük fareler ıslak lağım sıçanları gibi görünmezdi.

“Benim on katımsın! Boğazımı, nefesimi kesecek kadar sığığında buna karşı koyabileceğimi mi sanıyorsun?” dedim öfkeyle ve öfkeden de çok, altında hâlâ ezildiğim utançla.

"Evet, öyle sanıyorum," dedi Zade sabırla. Dudaklarını bükmüş, hafif sırıyordu. Onu yumruklayacaktım.

"Birkaç kez denedim," dedim, " ve başarısız oldum."

"Çünkü dinlemiyorsun. Neredeyse *hareket etmiyorsun* bile."

"Dinliyorum," diye karşı çıktım dudaklarımı büzerek.

Hiç etkilenmeyerek tek kaşını kaldırdı. "Seni her boğduğumda, sadece kızarıyorsun ve penisime dizini geçirmeye çalışıyorsun. Sana yapmayı öğrettiğim hareketleri yapmıyorsun."

Kan yanaklarıma yükselirken parlak, kırmızı bir kiraz gibi göründüğümü tahmin ediyordum.

"Yalan söyleme," diye karşılık verdim. Sadece sırtarak boğazımı sıkıca kavradı ve beni arkamdaki duvara doğru itti. Gözlerimi açtım. Biraz akıllı olsaydım, son bir saattir bana yaptığı hareketleri yapardım.

Tek yapabildiğim, ona ters ters bakmaktı.

"Karşı koy Addie," dedi alçak sesle, sırtım derinden gelen sesiyle tatlı tatlı ürperirken.

Kendimi toparlamaya çalışır gibi bir şeyler yapacaktım ama sonra Zade'in o koca elinin boğazımı sıkışını hatırladım.

Bunu yapabilirsin Addie. Sadece pencereyi açmayı unuttuğun için bu kadar ateşlisin.

Kolumu kaldırıp öne doğru büküm, onun kolunun üzerine geçirdim ve tüm gücümle aşağı doğru çektim. Kolu sımsıkı duruyordu ve vücudu benimkiyle birlikte kıvrılarak kaçışıma engel oluyordu.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdım, göğsüne vurmak üzere yumruğumu onun çelik kaslarına indirerek.

Beni serbest bıraktı.

"Bir saldırganın senin *istediğin şeyi* yapacağını mı düşünüyorsun gerçekten? Eğer kaçmaya çalışıyorsan, bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Nefes nefese kaldım ve hayalarına dizimi geçirmek, en azından denemek için geri dönmeye hazırdım. Belki de tekme atardım; ayak parmağım hayalarının üzerindeki tüyleri sıyrıp geçse bile, kendimi şimdi olduğumdan daha becerikli hissedecektim.

"Çok yavaşsın. Niyetini bir kilometre öteden anlayabiliyorum. Daha hızlı olmalısın, saldırının hızı ve gücün beni hazırlıksız yakalamalı."

Kollarımı, ellerini gevşek tutarak beni yönlendirirken bu hareketleri benimle birkaç kez tekrar etti.

Bütün hafta bunu yapmıştık. Şimdi Mark gözünü bana diktiği için, Zade gecenin bir yarısında kaybolacağımı düşünmekten paranoyak olmuştu.

Burnumun dibinde beliren olası tehdidi bana açıklarken gözlerinin endişeyle kırıştığını görmüştüm. Max ve yandaşlarınıninkinden çok daha ciddi bir tehditti bu.

Zade'in adamları evimin dışında bekliyordu ve Mark'ın evinden çıktığım andan beri orada oldukları hissine kapılıyordum. Birkaç gün öncesine kadar onları fark etmemiştim ve bu bilinçsizlik biraz kendime gelmemi sağlamıştı.

Zade'in ellerinin arasından kurtulmakta bir kez daha başarısız olurken hayal kırıklığım gitgide arttı. Zade beni rahat bırakmış olsaydı, bu bokla ilgili hiçbir şey bilmeme gerek kalmazdı. Hayatımı huzur içinde, etrafımı saran dünyanın dehşetine karşı mutlu bir cehalet içinde yaşamama izin verseydi...

Mutluydum. Sıkılmışım ama mutluydum.

Şimdi, takipçim gelmiş bana kendini savunma hareketleri öğretiyordu. Ona karşı değil, düşmanlarına karşı. Boğularak ölmemekte gösterdiğim kabiliyetin aksine, alaycılıkta son derece iyiydim.

"Hepsi senin suçun, biliyorsun," dedim fısıldayarak. Gözüme bir damla ter düştü; göğsümde alevlenen ateşle kıyaslandığında etkisini neredeyse hissetmedim.

Zade hareketsiz kaldı ve gözlerime yakından baktı. "Öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Beni önemsiyormuş gibi davranıyorsun ya da benim için bir şeyler hissettiğine kendini inandırırıyorsun ama *senin* yüzünden tehlikeye bulaştım. Bunu biliyorsun, değil mi? Max asla peşime düşmez..."

Bana doğru bir adım attı ve ağzım istemsizce kapandı. Varlığı güçlüydü ve içimde ona boyun eğme isteği uyandırıyordu. İstesem de istemesem de.

"Archie ile sevişmenin bir sonu varmış gibi davranma. Adam seni acı ve ıstırap dolu bir hayata sürüklerdi, Max ve diğerleri de Archie seni içten dışa yok ederken öyle boş boş dururdu. Ben seni o hayat-tan *kurtardım*."

Homurdandım. "Ama Arch'ı öldürmeseydin peşimden gelmezdi."

"Haklısın, Archie'nin ailesini indirdiğimde Max'i öldürmemem hata oldu ama yaptıklarım için özür dilemeyeceğim. Seni ve Archie'yi yalnız bıraksaydım sen zarar görecektin, travmaya uğrayacaktın, sonunda onu nasılsa öldürecektim. Onu benim olana dokunduğu için öldürmeseydim, seni incitmiş olduğu için öldürecektim. Seni o merdivenlerden yukarı çıkardığı anda Archie'nin kaderi belirlendi."

"Bana *sen* travma yaşattın."

Eğildi ve, "Vajinadaki silah kesinlikle travma sebebiydi küçük fare ama onu sadece orgazm olman için kullandım, kanamadan ölmen için değil."

Bunu kabul etmeyi reddederek hırladım. “Ya Mark? Sen olmasan benim peşime düşmezdi.”

“Yanlı,” dedi hemen. “Mark Bailey’s’e benim yüzümden gelmedi Adeline ve seni mükemmel bir şekilde görebileceği yere de benim yüzümden oturmadi. Sana orada hiç ilgi göstermedim ve dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım ama bir adamın dört dönen gözlerini kontrol edemem. Normal zevkinden on yaş büyük olsan bile.”

İması karşısında iğrenerek itiraz ettim.

“Bailey’s’de olduğumu biliyordun,” diye tahminde bulundum. “Oraya doğru gittiğini de biliyordun. Öyleyse neden onu başka bir yere yönlendirmedin?”

Sırtını doğrulttu. “Sence bir adamı söylediğim her şeyi yapması için etkileyebilecek büyümlü güçlerim mi var? Maalesef yok.”

Sesindeki küçümsemeye dişlerimi sıktım. “Denedim ama Mark Bailey’s’e gitmekte ısrar etti ve onu başka bir yere gitmeye zorlamak sadece şüphe uyandırırdı.” Üzerime bir adım daha atarak beni yatak odamın duvarına yasladı. “Mark’ın bana güvenmesi, birçok hayatı kurtarmak demekken ihtiyacım olan son şey bu. Çünkü ne *yapabilirim* biliyor musun küçük fare? Seni koruyabilirim. Sana kendini korumayı da öğretebilirim. Ama esir tutulan o çocuklar ve kızlar... Şu anda böyle bir ayrıcalığa sahip değiller.”

Gözlerim ayak parmaklarıma kaydı ve hissedebildiğim tek şey utançtı. Parmağıyla çenemi yukarı kaldırırken ben artık mücadele edemez bir hâlde düşüncelere dalmıştım.

“Durumuna kızabilir ve hüsrana uğrayabilirsin. Seni takip etmeme bile kızabilirsin. Hayat çoğu zaman gücünü elinden alır ama kontrol edebileceğin şey, suçu doğru yöne yöneltmektir. Ben seni onlardan korumak için elimden geleni yaparken, Max ve Mark’ın hastalıklı emellerini üzerime yıkma. Bütün hafta yaptığımız şey seni *güvende* tutmaktı. Yani, ya şımarık bir çocuk gibi davranmaya harcadığın tüm çabayı faydalı bir şeye yönlendirebilirsin ya da hayatın seni içine soktuğu durumlarda güçsüz kalmaya devam edebilirsin. Sen seç bebeğim çünkü ben bu kararları senin yerine vermeye devam etmeyeceğim.”

Gerçekten bir çocuk gibi azarlanmanın nasıl bir his olduğunu unutmıştım. Annem bunu sık sık yapardı ancak şimdiye kadar yaptığı tek şey bu olduğu için, böyle şeyler söylediğinde azarlanıyor gibi değil de onunla sohbet ediyormuş gibi hissediyordum.

Şimdi ise... Zade’in yumruğuna sarılmış küçük, buruşuk bir kâğıt parçası gibi gibiydim. Gurur bu duyguya karşı geliyordu ve ben sadece ona zekice karşılık verip onurumu korumak istiyordum.

Böyle yaparak sadece onun haklı olduğunu kanıtlamış olacaktım. Bana üstünlükle bakacak ve ben onun yanında daha da küçülecektim.

“Tamam,” diyerek pes ettim. “İyi. O zaman takipçi bir sapık olduğun için sana kızacağım.” Sözlerimden nefret ederek ama söylenmesi gerektiğini bilerek duraksadım. “Suçlamayı yanlış yere yönlendirdiğim için üzgünüm ama az sonra kıcını pataklayacağım için üzgün değilim.”

Gülmemek için kendini tuttu ama birbirine zıt gözlerindeki duyguyu bastıramadı. Gurur. Keyif. Zade’in boğazımı saran elinden daha güçlü, çok daha korkunç bir şey.

Paniğe kapılmak için kendime zaman vermedim ya da onun davet ettiği sığağa teslim olmadım, sadece bedenimin kontrolü ele almasına izin verdim. O gözlerini kırpamadan dirseğimi, uzattığı koluna indirerek sola döndüm.

Eli gevşedi. Tüm gerginliğimi vücuduma yöneltip ânı yakaladım. Max’in, Arch’in ölümüyle ilgili yanlış yönlendirilen suçlaması yüzünden ya da Mark’in etrafta dolanan gözleri için ondan nefret edemeyebilirdim ama bunu ona karşı farklı bir şekilde kullanabilirdim. Önemli bir şekilde.

Yumruğumu tekrar yüzüne savurdum ve ardından dirseğimi doğrudan burnuna doğru geçirdim.

Başını tam zamanında geri çekti, dirseğim doğrudan burnuna çarpmıştı ama ödül olarak kanlı bir burun görecektim kadar şiddetli değil.

Beni bıraktığında sonunda nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Gerçekten boğacak kadar sıkıldığından değil, sonunda başardığım için.

Benden uzaklaşırken alçak sesle kıkırdadı. Piç kurusu biraz olsun şaşkın görünmüyordu ama ben bunu pek de umursamadım. Yapmadığım her şeye takılacak olsam sadece kendi gücümü engellemiş olurum.

“İşte bu kadar. Bu gerçekten çok iyiydi bebeğim.”

“Bana öyle deme,” dedim mırıldanarak. Aslında, göğsümün derinliklerinde gururumun kabardığını hissediyordum.

“Yoksa ne olur?” diyerek beni zorladı. İç çektim, şu anda Zade ile tartışacak zihinsel güce sahip değildim. Sıcak bir duşa ve sonra da suyun içinde uzun süre uzanmaya ihtiyacım vardı. Üzerimdeki kiri temizlemeden suda uzanmak istemiyordum. Kirli banyo suyunda saatlerce uzanıp buruşmaktan hoşlanmıyordum.

Hareketleri benimle bir saat daha tekrar etti, nefesim kesilene kadar beni tekrar tekrar hareketleri yapmaya zorladı, gözünün altında bir morluk oluşmuştu.

Her nasılsa bu onu daha seksi gösteriyordu ve bunun için suratına tekrar yumruk atmak istiyordum.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi, yüzüne tekrar dirsek geçirme me rağmen gülümseyerek.

"Güzel, çünkü benim bir duş almam ve senin de gitmen gerekiyor. O banyonun iki metre yakınına hile gelemezsin," dedim kekeleyerek.

Alevler yanaklarımı tekrar yalayana kadar dudakları, yüzüne yarılan müstehcen bir ifadeyle yavaşça kıvrıldı.

Tam bir piç.

"Seni yıkanırken izlemek için burada olmam gerektiğini kim söyledi?"

Gözlerimi iyice kıstım. "Banyoda kamera yok."

Benzer bir ifadeyle kıkırdadı. Eliyle bir kez daha boynumu kavradı ama vücudum tekrar hareket etmeyi reddediyordu. Niyeti kötüydü ama bu hayatıma yönelik bir tehdit değildi.

Daha çok vajinama yönelikti.

O hain, işe yaramaz şeye.

"Olduğunu biliyorsun," diyerek alay etti alçak ve boğuk bir fısıltıyla. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduğu anda sustum. Kısa ve tatlı bir öpücük. Elini uzatırken nabzım vajinamda atıyordu. "O duş başlığını vajinana tutarken adımları haykırmayı unutma. Benim de senin adını bağıra bağıra söyleyeceğimi bilerek boşal."

Beni bırakıp elime bir gül koydu ve arkasından kapıyı yavaşça çarpmadan önce bana son kez ateşli bir bakış atarak yatak odasından çıktı.

Etrafımdaki dünya bulanırken elimde döndürdüğüm güle baktım. Bunca zaman onu nerede sakladığını düşünecek hâlde değildim. Sözlerini algılamaya çalışırken kalbim sertçe boğazıma yükseldi; şu an vücudumu saran ve beynime ulaşmak için mücadele eden hayvanı uyarılmadan güçlkle atıyordu.

Benimle yalnızca dalga mı geçiyordu? Yoksa gerçekten hak ettiğim o banyoyu yapmak yerine banyoyu yıkmak üzere miydim? Çünkü o duş başlığıyla planlarım vardı ve kendimi tatmin ederken Zade'in adını söylemeye meyilliydim.

Buna şahit olmasını istemiyordum.

Parmak uçlarımda sallanarak bunun yerine tekrar kıcına tekmeyle bassam mı diye düşündüm.

Ama kemiklerim yorgundu, ter sadece lifimin değmesi gereken yerlere damlıyordu ve şimdi iyice azmıştı. Onun kıcını tekmelemek bir şekilde onun benimkine girmesine dönüşecekti ve ben kendimi bu duruma sokamayacak kadar yorgundum.

Her neyse. Sadece bu seferlik bakabilirdi ama adı herif... izlerken en azından o aptal ekranından bana dokunamazdı.

14 Şubat 1945

John bugün az kalsın beni ve Sera'yı öldürtüyordu.

Şu an gece geç saatlerde bile hâlâ zar zor yazabiliyorum. Polis bütün gün buradaydı. Yorgunum ve sinirlerim yıprandı ama bunları kâğıda dökmem gerekiyor.

Kocam olacak o aptal adam bizi az kalsın öldürtüyordu.

Birkaç kişiye borcu var ve anlaşılan, borcunu ödeyemiyor.

Evimizi neredeyse kaybedecektik, demek sebebi buymuş.

Şükürler olsun ki Ronaldo bütün borçlarımızı ödedi.

John parayı bir arkadaşımдан aldığıma hâlâ inanmıyor.

John'un kötü alışkanlıkları kızım ve beni öldürecekken bunun ne önemi var? İki adam eve zorla girip Sera odasında saklanırken bana silah doğrulttu. Onlara para vermemi istediler. Bende olmayan bir para... John tam bu sırada çıkageldi ve Frank de yanındaydı. İki adam kaçıp kurtulmayı başardı. Frank'in bunu yapanları bulabilmesi için dua ediyorum. En kötüsü de...

John hâlâ özür dilemedi. Yanlış bir şey yapmadığını düşünüyor. Ve ben... onu öldürmek istiyorum.

BÖLÜM 27

MANİPÜLATÖR

Bir kapı gıcirtısı duyduğumda derin bir uykuya henüz dalmıştım, vücudum o rahatsızlıkla sarsıldı.

Kapıya bakmak için dönünce kapalı olduğunu gördüm. Kafam kaşmıştı. Tam kendimi öylesine bir tıkırtı duyduğuma inandırdığımda göz ucuyla bir hareket fark ettim.

Hızla nefes alarak arkamı döndüm ve Zade'in balkon kapımın dışında durduğunu, ayışığında o kırmızı kirazın titrediğini gördüm.

Tamamen uyanıp oturdum ve ters ters ona baktım. "Ne zamandır oradasın seni sapık?" diyerek patladım.

Zade kapıları tamamen açarken ağzından dumanlar yükseliyordu.

"Bir süredir," diye yanıtladı düz bir sesle.

Sigaranın izmaritini balkondan dışarı fırlattı, sonra uzanıp kapuşonunu başından aşağı çekti. Ayışığı doğrudan üzerine düşüyor ve yumuşak ışığın altında parlamasına neden oluyordu.

Bu kadar karanlık bir şeyin, ışığın altında bu kadar parlaması koca bir çelişkiydi.

"Yere çöp atıp durma."

"Etrafta olduğumu bilmediğin zaman çok daha hoşsun," diye mırıldandı alçak bir sesle, içeri girip kapıları arkasından kapatırken.

Yüzünü daha net görebilmek için gözlerimi kısarak kaşlarımı çattım. O an, ifadesinden ters giden bir şeyler olduğunu anladım. Yüzünde o her zamanki kendini beğenmiş sırıtışı yoktu.

Daha birkaç gece önce burada benimle antrenman yapıyordu. Sonunda bana öğrettiği birkaç hareketi kavramıştım.

Çok yakında bir serseri olacaktım.

"Neyin var?" diye sordum sıcaklık gittikçe düşerken. Şu an gerçek bir endişe duyuyormuş gibiydim.

Elimi alnıma koyup bir sıcaklık hissetmeyi bekledim. Ateşim çıkmış ve hastalıktan delirmiş olmalıydım.

Gölgelerden uzaklaşıp bana doğru yaklaştı. Yatağa güçlkle yürüyüp kenarına oturduğunda vücudum kilitlendi. Kaslarının kıyafetleri içinde gerilmesi alışılmadık bir şey değildi. Bence bilerek kendine böyle iki beden küçük kıyafetler alıyordu. Fakat o an vücudu kaskatı, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar da gerilmiş gibiydi.

"Bugün sadece yorgunum," dedi sakince.

Zade'in bu halinden hoşlanmayarak kaşlarımı daha çok çattım. Daha doğrusu, onu böyle görmenin beni bu kadar rahatsız etmesi hoşuma gitmemiştii.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken içimdeki savaş beni dondurdu. Doğru davranışın canı cehenneme, onu evimden kovabilirdim. Ya da tuhaf davranışlarını sorgulayıp onu umursayabileceğimi gösterebilirdim.

Başını çevirdi, kemiklerini kütürdeterek çıkardığı rahatsız edici, acayip seslerden ürktüm.

“Sen... ah, orası bayağı gergin dostum,” dedim, sözlerimden beceriksizlik akarken. Bu olduğum yere iyice sinmeme sebep oldu.

Bir kahkaha patlattı ama neşeden yoksundu.

İç çekerek yenilgiyi kabullendim ve örtüleri üstümden ittim. Büyük bir isteksizlikle Zade’e doğru yaklaşıp arkasında diz çöktüm. Vücudu gerildi, Zade’in bana karşı temkinli davranacağını hiç düşünmemiştim.

Bu beni her şeyden çok endişelendirdi.

“Çıkar şunu,” dedim usulca kapüşonlusunu çekerek. Başını çevirip bana yan yan baktı.

Çok az insan çekici bir profile sahiptir ama Zade, hangi yönden bakarsam bakayım güzel görünüyordu.

“Neden?” diye sordu düz bir sesle.

Kızgınlıkla ağzımı açtığımda onu terslemeye hazırdım. *Nazik* olmaya çalışıyordum, bu zaten yeterince zorken o işimi daha da zorlaştırıyordu. Neydi o söz, seni besleyen eli ısırma mı?

Dilimin ucuna gelen sert sözleri kendi ölümlerine doğru atlama-
dan durdurdum. Bu benimle ve nasıl hissettiğimle ilgili değildi, savunmaya geçmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Sadece kendisini daha kötü hissetmesine neden olacaktı ve muhtemelen gitmeye kalkacaktı. Garip ama bu da kendimi bok gibi hissetmemden başka bir işe yaramayacaktı.

Öyle hissetmemeliydim. Ama hissedecektim.

“Çünkü benim için daha kolay olur,” dedim yumuşak bir sesle.

Ağzını açtı ama söyleyeceği şey her neyse benim savunma sözlerimin yanında kendi ölümüne atladı.

Yutkunarak kapüşonlusunu omuzlarının arkasından yakaladı ve beyaz tişörtünü de kaldırarak başının üzerine doğru çekti. Tişörtünü tekrar indirmeden dövmesini gördüm.

Hiçbir şey söylemedi, sadece dirseklerini dizlerine yasladı.

Kalçamı topuklarımın üzerine yerleştirip bir nefes verdim ve omuz kaslarını sıkmaya başladım. Parmaklarımı bir kayaya bastırıyormuş gibi hissediyordum.

“Ahh,” diye mırıldandım daha çok bastırarak. Derinden inledi, ben kaslarını sıkıştıran düğümleri açarken başı omuzlarının arasına düştü.

Konuşmadık. Uzun bir süre. Ellerim yorulmuştu ama şikâyet etmedim, durmadım da. Ellerimin altında kasları yavaş yavaş gevşedi, inatçı parmaklarımın değdiği yerler yumuşamaya başladı.

"Anlat bana," diye fısıldadım, göğsünün derinliklerinden yükselen bir iniltiye sebep olan vahşi bir sertliğe saldırırken.

Hemen tepki vermedi, kasları ve kemiklerinde süren iç savaşı parmaklarımla hissedebiliyordum.

"Bugün genç bir kızı kaybettim," dedi sonunda boğuk, çatallı bir sesle.

Üzüntü göğsümün derinliklerine sızarken yutkundum. O duraksadı, ben de başka bir şey sormadım. Sözlerinin kendi ritminde çıkmasını bekledim.

"Çok travma yaşamıştı, sürekli çılgık atıyordu. Henüz binaya girmemişim, silah sesini duyduğumda içeri doğru yürümeye devam ediyordum." Kendini toplamak için biraz bekledi. "Ben onları öldürmeden önce konuşmalarını duydum. Kız onlarla var gücüyle savaşıyordu. Onu ne kadar öldürmekle tehdit etmişlerse de vazgeçmemiş, yine de savaşmıştı."

Ellerini yumruk yaptı, Zade kendi şeytanlarına karşı savaşırken gevşetmeye çalıştığım bütün kaslar yeniden sertleşti. Yapmak üzere olduğum şey için kendimi azarlayarak gözlerimi kapattım. Ama yapmazsam... bu affedilmez olurdu. Kendimden nefret ederdim.

Yavaşça iç çekerek kalçamın üstüne oturdum ve ağaçtaki bir kola gibi ona sarıldım. Bacaklarımı ve kollarımı gövdesine doladım, başımı geniş sırtına yasladım.

Kıpırdamadı, Yunanistan'daki harabeler gibi aklının enkazı altında kalmış taş bir sütundu.

"Ölmek onun başına gelen en kötü şey değil. Bu senin ve ailesinin başına gelen en kötü şey," dedim fısıldayarak. Başının hareketini hissettim, gözleri omzunun üzerinden bana bakıyordu ama bakışlarına karşılık vermedim.

"Yaşamak zorunda kalacağı hayat, şimdi olduğundan çok daha acı verici olurdu."

"Ölmesinin iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ifadesiz bir sesle.

"Tabii ki hayır," diye yatıştırdım onu daha sıkı sararak. "Kendi hayatından koparılacak... Ailesinden ve arkadaşlarından. Sonra da inanılmaz derecede korkunç ve boktan bir duruma sokulmak... Bu onun başına gelebilecek en kötü şey." Son birkaç kelimeye sesim çatladı ve kendimi toparlamam bir dakikamı aldı.

"Ama ölmek... Ölmek değil Zade. Çılgık atıyordu çünkü katlanmak zorunda kaldığı hayata karşı tek mücadele yolu buydu. Haya-

tına son vermek o adamın hakkı değildi ama yine de yaptı ve ben... umuyorum ki bunun için acı çeker. Ama ona yaptıklarından sonra, şimdi hayatta olabileceğinden daha huzurlu olduğunu biliyorum.”

Sessiz kaldı, söylediklerimin onun üzerindeki etkisinden hiç emin değildim. Ona, doğru olduğuna inandığım şeyi söylemiştim. Bazı insanlar bu travma ile yaşamak için yaratılmamıştır. Kim olabileceklerse o olabildikleri bir kabuğun içinde... Paramparça bir hâlde, her gün *ölmek* için mücadele ederek.

Bence yaşasaydı yeniden mutlu olmayı öğrenebilirdi. Bence içindeki iblislerden muzdarip olan herkes bir yol bulabilir. Hepimiz bunu yapabilecek güçteyiz ama bazen de, görünmeyen güçler o yolu onların elinden alır ve belki de bu onların mutluluğu öbür dünyada bulmaları gerektiği anlamına geliyordur.

Kendimi Zade'den uzaklaştırdım. Başı düştü, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi ama ben elini yakalayıp onu geri çekmeden önce daha iki adım atmamıştı.

Bana şaşkın bir hâlde baktı.

“Senden hâlâ nefret ediyorum,” diye mırıldandığımda yalanın tadı dilime tebeşir gibi geldi. “Ama burada benimle uzanmanı istiyorum Zade.”

İçeri girmesini işaret ederek örtüleri açtım. Çizmelerini fırlatıp yatakta yanıma çıkarken ondan uzaklaşmak için çok büyük bir çaba harcamam gerekmişti. Yorganın üstünde kalmaya çalıştı, bu yüzden içten içe ona biraz gücendim.

Gergindim. Şimdiye kadar Zade'le yaşadığımız her şey onun zorlamasıyla olmuştu. Şimdi ise onun burada olmasına karar veren ben-
dim ve ne yapacağımı bilmiyordum.

“Neden balkondaydın?” diye sordum, soru ağzımdan kaçmış gibi. Kıkırdayarak yüzünü bana çevirdi ve beni de gülmeye teşvik etti. Sertçe yan dönüp bu adamın yoğun bakışlarından bayılmamaya çalıştım.

“Seni izlemek istedim,” dedi sonunda itiraf ederek. “Huzur içinde,” diye devam etti hafif alaycı bir sesle.

Alaycı alaycı güldüm. “Böldüğüm için çok affedersin. Bir dahaki dikizlemende sana özel birkaç poz veririm.”

Cevabının içimi nasıl ürperttiğini tarif etmem imkânsızdı. Hem buz gibi soğuk hem de barut gibi ateşliydi. Gülümseyişinin gözlerine yayılmaması beni üzmüştü.

“Buna minnettar olurum,” diye mırıldandı dikkati dağınık bir hâlde. Gözleri, kutsal bir yazıyı okur gibi artık duyamayacağı bir Tanrı'nın kanıtını arayan bir günahkâr gibi vücudumun üzerinde dolaşıyordu.

“Yakın olmak isterken mesafeye ihtiyacın var. Kulağa evlilik gibi geliyor,” dedim.

“Olacak.”

Bunu inkâr eden içgüdüydü. Yine de inkâr etmek istiyordum ve aklım da aynı şeyi istiyordu ama bunu dile getirmedim. Bu gece olmazdı. Yapmayacaktım.

Bu yüzden kelimeleri yuttum ve hayal etmesine izin verdim.

Bir an sessizliğe kapıldık ama bu sessizlik üzüntü, suçluluk ve öfkeyle doluydu. Arı kovarı taşıyan bir arıcı gibi içi duygularla dolup taşıyordu. Beni sokuyor, cildimi yakıyordu.

“Öp beni,” diye fısıldadım. Keşke ikimizin de içindeki ateşi hafifletebilseydi. Duraksadığında cesaretim kayboluyordu, ben de eğilip onun yerine bir hamlede bulundum.

Birbirine bağlı dudaklarımızdan filizlenen farklı türdeki yanıkların zevkine vararak dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Beni öpmekte tereddüt etmedi ama çok yavaştı. Her zamanki kadar yoğun olsa da vahşilikten yoksundu ve bu, şimdiye kadar ne kadar özlediğimin farkında olmadığım bir şeydi.

Çaresizce, dudaklarımla çekip emmeden önce alt dudağını ısır-dım. Elleri belimi sıkıca kavradı ve bir an için beni neredeyse iteceğini düşündüm.

Ama sonra dudaklarımızı ayırdı, kararlılığı paramparça oldu ve böylece -nihayet- dudaklarımda ziyafet çekmeye başladı. Külahtan dondurmasını yalar gibi tadıma varıyordu.

Ellerim saçlarının arasına daldı, yumuşak saçlarıyla oynarken vücudumu aynı hareketlerle kutsadı, yorganın altına kayarak ellerini üzerimde dolaştırmaya başladı. Dili benimkine karşı savaşıyor, bir tutku kasırgası ve milyonlarca bastırılmış duygu açığa çıkıyordu.

Yorgan vücudumda ağır ve boğucu bir his yaratıyordu ama kıvrılarak kurtulmaya çalıştığımda Zade beni daha da kapana kısırdı. Ondan uzaklaştım, dudaklarını reddetmek imkânsızken ondan kaçamazdım. Hareketlerimi takip etti.

“Bırak beni,” dedim soluk soluğa, dişlerinin arasında.

“Bunun ötesine geçmeyeceğiz Addie,” dedi kesin bir dille.

“Neden?” dedim, mantığım bu aptal soruya karşı çıkarken. Rahatlamış olmalıydım.

“Çünkü seninle ilk seviştiğimde, her şeyeime sahip olmanı istiyordum. Sadece küçük parçalara değil.” Nefes aldı. “Şu anda tam değilim. Tek gördüğüm o kızken sana tapamam.”

Uzanıp parmağımı yara izinin üzerinde gezdirdiğimde nefesi titredi.

“Tamam,” dedim fısıldayarak. Anlamıştım. Şu anda acı çekiyordu ve ben dikkatini sadece geçici olarak dağıtabilecektim. Şu anda aklını meşgul eden küçük kızın ölmüş olduğunu bilmek beni rahatsız etmiyordu. O ise bu ölümden kendini sorumlu tutuyordu.

"Affedersin, haklısın. Bunun senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum. *Keşkeler* sen izin verdiğin sürece sana musallat olacak Zade. Ama kurtardığın tüm kızları hatırlaman gerek. Onları da hatırlamayı unutma."

Bana cevap vermedi. Onun yerine eğilip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Kendimi ona bıraktım, öpüşmemiz çok daha sakindi. Yüzeyin altında köpüren ancak oksijeni tükendiği için büyümeyen zayıf bir ateşti.

Seks şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey değildi. Onun zihni için doğru an değildi ve benimki için de doğru an olup olmadığını bilmiyordum. Zade ile olan bu şey kafamı karıştırmıştı.

Eninde sonunda buna bir son vermem gerekecekti.

Sadece bu gecelik değil.

Telefonum elimde titrediğinde arayanın annem olduğunu görünce iç çektim. Beynim açmamam için bağırdığı hâlde yeşil tuşa basıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba anne," dedim açar açmaz, sesimin gerçek hislerimi ele vermesini engellemeye çalışarak.

"Merhaba balım. Nasılsın?" diye sordu, resmi sesi vücudumu taşı gibi sıkıştırırken. Bu, üzerime pasif agresif hakaretlerin savrulmasına karşı hazırlıklı olduğum bir tepkiydi.

Daya'ya bakarak, "İyiyim, panayır için hazırlanıyorum," diye yanıtladım.

Odamda giyiniyorduk, sarhoş edici bir beklenti duygusu içindeydik.

Şeytanın Yasak Aşkı bu geceydi ve biz orada her zaman iyi vakit geçirirdik. Bu gecenin farklı olmayacağını biliyordum. Sonunda kafamın tehlikeli adamlarla ve çözülmemiş bir cinayetle dolu olmadığı bir gece geçirecektim.

Ya da bir haftadır görmediğim o tehlikeli adam olmadan.

"Her yıl gittiğin o perili panayır mı?" diye sordu alay ederek. "Böyle şeylere gitmeyi neden sevdiğini anlamıyorum. Yemin ederim ki korkudan zevk almakla ilgili zihinsel bir sorunun var." Son kısmı mırıldandı ama telefonda iyi duyulabilecek kadar anlaşılırdı.

Sinir bozucu radyo sinyalleri.

Gözlerimi havaya diktim. "Aramanın bir sebebi var mıydı anne?"

Daya homurdandığında ona bir bakış fırlattım.

"Evet, Şükran Günü için planlarının ne olduğunu öğrenmek istedim. Sen ve Daya ziyarete geleceksiniz, değil mi?"

Boğazıma doğru yükselen iniltiyi bastırdım. Daya ve ben evli bir çift gibiydik ve tatilleri ailelerimiz arasında paylaşıyorduk.

Geniş bir ailesi vardı ve beni her zaman kollarını açarak karı-larlardı. Buluşmalarımız kahkahalar ve oyunlarla geçerdi ve ben ne zaman onlarla yemek yersen mutluluktan ölüyordum.

Benim ailem ise küçük ve katıydı. Annemin yemek pişirme be-cerisi ortalamaydı ve o sıcaklıktan, rahatlıktan yoksundu, ben de genellikle erken yatıp sabah çıkıyordum.

"Evet," dedim. Dudaklarımı büzüp, onunla telefodayken çok aptaka bir şey yapmayı düşündüm.

"Hey, ah... anne?"

"Hmm?" diye mırıldandı, ses tonunda bir sabırsızlık belirirken.

"Sana Gigi'nin cinayeti hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

Daya'nın gözleri komik bir ifade alıp büyüdü, dudaklarını oynatarak, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Annemin Gigi'nin cinayetini soruşturmamıza pek sıcak bakma-yabileceğini o da benim kadar iyi biliyordu. Ama sormak zorunday-dım.

Bazı önemli bilgilere sahip olabilirdi ve yeni bir şey öğrenme ola-sılığı varsa, onunla tartışmaya değebilirdi.

İç çekti. "Eğer seni oradan taşınmaya ikna edecekse."

Buna bir yanıt vermeye tenezzül etmedim, onu konuşturduğu sü-rece ne isterse ona inanmasına izin verdim.

"Büyükbaba John'un en iyi arkadaşını tanıyor muydun, Frank Seinfeld?"

Bir anlığına sessiz kaldı. "Bu ismi uzun zamandır duymadım," dedi. "Onu şahsen tanı mıyordum ama büyükannen ondan bahset-mişti."

"Onun hakkında ne söyledi?"

İç çekti. "Gigi öldürülünceye kadar ortalıkta dolaşmış, sonra or-tadan kaybolmuş falan."

Dudaklarımı büktüm. "Büyükbaba John'un kumar alışkanlığı ol-duğunu biliyor musun?" diye sordum üstelerek. Umudumu sesime yansıtmamayı becerememiştim. O da, ne yazık ki bunu algıladı.

"Neden soruyorsun Addie?" yorgun bir iç çekişle konuyu değişt-irdi. Benimle ilgili bir şey olduğu zaman hep yorgun oluyordu.

"Çünkü merak ediyorum, tamam mı? Frank'in oğluyla tanış-tım," diye itiraf ettim. "Mark. Bana Gigi'den bahsetti. Onu hatırladı ve John'un kumarıyla ilgili bazı ilginç şeylerden bahsetti."

Davasını kendi kendime araştırdığımı itiraf etmedim. Yalnızca bir bağlantımız olduğunu düşünmesini ve bunun hakkında konuş-masını tercih ederdim.

"O düzeyde bir adamla nasıl temasa geçtin ki? Tanrım, Addie, lütfen bana kendini ona satmadığını söyle."

Ağızma bir sinek kaçabilir ve ben fark etmeyebilirdim. Ağzım böylece açık kaldı ve tek hissedebildiğim acıydı.

“Neden... neden böyle bir şey yapacağımı düşündün?” diye sordum sakince. Kalbimin kırıldığı sesimden belli oluyordu. Annem beni fahişelikle suçlarken bunu saklayamazdım.

Yine sustu, fazla ileri gittiğini fark edip etmediğini merak ediyordum. “Peki, o zaman onunla nasıl tanıştınız?” diye sordu sonunda, ne cevap vereceğini gerçekten merak ettiğim bir soruyu saptırarak.

Burnumu çekip umursamamaya karar verdim. Neden düşündüğü önemli değildi, sadece öyle düşünüyordu.

“Daya’nın yüksek mevkilerde arkadaşları var. Bir yemekte tanıştık ve ona tanıdık geldiğimi söyledi, ben de ona kiminle akraba olduğumu söyledim, oradan bağlantı kurdu,” diyerek yalan söyledim. Sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak. Daya tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmadı.

Göğsüme bir ok saplanmış gibi hissediyordum, gergin ve keskin bir histi.

“Büyükanen, John’un kumar alışkanlığının onları tehlikeli bir duruma soktuğunu söylemişti ama Gigi’nin ölümünden çok kısa bir süre önce hepsini bırakmış gibi görünüyordu. Geç saatlere kadar dışarıda kalmış ve o gün sinirlendiği her neyse Gigi ile kavga etmek için asabi bir hâlde eve gelirmiş.

“Frank, ilişkilerinde bir sünger görevi görmüş. Evlilikleri başarısız olunca, sanırım birkaç kez bu işin ortasında kalmış. Büyükanen, Gigi ölmeden önce Frank’le kavga etmesine neden olan bir olaydan bahsetmişti, ne olduğunu pek hatırlamıyordu. Sadece Frank’in Gigi’yi yakalayıp yere ittiğini ve ihanetle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. Tek bildiğim bu,” diye açıkladı sertçe, İncil’den bir bölüm okur gibi.

Bu onun özürüydü. Göğsümdeki sıkışma azalmamış olsa da bu özürü kabul ettim.

Gigi’nin John’u aldatmasına Frank’in neden bu kadar üzül düğünü merak ettim ve bunu düşünüp durdum. Belki de Frank sık sık arada kaldığı için bundan bıkmıştı. John’un davranışları giderek daha kötüye gidiyordu ve bu, Gigi Ronaldo’ya âşık olmaya başladıktan sonra, ona karşı tutumu değiştiği zaman başlamış gibiydi. Frank, John’un tehlikeli bir bağımlılığa kapılmasına yol açtığı için onun bu davranışlarından Gigi’yi sorumlu tutmuş olabilirdi.

“Yalnızca bir soru daha,” diyerek pazarlık yaptım. Artık kapatması gerektiğini hissediyordum. Şükran Günü yemeğini sormak için arayıp kızıyla gerçek bir sohbete tutulmuştu. “Büyükanemnin sürekli çatı katına çıktığını hatırlıyor musun? Oraya neden çıktığını biliyor musun?”

“Evet. Ben çocukken tek başına vakit geçirmek için oraya çıkardım. Nedenini bilmiyorum, sadece düşünmek için gittiğini söylemişti. Yukarı çıkmamıza asla izin vermezdi. Neden soruyorsun?”

İstenmeyen bir düşünce araya girerken kalbim aniden mideme yuvarlandı.

Ona ne bulduğumu söylemekten çekiniyordum. Omuz silktim ve "Oraya çok çıkıyordu diye hatırlıyorum ama bundan emin olamadım. Sadece merak ettim."

"Tamam, peki, hepsi bu kadarsa babana yemek pişirmem lazım. Detayları sana mesaj atacağım," dedi.

"Hoşçakal," dedim homurdanarak ve telefonu kapattım.

"Ne dedi?" diye sordu Daya usulca ama gerçekte ne sorduğunu anlamıştım. Annem bu kadar yıkılmış görünmeme sebep olacak ne söylemişti?

Dudaklarımı büzdüm. "Mark'a fahişelik yaptığımı düşündü."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı ama çabucak toparlandı. "Bu korkunç Ad-die. Çok üzüldüm," dedi, yüzü empatiyle dalgalanırken. Daya'nın harika bir ailesi vardı ve annem gibi biriyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak kadar uzun süredir yanımdaydı.

Elimi umursamaz bir hareketle salladım. "Daha kötülerini de duydum."

"Frank hakkında ne dedi?"

Annemin bana söylediği şeyleri her tekrar edişimde bana gözle-rini tamamen açarak baktı. Mark'tan Ronaldo ve John hakkında öğrendiklerimi ona anlattıktan sonra da aynı tepkiyi verdi.

"Tek bildiğim, Gigi'nin Ronaldo'ya âşık olmakla bir sürü boktan şeyi başlattığı," dedim iç çekerek.

Daya dudaklarını büktü. "Takipçilerden bahsetmişken... annene Zade'den bahsetmeyecek misin?"

Ona bir bakış attım. "Bu, ona bir keresinde bir adamın bir konserde beni parmağıyla tatmin etmesine nasıl izin verdiğimi ona anlatıp anlatmayacağımı sormak gibi bir şey."

Homurdandı. "Evet tamam, sen kazandın." Yeşil gözlerinde bir tereddüt belirdi, gelecek soruyu biliyordum. Sırtımı doğrultup hazırlandım.

"Zade ne iş yaptığı hakkında başka bir şey söylemedi mi ya da neden Mark'la ilişkisi olduğu hakkında?"

İşte bu son soru, ona Zade'in kim olduğunu söyleyememe nede-nimdi. Zade, ona yardım eden birkaç kişi hariç, kimsenin Mark ve onun gerçekte neyle uğraştığı hakkında bir şey bilmediğini söylemiş-ti.

Yalanımı dile getirmek istemeyerek sadece başımı salladım.

Daya, cevabımı düşünmeden kabul edip başını salladığında içim-deki suçluluk neredeyse dayanılmazdı. Yüzüne karşı yalan söylemiş-tim ve o bunu sorgulamamıştı bile.

Bir shot rom doldurup bana uzattı. "Al, bu seni neşelendirecek. Perili panayırdan önce içmek kanun sayılır."

İçkiyi alıp diktim. Bardağı indirdiğimde gülümseme yüzüme geri dönmüştü. Alkol suçluluğu gidermeyecekti ama en azından annemin bana fahişe demiş olmasına kızmıyordum artık. Yüzümü görünce sırttı.

“Sence bu yıl perili evler nasıl olacak?” diye sordu, göz kapağına ısıltılı, kahverengi bir göz farı sürerken.

Hazırlanması bittiğinde tehlikeli görünecekti. Göz farı, adaçayı yeşili gözlerini iyice ortaya çıkarıp daha da tehlikeli kılarak tüm canavarları çekecekti.

“Bilmiyorum, tahmin etmek her zaman zor oluyor. *American Horror Story*’nin bir sonraki temasını tahmin etmeye çalışmak gibi.”

Şeytanın Yasak Aşkı’ndaki evlerin hepsi genellikle aynı temayı takip ederdi. Bir yıl, perili evlerin çoğu hapishane gibi kurulmuştu ve her evde nasıl kaçacağınızı bulmanız gerekiyordu.

Bu, şimdiye kadar en sevdiğim temalardan biri olmuştu, aynı zamanda Daya’nın da altına işediği yıldız.

O yüzden artık yanına fazladan kıyafet alıyordu ve her seferinde onunla dalga geçiyordum.

“Hazır mısın?” diye sordu rimeliyle kirpiklerini son kez düzelterek.

“Kızım ben hazır doğdum. Hadi gidelim sidikli.”

Hain hain kıkırdamaktan onun “Orospu!” diye homurdandığını zar zor duydum.

Şeytanın Yasak Aşkı dünyadaki en sevdiğim yerlerden biriydi. Geceleri panayır kahkahalar, korku, heyecandan yükselen çığlıklar ve kızarmış yiyeceklere yapılan sevinçli tezahüratlarla canlanıyordu.

Perili evler, panayır turları ve yiyecek kamyonlarıyla dolu alana yürümek, statik enerji dolu bir yere yaklaşmak gibiydi.

Daya ve ben hemen kalabalığın içine çekildik. Saat akşam beşti, şimdiden zifiri karanlık olmuştu ve bazı canavarlar kalabalığın arasına sızmaya başlamıştı.

Gözüm, kırık oyuncak bebek gibi giyinmiş, bankta oturup neşe içinde biftekli sandviç yiyen bir kıza takıldı. Neredeyse feryat edecektim, ızgara et kokusu ağzımı sulandırmıştı.

Daya’yı dürtüp onu işaret ettim. “Bak, oyuncak bebek gibi giyinmiş.”

Daya mırıldanırken ikimizin gözleri de evlerin üzerinde gezindi. Henüz hiçbirini aydınlatılmamıştı ancak bazılarında temanın ne olduğu açıkça belli oluyordu.

“Çocukluğumuz,” diye mırıldandım, *Çay Katliamı* adlı bir evin yanında *Annie’nin Oyun Evi* diye bir oyuncak bebek evini fark ettim. Girişte, gözü eksik, kulağı kopmuş ve kürküne kan sıçramış devasa bir oyuncak ayı, elinde kanlı bir bıçak tutuyordu.

* Korku-drama türünde bir televizyon dizisi.

Doldurulmuş hayvanlar ve boş çay bardaklarıyla dolu bir masada oturmak, başka milyonlarca küçük kızınkiyle beraber benim çocukluğumdan bir hatırayı canlandırıyordu.

O ev hoş bir çay partisi varmış gibi değil de, doldurulmuş katil hayvanlar ve ürkütücü canavarlarla dolu olacaktı.

"Bu, hepimizin çocukluk anısında iz bırakacak bir şey, değil mi?" diye sordum.

"Ah evet," dedi Daya, dudakları hem heyecan hem de korkuyla büküldü.

Daya'nın elini tutup onu yiyecek kamyonlarına doğru götürdüm. Canavarlar tarafından taciz edilmeden önce yemek yemeyi severdik. Korkunç bir canavar üzerimde dikilip boynuma doğru solurken boğazımın yarısına bir mısır koçanını sokmak garip olurdu.

"Ne alalım?" diye sordum, gözlerim sonsuz seçenekler üzerinde açgözlülükle gezinirken.

"Hangi birini alacağız?" diye sızlandı Daya da benim gibi.

"En azından, orta boy bir sosisli sandviç ve yer mantarı kızartması almalıyız. Ah! Kızarmış sebzeler de. Ah... ve bir de..."

"Çok yardımcı oluyorsun!" diyerek araya girdi Daya, dümdüz bir sesle.

"Tamam peki. Şuradaki kırık oyuncak bebek peynirli biftek yiyor. Onunla biraz patates kızartmasına ne dersin?" diye sordum.

"Düş önüme," dedi sabırsız bir hareketle elini uzatarak.

O an gülmeyi bile beceremedim, açken yemeği ciddiye alıyordum.

Yemek kamyonundaki kadın yemeğimi bana uzatırken, kurt gibi açtım ve dişlerimi bir şeye batırma ihtiyacıyla titriyordum.

Patateslerimizi sabırsızca ağızımıza tıkarken yağ hâlâ üzerlerinde cızırdıyordu. Boş bir bank bulduğumuzda, patateslerimi çoktan yutmuş ve lezzetli sandviçimden birkaç ısırık almıştım.

Daya benden bile çok yemişti, muhtemelen oturacak yer bulma konusunda bana güveniyordu.

Sonunda oturup çenemden aşağı damlayan yağı umursamadan sandviçi ağızıma tıktım.

Aklımın bir köşesinde Zade vardı, burada mı diye merak ediyordum. Beni izleyip izlemediğini. Benim bu kaba hareketlerimden iğrenir miydi acaba?

Siktirsin! Umarım iğrenirdi.

Üstüne, beni piskene kadar sevdiği hakkında bir şeyler söylerdi, ben de yüzüne kusmak isterdim.

Yalancı.

Biz yemeğimizi bitirirken perili evler canlanıp ışıkları yandı ve konukların sıraya girme zamanının geldiğini haber verdi.

Daya ve ben önce *Annie'nin Oyun Evi*'ne koşup ön tarafa oldukça yakın bir yer bulduk.

Boynumda beliren buz gibi bir his sızlaya sızlaya sırtımdan aşağı inerken parmaklıklara yaslanıyorduk. Sırtıma delikler açılıyormuş gibi hissediyordum.

"Addie!" Tam etrafımda dönmeye hazırlanırken omzuma hafif bir dokunuşla birlikte arkamdan bir ses geldi.

Gözlerim büyüdü, arkamı dönünce Mark'la yüz yüze geldim.

Ah, boku yedim.

"Mark!" diye haykırdım şaşkınlıkla yüzüme bir gülümseme yerleştirerek. Oyunculukta hiçbir zaman çok iyi olmamıştım, özellikle de arkamda bir pedofilin durmasından memnunmuş gibi davranmam gerektiğinde.

Dört pedofil oldu!

Yanında Claire ve üç yaşlı adam daha vardı. Onları tanıyor gibiydim, onların da belli düzeyde politikacılar olduğunu düşündüm.

"Şansı görüyor musun? Buraya geldiğini bilmiyordum," dedi Mark, gözleri sürekli Daya'ya kayarken. "Arkadaşın kim?"

Daya gülümsedi ama içten gibi görünmek için en ufak bir çaba harcamadı. "Daya," diye yanıtladı onu benim yerime.

Onun kayıtsızlığını hisseden Mark'ın yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Peki... tanıştığımıza çok memnun oldum. Addie, bunlar benim meslektaşlarım; Jack, Robert ve Miller."

Hepimiz karşılıklı memnun olduğumuzu söyledik.

"Peki Zack nerede?" diye sordu Mark, sanki bir seksenden uzun bir adamın arkamda saklanması mümkünmüş gibi benim etrafıma bakınarak.

"Tuvalet bulmaya gitti," dedim bir anda. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyordum, bunun için hiçbir sebep yoktu. Ama içimden bir his, eğer Mark Daya'yla benim burada yalnız olduğumuzu düşünürse, belki de kanunsuz bir şey yapar diyordu.

"Zack'ten bahsetmişken," diye araya girdi Miller. "İkinizin çifte kumrular olduğunuzu duydum. Nasıl tanıştınız?"

Kalbim sıkıştı ve bir an için Mark'ın sinema olayını öğrenmiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra Zade'in beni eve bıraktığında kamera kayıtlarının silindiğini söylediğini hatırladım.

Miller, oksijen tüpüne ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Mark seksenli yaşlarındaydı ve eminim ki diğer adamlar çok daha yaşlı değillerdi ama özellikle Miller'in dik dururken yerçekimine meydan okur gibi bir hâli vardı.

Zade'in Bailey's'de anlattığı uydurma hikâyeyi tekrar ettim, göl-
gemden bahsederken genellikle gözümün önüne gelen bıçakların ye-
rini kalplerin almasını umarak.

Claire birkaç soru sordu çekingen sesiyle. Ne kadar zamandır
birlikteyiz, yakında evlenmeyi planlıyor muyuz gibi sorular.

Ter saç diplerimi kaplıyor, yalanlar, yazarken parmaklarımdan
süzülen fantastik dünyalar gibi ağızımdan dökülüyordu. Neyse ki, ön
sıraya gelmemiz sadece birkaç dakika sürmüştü ve Mark'la ürkütü-
cü arkadaşlarından kurtulmuştuk.

Bunaltıcı, perili bir eve giriyor olsak da burası daha ferahtı.

Evin her yeri pembe, beyaz ahşap zemin, fırfırlar ve kıkırdayan
küçük ölü kızlarla donatılmıştı. Koridorun sonunda, rengârenk du-
mandan vücudu yamulmuş ve yüzü kan içinde kalmış bir buçuk met-
relik bir oyuncak bebeğin geçtiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Ben emin olamadan gözden kayboldu.

Daya ve ben birbirimize sokulup sağa sola baktık, hangi yöne
gideceğimizden pek emin değildik. Yüzü soyulmuş, kanlı bir adam
gölgelerden dışarı çıktı ve çılgın bir oyuncak bebek gibi giyinmiş baş-
ka bir kız, elinde kanlı bir bıçakla yaklaştı.

Hepsi çok ani olduğu için geriye sıçradım. Daya'nın çığlıkları,
onlar bizi mavi kanepeli ve çocuk doğuran bir mankenin olduğu
oturma odasına doğru iterek kovalarken kulaklarımı patlatıyordu.

Başka bir canavar üzerimize atılmadan önce yeterince uzun bak-
maya fırsatım olmadı.

Azraile benzeyen mekanik bir mankenden kaçarken çığlıkla ka-
nşık kahkaha attım.

Daya'nın tırnakları koluma saplandı. Canavarlar ve oyuncak be-
bekler üzerimize atıyor, yüzümüze yaklaşıp ödümüzü koparıyorlar-
dı.

Şeytanın Yasak Aşkı'nın bu kadar popüler olmasının bir nedeni,
oyuncularını dikkatle seçmeleriydi.

İşlerinde fazla iyiydiler. Sadece çok iyi makyaj yapmakla kalmı-
yor, aynı zamanda, insanların ödünü bokuna karıştırmak için ne
yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Antreye döndüğümüzde bu sefer de merdivenlerden yukarı kova-
landık. Daya basamaklardan birine takılınca küfürleri benim kıkır-
dayışlarımdan içinde kayboldu.

"Siktir git," dedi kahkahalarının arasında ciyaklayarak. Cana-
vardan kaçmak için merdivenlerden yukarı tırmanmaya devam eder-
ken gözleri korkudan hâlâ fal taşı gibi açıktı.

Sonunda zirveye ulaşıp kahkahalarla korku dolu bir duyguya kapılarak neredeyse yere serildik.

Canavar, biz doğrulup titreyen flaş ışıklarının halüsinasyon etkisi yarattığı koridorda ilerlememize izin verdi. Duman burada daha yoğun, bu da etrafı görmemizi zorlaştırıyordu.

Koridorun sonunda devasa bir manken vardı, derisi o kadar kötü yanmıştı ki çibanlarla kabarmıştı. Doğal olmayan geniş, kanlı bir ağız ve iri, sarı gözleri acayip hatlarını tamamlıyordu. Canavardan kaçıp en yakın odaya saptık.

Bir oyuncak bebeğin yatak odasına benzeyen bir yere girdik. Daha pembe ve beyaz bir dekor, deforme olmuş, ürkütücü bebeklerle dolu çift kişilik bir yatak ve odanın köşesinde, arkamda duran bir şeyi göstereceğinden neredeyse emin olduğum bir ayna.

Burası masum görünüyordu ama değişen ışıklar uğursuzca yanıp sönerken mavi, mor ve pembe sis şeytani parmaklar gibi etrafımızda dönüyor, fondaki müzik tehlikeli bir hava yaratıyordu.

Sonra yatağın altından çılgın görünümlü oyuncak bir bebek çıktı, bize doğru sürünerek gelirken vücudu garip bir şekilde bükülmüştü.

Daya'yla benim çığlıklarım, yolundan çekilmek için birbirimize takılıp düşerken havayı delip geçti. Diğer çıkış kapısına doğru koşup başka bir odaya yöneldik.

Evin geri kalanını geçmek yaklaşık on dakika sürdü. Canavarlar peşimden koşarken vücudumdaki adrenalin düştükçe düştü, bacaklarımın arasından sızdı.

Bu benim en sevdiğim afrodizyaktı ve sonrasında evde yalnız kalamaya kadar asla tatmin edemeyeceğim bir şeydi.

Çıkışa giden merdivenlerden inerken hafif bir gıcırta duydum. Biri "Çakal" diye bağırmış gibi geldi ama burası iyi duymak için fazla gürültülüydü.

Evden çıkınca dışarıdaki temiz havayı içimize çektik. Soğuk hava ciğerlerimiz için yatıştırıcı bir merhemdi. Evlerin tek kötü yanı, inanılmaz derecede havasız olmasıydı.

Sonraki birkaç saati, perili evler arasındaki turlarda koşarak geçirdik. Bu devamlı adrenalin akışını farklı bir heyecanla bozuyordu.

Baş döndürücü bir hızla havada uçuşma hissinden asla bıkmayacaktım. Hiçbir şeyin beni ele geçiremeyeceğini hissettiğim nadir anlardan biriydi. Hiçbir şey bana dokunamaz veya bana zarar veremezdi.

Hiçbir şey beni yakalayamazdı.

Bugünlerde, ahlaki değerlerime ve akıl sağlığıma mâl olmadan yaşayabileceğim en ucuz heyecanlardan biriydi bu.

25 Şubat 1945

Frank yasak aşkımla ilgili üzerime geldi. Tabii ki inkâr ettim ama bana inanmadı. O John'un çok yakın arkadaşı ve eskiden benim de iyi bir arkadaşım. Ama artık pek değil... Çabuk öfkeleniyor ve bazen yüzüme bile bakamıyor gibi. Bana ilişkiyi bitirmemi söyledi. Çünkü bu dünyada beni en çok seven adamın kalbini kırıyormuşum. O John'a sadık, bunu anlıyorum. Bana hiçbir şey borçlu değil. Ben de ona hiçbir şey borçlu değilim. Bu yüzden ona Ronaldo'yla görüşmekten asla vazgeçmeyeceğimi söyleyemedim ama buna gerek kaldığını da sanmıyorum. Yüzüm-den bunu anladı.

Bir anlığına, neredeyse kalbi kırılmış gibiydi.

Sanırım en yakın arkadaşım John'un dönüştüğü şeye dönüşseydi benim de kalbim kırılırdı. Bence boşanmam gerekiyor.

BÖLÜM 28

GÖLGE

Kahrolası embesiller oğlum.

Bu adamların bu kadar kafadan çatlak olması beni alt üst ediyordu. Buraya, yanında eşi Claire varken ve Mark'ın genç bir kızı gözüyle taciz edişini izlerken onun sandviç yiyen bir oyuncak bebeğe baktığını görmek için tam zamanında gelmiştim.

Claire biraz olsun kıskanç görünmüyordu ama kırık bir oyuncak bebek gibi giyinmiş kız için inanılmaz endişeliydi.

Mark'a saldırıp içinde irin ve kemikten başka bir şey kalmayana kadar kafasını o tahta masaya çarpmamak için kendimi tüm gücümle tutmam gerekti.

Bir gözümü Mark'a, diğerini kalabalığın üzerine dikerek gölgele-
rin içinde durup küçük faremi aradım.

Bu gece onun çılgınlık gecesi idi ve bu bana pahalıya mâl olabilirdi. Boynumu esnetip bir soluk aldım. Addie'nin Mark'la karşılaşması zayıf bir ihtimaldi ama imkânsız değildi. Onlardan uzak durursa güvenli bir şekilde keyifli vakit geçirebilirdi.

Mark ve ortakları buraya bir iki çocuk kaçırma niyetiyle gelmişti. Ancak onlar pis işleri asla kendileri yapmazlar, yakalanma riskini göze alamazlardı.

Adamların hiçbirinin yanında çocuğu yoktu, bu da buraya bir planla geldiklerini ve hiçbir şeyin kendilerine ayak bağı olmasını istemediklerini kanıtlıyordu. Burada yalnızca eşleriyle vakit geçirme bahanesiyle bulunacaklardı.

Fakat onun fotoğraflar çektiğine ve kimi gözüne kestiriyorsa üstüne uşağını saldığına emindim.

Bu geceki hedefim, herhangi bir kaçırma girişiminin başarılı olmasını önlemektir. Tüm panayı boyunca dizilmiş hazır bekleyen birkaç adamım vardı, Mark'ın iş ortaklarının her birini, hedefledikleri kişileri ve diğer şüpheli faaliyetlerini gözölüyorduk.

Sonunda Mark ilk hedefini bulmuştu.

Kırık oyuncak bebek, Mark'la bir bakışma savaşındaydı, bir bağımıyla satıcısı gibi karşılıklı gülümsüyorlardı. O kesinlikle bir çocuk değildi ancak deri ticaretinde satılacak kadar gençti.

"Gözüm Mark'ın üzerinde," dedim adamlarıma bilgi vermek için. Jay ve diğerleri kulağıma takılı kulaklıktan beni duyabilecekti.

Güvenli mesafemi koruyarak, oyuncak bebeğin yüzünü daha iyi görebilmek için yanımdan geçen insanların etrafından dolandım.

Dudakları ürkütücü bir gülümsemeye bükülmüştü, kelimelerin yapabileceğinden çok daha güçlü bir ifadeyle ona meydan okuyordu. Peşinden gelmesi için onu cesaretlendiriyordu. Gözlerindeki parıltıya bakılırsa işi için sergilediği performansın ötesinde, daha derinden gelen bir şeyler hissediyordu.

Claire de hâlâ kıza bakıyordu. Ama korku, çukur yanaklarına yayılan allık kadar parlak bir hâlde gözeneklerine yayılıyordu. Mark bunu fark etmedi ama oyuncak bebek fark etmiş gibiydi.

Kız banktan kalkıp Mark'a göz kırptı ve perili bir oyuncak bebek evine doğru ilerledi. Mark'ın gözleri tüm yol boyunca onu takip etti, bakışları kızın kalçasına sabitlenmişti ve dili kabuklu dudaklarında geziniyordu.

Sonra cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Gözlerimi kısıp dikkatimi Mark ve *Annie'nin Oyun Evi*'nde kaybolan oyuncak bebeğe yönelttim.

Telefonu kapatıp Claire'e dönmeden önce bir dakika boyunca telefonda konuştu. Eşi sadece çenesini bir kez eğerek belli belirsiz bir hareketle başını salladı. Claire'in ne bildiği benim için tam bir gizemdi. Mark işlerinin çoğunu gizleyebilirdi ancak Claire kocasının boş zamanlarını nasıl geçirdiği hakkında hiçbir şey bilmiyor olamazdı.

Perili evler o sırada canlandı. Pencereleden titreşen ışıklar parlıyor ve ürkütücü bir müzik havayı doldurup konukların şaşkın çığlıklarına karışıyordu. Açık alanda esen rengârenk sis artık evlerin içini kaplıyordu.

İnsanlar ürkütücü binalara doğru yığınlar hâlinde ilerlemeye başlayıp hâlâ kilitli olan kapıların dışında sıraya girdi.

Mark, Claire'in kolunu kavrayıp onu banktan kaldırdı, hızla doğruca *Annie'nin Oyun Evi*'ne yürüdü. Mark'ın arkasındaki hareketli kalabalıktan iş arkadaşları çıktı. Jack, Miller ve Robert.

Peki, tamam. Sıçtık.

"Dördünü de izliyorum," dedim sakince.

"Konumun ne?" diye sordu Jay, klavye sesleri eşliğinde. Bu parkın sahibi her kimse güvenliğe inanmıyordu. Alanın hiçbir yerinde kamera olmayınca Jay panayırın üzerinde uçan küçük bir drone kullanmak zorunda kalmıştı. Tespit edilmeden hiçbir eve giremezdi ancak herhangi bir kaçırma girişimini yakalayabilirdi.

"Annie'nin Oyun Evi."

"Bize ihtiyacınız olursa bildirin," dedi adamlarımdan biri. Derinden gelen bariton sesini diğerlerinden ayırt etmek kolaydı.

Cevap vermeye hazırlanarak ağzımı açtım ama sonra *Annie'nin Oyun Evi*'nin önünde bekleyenlerden birinin tarçın rengi saçlarını fark ettim.

Sikeyim böyle işi.

Kırık oyuncak bebek Tanrı'yla birlikte bir komplo kuruyor olmaydı çünkü ancak ilahi bir müdahale bütün bunları böyle bir araya getirebilirdi.

Sıradayken Mark'ın Addie'nin omzuna dokunduğunu gördüğüm an midem alt üst oldu. O ve iş arkadaşları Addie'nin hemen arkasında duruyorlardı, Mark'ın gözlerinin Addie ve Daya'nın kalçasına inmesi beş saniyeden az sürmüştü. Gözlerini yüzlerine doğru kaldırıp önünde kimlerin durduğunu anlamak için çaba sarf etmesi gerekmişti.

Addie arkasına döndüğünde yüzünü şaşkınlık kapladı, ardından lanet olası Crypt Keeper'in arkasında durduğunu fark etmesine rağmen zoraki gülümseyerek heyecanlanmış gibi davrandı. Daya dudaklarını hüküp kibarca gülümsedi. Gözleri, etkilenmediğini belli eden bir ifadeyle parlarken Mark'ı baştan aşağı süzdü.

Birkaç dakika konuşmalarını izledim, Mark onu meslektaşlarıyla tanıştıırken her zamanki şamatacı kişiliğine bürünmüştü.

Addie'yi, şu anda saç diplerinde boncuk boncuk ter toplandığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Eminim Mark nerede olduğumu sormuştu, sadece ona ne cevap verdiğini merak ediyordum.

Bu hareketlilik bütün vücudumu gererken hızla yanlarına gitmeye hazırlanıyordum.

Bu gece Addie'yi rahat bırakmaya çalışıyordum ama bu artık bir seçenek değildi. Artık dört yırtıcı onunla birlikte bir eve girmek üzereyken, Addie ve arkadaşının evlerine hiç dönememe olasılığı yüksekti.

Tabii ki ben burada olmasaydım.

Mark benden hoşlanıyor olabilirdi ama bana saygı duymuyordu. En azından cemiyetten daha fazla değil. Arkadaşları, iki güzel kıızı tespit edilemeyecek bir minibüse bindirirken beni dikkate bile almayacaklardı. Akıllarındaki tek şey vajina ve dolar işaretleri olacaktı.

Gençlik Çeşmesi'ndeymiş^{**} gibi solaryumda kızarmış gibi görünen bir adamın arkasından hızla geçerek Mark'a doğru ilerledim. Saçma ama çocuk önümde durup geldiğimi gördükten sonra hareket etmeyi açıkça reddediyorsa duruma hâkim olduğu söylenemezdi. Bu yüzden kalçasının üstüne düştü, ben yoluma devam ederken küfürler de arkamdan geldi.

Tam ben yaklaşırken Addie ve Daya, Mark ve arkadaşlarını geride bırakarak eve girdiler. Sıkışık alanın daha fazla sıkışmaması için içeriye sınırlı sayıda kişi alınıyordu. Özellikle de hayatları buna bağılıymış gibi koşan insanlar varken.

* Çocuklar için korku türünde, animasyonlu, kuklalı bir televizyon dizisinin başkarakteri.

** Bengi su; içen kişiye olumsuzluk kazandırdığına inanılan efsanevi su.

“Mark!” diye bağırp onu selamlarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kendimi o kadar zorluyordum ki yaralarımın gerildiğini hissedebiliyordum ama yaşlı adam bunu fark edemeyecek kadar dalgındı.

Mark bana doğru dönerken irkilmiş görünüyordu ama Addie gibi onun da yüzünde gergin bir gülümseme belirmişti.

“Zack! Gelebilmişsin! Addie’yi güzel arkadaşıyla içeri girerken gördüm. Senin tuvalete gittiğini söyledi.”

Akıllı küçük fare.

Benim buralarda bir yerde olma ve her an ortaya çıkma ihtimalime açık kapı bırakmıştı. Ah! Bu kıza bayılıyorum.

Tekrar dişlerimi göstererek güldüm. “Evet, hızlıca sessiz bir yer buldum,” dedim omzumun üzerinden tembelce işaret ederek.

“Ah, erkek olmak Tanrı’nın bir lütfudur,” diyerek koluma vurdu. “Buradaki meslektaşlarımla tanışmıştınız.”

Onlarla hızla selamlaştım ama sabırsızlığımı belli ederek yerimi değiştirdim. Görevli kapıyı açıp benim girmemi bekledi. “Önünüze geçmemin sakıncası var mı? Onlara yetişmek istiyorum.”

Mark elini öne doğru savurarak devam etmemi işaret etmeden önce dudakları ince bir çizgi hâline geldi.

Sırada öne geçtiğimi fark eden biri arkamdan bağırdı. Mark’ın onu sakinleştirmek için ettiği laflar kapının çarparak kapanmasıyla duyulmaz oldu.

Bu eve girmek, iblislerin yaşadığı başka bir boyuta adım atmak gibiydi. O pembe, çirkin şeyin etrafında gezinirken tenim karınca-landı.

“Bu lanet olası şey de ne!” diye mırıldandım içimden. Bu evin çarpıcı görüntüsü bir anlığına dikkatimi dağıtmıştı. Addie’yle benim bir kızımız olursa, umarım biraz akıllı davranıp siyahı tercih ederdi.

Gözbebeklerim pembe görmekten sızlamaya başlamıştı. Ortalık, Barney* buraya gelip her yere sıçmış gibi görünüyordu. Off!

Addie’nin açık kahverengi saçları birden önümde parıldadı. Gözlerim ona kayarken, bir canavar tarafından kovalanp bir köşenin arkasında gözden kayboldu. Çıgılları dumanlı ortamı dolduruyor ve sırtımama neden oluyordu.

Bu, daha sonra ondan çıkarmasını isteyeceğim sesler için iyi bir tecrübe olmuştu.

Ayaklarım otomatige bağlamış gibi ilerlerken onu takip ettim. Kapının tekrar açıldığını duydum, ardından Mark ve arkadaşlarının sesleri geldi. Kızımın arkamdaki alçak herifler arasında sağlam bir duvar görevi görecektiler.

Addie ve Daya, evdeki gerçek canavarlar tarafından rahatsız edilmeden eğleneceklerdi.

* Barney ve Arkadaşları adlı çocuk dizisindeki pembe dinazor.

Kahkahalar ve çığlıklar atarak merdivenleri tırmanırken onları kaybettim. Merdivenleri koşarak çıktığımda ilk kapının arkasından çığlıklarını duydum.

Koridoru inceledim. Bu koridorda çok fazla kapı vardı, burada bu kadar çok oda olması imkânsızdı. Bazıları sahte kapılardı, yani diğer taraftan çıktıklarında bu odalardan herhangi birine girebilirlerdi. Odalar içeriden birbirine bağlanıyorsa da bir daha koridora çıkamayabilirlerdi.

İç çekerek koridorda ilerlerken birkaç odaya göz atmaya ve yerleşmek için en iyi yeri bulmaya niyetlendim. Birkaç dakika sonra biri şarkı söylemeye başladı ve sırtımdan aşağı inen buz gibi soğuktan donup kaldım, ensemin arkasındaki tüyler ürperiyordu. Bu, perili ev oyununun bir parçası olabilirdi ama aklımın bir köşesi kıpır kıpırdı. Yaklaşan tehlikeye karşı beni uyarıyordu.

Biri sallana sallana bana yaklaşıp kadar bu tehlikeye karşı yapabileceğim bir şey yoktu.

Şarkıyı duymamış gibi yaparak yürümeye devam ettim. Yangın hâlinde kullanılması için kapılardan birinin üzerinde bir çıkış tabelası olmalıydı, böylece gelenler nereden dışarı çıkabileceklerini bilirlerdi. Arka odalardan birinde olmasından şüpheleniyordum. Karşısındaki odaya yerleşebilirdim, böylece koridoru gözetleyebilir, Addie'nin tam olarak ne zaman çıktığını görebilirdim.

Soldaki odaya girdiğimde, çıkışı aramak üzere gözlerimi küçük alanda gezdirdim. Bir gardırop ve gömme dolaptan mekanik mankenler aniden peş peşe çıkarken, arkamdan bana pek de dostane davranmayacak bir varlığın geldiğini hissediyordum. Kalbim göğsümde tekledi ama arkamdaki kötü varlığa doğru dönerken sakin olmaya çalıştım.

Görmeyi beklediğim son şey, daha önce Mark'la alay eden kırık oyuncak bebekti.

Kahverengi saçları, üstüne pembe fiyonklar dolanıp at kuyruğu yapılmıştı. Donuk, kahverengi gözleri bana bakıyor, yüzündeki makyajın arkasında ısıltı ısıltı parlıyordu. Yakından bakınca, düşündüğümünden çok daha ürkütücü bir hâli vardı.

Bu muhtemelen gözlerindeki o kana susamış bakıştı. Onu süzüp görüntüsüyle ilgili detayları hızlıca kaydettim. İnce beyaz bir gecelik giyiyordu, hayal gücünü zorlamaya pek de ihtiyaç kalmıyordu. İnce kumaşın altından görünen göğüs uçlarını zar zor fark etmiştim. Hayır, gözlerimin esas kilitlendiği şey, üzerinde kalçasına sarılı bir bıçak olduğuydu.

Kanım dondu. Bu kaltak benim küçük fareme zarar vermeye çalışırsa...

“Neredeler?” diye sordum yine sakin olmaya çalışarak. Yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi ve ardından da kimden bahsettiğime dair bir soru görmeyi bekledim. Fakat hâli bana o güveni vermedi.

Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyor gibiydi.

“Senden uzakta güvendeler,” dedi mırıldanarak. Sonra başını yana çevirip duvara baktı. “Diğerlerine iki kadının takip edildiğini bildirin ve sağ salim kaçmalarını sağlayın. Bu iş bende.”

Dudaklarımın kenarını hafifçe yukarı kaldıran bir gülümsemeye engel olamadım. Bir taraftan kiminle konuştuğuna takılmış olsam da, öte yandan benimle başa çıkabileceğini düşünmesi komiğime gitmişti.

Gözleri, onların gidişini izliyormuş gibi göremediğim bir şeyi takip etti.

“Demek sen delisin ha?”

Lafıma gücenerek geri çekildi. Doğrusu, hiç umurumda değildi.

Endişe, bozulmuş süt gibi midemde koyu bir kıvam alıyordu. Addie ve Daya hâlâ oyunda hata yapıp bir engele takılarak koridora geri dönmemişlerdi. Bu küçük kız da, benim Mark gibi olduğumu ve buraya onlara zarar vermek için geldiğimi düşünüyor olmalıydı... tamamen haksız değildi. Sadece birinin peşindeydim ve işim bittiğinde, ona çılgılık attırmam çok hoşuna gidecekti.

“Bana öyle deme. Kadınları rahat bırakmayan sensin,” diye atıldı.

Yüzüne karşı bir kahkaha patlatmak üzereyken tek kaşımı kaldırıp ona baktım. “Bu beni sadece rahatsız yapıyor. Deli değil.”

Minik elleri yumruk hâlini alırken yüzü öfkeli bir hırlamayla gerildi.

Oyuncak bebek geceliğini bıçağı çıkaracak kadar kaldırıp kapıyı arkasından kapattı.

Gülsem mi kızsam mı karar veremiyordum. Beni kasten küçük faremden uzak tutuyordu ve bu beni çok mutsuz ediyordu.

“Bununla ne yapacaksın oyuncak bebek?” diye sordum yüzümde alaycı bir gülümsemeye. Bu iş bir an önce bitmeliydi.

“Seni öldüreceğim canavar.”

Bu boka ayıracak zamanım yoktu.

Chucky’nin Gelini” ile bir odada ne kadar uzun süre kalırsam Mark’a o kadar çok fırsat vermiş olacaktım. Adamlar hiçbir yerde olmadığımı fark ederse ve Addie savunmasız kalırsa, hiçbir şey onları bu ânı değerlendirmekten alıkoymazdı.

* 1998 yapımı korku filmindeki oyuncak bebek karakteri.

Kız konuşmakla daha çok ilgiliydi ve zaman geçiyordu. Ona saldırdım ama böyle bir dövüş kabiliyeti olmasına da şaşırdım.

Bıçakla başlayıp yumruklarla biten baştan savma hareketleriyle alay ettim. Bu sırada huysuz bir çocuk gibi öfkelen-di. Bir yumruk bile isabet ettiremediği için çılgına döndü.

İfadesine yayılan çaresizliği görüyordum, benim onu çektiğim gibi o da beni aşağı çekmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda burnuna hiç heklemediği, sağlam bir yumruk indirince dengesini kaybedip ve yere düştü.

Boş bir tehdit savurdu ama ben kapıya odaklanmıştım. Hızla yanından geçip kapıyı açtım ve koridordan aşağı yöneldim.

Arkamdan “Çakal!” diye bağırdı ama aldırmadım. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum, umurumda da değildi.

Soluma bakınca bir an durdum ve gecenin dört erkeğinin bir odaya toplandığını gördüm.

Addie’yi tuzağa düşürme şansı bulamadıklarını anladığımda, omuzlarımdan hafif bir ağırlık kalktı, rahatlamıştım.

Kahrolası ağızlarından çıkan o sözleri duyana kadar.

“Nereye gitti?” diye sordu Miller Mark’a bakarak. “Minibüs çoktan yola çıkmaya hazır. Sadece kızların konumlarını bilmeleri gerekiyor.”

Doğruduğumda, vücudum omuriliğime çimento enjekte edilmiş gibi sertleşti.

“Onları bulacağız,” dedi Mark. “Zack yanlarında değildi, o karışıklıkta onları kaybetmiş olmalı. Mükemmel bir zaman.”

“Onu halletmek zorunda kalacağının farkındasın, değil mi, Addie’nin gittiğini öğrendiğinde?” diyerek araya girdi Robert. “Yüzündeki o iğrenç yaralarla onu hafife aldığını hissediyorum.”

Mark, Robert’ın endişelerini –çok *haklı* endişelerini– görmezden gelerek elini umursamazca salladı.

“O yaraları zayıf olduğu için aldı Robert.”

Kafamı arkaya atıp sessizce gülerken omuzlarım titredi. Hastalıklı varsayımıyla epey eğlendim. Sonra kahkahalarım kopup küçük boşlukta hızla ilerledi ve evin etrafında çınlayan diğer ürkütücü seslerle karıştı.

Dört adamın kafaları bana doğru döndüğünde kan yüzlerinden çekildi. Dördü de ter içinde, en kötü kâbusları gerçek olmuş gibi bana bakıyordu. Yakında o boktan tahtta oturanın ben olduğumu anlayacaklar ve kâbusları bana boyun eğecekti. Hayal edebilecekleri herhangi bir canavardan çok daha kötüydüm.

Odaya girdim, onlar geri çekilince sırtmaya başladım.

“Za...” dedi Mark.

“Bu izlerin ne kadar eski olduğunu biliyor musun Mark? Çok eski. Rakibim zorlu biriydi ama kimin boğazı kesilmiş hâlde ve gözbebeklerinin olduğu yerde boş çukurlarla yere düştüğünü bilmek ister misin? Ben değildim, aşağılık herif.”

Mark boğuk ve çatlak bir sesle kahkaha atarak hikâyemi geçiştirmeye çalıştı. “Zack, lütfen, kız arkadaşından bahsetmiyorduk.”

“Mark, şu an yapmak isteyeceğin son şey bana yalan söylemek olur.”

Mark tam ağzını açarken odadaki küçük kapı açıldı ve gecenin en büyük baş belası sürünerek dışarı çıktı.

“Tanrı aşkına, lütfen beni rahat bırak,” diyerek ona çıkıştım. Mark ve arkadaşları, bebeğin gözünde kararlı bir parıltıyla doğrulduğunu görmek için döndüler.

Yüzü aydınlandı. “Tanrı’nın bununla hiçbir ilgisi yok aptal.”

BÖLÜM 29 MANİPÜLATÖR

"Oturmazsam, sanırım yıkılacağım. Beni bu çamurdan çıkarman gerekecek."

Bir bankı işaret ettim. "Geç otur ve rahatla. Hemen Aynalar Evi'ni gezeceğim."

"Bana uyar, o şeyden çıkman sonsuza kadar sürer ve gitme vakti gelmiş olur."

Aynalar Evi her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştu. Çıkış yolunu bulmanın çok zor olduğu, ayrıntılı bir aynalar labirentiydi. Panayırdaki en büyük binalardan biriydi ve her köşesi aynalarla doluydu.

Panayır yaklaşık yarım saat sonra kapanacaktı. Zorlu olacaktı ama dikkatimi verirsem orayı aşmak için zaman yeterdi.

Ev tamamen siyaha boyanmıştı, etrafta hiçbir renk, yanıp sönen ışık veya sis yoktu. Her zaman böyle ilginç olduğunu düşünmüştüm. Bazen sessiz bir odada, kendi görüntünüz sizi rahatsız ederken ortalıkta düşüncelerinizden başka bir şey kalmamış gibi gelirdi.

Tamamen yönümü kaybetmem beş dakikamı almıştı. Ellerimi önümde tutarak aynalardan birine kafa üstü çarpmaktan kurtuldum.

Bunu birkaç yıl önce yapmıştım ve burnum bir hafta boyunca mor kalmıştı.

Birkaç dakika, kendi yansımamdan başka bir şey olmadan geçti. Kalbim garip bir ritimde atıyordu, nefesim heyecandan kesilmiş gibiydi. Göğsümdeki çarpıntıya rağmen, kendimi en... normal hissettiğim yer burasıydı.

Uzakta, hafif bir ayak sesi duydum. Buraya çok fazla insan gelmiyordu, özellikle de bu geç saatlerde ama zorlamayı seven bir sürü insan vardı.

Yoluma dümdüz devam ederek, nereye gittiğime odaklandım ve biraz sonra etrafımda olup bitenleri unuttum. İşin püf noktası, yansımanıza değil zemine odaklanmaktır.

Tam kafa üstü aynaya çarpacakken tuhaf bir kıkırdama duydum. Başımı kaldırdım, şeytani bir gülüştü. Bir adrenalin kıvılcımı tutuştu ve kimya kalbime pompalanırken hızı daha da arttı.

Canavar gibi giyinmiş bir çalışan benimle uğraşmak için buraya gizlice mi girmişti? Öyle olsaydı şaşırmazdım. Etraftaki insanları takip ettikleri ve onları korkuttukları bilinen bir şeydi.

Boğazımdaki yumruyu yutarak yönümü bulmak için döndüm. Burada benimle birlikte ürkütücü bir canavar varsa, binlerce yansımasına bakmak zorunda kalacak kadar yaklaşmamasını tercih ederdim.

Bir ayna neredeyse burnumu kıracaktı ki onu hızla geçip yolumu buldum ve devam ettim.

“Küçük fare.” Fısıltı her yönden yayılıyor gibiydi.

Vücudum kilitlendi, hayal gücüm bana oyun mu oynuyordu yoksa Zade gerçekten burada mıydı, bilmiyordum.

Harekete geçip yalnızca bir şeyler hayal ettiğimi umarak kendimi ilerlemeye zorladım.

“Neredesin küçük fare?”

Derinden gelen ses gitgide yaklaşırken soluk aldım. Bir uğursuz kıkırdama daha yankılandı. Ahh! Bu adam bir kötülük yapabilirdi. Akli başında kimse böyle bir ses çıkarmazdı.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak, hızla çarpan kalbimi rahatlatmaya çalışıp sakinleşmek için üç derin nefes aldım.

Benimle dalga geçiyordu. Beni korkutmaya çalışıyordu. Ben aynalarla dolu bir labirentte kapana kısılmışken o lanet bir deli gibi güldüğünde korkutuyordu da.

Gecemi yaşamama izin veremezdi, değil mi? Bir kez olsun, onu ve tutarsız duygularımı düşünmemiştim. Zade beni o kadar çok korkutmasa da -bulunduğumuz an hariç- bende uyandırdığı duygular kesinlikle *korkutucuydu*.

Belki sessiz kalırsam beni bulamazdı.

Yoluma devam ederek, aynaların labirentinde yürürken adımlarımı hızlandırdım.

Ne kadar uzakta olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama henüz yolun yarısını bile geçmemiş olabilirdim.

İşte o an ilk kez Zade'in yansımasını gördüm. Baştan aşağı siyahlar içindeydi, yaralı yüzü kapüşonunun derinliklerine gizlenmişti. Nefesim kesildi, yansımasının tamamını görmek için etrafımda döndüm.

Arkamda değildi ama yakınlarda bir yerdeydi.

“Kes şunu,” dedim, korku göğsümü daraltırken.

Cevap vermedi ve pislik herif beni tabii ki dinlemedi. Bir kasırgaya yakalandım, vücudum sürekli daireler çizerek onun tam olarak nerede olduğunu bulmak için çaresizce hareket ediyordu.

“Tamamen yalnız mısın bebeğim?”

Yutkundum. “Belli olmuyor mu?” diye fısıldadım, hâlâ nerede olduğunu bulmaya çalışırken. Bunu söylememem gerektiğini hissettim.

“Burada seni kurtaracak kimse yok mu?”

Göğsüme bir endişe saplandı.

“Neden kurtarılmaya ihtiyacım olsun ki Zade? Bana zarar mı vereceksin?”

Sonra dudaklarını görmeme yetecek kadar başını kaldırdı. Dudaklarına şeytani bir gülümseme yayılmıştı.

Bana zarar vermeyeceğini düşünmeye çalıştım. Daha bir hafta önce yatağımdaydı, üzgün ve savunmasızdı. Sabah gözlerimi açtığımda gitmişti ve o zamandan beri ondan haber almamıştım.

Ama zihnim, şu an olduğu kişiyle o zamanki kişi arasında bağlantı kurmakta zorlanıyordu.

Çünkü şimdi... vahşi görünüyordu.

“Sana zarar vermek değil... seni mahvedeceğim,” dedi. Boğazım düğümlenirken bir adım geri gittim. Yansıması hareket etti, vücudu farklı bir yöne doğru ilerledi. Yaklaşıyor muydu? Emin değildim. Bir adım daha geri gittim, vücudumdaki adrenalin tehlikeli seviyelere yükseliyordu.

Beni korkutuyordu.

“Kaç,” diye hırladı. Ciğerlerim gırtlığından gelen emirle sıkıştı. “Yakalarsam, seni beceririm.”

Gözlerim tamamen açılmış hâlde onu dinlerken vücudum harekete geçti.

Koştum.

Burada ona karşı tamamen savunmasızdım. Örümcek ağına tam anlamıyla hapsolmuş hâldeydim ve bu orospu çocuğu zehirliydi.

Yansıması gittiğim her yerde beni takip etti. Birkaç kez kendi yansımamdan başka bir şey göremeyince onu gerçekten atlattığıma ikna oldum. Sonra bir yerlerden çıkıp umutlarımı kırdı.

Birkaç dakika sonra nefesim kesildi. Adrenalin ve korku beni ele geçiriyordu. Göğsüm sıkıştı, ciğerlerim zincire vurulmuş, artık oksijen alamaz hâle gelmiş gibiydi.

Peşimde beni mahvedecek olan çok tehlikeli bir adam varken kaybolmuş, kapana kısılmıştım. Artık ondan kaçtığımı düşünmüyordum, daha çok benimle işi bittiğinde olacağım kişiden kaçırıyordum.

Balkon kapımda belirip yüreği buruk bir hâlde yanıma geldiğinde kendimi ona teslim etmeye hazırdım. Adam bana bir çeşit büyü yapmıştı çünkü canı yandığında tek yapmak istediğim onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaktı. Eğer ona yardımı dokunacaksa kendimi ona teslim ederdim.

Ama ertesi gün uyanıp kendimden nefret edeceğimi biliyordum. Çünkü bir sapıkla, bir katille ve defalarca beni zorlayan bir adamla yatmış olacaktım. Sınırlarıma, kişisel alanıma veya *hayır* kelimesine saygı duymayan bir adamla.

En ufak bir şüphle duymadan bunun tam olarak böyle olacağını biliyordum. Bunu nasıl kabul ederdim? Tüm hayatımı yönlendiren ahlaki pusulayı nasıl bir kenara atardım?

Nefret etmem gereken ama... nefret etmediğim bir adam için. Biliyordum işte. O bunların hepsiydi ama aynı zamanda da, tanıdığım en hayran olunası adamlardan biriydi. Kendini, evlerinden, hayatlarından koparılan kadınları ve çocukları kurtarmaya adanmışla, bu tutkusuyla dünya için çok büyük bir şey yapıyor, önemli bir etki yaratıyordu. Bana hissettirdiklerini kelimelere dokemiyordum bile.

O böyle lanet zıtlıkların bir birleşimiydi işte. En acı verici zıtlıkların...

Ahlaki pusulası bozuk olduğu halde onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Şimdi, korku beynimi yeniden sararken bile.

Koşmayı bırakıp derin bir nefes aldım.

Umutsuzca.

İşte Zade'den kaçmak buydu. Siktir! İmkânsız...

Kalbim göğsümü zorlarken beni bulmasını bekledim. Belli ki ondan kaçamayacaktım. Kaçmak için tek şansım, onu bir şekilde etkisiz hâle getirmek ve sonra koşmaya çalışmaktı.

Gırtlığımdan bir kahkaha yükseldi.

Beni bunu yapmam için eğitiyordu zaten, değil mi? Gölgem beni kendimi korumam için eğitiyordu.

Ona karşı.

Sıcak bir nefes kulağımı gıdıkladığında tüylerim ürperdi. Gözlerimi kapatıp vücudunun sırtıma dayandığını hissettiğimde bakır tadı alana kadar dudacağımı ısırdım.

Şimdilik ellerini kendine saklıyordu ama bunun fazla sürmeyeceğini biliyordum.

İznim olmadan bana dokunmayı ne kadar sevdiği sır değildi.

“Çılgılık atacağım,” diye tehdit ettim nefes nefese bir fısıltıyla.

Eğildiğini hissederken nefesi boynumda dolaşıyordu. Yumuşak dudakları kulağımın kenarına sürtünüyordu. Ürperti, şiddetli bir seale gibi sırtımdan aşağı akıyordu.

“Ne kadar da akıllı küçük bir kız,” dedi.

Azarlamaya hazır bir hâlde ona döndüm ama yüz yüze geldiğimiz anda dudaklarım dudaklarının arasında sıkışıp kaldı ve ağzımdan tek bir hece bile çıkmadı.

İçgüdüsel olarak alt dudacağımı ısırdım. Göğsünden yükselen bir inilti içime doğru yayıldı ve beni daha sert ısirmaya teşvik etti. Birbirine geçen dudaklarımızdan nane ve duman kokusu eşliğinde kıvılcımlar çıkıyordu.

Tadı lezzetliydi, onun ağzımdan uzaklaşmasını istedim.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi elini başımın arkasına do-
lamak için uzandı, parmaklarını saçlarımın diplerinde gezdirdi ve
beni iyice yakınına çekti.

Sonra gerçekten aptalca bir şey yaptım.

Alt dudağını ağızıma doğru çekip onun tadında kayboldum. Du-
daklarının dudaklarıma verdiği histe.

Ne yaptığımın farkına vararak dudağını bıraktım ve ondan uzak-
laşmaya çalıştım. Ağzı üzerimde bir uyuşturucu etkisi bırakıyor, ap-
talca kararlar vermeme neden oluyordu.

Beni bırakmayıp aynı hissin karşılığını verdi. Dudağımı ağızda
emerek sertçe ısırıldı. Acıdan nefesimi tutarak ağızıma istediğini yap-
ması için ona teslim oldum.

Vajinam kıvranıyor, dilinin dokunuşundan zonkluyordu. Daha
önce yaşadıklarımı, dilinin klitorisimde kayarken verdiği hissi hatırla-
yarak kendimden geçtim.

İstemsizce inledim ve vücudumun ihanetini tattığı anda öpücüğü
sertleşti.

Dudaklarımı ve dilimi hiç tatmadığım bir şekilde emip yalayarak
beni mahvediyordu. Onu durduramama imkân yoktu, onunla sava-
şırkenki gibi çaresizdim.

Bir sonraki hamlesi için onu içime yayılan bir hırıltıyla uyardım.
Belimi kavrayarak beni bir aynaya doğru döndürdü, vücudu vücu-
dumla bütünleşirken beni soğuk cama yapıştırdı.

“Siktir! Ne kadar uslu bir kız,” dedi ağızıma doğru, şişmiş dudak-
larımı morartacak bir öpücükle bana sarılarak.

Oksijeni içime çekebilmek için nefes nefese başımı ondan uzak-
laştırdım. Yanaklarımı büyük elinin içinde sıkıştırarak bana doğru
hırladı.

“Ver şu lanet dudakları bana,” diye homurdandı, dilini tekrar
ağızıma sokarken.

Ellerim bedenlerimizin arasına sıkıştı, karnında yukarı, kaslarla
şişmiş göğsüne doğru çıktı. Kabaca onu ittiğimde dudaklarımız bir-
birinden ayrıldı.

“Bekle, dur,” dedim soluk soluğa. Zihnim bulanık, karmakarı-
şıktı.

“Ne demiştim?” diye sordu şiddetle. Uyumsuz gözleri, uyuştur-
cuya teşvik eden bir kavrayışla bakışlarımı yakaladı. Bir yırtıcının
gözlerine bakıyormuşum gibi hissederken başka yöne bakmak zor-
du.

O bir yırtıcıydı.

“Ne?” dedim, hâlâ öpücükten başım dönerken.

“Yakalarsam seni beceririm,” dedi yavaşça ve hırıltılı bir sesle.
Ağızımı açtım ama kelimeler ağızımdan ağır ağır döküldü.

“Beni becermeyeceksin,” dedim itiraz ederek. Göğsüne daha sert bastırdım.

Dudakları yanağımdan süzülüp boynuma inmeden önce çenemin etrafında gezindi.

“Çünkü çok hoşlanacağından korkuyorsun,” dedi boynuma sert bir öpücük kondurmadan önce. Sırtım bükülüyor, tüylerim ürperi-yordu. “Çünkü benim kadar bağımlı olacağını biliyorsun.”

“Hayır,” dedim fısıldayarak. “Çünkü istemiyorum.”

Dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

“Yani bu gece benim kötü kızım mı olacaksın? Yüzüme karşı ya-lan söyleyip vajinan benim penisimle dolmaya can atmıyormuş gibi mi davranacaksın?”

Kanımın, öfke ve utançla yanaklarıma hücum ettiğini hissediyor-dum.

“Her şey fiziksel çekime bağlı olmak zorunda değil,” diye yanıtladım sonunda. “Belki vücudum seni istiyor ama burası...” -şakağı-ma dokundum- “istemiyor.”

Başını yavaşça salladı, gözleri düşünceli bir şekilde yüzümde ge-zindi. Beni çaresiz ve donmuş bir hâlde bırakarak bir adım geri gitti.

Sıcak bir yaz gününde güneşi kaplayan siyah bir örtü gibiydi, aniden iliklerime işleyen, vücudumu ürperten bir soğuk...

Elimi tuttu ve beni aynadan uzaklaştırdı. Etrafımızı saran, görün-tümüzü her açıdan gösteren sayısız yansımaya bakana kadar beni döndürdü.

Onu aynadan izledim. Vücudunu tekrar benimkine bastırdı, sı-caklığını bir kez daha gözeneklerimde hissettim. Gözlerim bir ayna-ya takılınca bakışlarımız aynada kesişti.

Yavaşça, ağzı tam kulağıma gelene kadar eğilirken gözlerini üle-rimden hiç ayırmadı.

“Aynalı evi neden sevdiğimi bilmek ister misin?” diye mırıldandı kulağıma. Sinir uçlarımda kıvılcımlar çakıyordu. Sesi karanlık vaat-ler ve tehlikeli başlangıçlarla doluydu.

Güçlkle yutkundum. “Neden?” diye fısıldadım.

“Etrafına bak,” dedi yumuşak bir sesle. Tereddüt ederek gözleri-mi ondan ayırdım ve bakışlarımı aynaların üzerinde gezdirdim.

“Şu anda gördüğün şey benim her gün gördüğüm şey. Ne kadar uzağa koşsam da, senden kaçmaya çalışsam da gittiğim her yerde sen varsın. Sen gördüğüm her şeysin. Sana âşık olmak aynalarla dolu bir eve hapsolmak gibi küçük fare. Kendimi hiç senin içinde bu kadar kaybolmuşken hissettiğim kadar evimde hissetmemiştim.”

Nefesim kesilerek gözlerimi ona çevirdim.

“Aşk” kelimesi ağzından çıktığı anda kalbim aniden çarpıp düş-tü. Öyle doğal bir şekilde söylemişti ki bunun bir itiraf olup olmadı-ğından emin değildim.

“Aşkın ne olduğunu bildiğini sanmıyorum,” diye fısıldadım.

Zevk içinde homurdandı. “Kimsenin bildiğini sanmıyorum be-beğim. Aşk bir muamma ve biri bunu her söylediğinde yeniden tanımlanıyor.”

Kaşlarını çattım. Hissedebildiğim tek şey hayal kırıklığıydı. Söyledikleri yuztünden değil, yapmaya karar verdiği şeyi başarmak onun için bu kadar kolay olduğu için.

Tipki onun istediği gibi pervasız bir duygu içten içe beni tüketiyordu. Tek yapmam gereken beni almasına izin vermektir. Yatağıma gizlice girip zayıflığımdan yararlandığı pek çok gece zayıflığın bedelimde mi yoksa beynimde mi olduğu fark etmeksizin- bunu defalarca bana karşı kullanmıştı. Ama asla sonuna kadar götürmemişti ve varlığımdaki her hücre bu anı bekliyordu. Bunu umuyordu.

Onu reddetmek için can atıyordum ama onu kendime çekmemek için vücudumla savaşmak zorundaydım.

Belki sadece bu seferlik...

Dudağıma ısırdım, çürümüş, acıyla yanan dudağıma dişlerimin arasına aldım.

Beni yakından izliyor, sanki vücudumun hatlarına gizlenmiş ölü bir dili yorumlamaya çalışıyormuş gibi her hareketimi inceliyordu.

“Bunu sadece işe yarayacağını düşündüğün için mi söylüyorsun?” diye sordum, boğuk, titrek bir sesle.

Ağzı hâlâ kulağıma dönüktü ve gözleri gözlerime kilitlenmişti. Yavaşça başını salladı, yüzü sert ve bakışları yoğundu.

“Doğru mu söylüyorsun?” diye zorladım, sesim onun sadece yalan söyleyip hayır demesinin çaresizliğiyle titriyordu.

“Evet Adeline,” diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatırken, tenimden teslimiyet sızıyordu. Vücudumdaki değişikliği hissederek elini karnımda gezdirdi. Elinin altında geriliyordum, tüylerim diken diken oluyordu.

Uzun parmakları kapüşonlunun fermuarını kavradı, yavaşça aşağı çekip sonra hızla açtı. Ayrılan metal dişlerin sesi düzensiz nefeslerimin sesini bastırıyordu.

“Bana işkence etme,” dedim fısıldayarak. Kasıtlı olarak yavaş hareket ettiği için sesimden öfke fişkırıyordu.

Yüzünde hain bir gülümseme belirdi ve o zalim ifadeyi aynadan olduğu gibi gördüm.

“Zavallı küçük fare,” dedi alay ederek. “Bunu acı vermeden yapacağımı sanıyorsan ne yazık ki yanılıyorsun.”

BÖLÜM 30 MANİPÜLATÖR

Öylesine bir bakışla ciğerlerimdeki havayı tüketmek gibi garip bir yeteneğe sahipti. Korkunç sözleri ölümcül bakışlarına eşlik ettiğinde, sanki ciğerlerim yokmuş gibi hissediyordum.

Kapüşonlunun fermuarını açıp yavaşça kollarımdan aşağı çekti. Giysi, çamurlu ayakkabıların bu gece binlerce kez geçtiği yere düştü.

Zalimce bir metafor gibiydi. Bu gece kıyafetlerimle birlikte bedenim ve ruhum da lekelenecekti.

“Birisi buraya gelebilir,” diye fısıldadım, sesim havadaki gerginliğe zar zor nüfuz ediyordu.

Gülümsedi, herhangi biri buraya girse de bunu umursamayacağını gösteren şeytani bir ifadeyle.

“Sence ne yaparlardı?” diye sordu gömleğimi kaldırırken. Parmaklarının uçları tenime değiyordu. Tüylerim diken diken oluyor, bana dokunduğu her yerde bir elektrik akımının dans ederek tenimden geçmesine sebep oluyordu.

“Sence izlerler miydi?” diye sordu. “Çıplak teninin sergilenmesinden hoşlanacaklarını mı düşünüyorsun? Belki de senin ıslanan vajinanın baktıkları her yerde yansıdığını görünce rahatlarlar, ya da orgazm olduğunda göğsündeki güzel kızarıklığı. Penisim seni, beni daha fazla içine alamayıncaya kadar doldurduğunda, gözlerinin başının arkasına doğru yuvarlanmasını izlemekten bile zevk alacaklarını düşünüyorum.”

Bir doz korku, doğrudan kalbime enjekte edilmiş, nabzımı fazlasıyla zorlamıştı. Buna rağmen vücudum hâlâ çok tuhaf tepkiler veriyordu.

İç çamaşırım tıpkı onun dediği gibi sıırıksık olana kadar yavaş yavaş ıslanırken vajinamın zonkladığını hissediyordum.

Bir yabancıнын beni izlemesi hoşuma gider miydi? Sanmıyorum. Ama bundan bahsedışı, böyle bir şeye izin verip vermeyeceğini merak etmeme sebep oluyordu.

“Başkalarının beni çıplak görmesinden rahatsız olmaz mısın?” diyerek onu zorladım, gömleğimin siyah zeminde uçuşmasını izlerken. Parmakları, bedenimi kavuran lavlar gibi, yavaş yavaş ve dikkatlice sırtımdan yukarı doğru kaydı.

“Hayır,” diye mırıldandı kulağıma doğru. Aynadan onu izliyordum, gözleri göğsüme odaklanana kadar aşağı kaydı. Sütyenimin ipi gerildi, gevşemeden önce cildimi kesti. Göğüslerimi destekleyen siyah dantel düşüp beni tamamen çıplak bıraktı.

Göğüs uçlarım acı verecek kadar sertleşmişti. Dimdik göğüslerimi görür görmez dilini, bu görüntü karşısında ağzı sulanmış gibi alt dudağında gezdirdi.

“Ne yapacağımı bilmek ister misin?” diye sordu. “İzlemelerine izin verirdim. Sana sahip olurken ve vücudunun her santiminde gezerken izlemelerine izin verirdim. *Benim* penisimin deliğini doldurmasını ve sonra sen orgazm olurken ağlamayı izlerlerdi. Sonra da onları öldürürdüm. Benim olana bakmaya cüret ettikleri için boğazlarını kestiğimde penisim hâlâ senin suyunla ıslak olurdu.”

İçimdeki korku beni elimde kalan birazcık aklı da patlatmakla tehdit ederken iyice yükselmmişti.

“Sen psikopatsın,” diyerek iç geçirdim. Karanlık gümbürtü doğruca kalçamın üstüne vururken güldü.

“Bunu sevmeyi öğreneceksin,” diye mırıldandı dikkati dağılmış bir hâlde. Elleri karnımda gezinip göğüslerimi kavradığında dikkati başka yöne çekildi. Göğüslerim küçük değildi, iyi genlerle kutsanmıştım. Ama elleri o kadar büyüktü ki göğüslerim ellerinin içinde küçük kalıyordu.

O bir canavardı. Hem içiyle hem dışıyla.

İç çamaşırlarımın sırlıklam hâle geldiğini hissediyordum.

Bedenin aynı anda hem nefret hem de arzu hissetmesi mümkün olmamalıydı ama sanırım insan duygularının karmaşası olmasaydı hepimiz ölü gibi olurduk.

Göğüslerimi acı verecek kadar sıkı.

“Bunlarla daha sonra sevişeceğim,” dedi göğüslerimi bırakıp ellerini kotumun düğmesine götürerek.

Ellerinin tek bir dokunuşuyla, vücudum para dolu bir kasadaki bir banka soyguncusu kadar sinsice süzüldü.

Siktir! Ne yapıyorsun sen Addie?

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bu yanlıştı. Çok yanlıştı. Ama kot pantolonumun fermuarını açarken onu engellemedim. Pantolonumu iki yanından tutup aşağı çekmesine de engel olmadım.

Önce ayakkabılarımı çıkarmama yardım etti, sonra da kot pantolonumu tamamen çıkardı. Üzerimde siyah dantelli tangamdan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Yutkundum, yansımamıza bakarken kalbim hızla çarpıyordu. Hâlâ tamamen giyinikti, gözleri benim çıplak hâlimin her açısına bakmak için aynalarda sekiyordu. Hangi aynaya odaklanacağına karar verememiş gibiydi. Kendimi örtme dürtüsüyle savaştım. Güzel bir adamın önünde tamamen çıplak durmaktansa saklanmayı daha utanç verici buluyordum.

“Sen de soyunmalısın,” dedim ısrarla. Çıplak kalan yalnız ben olmayacaktım.

Sonunda arkamdan çıkıp önümde durdu. Uyumsuz gözleriyle karşılaşmak canımı yakıyordu. Gözlerine aynadan bakmadığımda gerçekliğini daha iyi kavriyordum.

Zade ile yaşadığımız bu an, ilk kez ikimizin de rızası varmış gibi hissettirdi ve bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Ama bu hoktan his ne anlama geliyordu ki? Rızamın olmasını *istememek*.

Bunu zorlayarak yapmasını isteyen hasta bir yanımdı. Daha sonra kurbanı oynayabileyim diye mi? Vajinam onun için sızlamıyormuş ve onun içimdeki hissini beklemiyormuşum gibi davranmaya devam edebilmek için mi?

Tüm kötü kararlarının arkasındaki beyin olmadığında kurbanı oynamak daha kolaydı.

"Bunu gerçekten istiyorsan küçük fare, o zaman sen yapmak zorundasın," dedi sessizce. Sanki onu isteyerek soyacağıma inanmıyormuş gibi bana baktı ve bence o bakışın bana ne yaptığını biliyordu. Pislik, bir şeye zorlandığımda geri çekilemeyeceğimi çok iyi biliyordu.

Onun bana gösterdiği saygıyı ben de ona gösterdim. Yavaşça onu soydum. Nazikçe. Parmaklarımı tenine kasten sürtünce sabırsızlıkla titreyip inledi.

Gömleğini çıkarırken nefesim kesildi. Sadece yüzündeki yara yoktu. İki büyük bıçak yarası izi daha vardı, biri kalbinin, diğeri ise karnının üstünde. Yarasının olduğu yerlerde teni pürüzlüydü ve bronz teninin aksine orası çok açık pembeydi.

Hâlâ ona zarar veriyorlardı.

Parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirdiğimde gerilerek dişlerini gösterdi.

Fiziksel bir acı değildi bu. Yaralar uzun süre önce iyileşmişti ama birer buzdağı gibiydiler. Dışarıdan belirgin ve etkileyiciydi ancak yüzeyin altında çok daha büyük ve tehdit edici bir şey vardı. Birini kendi ahlaksızlık çukurunda Titanik gibi batırabilecek bir şeydi.

Ona içten içe zarar vermişlerdi ve buna neyin sebep olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Yara izlerinin olmadığı yerde karmaşık dövmeler vardı. Yan tarafından bir ejderha dolanıp göğsüne doğru kıvrılıyor, ağzından çıkan alevler omzundan aşağı doğru iniyordu. Karşısında bir deniz kızı vardı, çıplak omzunun üzerinden bakan güzel bir kadındı.

Aynalar, vücudunu örten diğer dövmelerini de görmemi sağlıyordu, iki kolundan aşağısını ve sırtının tamamını kaplayan dövmeleri. Hepsi güzel ve ustalıkla yapılmıştı.

"Yaralarından hiçbirinin üzerine dövme yaptırmamışsın," dedim yavaşça, parmağımı ejderhanın yüzüne sürerken. Aslında, dövmeler kasten şişkin etten kaçıyor gibi görünüyordu.

"Başarısızlıklarımı saklamıyorum."

Vücudunu güzel yapan tek şey başarısızlıkları değildi. Tamamen kasla kaplıydı ama hantal değildi. Fiziki, kahvaltıda steroid alıyormuş gibi görünmeden serçe parmağıyla seni öldürebileceğini açıkça belli ediyordu.

Bu, dizlerimi jöle gibi titretmeye yetmiyormuş gibi boynundan, kalın kash kollarına ve iri ellerine uzanan kalın damarlar beni mahvediyordu.

O... olağanüstüydü.

Dikkatle beni izledi, ben onu incelerken gözleri yoğun bir ışıltıyla parlıyordu. Yavaş hareketlerim yüzünden neredeyse titrediğinde işkenceme devam ettim. Benimle sevişmeye başlamak için toplam sıfır saniyeye ihtiyacı vardı.

Parmak uçlarımda o kadar çok güç hissediyorum ki, ona âşık olsaydım ne kadar güce sahip olacağımı hayal bile edemiyordum.

Teninin her yerini ortaya çıkarırken daha da ürpererek ıslandım. Onun gibi vücudunda izler, yaralar bulunan birinin bu kadar mükemmel olması adil değildi.

Aksine, vücudunun maruz kaldığı istismar, onu sadece daha mükemmel hâle getiriyordu.

Pantolonunu indirdiğimde soluk borum tılandı, sert penisi kot pantolonunu zorluyordu. Ne kadar çok görürsem göreyim korkutuculuğundan asla bir şey kaybetmeyecekti.

Ben bir gün aniden penis nedeniyle ölümü kabul etmedikçe öyle bir şey olmayacaktı.

Tamamen çıplak kaldığında, ondan uzağa doğru bir adım atıp etrafıma baktım. Tıpkı onun bana yaptığı gibi aynaların gösterdiği her açıdan onu inceledim.

Kalın bacaklar, sıkı yuvarlak kalça ve her tarafına sürtünmek istediğim düzgün bir sırt ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel penis.

Kaçmak istiyordum. Çok çok uzağa.

Bu adam bu geceden sonra beni mahvedecekti. Dilimde tadını alabiliyordum.

“Korktun mu?” diye sordu tekrar fısıldayarak. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Evet,” dedim dürüstçe.

Neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme sebep olacak bir ifadeyle gülümsedi.

Bu kadar güzel olması doğru değildi. O kesinlikle lanet bir şeytandı. Şu anda bundan her zamankinden daha çok emindim.

“Korkmalısın,” dedi, sesi tehlikeyle titrerken.

Bir adım daha geri gittiğimde beni durdurmak için hareket etmedi.

"Diz çok küçük fare," diye emretti belli belirsiz. Duraksadım. Dinlemeli miydim yoksa Aynalar Evi'ne girerken bir yerlere düşürdüğüm sağduyumu bulup kaçmalı mıydim, emm değildim.

"Bana ikinci kez söyletme," diye hırladı, yüzü ciddi bir hal alırken. Çenesini aşağı indirerek bana baktı.

Yüzündeki tehlike beni korkutuyordu ve bu kalçamı ıslatmaya başlıyordu.

"Bana sormanı istemiyorum," dedim yavaşça. Kısa bir an için gözlerinden kafasının karıştığını belli eden bir ifade geçtiğinde ona o anda tam olarak ne demek istediğimi gösterdim.

Dönüp koşmaya başladım.

Ama o çok hızlıydı. Elini uzatıp saçıma doladı ve beni geriye doğru çekti.

Soluk soluğaydım. Vücudumu bükmeyi başardı, böylece acı içinde dizlerimin üzerine düştüm. Tıpkı ikimizin de istediği gibi.

"Seni zorlamam hoşuna mı gidiyor?" diye hırladı, ben ona bakana kadar başımı geri çekti. Penisini yanağıma sürterek beni olacaklara karşı uyardı.

"Kötü küçük bir kız olmayı seviyorsun, değil mi? Bana karşı koymayı seviyorsun çünkü seni korkutmam hoşuna gidiyor. Ateşle oynayan aptal, küçük bir kızsın," diyerek benimle alay etti.

Saçlarımı sertçe çektiği için gözyaşlarım gözlerime batıyordu. Tıpkı gözlerindeki öfke ve şehvetin cehennemi gibi yanıyordu. Bilmesem, arkamda bir alev in parlayıp onun uyumsuz gözlerine yansıdığını düşünürdüm.

"Söyle bana küçük fare, hiç benim gibi bir adamla seviştin mi?"

"Daha iyisiyle," dedim fısıldayarak. Ona duyduğum nefret yenisinden uyanmıştı. Çok karanlık ve tehlikeli bir şey gözlerinin üzerinde titreşti. Kahrolası kaşını kaldırdığında hemen kendimi geri çektim.

Bu bir yalandı. İkimiz de biliyorduk.

Çocukken Katolik okuluna yazıldığımda öğrendiğim ilk şey buydu. İyi kızlar yalan söylemezdi.

İkinci ders, şeytana ve etkisine güvenmemektir. Ama söylemeyi unuttukları şey, bir kez etkilendikten sonra onu kızdırmamamız gerektiği idi.

Belki de bu sağduyu olduğu içindi.

Bu kadar aptal olduğum için kendimi azarlarken dudaklarım titredi. Acı ve güvensizlik hâlâ içimde çalkalanıyordu. Neden bana bükmetmesine ve karşı koymadan benimle sevişmesine izin vereceğimi düşünmüştüm, bilmiyordum.

Ben ona âşık olmadan o beni öldürecek.

"Aç şu lanet ağzını kötü kız. Hemen. Ben seni penisimle boğmadan."

Bu sefer sözünü dinledim. Dudaklarım ayrıldığı anda, ucunu dudaklarımı geçip doğrudan boğazımın arkasına doğru itti.

Dişlerinin arasından inledi, ardından vahşi bir hırıltı daha geldi. İnledim ve sonra penisini daha derine zorladığında öğürdüm. Sertleştirilmiş çeliğe sarılmış ipeksi saten gibiydi ama pürüzsüzlüğün acıyı hafifletmekte pek bir faydası olmuyordu.

O benim küçük ağzım için çok kalın ve çok uzundu.

Gözyaşlarım anında gözlerimi doldurdu ve kendini daha da derine itmeye devam ederken gözlerimden döküldü. İçgüdüsel olarak kalın kalçasını kavrayıp onu ittim.

Bir yılan kadar hızlı davranıp iki elimi tek eliyle kavradı ve diğer eliyle başımı tutmaya devam etti. Ellerimi yukarıya, karnına dayadı. Dizlerinin üzerinde dua eden bir kadın gibi görünüyordum, şeytanın kendisine taparken ellerim bağlıydı.

“İstedğin buydu, değil mi?” diye hırladı. “Siktir! Em hadi!”

Bu onu rahatlatıcaksa dediğini yapacaktım. Sertçe emdim ve dilimi alt tarafındaki kalın damarın üzerinde gezdirdim.

“İşte bu bebeğim,” diye soluyup sonunda ara vermeme izin verdi. Ama sonra hemen beni geri çekti. Onu yalamaya devam ederken başımı ileri geri yönlendiriyordu. Daha da sıkı tutarken, mırıldandığı cesaret verici sözler ve derinden gelen zevk iniltileri dudaklarından dökülüyordu. Dudaklarından dökülen her hece ve inilti ile onu memnun etmek için daha da çaresiz hâle geliyordum. Hatamı düzeltmek için.

“Bir bakalım. Greyson Parker, daha iyiydi ha?” Gözlerim büyüdü, onu nereden tanıdığını ve bunun nereye varacağını merak ederken kafam karışmıştı. “Evinizden çıplak kaçtığı anda onu neredeyse öldürüyordum, bu yüzden onun benden daha iyi olduğundan şüpheliyim. Başka kim var?” Kendini boğazımda daha da derine iterek son sözünü söyledi. Boğuluyordum, gevşemeden önce birkaç saniye kendimi toparlamama izin verdi.

“Brandon Havatti, Carlos Santonio, Tyler Sanders...” Birlikte olduğum erkeklerin isimlerini saymaya devam ediyordu. O kadar da çok değildi ancak hayatlarını tehlikeye atınca çok gibi geliyordu.

Başımı sertçe geri çekti ve tek bir nefes almama izin vererek, “Her birini öldürmekten zevk alacağım küçük fare,” dedi.

Biraz bile hava alamadan ve ona verecek bir yanıt bulamadan beni tekrar penisiyle boğmaya başladı.

Boğazımda o kadar derine dalıyordu ki gözlerim kararmaya başlamıştı. Ne kadar öğürdüğüm ve onunla nasıl savaştığımı önemli değildi, o sadece daha da sertleşiyordu.

“Ağzına boşalmamı istiyorsun, değil mi? O güzel boynuna bir kemer dolayarak dizlerimin üzerinde bana taptığından beri penisimi emmeyi düşünüyorsun.”

Ona şehvetten çok nefret dolu gözlerle baktım. Gözlerimden yanan öfkeyi gördüğünde gülümsedi, daha doğrusu dişlerini göstererek sırıttı.

“İstiyorsun ama alamayacaksın. Henüz bu ayrıcalığı kazanmadım.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan başımı sertçe geri çektiğinde penisi dışarıda kaldı.

Parmak uçlarımın üstünde yükselene kadar beni saçımdan tutup yukarı çekti.

“Zade, lütfen,” dedim inleyerek. Gözyaşlarımdan etrafı bulanık görüyor, oksijensizlikten göğsüm sıkışıyordu. Ne için yalvardığımdan bile emin değildim, kendi hayatım için mi yoksa sırayla idam ettireceğim o masum adamlar için mi...

“Aferin kızıma,” diyerek beni övdü. “Korkup yalvarmana bayılıyorum.”

Sonunda tekrar nefes alabileceğimi düşündüğümde, nefesimi tekrar benden aldı. Dudakları heyecan verici bir öpücükle dudaklarımın üstüne kapandı. Tırnaklarım göğsüne çarptı, ağzımı yiyip bitirirken göğsünden hafif bir hırıltı yükseldi.

İkimiz de birbirimizi içerken aramızdaki enerji çatırdayıp patladı. Ateş kıvılcımları ve acı şarabın tadı dilimi tamamen kapladı.

Zehir hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

Dilimiz birbirine hâkim olmak için savaşıırken belimi kavradı ve beni kolayca kaldırdı. Soğuk camın sırtıma baskı yaptığını hissettiğimde bacaklarım içgüdüsel olarak onun ince beline dolandı.

Sıcaklık vücudumda onun birbirine zıt gözleri gibi savaşıyordu. Aynanın tehditkâr soğuğu vücudumu titretmek üzereyken onun vücudunun teması içime kavurucu bir sıcaklık yayıyordu.

Kalçamın her iki tarafındaki keskin acıyla ağzına doğru nefes verdim. Hızlıca çekerek tangamı vücudumdan çıkardı, parçalanan kumaşı bedenlerimizin arasında bir yerde sıkıştı.

Geri çekilip penisinin başını vajinama yerleştirdi.

“Vajinayı aç küçük fare,” dedi emrederek. Karşı çıkmak için ağzımı açtım, ona benimle öylece sevişmesini söylemeye hazırdım ama yüzündeki ifade beni susturdu.

Hayal kırıklığı tırmanırken iki elimle bedenlerimizin arasına uzanıp dediğini yaptım. Kendimi açarken göğsüme bir kızarıklık yayıldı. Bunu istemediğimi bildiği zaman bu küçük düşürücüydü.

Onun zorla içime girmesini istediğimi biliyordu. Ona hakaret etmenin cezası olarak da, onu ne kadar çok istediğimi göstermemi sağlayacaktı. Vajinamı açıp onu içeri davet ederek.

Ahh, ondan nefret ediyordum.

Kalçamı sertçe sıktı. Yarın ellerinin bıraktığı morluklarla uyana-
caktım ve bir yandan bundan korkuyordum. Ellerin izini tenimde
taşıdığımda olanları unutmamı inkânsız olacaktı.

“Ellerini oynatayım deme sakın,” diyerek tehdit etti, bekleyen
penisine doğru beni çekmeden bir saniye önce.

“Ah!” diye bağırdım, onu itebilmek için ellerimin göğsüne uçma-
sına saniyeler kalmışken. Çok büyüktü, beni hiç olmadığım kadar
esnetiyordu.

Saldırganlığı karşısında inlerken gözlerim kocaman oldu. Daha
derine indikçe penisinin parmaklarımın arasında kaydığını hissediyordum. “Dur! Sığmıyor,” diye iç çektim.

“Ne kadar zavallı bir fare,” dedi alaycı alaycı mırıldanarak. Sesi
boğuk ve gergindi. “Belki bir gün bu vajinaya cam gibi davranma-
ma ve ona tüm sevgimi göstermeme izin verirsin ama sen kötü bir
kızdın, değil mi?”

Cevap vermeyince, beni daha sert sarstı ve tekrar acıyla inlememe
sebebi oldu. “Değil mi?” diye bağırdı.

“Evet!” dedim nefes nefese bağırarak. Gözlerimi saldırısına karşı
sımsıkı kapattım.

“Artık iyi bir kız mı olacaksın?”

“Evet,” diye mırıldandım çaresizce. Acı çok daha yoğun ve nefes
kesici bir şeye dönüşüyordu. Dışarı çıkarıp bu sefer daha nazikçe
ama aynı kızgınlıkla tekrar girdi.

Vücudum patlamanın eşiğinde gibi hissediyordum. Bu kadar *dolu*
olmam doğal değildi.

Ucuna kadar çekip sonra tamamını içime soktu, o kadar derine
çarptı ki, boğazımdan yukarı çıktığını hissettiğime yemin edebilirdim.
Sesim göğsümde yükselen duygu patlamasıyla çatlarken çığlık
attım.

Siktir! Bu doğal değildi.

“*Lanet* olsun Addie, zar zor sığabiliyorum.”

Beni ikiye ayırıyormuş gibi hissetmemin nedeni bu olmalıydı.

Yavaş ve güçlü hareketlerle ilerledi. Sert hamlelerin ardından tek-
rar içime çarpmadan önce işkence gibi bir hızla kendini dışarı çeki-
yordu. Her vuruşunda ruhumu lanetlerken, bedenimin gevşemeye
başladığını, onu açgözlülükle içine çektiğini hissediyordum.

Vücudunu yayararak aynaya yaslandı ve midem, organlarıma vere-
ceği zararı hissederek kasıldı.

Hareketlerini hızlandırırken sinir uçlarıma şok dalgaları saçılı-
yordu, hayatımda hiç çıkarmadığım sesler avaz avaz dudaklarımdan
dökülürken benimle aynanın karşısında sertçe sevişiyordu. Zevk kör
ediciydi ve parmaklarımın arasında girip çıktığını hissetmek, midem-
de kıpırdayan güçlü şehveti artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Aynadan bize bak," dedi sertçe. Büyük çaba harçayarak gözlerimi açıp düzinelerce aynanın üzerinde gezdirdim. Bizi, akla gelebilecek her açıdan görebiliyordum.

Çok fazlaydı, onun içime girmesini izlemek... Kalçasını, kendisini görmek için gösterdiği güçle sıktağında pembe yanaklarıma bir kızamıklık yayıldı. Gözlerim yarı kapandı ve yüzümde yadsınamaz bir şevk belirdi.

Başını çevirdiğinde aynalardan birinde gözlerimiz kesişti. Etrafıma bakmak için gözlerimi ayırıp gözlerinin birkaç yönden bana sabitlendiğini gördüğümde kalbim hızla atmaya başladı, bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duyguydu.

Birinin seni izlediğini bildiğin o içgüdüsel his gibiydi ama şu an ondan kat kat fazlasıydı.

Gözlerim tekrar gözlerine kilitlendiğinde yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Yaklaşıp kontrolümü yavaşça kaybedişimi izlerken dudakları dudaklarımda kaydı. Bu sırada bana sırıtıyordu.

"Söyle bana küçük fare, hiç benim gibi bir adamla seviştin mi?"

Dudağımı ısırp başımı salladım, gözlerimi geriye doğru kaydırmamak için kendimle savaştım. Pozisyonumuzu yeniden ayarlayıp iki kolunu da dizlerimin altına kaydırıp beni yukarı kaldırdı. Kalçasının açısını değiştirip bacaklarımı şiddetle sarsan bir noktaya çarpıştığında anında utanç verici bir çığlık koptu.

"Aman Tanrım," diye inledim. Bu sefer başımın arkamdaki aynaya doğru düşmesine ve gözlerimin geriye kaymasına engel olmadım.

"Bu doğru bebeğim. Ben senin Tanrınım," diye hırladı, dişlerini boynuma geçirirken.

Orgazmın tehlikeli derecede hızlı ilerlediğini hissederken midem kasıldı. Midemde kızgın bir Poseidon varmış gibi hissediyordum, beni kesinlikle öldürecek yıkıcı bir tsunami çıkaracaktı.

Ayna, benimle sertçe sevişmesinin şiddetiyle titremeye başladı. Her an parçalanacakmış gibi geliyordu ama bunu umursayacak kadar kendimde değildim.

Ben zirveye ulaştığımda, tamamen dışarı çıktı. İnledim, ani boşluk neredeyse acı vericiydi.

"Ne..." Beni ayağa kaldırdı ve geri adım atarak yeri işaret etti. Dizlerim titriyordu, baldırlarım arasında titreşen keskin zevkten dengem bozulmuştu.

"Ellerinin ve dizlerinin üstüne çök."

Karşı çıkmadım çünkü orgazmın kaybı acı vericiydi ve bacaklarım ağırlığımı daha uzun süre taşıyamayacaktı.

Kızgın gözyaşları göz kapaklarımdan kenarlarını kapladı ama ıgneleyici sözleri içimde tuttum. Öyle bir şey sadece cezamı ağırlaştırırdı.

Arkamdan içime girmesini bekledim ama elleri bacaklarımın arasına girdi ve beni kalçamın altından yakaladı, dizlerim artık yere değmeyecek hâle gelene kadar beni kaldırdı. Kendimi yuzuştur yere yapışmış buldum. Dişleri klitorisimi yakalamadan bir saniye önce sıcak nefesini vajinamın üstünde hissettim.

Acı ısırtıyla sıçrayarak çığlık attım. Ama hana geçen seferki gibi işkence etmiyordu. Hemen klitorisimi ağzına alıp emdi ve ıslak vajinamı yaladı.

Mırıldanarak, içime yayılan hoş titreşimleri dağıttı. "Tadın çok güzel," dedi, dilini klitorisime değdirirken.

Başımı kaldırıp arkamdan benimle ziyafet çekişini utanmadan izledim. Arkamda, dizlerimin üzerinde vajinamı ağızla yemesini iyice görene kadar başımı çevirdim.

Yaklaşan orgazmın devamı ilkinden daha belirgindi. İstedğim gibi suratına sürtünmeyi beceremiyordum, bu yüzden kamçılایan diline karşı çaresizdim.

"Zade, lütfen," diye yalvardım, zevkten gözlerim kayarken.

"Küçük farem gelmek mi istiyor?" diye sordu nefes nefese.

Bana olan arzusunu inkâr etmeye çalışsa ona yalancı derdim ama Zade'in olayı buydu, beni ne kadar istediğini hiç saklamaya çalışmamıştı. Durumunu asla allayıp pullamamış, beni umutsuzca arzuladığı gerçeğini inkâr etmemişti.

"Evet," diye yalvardım inleyerek.

Geri çekildi ve ben de ona sinirle bağırarak yumruğumu yere vurdum. İkinci kez reddedilmenin verdiği öfke beni bunaltmıştı. Ona vurmaya çalıştım.

Bu girişimime güldü.

"Seni orospu çocuğu göt..."

İçime girip nutuğumu böldü, hayaları hassas vajinama çarpıyordu. Kelimelerimde boğuluyordum, bu açı öncekinden çok daha derine inmesini sağlıyordu.

Sırtımı eğip tırnaklarımı zemine gömdüm, o acımasızca içime girip çıkarken kirli fayansı tırmaladım.

Saçımı tutup başımı sertçe arkaya attı, beni doğrudan önümdeki aynalara bakmaya ve sevişmemizi izlemeye zorladı.

"Penisimin her yerine gelmek ister misin bebeğim?"

Çılgınca başımı salladım. Cevap olarak gülümsedi. "Sen benim güzel kızım mısın?" Bir titreşim baş sallama daha. "O zaman bunu söyle Adeline."

Adımın çatalı tenor sesiyle söylendiğini duyduğum anda penisini sıkıca sardım. "Ben senin iyi, küçük kızınım," dedim nefes nefese. Gözlerimi kör eden şehvetten başka bir şey hissedemeyecek kadar yükselmişim.

Önünü sırtıma doğru yerleştirerek sıkılaştıran vajinamı ayırdı. Sağımındaki eli boğazımda gezindi ve diğer avucu karnıma yayılırken sertçe sıktı. "Bu gece sadece antrenman ama sana söz veriyorum küçük fare, bu beden bir gün bütün bebeklerimi taşıyacak," diye hırladı, dişlerini gıcırdatarak.

Gözlerim büyüdü ve tsunami dalgası sonunda içime çökerken görüntüsü bulandı. O kadar yüksek sesle çığlık attım ki ses neredeyse aynaları salladı. Tüm dünyam küçücük parçalara ayrılırken, Zade'nin adı nevrotik bir tezahüratla dudaklarımdan dökülüyordu.

"Siktir! İşte bu, bebeğim. Vajinan çok sıkı, penisimi sömürüyor," diye mırıldandı Zade. Cümlesini bir kükrelemeyle bitirirken, son bir kez bana çarpan kalçaları titredi, içime artık sığamayacak hâle gelece kadar içimi menisiyle doldurdu.

Yerde kesik kesik solurken, birleşen özlerimizin kalçamdan aşağı aktığını hissediyordum. Vücudum, yaşadığım en büyük orgazmdan çıktıktan sonra hâlâ sarsılarak titremeye devam ediyordu.

Hareket etmeyi veya tutarlı şeyler düşünmeyi geçtim, nefes bile alamıyordum.

Bunların hiçbirisi doğal değildi. Kesinlikle hiçbirisi.

"Umarım biliyorsundur," dedim nefes nefese. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Güldü. "Şimdilik."

Ben cevap veremedim, yüksek bir vızıltı ağır atmosferi bozdu. Gözlerim o yöne kaydı ve hemen kaynağı buldum. Telefonum, yerdeki kot pantolonumun içinde çılgınca vızıldıyordu.

Siktir. Daya.

Hızla ayağa kalkıp telefona doğru koştum, onun içimden kaydığını hissederek dişlerimi sıktım. Ekranımdaki yeşil düğmeye tıkladığımda baş parmağım şiddetle titriyordu.

"Merhaba?" diye cevap verdim, sesimin ne kadar titrek ve boğuk olduğunu duyduğumda irkildim.

"Neredesin lanet olası?" diye bağırdı ahizeden, onun sesi de titriyordu ve öfkeyle doluydu.

"Kayboldum ve cep telefonum çekmiyordu," Gerçekten ne olduğunu kabul etmeye istekli olmayarak ve utanarak yalan söyledim. Zade'in varlığını görmezden gelip kıyafetlerimi giymeye çabaladım. Hem kulağımdaki çığlıktan hem de baldırlarımdaki kayganlık yüzünden olduğum yere sinerken.

"Park kapandı Addie! Çoktan dışarı atıldım ve Aynalar Evi'nin temizlendiğini söylediler. Aptal güvenlik görevlisi, dışarı çıkmadığını söylediğimde bana inanmadı. Çok endişelendim."

Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken arkamdan mırıldandığı "Siktir" lafı dikkatimi çekti.

Zade yüzünde ciddi bir ifadeyle telefonuna bakıyordu.

Siyah çizmeleri ve iliklemediği kot pantolonu dışında hiçbir şey giymiyordu, bu da kumaşın altında kaybolan belirgin V şeklinin ağız sulandırıcı bir görüntüsünü sergiliyordu.

Dikkatim dağılırken Daya'nın attığı nutuk arka planda kaldı.

Telefonundan gelen ışık, pürüzsüz teninde gerilen kasları, yaraları ve vahşetine katkıda bulunan siyah, karmaşık dövmeleri vurguluyordu.

Ellerinde ve kollarında gezinen damarlar şişmişti ve *lanet olsun*, zaten bir aynaya yaslanmış olmasaydım, şu anda yıkıcı görüntüsüyle devrilirdim.

Pürüzlü yara izleri ve pürüzlü kenarlardan oluşan bu şaheser beni bilincimi kaybedene kadar becermiş ve bir gün onun bebeklerini doğuracağıma dair yemin etmişti. Nefes alamıyordum.

"Addie, yemin ederim ki..."

"Ben... Hemen çıkıyorum Daya. Çok özür dilerim," diye cevap verdim. Bakışlarımı tekrar etrafıma çevirerek kendimi toparlamaya çalıştım.

Milyonlarca aynanın olduğu bir yerde bunu yapmak gerçekten zordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Tamam, üzgünüm. Sadece gerçekten korktum Addie."

Farklı bir tsunami türü beni sarstığında irkildim. Bu, akla gelebilecek her türlü olumsuz duyguyla doluydu. Suç. Utanç. Pişmanlık.

"Gerçekten üzgünüm Daya. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım ve hemen gitmem gerektiğini düşündüğüm yöne doğru yürümeye başladım.

"Yanlış yol küçük fare. Beni takip et," dedi Zade, derinden gelen tenor sesi beni gerince, omuzlarım kulaklarıma yükseldi. Giyinip ters yöne doğru gitti.

Sertçe arkamı dönüp onu takip ettim. Beni buradan çıkardığı sürece nereye gideceğini nasıl bildiğini sormadım ya da umursamadım.

Gergin geçen on beş dakikanın ardından çıkış kapısını bulduk ve dışarı fırladım, soğuk hava ısınan yüzüme merhem oldu.

Panayır benim geldiğim zamandan çok farklıydı. Alan tamamen cansızdı. Ne bir ışık vardı ne de tek bir ruh.

Ne zamandır oradaydık? Saate baktım ve yarım olduğunu fark ettiğimde gözlerim kocaman oldu.

İki saat! İki lanet saat boyunca oradaydım. Tabii, bunun yarısı aynaların arasında geçmişti ama *yine de*. Normal insanlar o kadar uzun süre sevişmezdi, değil mi?

Zade arkamda bir yerdeydi, o yüzden omzumun üzerinden bakıp "Beni takip etme. Daya beni bekliyor ve onun seni görmesini istemiyorum," dedim. Sesimdeki soğukluğa engel olamadım.

Çıkış yolumuzu bulmak için geçen on beş dakikanın tamamında, tek düşünebildiğim onunla tekrar nasıl sevişmek istediğimdi.

Bu beni çok korkutuyordu.

İhtiyacım olan şey gerçeklerle yüzleşmekti, az önce takipçimle seks yaptığımı çok net bir şekilde hatırlatacak bir şey. Bunların olmasına izin vermemeliydim.

Beni kendine çekmeden bir saniye önce elini bileğimde kenetlediğini hissettim. Yanlışlıkla ona çarptım ama beni çabucak yakalayıp bir elini boynumun arkasına sıkıca sardı.

"Zaten psikopat bir kızla randevuma geç kaldım," dedi kolayca. Gözlerim büyüdü, içlerindeki öfkeyi fark ettiğinde gülümsedi. "Kıskanma küçük fare. Bu gerçek bir randevu değil. O benim tarzım bir deli değil. Her ne kadar o *sen* olmasan da."

Burun büktüm. "Kıskanmadım. Bırak beni," diye çıkışarak ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Beni kendine çekip gözlerime uzun uzun bakarken dudakları dudaklarıma değdi.

"Bu asla olmayacak Adeline. Seni asla bırakmayacağım." Kasıldım, sesindeki ciddiyetten ürkmüştüm. O gerçekten de ciddiydi.

Ben cevap veremediğim dudaklarını benimkilere bastırdı. Bu adamın bana dokunmasına son kez izin vereceğim için karşılık verdim. Onu kavrayıp kapüşonlusunun yakasını çekiştirdim ve alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırdım, dilimde onun kanının tadını alana kadar ısırıldım.

Hırlayıp beni tamamen yuttu, ağzında hâlâ vajinamın tadı vardı. Sonra nefes nefese benden uzaklaştı.

"Git," dedi sertçe.

Tereddüt etmedim. Alandan tökezleyerek çıktım ve otoparkta tek kalan arabama doğru ilerledim. Daya kıpır kıpır bir hâlde direksiyon başında oturuyordu, bakışları beni delip geçiyordu.

İç çekerek kendimi nasıl yapacağımı bilmediğim zorlu bir sohbete hazırladım. Hikâyeme sadık kalacaktım. Kayboldum. Bu kadar.

Arabanın kapısını açıp içeriye neredeyse yığıldım. Bakışlarıyla karşı karşıya kaldığımda, bana binlerce güneşin sıcaklığını taşıyan bir ifadeyle bakıyordu.

"Neden az önce *sevişmiş* gibi görünüyor ve kokuyorsun?"

2 Mart 1946

John'dan boşanmayı isteyebileceğimi Ronaldo'ya söyledim. Bir anlığına o kadar heyecanlandı ki sonunda birlikte bir geleceğimiz olacakmış gibi hissettim.

Ama sonra işini bırakmasını istediğimi söyledim. Söndü. Patlamış bir balon gibi. Bunun mümkün olmaya-
bileceğini söyledi. Patronuna bağlı olduğunu ve hiçbir zaman ayrılamayacağını düşündüğünü.

Karga etmeye başladık. Durumunu anlıyorum ama o bu kadar tehlikeli bir şeyin içindeyken gerçekten birlikte olup olamayacağımızı bilmediğimi söyledim.

Kocamın da kendisi kadar bu tehlikenin içinde bulunduğunun söyleyerek kurnazca bir yorumda bulundu.

Bunun ne demek olduğundan bile emin değilim.

Kumar alışkanlığı mı?

Eve zorla girildiğinden beri bu konuyla ilgili bir sorun yaşamamıştık, bu yüzden ben de John'un kendisine çekidüzen verdiğini düşünmüştüm.

Durum ne olursa olsun, kararlıydım. Sera ve ben bir yolunu bulacaktık. Eğer bu yalnız bir anne olmak demekse, o zaman ben de öyle olacaktım.

BÖLÜM 31 GÖLGE

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye atıldı psikopat kız, donuk kahverengi gözleri ateşle parlarken. Gözlerindeki cehennem, göğsüne çöken şeyle aynıydı.

Kalbim hızla atmaya devam ediyordu ve onunla tekrar sevişmek için duyduğum inatçı ihtiyaç beni rahatsız ediyordu. Beynim bir tavaya atılmış, cızır cızır kızartılıyor gibi hissediyordum. Odaklanmam gerekiyordu ama Addie'nin tadı hâlâ dilimdeyken ve beni sıkıca sardığını hissediyorken bu neredeyse imkânsızdı.

Tanrı'yı daha yeni bulmuşken nasıl konsantre olacağımı bilmiyordum. Daha doğrusu, sanırım ben bir tanrıya dönüşmüştüm.

Ama nasıl olur da kendimi tanrı gibi hissederken, onun önünde gücümünden yoksun kalabiliyordum?

Bilmiyordum.

Tek bildiğim perili panayırları artık çok sevdiğimdi.

"Bir işim çıktı," diye mırıldandım, bakışlarımı odadaki çalışanlar üzerinde gezdirirken. Ya da psikopat kızın gözlerindeki ölümcül bakışlar dışında herhangi bir şeye baktım. Hâlâ beni öldürmeyi planlıyordu, düşüncesi bile gülünçtü.

Beni öldürmek bu kadar kolay olsaydı çoktan ölmüş olurdum. Yaralarım bunun kanıtıydı.

Yüzleşmemizden sonra, kırık oyuncak bebek ve ben birlikte çalışmaya karar vermiştik. Mark dizginleri ele alıp benim kızımı karmaya ve köleleştirmeye karar verdiği için, onun artık yaşamasına değmeyeceğine karar vermiştim. Addie'ye karşı komplo kurması için geçirdiği iki saniye, adını bir Ölüm Defterine yazmasıyla aynı şeydi.

Onun yaşama şansı kalmamıştı.

Böylece dördünü bayıltmıştık. Oyuncak bebek onları konukların bulamayacağı bir yere götürüp cevaplarımı almam ve işlerini tamamen bitirmem için gece yarısında benimle buluşacağını söylemişti.

Claire, her şeye tanık olduğundan oyuncak bebek onu kovalamıştı. İlgiilenmem gereken dört adam varken hiçbir şey yapamamıştım ama o perili evden çıktığım anda adamlarımdan birinin onu bulmasını ve güvenli bir yere götürmesini sağlamıştım.

Bu kadar basit, Claire huzur içinde bir hayat yaşamayı hak eden istismara uğramış bir kadındı. Ama aynı zamanda bir suça tanık olmuştu ve bunu birine söylemesine izin veremezdim.

Sonra hemen gidip Addie'yi buldum, tüm bu zaman boyunca onu takip etmişim. Perili evleri ve ürkütücü panayır çadırlarını gezip heyecanlı yolculuklara çıkarken eğlenmesi için onu rahat bıraktım. Tüm bunlar olurken gözlerden uzakta, sessizce onun arkasında kalmıştım. Hiç kimsenin ona alaycı bir ifadeyle bile bakmaması için tetikteydim, yoksa bedelini öderdi.

“Neredeler?” diye sordum gözlerimi garip kıza dikerek. Beyaz geceliği çoktan kana bulanmıştı. Tek kaşımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

Merdivenlere doğru başını salladı. “Yukarıdaki oyun odamda.”

Beni merdivenlerden yukarı yönlendirdi ama bir an duraksayıp antreye baktı, bir şeye gözünü dikmiş gibi gibiydi. Ama baktığı yerde hiçbir şey görmüyordum.

“Ben sizi çağırana kadar burada kalın,” dedi, gözlerini aynı boşlukta tutarken. Kiminle konuştuğunu anlamaya çalışarak bekledim. Bir an duraksadıktan sonra, “Kendim halledebilirim,” diyip merdivenleri çıkmaya devam etti.

Bu çok tuhaftı. Yıllarca kendimi birçok ilginç duruma sokmuştum. *Gerçekten* ilginç durumlar. Ama bu, listenin en üstündeydi.

Boğazımı temizledim, “Peki, ah... senin olayın ne?” diye sordum.

“*Olay* derken ne demek istiyorsun?” diye atıldı.

“Konuştuğun o insanlar... benden hoşlanmıyorlar mı?” diye sordum, sesimde belirgin bir keyifle. Onun olayının ne olduğundan hâlâ tam olarak emin değildim. Belki uyuşturucudan kafayı bulmuştu, belki akıl hastasıydı ya da belki ruhları falan görebiliyordu.

“Yandaşlarım mı? Hayır. Sana hiç güvenmiyorlar.”

Yandaşları mı? Bu kız gerçekten sanrı mı görüyordu? Gördüğü kişiler onun yardımcıları falan mıydı?

“Sen, ee... onlara orada kalmalarını ve kendi başının çaresine bakabileceğini mi söyledin?” diye sordum. “Onlar da yukarı gelmiyor mu?”

Basamaklarda durup hızla bana döndü ve arkamı göstermek için kolunu uzattı. “Arkanda yürüdüklerini görüyor musun?”

Dönüp bakmadım bile. Orada kimse olmadığını biliyordum. Bu evde ikimiz ve üst kattaki dört adam dışında kimse yoktu.

Sırıttım. “Hayır.”

“O zaman, işte cevabın! Yandaşlarımin beni *senden* korumasına ihtiyacım yok. Sen burada olduğuna göre, bunu bir kenara bırakabileceklerini düşündüm,” dedi sabırsızca.

Yani ruh hastasıydı. Anlamıştım.

“Ah.”

“Ah...” diye tekrarladı şaşkınlıkla. “Bu ne demek oluyor?”

“Sen lanet bir delisin demek oluyor küçük kız. Bu iblisler nerede ya da onlara her ne diyorsan?” diye sordum, sesim gitgide kısılırken.

Gördüklerini beş saniye içinde artık umursamamaya karar vermiştim. Sonuçta beni etkilemiyordu, bu yüzden şu saftada pek de umurumda değildi. Eğer konuşan devasa muzlar beni asalarla takip ediyormuş gibi davranmak istiyorsa, yukarıda beni bekleyen dört adamla vakit geçirebildiğim sürece onu hoşgörecektim.

Odaya vardığımız anda çığlık atmaya başladılar. Kancaya takılmış solucanlar gibi kıvranıyorlardı. Mark’ın ona yardım etmemi istediği için mi yoksa onu öldüreceğim için mi çığlık attığını anlayamıyordum ama sanırım ikisini de yapacaktım. Günahlarının kefarecini ödemesine yardım edecek, sonra da onu öldürecektim.

“Seni tanıyorlar mı?” diye sordu oyuncak bebek, ben de onların hâlini, kırık kemiklerini incelerken başımı sallayarak mırıldandım.

Diğer üç adam bana öcüymüşüm gibi bakıyordu. Bu yalnızca, kendi çabalarıyla milyoner olan Zack’ti. Onlara gerçekte kim olduğumu söyleyince ne hâle geleceklerdi acaba? Yüzlerinin Casper gibi görüneceğine emindim.

Sadece iki şey öğrenmem gerekiyordu; ritüellerin nerede yapıldığı ve oraya nasıl girileceği. Bir de, cemiyetin Addie’nin peşinde olup olmadığını soracaktım. Bunlar dışında söyleyecekleri hiçbir şey artık beni ilgilendirmiyordu.

“Onları kimsenin duyamayacağından emin misin?”

“Bunu her zaman yapıyorum,” diye yanıtladı çabucak. Göz ucuyla onu baştan aşağı inceledim.

“Sık sık insanları öldürür müsün?”

Kız ufak tefekti ama dövüşebilecek biriydi. Gözündeki, o neredeyse hiç silinmeyen ölümcül parıltıyla bu beni hiç şaşırtmazdı.

Omuz silkti. “Yalnızca iblisleri.”

Sırıtmadan edemedim. “Kendine de iblis avcısı mı diyorsun?”

Kılığına girdiği çocuk gibi mızıldanıp ayağını yere vurdu. “Komik değilsin!”

Bence komiğim.

Ama onunla tartışmak yerine dikkatimi şimdiki konumuza verdim.

Tahmin ettiğim gibi ağzındaki bandı kopardığım an Mark hayatı için yalvarmaya başladı. Ona gerçekte kim olduğumu söylediğim anda da, kızarmış yüzündeki tüm kan, teni kül rengi bir griye dönü-

şene kadar vücudundan çekildi. Diğer üç adamın yüzünde de aynı şey olduğunda, bana ölüm meleğiymişim gibi hakmaya başladılar.

Güldüm.

Siktir! Evet, ben lanet bir *ölüm meleği*dim.

Mark'ın arkadaş olduğumuza dair hatırlatmalarını ve kendi masumiyetinden bahsederken suçu iş ortaklarına yıkmak için yaptığı acıklı konuşmayı duymazdan geldim.

Suç bu kadar kolay başkalarına atması beni şaşırtmamıştı. Ben-cil, narsisist ve tam bir embesildi. Yanında oturan adamların yüzündeki dertli ifadeye bakılırsa, şu anda onlar da Mark hakkında iyi şeyler düşünmüyorlardı.

Mark'ı tanıdığım kısa süre içinde, pek çok meslektaşının onun hakkında iyi düşünmediğini fark etmiştim.

Gürültücü, yaygaracı ve lafını esirgemeyen biriydi. Her zaman havalı görünmeye ve kalabalığa uyum sağlamaya çalışıyordu. Ayrıca Mark'ın, birçok meslektaşının siyasi görüşüne katılmadığını, kendi partisi içinde her zaman karşı oy kullandığını dedikodulardan duymuştum.

Siyaset de hiç umurumda değildi, en azından kanunlar ve yönetmeliklerle alakalı olarak. Bunları her gün çiğniyordum. Hayatımda bunlara hiç uymamışken, hangi yasaların çıkarıldığını neden umursayayım ki?

Ayrıca, onları henüz öldüremediği için sızlanmaya başlayan iblis avcısını kızdırmayı da başarmıştım.

“Hay hay, öldürmeye başla,” dedim, Miller, Jack ve Robert’ı işaret ederek. “İblis öldürmende sana engel olmayayım.”

Havadaki uğultu, bir tür silahın, dinozorları öldüren asteroitler gibi kafama doğru yaklaşmak üzere olduğunun tek göstergesiydi. Kenara çekilip bıçak darbelerinin başımın hemen yanından Mark'ın bağırsağına inişini izledim.

Siktir! Çok acıtıyor gibi görünüyordu.

Sonra, kan beynine sıçramış hâlde Robert'a saldırıp onu kelimenin tam anlamıyla pelteye çevirene kadar bıçakladı. Vücudunda katı bir bölge kalmamasına rağmen bıçaklamaya devam ediyordu. Mark kusmaya başlayınca artık bu işten sıkıldığımı hissetmiştim.

İç çekerek ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Elini tutup artık boş yere bıçaklamaması için onu durdurdum. Gücü ve enerjisi vardı, orası kesin. Birini defalarca bıçaklamak çok güç isterdi. İnsanların sandığından daha yorucuydu. Birini, onun kullandığı güçle yüzlerce kez bıçaklamak, yetişkin bir adamı nefes nefese bırakacak bir işti.

Makyajlı yüzünü ince bir ter tabakası kaplarken, daha fazlasını yapmaya hazır gibi görünüyordu.

"Şimdi iblisleri öldürmeme engel mi olacaksın?" diye haykırdı. sesi o kadar yüksek perdeden çıkıyordu ki bu neredeyse olduğum vere sinmeme sebep oldu. *Tanrım*. Lanet kadınlar ve çılgınlıkları.

"Küçük kız, ciddi ciddi yardım alman gereken birkaç şey var ama hence öfke kontrolü listenin başında."

Bana bakarken yüzü seğirmeye başladı. Arızalı bir robota benziyordu ve bu deneyimin kendimi içine attığım ilginç durumlar arasında bir numaralı yeri aldığına artık emindim.

Patlamanın eşiğinde görünüyordu, bu yüzden öfkemi kontrol altına alıp "Bana bak," dedim.

Kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarken, gözlerindeki çılgın parıltı ve tepeden tırnağa kanla kaplı olmasaydı masum ve tatlı görünürdü.

Bu da boktan, koca bir yalan olurdu.

"Bıçağı bırak." Eli anında gevşedi ve bıçak düşüp kana bulanmış zeminin üzerinde çınladı. "Adın ne?" diye sordum.

"Sibel," derken duraksadı. "Arkadaşlarım Sibby der."

İçime bir acıma hissi saplandı. İçimden bir ses, bu kızın arkadaşlarının kafasındaki insanlar olduğunu söylüyordu. Bu kız yalnızdı, tamamen yalnız. Duvarlarda içine gizlendiği oyuklara bakılırsa, bu panayırda çalışan hiç kimsenin onun varlığından bile haberdar olmadığına emindim.

İçimden göğüs geçirirken, kızın ağzına bal çalmaya karar verdim. Onun için kendimi kötü hissettiğimden falan mı bilmiyorum ama sıkıtır... Galiba kötü hissediyordum.

"İlginç birisin Sibby. Ama sakinleşmeni istiyorum. Sen orada kafayı bulmuş bir ölüm perisi gibi birini bıçaklarken onu huzur içinde sorgulayamam, anladın mı beni?"

Takma adını kullanmamla gözle görülür şekilde rahatladı. Onu arkadaşım ilan ettiğim için. Bu, onun için biraz daha kötü hissetme sebep olmuştu.

İsteksizce başını salladı, ona bir iblis avcısı derken onunla dalga geçmediğime inandıktan sonra, ucunda kalmış göz parçasını silip barış teklifi olarak bıçağı ona geri verdim. Sonra Mark'ı sorgulamak üzere döndüm.

Bu sefer, huzur içinde.

"Mark, bana ihtiyacım olan bilgiyi verecek misin? Ayınleri nerede yaptığınızı bilmek istiyorum," diye sordum. Sesim ifadem kadar duygusuzdu.

"Z, yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum!" diye yalan söyledi Mark. Sibby'nin, sevgili eski arkadaşını tamamen yok edişini izlediği için kustuktan sonra dudığına kusmuk yapışmıştı.

Lanet şey acımasızdı, bunu ben bile kabul edebilirdim.

Uzanıp Mark'ın elini kaldırdım, bıçağımın ucunu tırnağının altına saplayıp anında kopardım. Mark bir gürültü kopardı ama bu zavallı bok parçası henüz gerçek acıyı tatmamıştı bile.

"Tekrar dene," dedim sakince. Yalanlar sıralayarak tekrar itiraz etti, ben de bıçağımın ucuyla bir tırnağını daha kopardım. Bıçağı başka bir tırnağın altına yerleştirip kaldırdığımda sonunda pes etti.

Neredeyse gülecektim. Kaçırıldığı çocuklar işkenceye ondan daha uzun süre katlanıyordu, bu da Mark'ın ne kadar zayıf olduğunu gösteriyordu.

"Tamam, bekle, bekle!" Durup tek kaşımı kaldırarak ona baktım ve devam etmesini bekledim. Gözyaşları ve sümük yüzünü kaplarken nefesi düzensizdi. Dudaklarını gergin bir ifadeyle yaladı ve sonunda itiraf etti. "A... aldığımız bazı çocukları gizli bir kulübe götürüyoruz."

Sibby yaklaştı, Mark kirli günahlarını itiraf ederken aklı başından gitmişti. Dikkatimi tekrar Mark'a çevirmeden önce onu bir bakışla geri çekilmesi için uyardım.

"Bu yer nerede?" diye sordum sakince ama içimde coşkuyla kaynayan bir sıcaklık vardı. Sesimi aynı tonda tutmak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

"Ona yalnızca özel bir Erkekler Kulübü'nün içinden erişebilirsin... *Kurtarıcı*. Kulübe girmek için bile özel izne ihtiyacın var, oraya..." dedi sesi canlılığını yitirirken, sözleriyle mücadele ediyor gibiydi. Sonunda, bir sonraki kelimeleri ağzından zorla çıkardı. "Zindana girebilmek için ise çok daha fazlasına..."

Göğsümde bir hırıltı yükseliyordu ama onu bastırdım. Bu bıçağı boğazına saplamak için neredeyse elim titriyordu ama kendime engel oldum.

"Öyle mi? Peki bu zindanda ne yapıyorsunuz?"

Gergin bir ifadeyle gözlerini benden kaçıtırırken ağzını yavaşça kapattı.

Hızlı bir hareketle, bıçağımı altına yerleştirdiğim tırnağı savurdum. Karşılığında attığı çığlık, vücudumu kaplayan öfkeyi pek azaltmıyordu.

Bu adamı öldürmekten büyük zevk alacaktım. Bedeni yavaş yavaş ölürken attığı ıstırap çığlıkları, bu gece uykuya dalarken dinlediğim ninni olacaktı.

Sonunda, bıçağı başka bir tırnağın altına yerleştirene kadar önemli bir şey söylemedi. Mark'ın elinden kırmızı nehirler akıyordu ama onun gerçekten kanını dökmeye daha yeni başlamıştım.

"Bekle! *Bekle* dedim, kahretsin!" Devam etmesi için teşvik ederek tekrar kaşlarımı çattım. "Biz ah... biz onlarla ayin yapıyoruz." Kırmızı yüzündeki acılı ifadeyle dudaklarını sıktı. "Gizli cemiyete böyle

bir yemin ettik. Bir ayin yapmamız ve bir hakirenin kanını içmemiz gerekiyor.”

Çocuklara yaptıklarını, hükümetin bu işe dahil olduğunu doğruladı ve hemen yanında nefes almayı bırakan iki adamın da bu boktan ritüellerin bir parçası olduğunu sonunda ona anlattırdım. Günahlarını itiraf etmeden önce Jack’i leğen kemiğinden bıçaklamam gerekti ancak Miller, Jack ve Mark gibi acı çekmek istemediğinden yaptığı her şeyi hemen kabul etti.

“Artık oynayabilir miyim Zade?” diye sahırsızca sordu Sibby yanımda biterek. Öldürme arzusuyla titriyordu ve şu anda bu küçük iblis avcısıyla hislerimiz ortaktı. Aynı göreve sahiptik ve bu, bazı boktan insanları öldürmekti.

“Tabii, şu ikisiyle eğlen. İhtiyar Mark’tan almam gereken birkaç şey daha var,” diyerek Jack ve Miller’a doğru gitmesi için başımı salladım.

“Gitmeme izin vermezsen sana başka bir şey söylemeyeceğim! Hiçbir şey!” diye bağırdı Mark ölüme yaklaşmanın çaresizliğiyle.

“Zayıf bir adamsın Mark. Acı çok fazla olduğunda bilmek istediğim her şeyi bana söyleyeceksin. Ya yavaşça ölürsün ya da hızla.”

Sibby mutluluk içinde onlara doğru sekerek önce Jack’e doğru gitti. Yüzünü keserken onu görmezden gelmek muazzam bir çaba istiyordu. Özellikle yanakları parlayarak kızardığında, bunu makyajın altında görebiliyordum.

Eğer önümde boşalırsa falan yemin ederim buradan çekip gidecektim.

Eğilip Mark’la aynı hizaya geldim ve bıçağı penisine dayadım. Küçük çocuklara işkence yapmak için kullandığı alete, bu gece o hâlâ nefes alırken buradan mutlaka bir bıçak darbesi alacaktı.

“Addie hakkında kiminle konuştun?” diye sordum.

Mark, gözleri sürekli arkadaşının işkencesine takılırken kekeledi. Bir kemik çatırdadı, ardından Jack’in acı çığlıkları yükseldi.

Bıçağı daha fazla bastırdım. Açık tehdidim karşısında Mark gözlerini bana çevrildi.

“Bana odaklan Mark,” dedim fısıldayarak. “Addie hakkında kiminle konuştun?”

Dudaklarını yalayarak, “Neyle ilgili?” diye sordu.

“Ben içeri girmeden önce yapmayı planladığınız gibi kızımı kaçırmamız ve satmamızla ilgili. Bu ritüellerle veya Kurtarıcı’yla ilgili güçlü bir konumda olan herhangi biriyle onun hakkında konuştun mu?”

O bombok ağzını açıp konuşmadan önce cevabı biliyordum. Çok daha fazla acı çekeceğini kabullenirken gözleri kararmıştı.

“Evet,” dedi fısıldayarak.

Sadece bir saniyeliğine, hırlayarak bıçağımı göğsüne saplamaya yetecek kadar bir süre soğukkanlılığımı kaybettim.

Çığlık attı, içini kaplayan ıstıraptan yüzü kıpkırmızı olmuştu ama işim bitmemişti. Henüz.

"Kim?" diye bağırdım. Beni, göğsümü parçalamakla tehdit eden canavarı kontrol edemez hâle gelmiştim.

Mark acıyla inlemeye devam ederken bıçağı tekrar penisinin üzerine koyup sertçe sapladım. Tenine zarar vermeye yetecek kadar ama gerçek bir hasara neden olacak kadar değil.

Henüz.

"Tamam tamam!" diye ciyakladı Mark, gözleri acıyla titreyirken.

"Kim?" dedim patlayarak. "O boktan isimleri istiyorum Mark."

Burnunu çekip bana bilmem gereken isimleri verdi. Ritüelleri yapan kişilerin isimlerini. Takma ad olması muhtemel isimleri. Ama bu sadece bir başlangıçtı.

Yüzlerini daha önce hiç görmediğini ve tüm iletişimin karanlıkta durdukları videolar aracılığıyla kurulduğunu itiraf etti.

Onlar bir tür gizli yeraltı hükümetiydi ve Mark'ın gevelediklerine bakılırsa hükümetimiz üzerinde düşündüğümünden daha fazla güce sahipti.

Başkan sadece bir kuklaydı, kendilerine Cemiyet diyen bu insanlar ise gerçek gücü ellerinde tutanlardı.

"Bana bunu neden yaptığını söyle Mark. Addie'nin benim olduğunu bildiğin hâlde neden peşinden gitmekte ısrar ettin?"

Çenesi titredi, acınacak hâldeki yaşlı adamın kasları erimiş hâldeydi.

"O zaten seçilmişti."

Kalbim, merdivenden yuvarlanan sönük bir basketbol topu gibi göğüs kafesimden aşağı gümbürdeyerek düştü.

"Tanıdık geldiği için fotoğrafını çektim. Bana adını söylediğinde, cemiyetin hedefi olduğunu anladım. Beni aramaları çok işime yaradı ve onlara her şeyi anlattım. O... o çok para eder dostum ve cemiyet onu istiyor. Senin kim olduğun onlar için önemli değil... *benim* kim olduğum bile önemli değil. Cemiyet birini istediğinde onu alır. Eğer onu teslim edecek kişi ben olsaydım... büyük ödülü ben kazanacaktım."

Burnundan sümüklerin akmasına engel olmasa da burnunu çekiyordu.

"Neden onu hedef aldılar?"

Mark neşesiz bir kahkaha patlattı. "Neden birini hedef alıyorlar? Genç ve güzellerse, fark ediliyorlarsa cemiyetin radarındalardır. Dikkatleri bir şekilde kendine çekmiş. Kitaplarından olabilir ya da bugünlerde kadınların nasıl olduğunu biliyorsun. Giydikleri..." Elini

tekrar yakalayıp o bu aptalca cümleyi bitiremeden bir tırnağını daha söktüm.

Sanki vücudunun belli bir kısmını gösterecek şekilde giyinmek tecavüze ve kaçırılmaya davetiye çıkarıyordu.

Karşılığında attığı çığlık, öfkemi azaltmakta pek işe yaramadı.

"Bbb... ben, özür dilerim tamam mı? Affedersin. Bak, yalnızca cemiyetin taleplerini görmezden gelmiyorsun... senin de peşine düşecekler Z," diye uyardı. Sesi acıyla gerilmişti ama gayet ciddiye.

Umarım düşerler.

Beni onlara gitme zahmetinden kurtarmış olurlar.

Addie'nin seçildiğini bilmek içimde sadece öfke uyandırmakla kalmıyor, küçük farem için gerçek bir korku duymama da sebep oluyordu.

Hayatına girip girmemem hiç önemli olmamıştı... Addie insan kaçakçılığına kurban gidecekti ve onun benim delirdiğim kız olması... kısmet gibiydi.

Ona musallat olan adamın aynı zamanda hayatını onun canını almak üzere yola çıkan insanları yok etmeye adanmış adam olması kader değilse neydi?

"Umurunda olmadığını biliyorum," diye devam etti Mark, yüzündeki ifadeye bakarak. "Ama öldüğümü öğrendikleri an harekete geçecekler."

Bunu kabullenmiştim.

Sibby'ye baktığımda, sıranın Miller'a geldiğini gördüm. Sibby günah keçisi olabilirdi.

Cemiyet, bu dört adamı öldüren dengesiz bir kızın -daha önceden adam öldürmüş bir kızın- haberini alırsa, bunu kısmen doğru kabul edecekti. Yanlış yer, yanlış zaman. Kötülüğü hissedebildiğine yemin eden çılgın bir kız, bu adamları koklayıp soğukkanlılıkla öldürmeye karar vermişti.

Aslında o mükemmel bir günah keçisiydi.

Ama onu kullanma düşüncesi bana pek uymuyordu.

O, bu cinayetleri işlememe yardım eden kafayı yemiş, yapayalnız bir kızdı. Ben orada olmasaydım da onun zaten yapmış olacağı önemli değildi. O olmasaydı bu gece aldığım bilgiyi alamazdım ve bunu karşılıksız bırakamazdım.

Bu yüzden Sibby'yi korumayı kabullendim. Kanıtları temizleyecek, cesetleri ortadan kaldıracak ve onlar taşınmadan önce Kurtarıcı'ya sızmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Yıkacaklar mı?"

"Evet," diye yanıtladı Mark hızla. Yavaşça nefes vererek başımı salladım. Sibby'yi kurtararak, gerçekten sahip olduğum ilk ipucundan vazgeçiyordum.

“Ee... eğer gitmeme izin verirsen seni içeri sokabilirim,” dedi Mark umutsuzca pazarlık yapmaya yeltenerek. “Sana yardım edeceğim ve ne istersen yapabilirsin. Yeter ki yaşamama izin ver.”

“Diğer üçü zaten öldü,” dedim. “Nasıl olsa buradan taşınacaklar.”

“Her şeyi bu kıza yıkarsan buna gerek kalmaz. Planladığın şey huydu, değil mi, suçu üstlenmesini sağlamak?”

Sibby, Mark’ın ne dediğini duyamayacak kadar kana susamış hâldeydi ama ona karşı her halükârda dürüst olacaktım. Sibby ve ben birbirimize hiçbir şey için söz vermemiştik ve kızın hâlâ beni öldürmeyi planladığından oldukça emindim.

Ama başarılı olamayacaktı çünkü düşündüğünün aksine, bana karşı tek başınaydı. Küçük bir kızın beni öldürmesine izin vermeyecek kadar kötü adamlarla savaşmıştım. O küçük kız biraz serseri olsa bile.

Tekrar Mark’a odaklandım. “Nereye taşınacaklarını biliyor musun?” diye sordum. Mark, itiraf ederse artık elinde hiçbir koz kalmayacağını hissederek tereddüt etti. Amacımı ikna edici bir şekilde açıklamak için bıçağı penisine daha sert bastırdım.

Yalan söyleyip söylemediğini anlardım.

“Hayır,” dedi sonunda, dudağı titreyerek. “Öncesinde bize söylemezler.”

Başımı salladım, elimi kaldırıp bıçağı leğen kemiğine sapladım. Çığlıklarının, midemde açılan korku ve öfke çukuru üstünde pek bir etkisi olmuyordu.

BÖLÜM 32

GÖLGE

Sibby cinayetleri üstlenmişti.

Cesetleri parçalara ayırıp bagaja yerleştirdikten sonra Mustangimin kaportasına oturduğumuzda, bu oyuncak bebeğin aslında ne kadar dağılmış halde olduğunu bir kez daha anladım. Muhtemelen babası ciğeri beş para etmez herifin tekiydi.

Onun, sonunda bu hale gelmesinin bir sebebi varken benim böyle bir sebebimin olmayışı kafamda bir süre dolandı durdu.

Tam arabama binecekken polisler durdurdu. Sibby, yandaşlarıyla kalması gerektiğinde ısrar ederek arabaya binmeyi reddetmişti. Gerçekte varolmayan lanet adamlarla.

Durup bunu tartışacak zamanım yoktu. Bagajımda parçalara ayrılmış cesetler vardı ve sadece polisten kaçmam değil, yakalanmadan delilleri imha etmem de gerekiyordu.

Bu yüzden oradan ayrıldım. Onları atlatmadan önce polis beni beş kilometre boyunca kovaladı. Elimde yedek plakalar vardı, bu yüzden güvenli bir yere vardığımda plakalarımı ve kıyafetlerimi değiştirdim, kanıtları yakıp eve doğru sürdürdüm.

Seattle'da aynı marka arabanın bu modeline sahip yüz altmış iki kişi vardı ama bir mucize olsa ve benim ismime ulaşırsalar bile bana dair bir şey bulmaları imkânsızdı.

Sonunda, polis cinayetleri akli dengesi yerinde olmayan bir kıza ve bilinmeyen bir suç ortağına bağlamıştı. Cemiyetin suçu araştıracağını ve bilinmeyen bir suç ortağını şüpheli bulacağını düşünmüştüm. Bu harekete geçmek için yeterliydi.

Ama Sibby'yi kendim araştırdıktan sonra, onun boktan bir tarikatın içinde doğduğunu ve babasının cinayetten arandığını öğrenmiştim.

Babası, Jim Jones'la* aşık atıyordu, Tanrı'nın öğrencisi olduğunu söyleyip yüzlerce insanı kendi sözlerine inandırmıştı.

Zengin bir aileden gelen zengin bir adamdı. Parasını müritleri için bir kamp inşa etmeye harcamış ve hayatlarının geri kalanında onları bu toprak parçasına hapsedmişti. Sibby'nin doğduğu ve korkunç bir suç işleyip kaçana kadar büyüdüğü yer orasıydı.

Sibby'nin annesinin zehirle intihar ettiğine dair raporlar vardı, anlaşılan, oyuncak bebeğin sonunda patlamasına neden olan da buydu. Bir gece bıçakla babasının yatak odasına gizlice girip onu ölümüne bıçaklamıştı.

* Halklar Tapınağı (Peoples Temple) adlı kult hareketinin kurucusu ve lideri.

Tam olarak yüz elli üç kez. Öfke bir etkendi. Sibby, yeterince kızgınsa, vücudunun fiziksel sınırlarını aşan bir adamı bıçaklamakta mükemmel bir yeteneğe sahip olduğunu açıkça belli etmişti. Robert bunun kanıtıydı.

Sibby'yi ülke çapındaki cinayetlerle ilişkilendirmeleri üç gün sürdü. Şeytanın Yasak Aşkı'nın perili panayır kurduğu tüm şehirlerde, son beş yılda çok sayıda kayıp kişi ihbarı vardı.

Şeytanın Yasak Aşkı'ndan kaybolduğu bildirilen herkesin onunla bağlantısı varsa, Sibby yaklaşık elli kişiyi öldürmüştü.

Perili panayırın, hakkındaki bu kadar ihbara rağmen daha önce topa tutulmamış olmasına gerçekten şaşırmıştım ama sonra kurbanların çoğunun ayaktakımından insanlar olduğunu ve onları arayacak kadar önemseyen çok az insan olduğunu öğrendim.

Sibby'nin onların şeytan olduğunu düşünmekte haklı olup olmadığı herkese göre değişen bir şeydi. Ama söyleyebileceğim şu ki, hiçbiri, birkaç küçük suç dışında sabıkaları olmasa da iyi insanlarmış gibi görünmüyordu.

En sonunda, bilinmeyen suç ortağı araştırılacaktı ancak Sibby'nin geçmişi ve yandaşları olduğu iddiasıyla birleştiğinde, dört adamın cinayetlerinin beklediğim gibi üzerine kalması yüksek bir ihtimaldi.

Yanlış yer, yanlış zaman.

O gerçekten mükemmel bir günah keçisiydi. Keşke umursamamayı becerebilseydim...

Bu, üç gece önce yaşanmıştı ve cemiyetin yerini değiştirme tehdidi yüzünden Jay, Kurtarıcı'yı yakından izliyordu. Ana kattaki kamera görüntülerine sızmıştık ve gördüğümüz kadarıyla bir hareket yoktu.

Tabii, zindanda kamera yoktu. Yoksa her şey daha kolay olurdu.

"Binanın yıkıldığına dair bir haber var mı?" diye sordum Jay'e telefonda.

"Hayır," diye yanıtladı, R harfinin üstüne basa basa. Bunun için suratını yumruklamak istiyordum. "Bu gece içeri giriyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim, başımı çevirip boynumu kütürdetirken. Gerilim şimdiden omuzlarıma yayılmaya başlamıştı. İçimde, beni çıkmaza sürükleyecek bir halt göreceğime dair tehditkâr bir his vardı.

Ama kontrolümü kaybetmemek zorundaydım. Kaybedersem, o çocukları kurtarmadan öldürdüm ve bu bir seçenek değildi.

"Gözün hâlâ Addie'nin üstünde, değil mi?"

Jay iç çekti. "Evet..." Sesi düşerken dilinin ucunda bir soru olduğunu hissedebiliyordum. Ahizeden uzanıp o soruyu yakalamak ve o soramadan parçalamak istiyordum ama o daha hızlı davrandı. "Yanı, ah... bu hayatının aşkı falan mı?" diye sordu garip bir ifadeyle.

İçimde tutmaya çalıştığım iç çekiş kaçıp telefondan karşı tarafa geçti. "Tek aşkım," diye kestirip attım. Şu anda Addie hakkında ko-

nuşmak istemediğimi belli etmeye çalıştım ama herif iş benim özel hayatıma gelince beni dinlemiyordu.

"O da aynı şeyi mi hissediyor?"

Yüzüme hafif bir gülümsemenin yayılmasına engel olamadım. "Oraya doğru yaklaşıyor," dedim şifreli bir yanıt vererek.

Jay sonunda anlayıp işin ucunu bıraktı. "Eh, son üç gündür evi ne arkadaşları dışında kimsenin girip çıkmadığını bilmek seni mutlu edecektir."

Mark'ın tehdidi hâlâ kafamda çınliyordu. Sanki bapıboş bir kurşun, beynimin içinde, sürekli bir döngüde oradan oraya sekiyormuş gibi.

Cemiyet, Addie'yi biliyordu ve onu bir hedef hâline getirmişti. Çocuklardan hoşlanıyor olabılırlardı ama güzel genç kadınları satıp başka ülkelere göndermekten kesinlikle vazgeçmezlerdi. İnsan ticareti söz konusu olduğunda talep derdi yoktu. Kötü insanların zevkleri vardı, bazıları ergenlik çağında kurbanlar tercih ederken, bazıları da yetişkin kadınları tercih ediyordu.

Düşüncelerim benden uzaklaştıkça omuzlarımdaki gerginlik artıyordu. Tek bir an... kaybolması için gereken tek şey buydu. Arabasından marketin girişine kadar yaptığı kısa bir yürüyüşte buhar olup uçabilirdi.

İçinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi ama bu yakında değişecekti. Gerçeği ondan saklamak istemiyordum ve eminim, kendini savunma derslerimizin artacağını duyduğunda bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Şimdi o dersler sırasında penisimi ondan nasıl uzak tutacağımı bulmam gerekiyordu.

Siktir! Öyle bir şey olmayacak.

Bu hareketleri üzerimde kullanmaya çalışacağını bilerek gülümsemedim ama bu düşünce sadece penisimin pantolonumun içinde büyümesine neden oluyordu.

Onu Aynalar Evi'nden beri görmemiştım ve içten içe bunun onu kızdırdığını biliyordum. Muhtemelen onunla sevişip sıkıldığını sanıyordu ama bu tam anlamıyla gerçekdişiydi.

Artık onun için lanet bir zebaniydim. Ondan uzak durmak, hayatımın en zorlu üç gününe neden olmuştu ama Kurtarıcı'ya ulaşip bu çocukları kurtarmam gerekiyordu. Kendime ayıracak bir dakikam bile olmamıştı, küçük faremi görmeye ne kadar can atsam da bu çocukların bana daha çok ihtiyacı vardı.

Bu kez de, Addie'nin içinde olmaya, bilincini kaybedene kadar onunla sevişmeye ve onu çılgına çevirecek bir orgazma duyduğum içgüdüsel ihtiyaç yüzünden vücudumdaki gerginlik arttı.

"Hazır ol, bir saate Kurtarıcı'da olacağım," dedim Jay'e ve telefonu kapattım.

Şimdilik Addie'yi kafamdan atmam gerekiyordu. Ama bu gecenin ilerleyen saatlerinde kendimi onun içinde öyle derine sokacaktım ki vücudundaki tüm boşluğu dolduracaktım.

"Orada epey üst düzey insanlar var," dedi Jay kulağımdaki küçük çipten. Arabadan çıkmadan önce kulaklığı çıkaracaktım. O sırada kuyrukta valeyi bekliyordum.

"Başkan dahil olmak üzere," diye devam etti Jay sonunda.

Kaslarıma yayılan stresle boynumu esnetirken göğüs geçirdim. Bu iş, insanların suratına ateş etmediğimde ve bilfiil uçan mermilerden kaçmadığımda bile vücudum için zorlayıcıydı. Belki Addie'yi daha sonra bana bir masaj daha yapması için ikna edebilirdim. İyiliğinin karşılığını seve seve verirdim.

"Endişelenmem gereken biri var mı?"

Jay'in arka planda saniyede bir kilometre hızla yazdığını duyuyordum, tuşlar berbat bir takırtıyla kulağıma işkence ediyordu. O piçten daha az gürültü çıkaran bir klavye almasını istemiştım ama o yazarken tuşlardan gelen yüksek sesin kendisine huzur verdiğini söyleyip duruyordu.

Bu beni ne kadar rahatsız etse de günlük hayatımızda pek huzur yoktu. Yani, o boktan klavye ona huzur falan veriyorsa, bunu takmayacaktım.

En azından, çok fazla takmayacaktım.

"Birkaç senatör ve vali, birkaç birinci sınıf ünlüyle birlikte... siktir, bu Timothy Banks mi? Hadi be! Onun da bu bokun parçası olduğunu söyleme bana!"

Jay'in teatral tavırlarına başımı sallayarak gözlerimi havaya diktim.

"Jay," dedim ters ters. "Odaklan."

Önümde sadece birkaç araba vardı, bu yüzden kimse fark etmeden içeri girip çipi tekrar takana kadar konuşmak için fazla zamanım yoktu.

Kulağımda takılıyken o güvenlik sistemlerinin yanından geçmezdim. Hemen oracıkta vurulup öldürülürdüm.

"Affedersin," diye mırıldandı Jay. En sevdiği oyuncunun bir pedofil olduğunu öğrendiği için sesi üzgün geliyordu.

"Gerçekten Jay. Pek çok ünlünün katıldığını biliyoruz zaten."

"Ama Tim Banks dostum? Siktir. Her neyse. Şu anda endişelenmen gereken kimse yok. Pedofil çukuruna girdiğini düşünürsek, zaten olduklarından daha fazla tehlikeli değiller. Çipi tekrar taktığında bana haber ver, seni gelişmelerden haberdar edeceğim."

Sıra bana gelince kulaklığı kulağımdan çekip kurşun astarlı iç cebime koydum. Anahtarlarımı suratsız valeyeye vererek arabanın etrafından döndüm ve Kurtarıcı'nın önünde durdum.

Ceketimi ilikleyerek, kendimi boynumu tekrar çitirdatmamak için tuttum. Bu gece bir izlenim bırakmak içindi. Diğerleri Mark'la arkadaş olduğumu bilecekti ve talihsiz olumundan sonra beni aramıyor olacaktı.

Mark şu ana kadar birçok meslektaşına adımı yaymıştı.

Kurtarıcı'da yeni olabiliyordum ama beni bekliyorlardı.

Kurtarıcı, üst düzey insanların geldiği bir seks zindanı olarak öyle ritueller yapıldığı tahmin edilebilecek türde bir kuluptu.

Ana salon devasaydı. Sahne odanın tam ortasındaydı, üzerinde sahnenin çirli çıplak kızla birlikte çok önemli bir konuma sahipti. Kendini yukarı kaldırırken göğüsleri zıplıyor, uzun bacaklarını direğin etrafına sarıp geriye doğru eğiliyor, kalçalarını dondururken göğüslerini tamamen sergiliyordu.

Vücudu ilgimi çekmiyordu. Baktığım şey gözleriydi. İçlerindeki sırrı açığa vuran cam gibi ince tabakayı gördüğümde çenemi sıkı-mamak için kendimi tuttum. Ölü bakışlarının altındaki deriyi siyah halkalar kaplamıştı, yalnızca onu buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmek istiyordum.

İçimden, tüm bu kızların kurtulacağını haykırarak öfkemi dindirdim. Tıpkı diğer kulüplerde yaptığım gibi hepsini çıkaracaktım. İşim bittğinde bu boktan kulüpten geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Sonra bir sonraki şehre, bir sonraki eyalete, gerekirse bir sonraki ülkeye geçecektim.

Yüzümü ifadesiz ve nefesimi düzenli tutmaya çalışırken kulübün geri kalanına odaklandım.

Anlaşılan, insanların kanın tadından ve görüntüsünden hoşlandığı bir yere girmiştim.

Ortam karanlık ve kasvetliydi, içeridekilerin sadizme eğilimli olduğu belliydi. Aydınlatma loştu, siyah duvarlar ve mobilyalar gölgeler tarafından yutulmuş gibi görünüyordu.

Kan rengi koyu kırmızı, tüm alana hâkimdi. Şeytana tapmayı ve kurban etmeyi temsil eden çok eski resimlerinin etrafındaki kırmızı çerçeveler. Her duvarı süsleyen küçük lambaların etrafındaki kırmızı gölgeler. Kırmızı bardaklar, kül tablaları ve içecekler... Ayrıca gerçek elmas ve kristallerle kaplanmış kırmızı topuklu ayakkabılar ve kıyafetler.

Gerçi giydikleri şeye tam olarak kıyafet denemezdi. Daha çok kumaştan ve mücevherlerden yapılmış ipler gibiydi.

Mekânın her tarafından şıklık ve para akıyordu.

"Zack! Seni burada görmek çok güzel," diye gürledi bir ses arkamdan. Sakin ama keyifli bir ifade takınarak arkamı dönüp çok iyi tanıdığım bir adamla karşılaştım. Daniel Boveri.

Başkanın avukatı ve Mark'ın sık sık görüştüğü biriydi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı görüntüsüyle etkileyici bir adamdı. Ona teh-

ditkâr bir görünüm veren siyah saçlar, sinsi bir gülümseme ve koyu renk gözlerinin üzerindeki kalın, siyah kaşlar... Adam ellilerinin sonundaydı ama kadınların canını yakarken öyle görünmüyordu.

Dan etrafa özgüven saçıyordu ve konuştuğumuz birkaç seferde, neden başkanın avukatı olduğunu anlamıştım. Tam bir menfaat avcısıydı.

“Dan, seni gördüğüme sevindim,” diye cevap verdim, uzattığı elini sıkıca sararken.

“Seni burada ne zaman göreceğimi merak ediyordum. Mark birkaç kez seni getirmekten bahsetmişti.”

“Bahsetmiştir,” diye mırıldandım. Bu benim için yeni bir haberd.

“Başına gelenler çok talihsiz. Küçük psikopat bir kızın tüm bunları o dördüne yapabildiğine inanamıyorum. Hâlâ cesetlerini bulamadılar, değil mi?”

Mark’ın ölümüyle şoka uğramış gibi görünerek başımı yavaşça salladım.

“Bildğim kadarıyla bulamadılar dostum.” Yüzümde alaycı bir ifadeyle sırtarak sordum, “Kız yandaşlarından falan bahsedip duruyordu, değil mi?” Sibby’nin akıl hastalığını kendi yararına kullanmaktan nefret ediyordum ama bu, yüzlerce çocuğu ve kadını kurtarmak anlamına geliyorsa, görevimi yerine getirebilmek için gerektiğinde her şeyi silah olarak kullanacaktım.

Ahh, onun gibi konuşuyordum... Sibby, kötü insanları öldürmenin hayattaki görevi olduğuna, bunu yapmak için doğduğuna inanıyordu.

Doğru olduğunu düşündüğün bir şeyi yapmak için sürekli olarak hayatını riske atma düşüncesi bana çok yabancı değildi. Diğer insanlar bunu yanlış olarak görse bile.

Dan gülerken ses tonu zalim ve yargılayıcıydı. “Evet, birinin bundan bahsettiğini duydum sanırım.”

Tiksintiyle dudak büktüm. “Kız, beş yandaşı olduğunu söylüyor. Eğer sadece birinin kaçtığını gördülerse, dışarıda serbest dolaşan daha kaç kişi vardır kimbilir.”

Bu küçük açıklama, cemiyetin zihnine girecek ve onu bulandıracaktı. Sibby’nin yandaşlarının gerçek olduğuna inanırlarsa, çok fazla şüphe etmeyeceklerdi. En azından terapistler Sibby’nin yandaşlarının hayal gücünün ürünü olduğunu ortaya çıkarana kadar.

O zamana kadar da bu pisliklerin hepsinin kafasında birer kurşun olacak ve sömürdükleri çocuklar çoktan serbest kalacaktı.

Dan ve ben sonraki birkaç saat boyunca vakit geçirdik. Buradaki kadınlar istismara uğruyor, korkudan titriyor ve yanlış yapmadıkları bir şey için cezalandırılmayı kabulleniyordu.

Uzakta, gözüme metal bir kadeh takıldı. Bir masanın üstünde duruyor, yaşlı bir adam durmadan ondan içiyordu. Dikkatlice etrafa

baktığımda birkaç tane daha fark ettim. Tıpkı, sızdırılan videolarda kullanılan kadehlere benziyorlardı.

Kalbim sıkıştı ama şu ana kadar içlerinde kan olduğuna dair herhangi bir şey fark etmemiştim.

“Kulübe girmeyi düşünüyor musun?” diye sordu Dan birden, öylesine sormuş gibi. Viskisini yudumlayıp bardağının kenarından beni süzerken dikkatimi kendi üzerine çekmeye çalıştı.

Bakışları dikkatli ve benden bir şeyler duymaya hevesli gibiydi ama ona hiçbir şey söylemedim. Ona, “Zaten girmedim mi?” derken yüzümdeki kaslar hareketsizdi.

Dan’ın yüzünde bir gülümseme belirirken loş ılık ve dans eden gölgeler onu olduğundan da uğursuz gösteriyordu. Bu hâline gözü-mü bile kırpmadan baktım.

Ben çok daha korkunçtum.

“Yakınından bile geçmedin kardeşim.”

Viskimden bir yudum alırken tek kaşımı kaldırdım. Ona umutla dolu bir bakış attığımda kıkırdadı.

“Gerçekten istiyorsan, belli bir zevke sahip olmalısın.”

“Pek çok zevkim var,” dedim sesime hafif gizemli bir hava vererek. Yalan söylemiyorken yalan söylemek zor değildi. Onların zevkleri masumların kanını dökmektir ve benimki de bunu yapan herkesi öldürmektir.

“Anlat bana, o zevklere ne gibi şeyler dahil?” diye sordu Dan, ses tonu meraklı ve neredeyse keyifli çıkıyordu.

Kayıtsızca omuz silkip diğer elimle telefonumu çıkarırken viskimden bir yudum aldım. Beş yıl önce kurtardığım Daniella’nın bir resmini gösterdim.

Onu kurtardığımda dönecek evi olmayan bir yetimdi ve şu anda güvenli bir evdeydi. Barbieli pijama giydiği masum bir resmiydi. Yanılsamayı inandırıcı kılan şey, gözlerindeki kederli bakış ve cildini bozan morluklardı. Fotoğraf, onu ilk kurtardığımda çekilmişti. O sırada on yaşındaydı ve bunu kimseye göstermeden önce ondan izin almıştım.

Öldürmeden önce pedofillerle ilk defa arkadaş olmak zorunda kalıyordum ama onları tıpkı kendileri gibi olduğuma ikna etmek için bir kanıt göstermem gerektiğini biliyordum.

İnternette rastgele bir kızı gösterip güvenliğini riske atamazdım. Daniella’nın eski bir resimdi ve en azından ona bir şey olmayacağından emindim.

Telefonu ona doğru uzatarak alçak sesle, “Son oynadığım,” dedim.

Kelimeler dilimde katran gibi tat bırakıyordu ama yine de söyleyeceklerimi ağızımdan zar zor çıkarabildim.

Dan kaşlarını kaldırdı; yüzünde şeytani, mutlu, küçük bir gülümseme belirdi.

“Paylaşır mısın?”

Telefonu tekrar bana uzattığında neredeyse elini kıracaktım, bakışları fotoğrafta geziniyordu. Telefonu cebime koyup ona sııttım.

“Kıskanırım.”

Başını geriye doğru eğip uzayda yankılanacak gür bir kahkaha attı. Odanın gürültüsü sesi yuttu ama kulaklarımda dinamit patlamış gibi hissediyordum.

“Anlaşıldı dostum. Ya çok büyüdüklerinde?”

Şehvetle gülümsedim. “Organlar karahorsada iyi iş yapıyor.”

Sııttı. “O hâlde kabul töreni için mükemmel olacağını düşünüyorum. Bir sonraki tören bundan bir hafta sonra. Düşünür müsün?”

“Bu kabul töreni nasıl bir şey?”

“Zamanı geldiğinde senden bekledikleri şeyler sana iletilecek. Ama hittiğinde, bunlardan bolca alıyorsun,” dedi yüzü aydınlanmış hâlde telefonuma doğru başını sallayarak. Yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı. “Herhangi bir şekilde, boyutta ve cinsiyette bunlardan bir sürü.”

“Peki bu güvenli mi?”

Dan omuz silkti. “Videoları sızdıran bir casus çıktı ama cemiyet haini bulduğundan emin ve bu videolar görülmedi. Yüklendikten hemen sonra hepsi kaldırıldı.”

Yanlış. Karanlık Ağ’a yükledikleri özel yere bir sinyal yerleştirmiştim. Videonun yayınlandığı saniye, Jay ya da ben hemen bir bildirim alıyorduk. Kaldırılmadan önce onu indirmek için kırk beş saniyemiz vardı.

Bu çok kısa bir süreydi.

Ama Z için gayet uzun bir zaman demekti.

Köstebeği yakaladıklarına inanmaları ilginçti. Bunu doğrulamanın bir yolu yoktu ama artık önemli de değildi.

Bir zamanlar köstebek olan şimdi bir kurttu.

Kalan viskimi bir yudumda bitirdim, boğazımdan aşağı inerken yakmasının tadını çıkardım. Ona bir kez daha vahşi bir ifadeyle gülümsedim. Yüzümdeki yara izlerinin kırıştığını ve bağırsaklarımda içinde şeytani bir hissin dolaşp uyumsuz gözlerimin içinde parıldadığını hissediyordum. Onu ne olarak görmek isterse öyle algıladı.

“Ben varım.”

BÖLÜM 33 MANİPÜLATÖR

Haber muhabirinin sesi yankılanırken televizyondan yansıyan ışık karanlık odada parlıyordu.

"...Dört devlet görevlisinin öldürülmesiyle ilgili soruşturma sürüyor. Ölmeden önce gördükleri şiddetli işkenceyi ortaya koyan otopsi raporları kamuoyuna sunuldu."

Ekranda bir kızın resmi belirdi. Düz, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü güzel bir kızdı. Rahatsız edici yanı, gözlerindeki ifadeydi. Düpedüz deli olduğunu anlamak için tek bir bakış yeterliydi.

O, panayırda yemek yerken gördüğüm kırık oyuncak bebekti.

O gece Annie'nin Oyuncak Evi'ndeydi. Duvarların içinde saklanıp, gelen her konuğu izliyordu. Bir ara bana bakmış ve muhtemelen beni öldürüp öldürmeyeceğine karar vermişti.

O gece ölüme ne kadar yakın olduğumu düşünerek titredim.

Uzaktan kumandayı kapıp televizyonu kapattım, kumandayı koltuğa atarken titriyordum.

Pislik herif benimle sevişmiş ve sonra gidip psikopat bir genç kızla bir sürü adamı öldürmüştü.

Siktiğimin Mark Seinburg'u! Annie'nin Oyun Evi'nin sırasında beklerken tanıştığım diğer üç hükümet yetkilisiyle birlikte ölen adamlardan biriydi. Psikopat bir genç kızla birlikte yapması gereken bir iş olduğunu söylemişti ve nedense insanları öldürmeye gitmesi beklediğim en son şeydi.

Aptal. Yaptığı şey bu Addie. İnsanları öldürmek.

Korku ve endişe artık içimden taşıyordu. İnsanları öldürdüğünü biliyordum. Arch'ın kapımın önünde beliren elleri bunun kanıtıydı. Yok edilen bütün ailesi...

Onun katil olduğunu biliyordum. İtiraf etmişti. Ama nedense, canlı yayında iğrenç suçlarını öğrenmek şaşırtıcıydı. Dört *politikacıyı* öldürmüştü.

O sadece çete lideri kıyafetleri ve tabancasıyla kılık değiştirme oyunu oynayan bir çocuk değildi. Arch, bu büyük planda önemsizdi. Ama bu... bu *büyük bir şeydi*.

Mark bunu hak etmiş miydi? Kesinlikle. Ama onun evindeydim. Ben onun radarındaydım ve şimdi o öldüğüne göre, ya benim için gelirlerse?

Siktir. Gerçekten aptalsın Addie.

Dizseklerimi dizlerime yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım. Düşüncelerim kontrolden çıkıyordu.

Hayatımda yaşadığım en olağanüstü seks olması kimin umrun-daydı? Muhtemelen bundan sonra da yaşayacağım en iyi seks... Adam da ekrandaki kız kadar deliydi.

Daha önce birilerini öldürmüştü ve belli ki bunu tekrar yapacaktı ya daha sonra başkanı da devirmeye çalışırsa ya da kaçık insanlarla bağlantıları olan başka birini?

Yalnızca, bundan rahatsız oluyordum. Ekrana tekrar baktım, bir haber muhabiri Şeytanın Yasak Aşkı'nda yanıp sönen polis arabası ışıklarının önünde duruyordu.

Bundan kesinlikle rahatsız oluyordum. Zade üst kademedен insanları öldürmeye devam ederken bazı korkunç insanların peşime düşeceği korkusundan. O lanet bir seri katildi.

Onunla aramızda olan bu şeyi bitirmem gerekiyordu. Sonsuza kadar.

Bana nasıl hissettirdiği önemli değildi. Hayatımı tekrar tekrar tehlikeye atacaktı ve kim... bundan rahatsız olmazdı ki?

Penceremin önünde bir hareketlilik gözüme çarptığında Gigi'nin eski sandalyesinde sallanıyordum. Gölgeyi diğer tarafta, gecenin içinde parıldayan o lanet kırmızı ışıltısıyla birkaç metre uzaklıkta dikilirken gördüğümde, kalbim bir anlığına durdu.

Siktir. O burada.

Ona beni rahat bırakmasını söylemiş olmam bir işe yaramıyordu. Daha önce anlamamıştı, şimdi de farklı olmayacaktı. Onu benden kalıcı olarak nasıl uzaklaştıracığımı bulmam gerekiyordu. Belki Daya'nın daha önce bahsettiği korumayı artık ciddi ciddi düşünmeye başlamam gerekiyordu.

Ama şu anda yapabileceğim tek şey polisi aramaktı. Yalan söyleyip ciddi tehlikede olduğumu söylersem hemen gelirlerdi ve bu arada ben de onu gitmeye ikna etmeye çalışırdım.

Pencereden uzaklaşıp telefonumu bulmaya çalışırken adrenalin ve baş döndürücü dehşet kan dolaşıma yayılıyordu.

Çılgınca etrafa bakınarak, telefonumu aramak için oturma odasının altını üstüne getirdim. Kalbim çarpıyor, nefesim daralıyor ve kesik kesik ses kulaklarımda yankılanıyordu.

Birkaç dakikanın sonunda telefonumu bir kanepe minderinin altında buldum. Doğrulup pencereden dışarı baktığımda donup kaldım.

Gitmişti.

Ahh, nereye gitti şimdi?

Numaraları tuşlarken ellerim titriyordu. 9-1-. Telefonu elimden çekmeden bir saniye önce varlığının sırtıma dayandığını hissettim. O rakamları silerken nefesim düğümlendi ve telefon gözden kayboldu.

Eğilirken nefesi kulağıma gıdıklıyordu. "Polisi mi arayacaktın?" dedi damağını şaklatırken. "Ben bunları aştığımızı sanıyordum."

Nefesim kesildi. "Artık bunu yapmak istemiyorum Zade. Bbb... ben seni istemiyorum."

Yavaşça nefes alışını arka planda vızıldayan haber muhabirinin sesine karıştı.

Sonunda, "Ne zaman bu kadar yalancı oldun?" dedi.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için bir nefes aldım. Sonra bacağımı kaldırıp elimden geldiği kadar kuvvetlice ayağına bastım. Homurdandı ama ben koşmadan kollarını belime sarıp beni kendisine bastırdı.

"Bu çok edepsizceydi küçük fare. Edepsiz olduğunda ne olur biliyor musun?" Kulağıma hırlamadan önce bir saniye geçti, "Seni yiyeceğim anlamına geliyor."

Ateş içimi yalıyor, tüm varlığımı içten dışa tutuşturuyordu. Sözleri, boğazımdan karnıma doğru inen ve doğrudan bacaklarımın arasındaki hassas noktaya varan bir açlığa neden oluyordu.

Ama bu kadar kolay pes etmeyecektim. Bu adamın aklıma, bedene girmeye devam etmesine izin vermeyecektim.

"Siktir! Ben senin avın değilim."

"Öyleyse neden seni yiyip bitirmeme izin veriyorsun?" diye fısıldadı elini boğazıma dolayıp sertçe sıkmadan önce. Dudakları boynuma inmeden önce yanağı yanağıma sürtünürken yeni çıkmış sakalları tenime batıyordu. Keskin bir ısırık, dudaklarımdan bir soluk kaçmasına sebep oldu.

Nefesim daralırken boynumu daha fazla sıktı. Kelimeler dilime yükseliyor ama onun göğsünden tüm vücuduma doğru hafif bir hırıltı yayılırken hiçbirisi dışarı çıkamıyordu.

"Kaçmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye hırladı. Diğer elini, büyüyen göğüslerime doğru kaydırırken sertçe karnımda gezdirdi.

Birini avucuna alıp sıktı. Boğazımdan bir inilti daha koparken kanın yükselip yüzüme hücum ettiğini hissediyordum. Göğüs uçlarım fazlasıyla sertleşmişti, sütyenime sürtünürken acıyordu. Beni tamamen çıplak bıraktığında, bundan haddinden fazla zevk aldığımı kanıtlarını görecekti.

Her nasılsa, onunlayken hep böyle oluyordu.

"Kes şunu," diyerek onu durdurdum, kurtulmaya çalıştım ama sıkıca tutuyordu, gözümün önünde uçuşan siyah noktalar görmeye başlayana kadar boğazımı sıktı.

"Bunu istemiyor musun bebeğim? Penisimle dolup her orgazma ulaştığında yeni bir din keşfetmek istemiyor musun?"

"Yeteneklerine çok güveniyorsun," diye mırıldandım.

Okyanus kadar derin ve karanlık bir sesle kıkırdadı. "İnançlı biri olmak için buna ihtiyacın var." Bacaklarımın arasını avucuyla kavradı. "Bu vajina tapılmayı hak ediyor."

Sıcak nefesi göğüs boşluğumu doldururken gözlerim kapandı. Tüylerim diken diken oluyor ve sırtımdan aşağı bir ürperti iniyordu.

Parmaklarını gömleğimin ve sütyenimin üzerinden göğüs ucuma bastırdı, sertçe çektiğinde boğazımdan acı bir çığlık koptu.

Yine de bedenim kontrolümün dışında tepkiler veriyordu. Sert penisini sırtıma bastırdığını hissederek ona döndüm.

Boğazımı saran elindeki titreme artık dayanılmaz bir seviyeye varıyordu. Baskıyı azaltmak için parmak uçlarımda yükseldim ama hırakmadı.

“Seni korkutuyor mu?” diye fısıldadı, nefesi kulağımı gıdıklarken. “Yoksa hayatını ellerimde tuttuğumu ve nefes almana benim izin verdiğimi bilmek vajinayı ıslatıyor mu?”

Kan beynime sıçrarken damarlarımda korku dolaşmaya başladı. Tam durmayacağını düşündüğümde elini gevşetti. Havayı açgözlülükle içime çektim.

Ama daha fazla nefes almama izin vermedi. Vücudumu döndürüp beni televizyonun yanındaki duvara doğru itti, ondan uzaklaşıp tam olmamı istediği yere doğru tökezlerken acımasızca gülümsedi. Bir adım gerilediğimde beni yakalayıp tüm vücudunu vücuduma bastırarak duvara çarptı. Daha nefes alamadan bir kez daha boğazımı kavradı ve ağzı dudaklarımdan üzerini sardı.

Dediği gibi beni yiyip bitirmesine izin verdim. Ağzı dilimle ziyafet çekip dudaklarımı parçalarken gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyordu.

Bunu yapamazdım.

Bana bunu yapmasına izin veremezdim.

Dudaklarımı çekip onu ittim ama yerinden bir santim bile kıpırdamı.

“Dur!” dedim, çırpınarak ona karşı mücadele ederken. “Bunu yapmana izin vermiyorum. Az önce tehlikeli insanları öldürdün Zade, yani onların tehlikeli arkadaşları var. Her şey yeniden Max’le olanlar gibi. Sen bir *canavar*sin.”

Hâlâ boğazıma sarılı olan elini, başımı duvara yaslayıp mücadeleme son vermeden önce daha da sıktı.

“Sen, cehenneme yanımda sürükleyeceğim tatlı, küçük meleksin,” diye hırladı. Kehanetini kulağıma fısıldarken sesi derin ve boğuktu.

“Senden nefret ediyorum,” deyip tükürdüm. Bakışlarıma toplayabildiğim tüm tiksintiyle ona baktım. Beni bir kez olsun dinlemeyecekti.

Sadece alaycı bir tavırla gülümsedi. “Benimle bir daha sevişmene asla izin vermeyeceğim Zade.” Sesimin titremesinden utanmıyordum. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu. Sesimi böyle çıkaran korku değildi, ruhumu kanatan düşmanlıktı.

Yüzünün ifadesi, ağzından dökülen bir hırıltıyla değişti. Kendini bana daha sert bastırdı. Kemikten tahtta oturan yakışıklı bir şeytan gibi aynı zamanda hem zalim hem de baştan çıkarıcı görünüyordu.

“Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın?” diye sordu, pürüzsüz sesi benimkiyle tam bir tezat içindeydi. Vücudunu bana sürterken sert, kalın penisi karnıma batıyordu.

Ben cevap vermeyince gülümsedi. “Bence benim küçük farem bir yalancı,” diye fısıldadı kulağıma. Tüm vücudum şiddetle titriyordu artık.

Ağzı yanağımı okşuyor, yumuşak dudakları hafifçe dudaklarıma doğru kayıyordu. Ağzı ağzıma sürtünürken tenimizin değdiği her noktadan geçen elektriklerle sarsılıyorduk.

Hızlı hızlı nefes aldım, her zaman var olan korku ve adrenalin kan dolaşıma yayıldıkça yayılıyordu, beni bu güçle uyuşturuyor ve delirtiyordu.

“Evet,” diye yanıtladım fısıldayarak ve bacağıma kaldırıp tam bacaklarının arasına vurmaya hazırlandım. Darbenin sertliğini atlatmayı başarmıştı ama bu bana onun elinden kurtulup kaçmak için yeterli zamanı verdi.

Gece havasına çıkmadan önce o neredeyse kapıyı menteşelerinden sökmek üzereyken yüksek, zalim bir kahkaha çınladı.

Soğuk yağmur damlaları tenime çarpıyor, üstümü anında ıslatıyordu ama sağanak yağmurun beni caydırmasına izin vermedim.

Dehşet beni ileriye doğru itiyor, ormana kaçarken bacaklarım yeri tekmeliyordu. Verandanın ıslaklığından ayağım kaydı ve yalınayak olduğumu öyle hatırladım.

Artık çok geçti. Araba yolunu hızla geçerken ayaklarımı kesen taşlara dişlerimi gıcırdatarak ilerlemeye devam ettim.

Çocukken hep bu ormanı keşfetmek isterdim. Uçsuz bucaksızdı, içinde kaybolmak gayet kolaydı. Annem ve büyükannem çocukken ormanın içine adım atmama asla izin vermezdi. Her nasılsa, bu kısıtlama yetişkin hayatıma da taşınmıştı.

Çocukken aldığım uyarılar bilinçaltımda beni gidip ormanı keşfetmekten hep alıkoymuştu. Şimdi, artık keşfetmeyi diliyordum.

Tamamen kaybolmam bir dakika bile sürmedi. Var olan tek ışık aydan geliyordu ve o bile gökyüzünü kaplayan ağaçların gölgeleri yüzünden zayıftı.

Bacaklarımı zorlamaya devam ettim, daha sert ve daha hızlı. Duramayacak kadar korkmuştum. Hemen ardımdaki şeytandan çok korkuyordum.

Bir ağaç köküne takılıp tökezleyince, vücudum öne doğru savruldu ve ardından paldır küldür yere serildim. Beceriksizce ellerimin üzerine düştüm, ağırlığının altında ezilirken her iki bileğim de ağrımaya başladı. Ayak parmağımın köke takılan yeri zonkluyor-

du, ayaklarım lanet ormanda çıplak ayakla koşmaktan yaralanmış, kana bulanmıştı.

Ağır ağır nefes aldım, sırtüstü dönerken panik içindeydim. Gözlerimi yağmurun saldırısından kapatmam gerekmişti, gözlerimi bulandırıyor, burnuma ve ağızma sızıyordu.

Yüzümü kapatmak için elimi kaldırdım ve gözlerimi açıp etrafa bakındım.

Onu göremiyordum ama bu yakın olmadığı anlamına gelmiyordu.

Göğsüm sıkıştı ve düzensiz kalp atışlarımı dizginlemeye çalışarak derin, uzun nefesler aldım, böylece gelip gelmediğini duyacak kadar sakinleşebildim.

Rüzgâr yerdeki yaprakları hışırdatıyor, çamurları karıştırıyor ve tenimdeki tüyleri diken diken ediyordu. Ses uğursuzdu. Tehditkâr... Her an, rüzgâr ağaçları ayıracak ve gölgemin orada durup izlediğini, beklediğini görecekmış gibi hissediyordum.

Sırılsıklam olmuş tişörtüm ve taytım yağmura karşı beni korumuyordu. Giysiler vücuduma yapışıp soğuğu kumaşın altına hapsediyor ve tenimin altına sızdırıyordu. Vücudumu saran şiddetli titremelerden kemiklerim sızlıyordu.

Ayağa kalktım ve derin bir nefes alıp içimde tuttum, ayak seslerini dinlemeye odaklandım. Birkaç saniye içinde bir dalın çıtırtısını duydum. Ses tam arkamdan gelmişti.

Başımı çevirdim, gözlerim çılginca ormanda dolaştı ve nefesim bir kez daha hızlandı. Yaralı ellerimde ve ayaklarımda titreşen acıyı görmezden gelerek yavaşça ayağa kalktım.

Saklanmam gerekiyordu.

Tam sessiz bir adım atarken, bir çıtırtı daha duydum. Gözümün önünde bir ayak belirdiğinde kalbim çılginca attı. Ateş çukurundan yükselen bir şeytan gibi iki ağacın arasından çıkışını izledim. Gözlerim tamamen açıldı, gölgelerden dışarı çıkan iri yarı bu adamın görüntüsüyle ağızım kurudu. Bana doğru yaklaşıırken başında yüzünü saklayan kapüşonu vardı.

Dönüp koşmaya başladım.

Bütün gücümle koştum, bacaklarımı ve kollarımı olabildiğince hızlı hareket ettirdim ama sonunda, her şey boşunaydı. Bir el kolumu sarıp beni geriye doğru çekmeden ancak on metre gidebilmiştim. Bedenim ona doğru savruldu, sert göğsüne çarptığımda ciğerlerimdeki nefes kesiliverdi.

Ona karşı mücadele ettim, kaçmak için deli gibi savaştım ama o çok iriydi, çok güçlüydü. Beni kolayca alt edip, bir kolunu belime dolayarak beni sıcak vücuduna hapsetti.

Derinden gelen sesi beynimde dolaşan panik ve dehşet sisine nüfuz etmeden hemen önce kulağıma sıcak bir nefes üfledi.

“Benden kaçamazsın küçük fare. Seni mutlaka bulurum.” Yüzümü kavrayıp yanaklarımı iri ellerinin arasında sımsıkı tuttu. Yumuşak etin dişlerime batmasıyla boğazımdan acı bir inilti yükseldi. “Seni yiyip bitireceğim. Hazır mısın?” derken göğsünden hafif bir hırıltı kaçtı.

Yüzümü kavrayan eliyle beni döndürmek için vücudumu sıkıca kendine doğru çekti. Ama savaşımadan yenilmeyecektim.

Kollarımı savurup bacaklarımla tekmeledim, onun acımasız ellerinden kurtulmak için vücudumu eğip büktüm. Bütün gücümle çahalarken ayağım kaydı ve geriye doğru sendeledim.

İkimiz de düştük ama beni yakalayıp koluyla vücuduna sımsıkı sarılı tutarken havada asılı kalarak o sert zemine çarpmamı engelledi.

Tabii ki bu beni yıldırmadı.

“Bırak beni, seni lanet manyak! Ben lanet...”

“Ne yapacaksın?” dedi öfkeyle sözümü keserken. Dondurucu bir soğuk vücudumu işgal ederken bedenimi kendisiyle soğuk zemin arasına sıkıştırdı.

İki bileğimi de kavrayarak bir elini başımın üzerine sabitlerken diğerini boynumun arkasına doladı.

“Söyle bana Addie. Pedofilleri öldürmenin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu açıkça. Bir gözü karanlıkta parlıyordu.

“İnsanları öldürmenin yanlış olduğunu düşünüyorum,” diye bağırdım yüzüne, derin bir nefes alıp vücudumun bir an dinlenmesine izin verdim. Korkuyordum ama vücudum yorgundu.

“Neden?” diye sordu. “Toplum sana öyle olduğunu söylediği için mi? İnsanlar, toplumu kanunlarla düzene sokmak için kontrol altına alıp manipüle etmek üzere ahlakı uydurdukları için mi? Sence diğer memeliler de aynı ahlak ve kurallara uyuyor mu? Hepimiz lanet olası hayvanlarız bebeğim. Tek fark, kendi içimdekini bastırmamam.”

Nefes nefese ve öfkeyle ona karşı geldim, onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama bu hiçbir işe yaramadı. Bir hamsterin üzerinde oturan fil gibiydi.

Duruşunu değiştirip üzerime tekrar yaklaşıırken bileklerimi yere daha sıkı bastırdı, dizleriyle iterek bacaklarımı açıp arasına yerleşti.

Soğuk yağmurda bile... siktir! Kaya kadar sertti.

“Beni öldürteceksin!” diyerek ona karşı çıktım. “Tam bir hasta gibi onlara çok kötü işkence ettiğin için ulusal haberlere çıktın!”

“Neyin hastalıklı olduğunu bilmek istiyor musun Addie? Öldükleri için çok üzgün olduğun o adamlar, masum çocuklara zarar veren, tecavüz eden ve işkence eden adamlarla aynı adamlar. Bununla yaşıyorlar. Sence bu dünyadaki herhangi bir ceza, onların işkence edip öldürdükleri bir çocuğun bile hayatını telafi edebilir mi?”

Ağzımı kapalı tutarken gözyaşları retinamı yakıyordu.

“Daha da kötüsü, sen henı suçlarken, cemiyet seni ben daha işin içine bile girmeden seçmiş. Bu, o ölü olsun ya da olmasın, tehlikede olduğun anlamına geliyor. Şeytanın Yasak Aşkı’nda seni kaçırmaya çalıştığını biliyor muydun? Sen Annie’nin Oyun Evi’nde gezerken, o seni kaçırmak için köpeklerini üzerine salmak üzereydi. Ben de buna engel oldum Addie.

“Benden kurtulmak için bir şansın olduğunu düşünüyorsan, onu kafandan çıkar. Korumama, penisime duyduğın ihtiyaçtan daha çok ihtiyacın var ama ben sana ikisini de vermeye niyetliyim.”

Kalbim hızla çarparken gözlerim büyüdü. Cemiyet beni mi seçmişti? Ahh, önceki hayatımda bu boku hak edecek ne yapmıştım ben?

Çok büyük tehlikedeydim ve farkında bile değildim; bu kadar yakınımda olduğunu hissetmemiştim bile.

Çünkü beni yere çivileyen adam beni güvende tutmuş ve korumuştı, böylece gecemin tadını çıkarabilmiştim.

Konuşmaya devam ederken dudağım titredi. “O kötü bir adamdı Addie ve yaptığı en kötü şeylerden biri de seni tehlikeye atmaktı. Benim yaptığım en kötü şey ise seni bulmasını bu kadar kolaylaştırmak oldu.”

Roller değişmişti. Bir zamanlar Zade’i beni Mark’tan korumakla suçlarken, şimdi acı gerçeği itiraf ediyordum, kader onun yüzüne hiç gülmemişti.

“Beni görmesini engelleyemezdin,” dedim yumuşak bir fısıltıyla.

“Belki engelleyemezdim ama seni onun gözünün önüne getirdim. Seninle birlikte olduğumu söylemenin seni kurtaracağını ummuştum ama Mark seni cemiyete dahil etmeyi kafasına çoktan koymuş. Evinin bir kilometre yakınından bile geçen bütün orospu çocuklarının boğazına bıçağımı geçireceğim.

“Hiçbir zaman iyi bir insanmışım gibi davranmadım. Tek yaptığım, yaşamak için kendi boktan ahlakımı yaratmaktı. Bu, çocukların ölmemesi ve senin tehlikede olmamanı sağlayacaksa, bu lanet gezegende yaşayan hasta insanların hepsini öldürmeye devam edeceğim.”

Dudağım titredi ve içimde alevlenen kavga tek nefeste silinip gitti.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ona karşı bir iddiam yoktu.

Bütün cinayetlerin yanlış olduğu fikrine çok sıkı tutunmuştum ama bunu bırakmam gerekiyordu. Çünkü Zade haklıydı, hayatıma girse de girmese de her türlü tehlikede olacaktım ve bana zarar vermek isteyen birini her öldürdüğünde üzülemezdim.

Bu beni bencil yapıyorsa da artık umurumda değildi.

Bundan hoşlansam da hoşlanmasam da... Zade hiçbir yere gitmiyordu. Beni güvende tutan tek şeye karşı savaşımdan başka iş yapamayan bir ahlaka bağlı kalmak çok daha yorucuydu.

Yüzüne baktım, son bir soru sormam gerekiyordu.

“Masum birini öldürdün mü?”

“Senin masum tanımın ne?” diye sordu, naneli nefesi soğuk, ıslak yüzümde süzülene kadar bana doğru eğilirken. “Archie gibi insanlar mı? Başkalarına zarar veren ama her zaman bir kefaret şansı olan insanlar, değil mi?”

Yutkunup cevap vermek için ağzımı açtım, eğilip bana daha fazla yaklaştı, dudakları benden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Kelimeler, o dilini uzatıp dudaklarımdaki bir yağmur damlasını yalarken dilimde soldu. Hafif temasının, parmağıma bir kelebeğin konması gibi ufak bir etkisi olmalıydı. Ama doğrudan sırtımdan aşağıya inip vajinamda çakan bir şimşek hissetmişim.

“Benim için kurtuluş olduğunu düşünüyor musun?” diye fısılda-
dı günah dolu, karanlık bir sesle.

Dudaklarımı ıslattım, “Olmasını istiyor musun?” dedim, kelimeler bulmak için bir süre düşündükten sonra.

Vücudunun geri kalanı benimkine karışarak içimde tehlikeli bir ateş ve buz kasırgası yaratıyordu. Ben yakınlığının neden olduğu hezeyanla savaşılmaya çalışırken, donmuş zemin ve vücudunun yüksek ısı birbiriyle savaşıyordu.

Bacaklarımın arasında keskin bir zevk hissettirerek bacağına bacağıma sürttü. Bilinçsizce sırtım büküldü ve inledim.

“Eğer kefaretim senin içinde bir yerdeyse, o zaman hayatımın geri kalanını onu senin içinde arayarak geçireceğim.” Kalçasını tekrar esneterek dudaklarımdan nefes nefese bir inilti daha kopardı. “Senin her santimini dolduracağım Adeline... zamanla benim kefaretim senin kurtuluşun olacak.”

Sözleri içimde içgüdüsel bir tepki yaratıyordu. Bacaklarımın arasındaki uyarılma selini durduramıyordum, ruhumun her bir parçasını ona gümüş tepside sunmak için duyduğum yoğun arzuyu kontrol edemiyordum.

O hâlâ bir takipçi Addie.

Kafamın içindeki o küçük ses önemini yitiriyordu. O kadar küçük ve önemsizdi ki sözler artık gücü elinde tutamıyordu. Zade için hissettiğim hiçbir şey makul olmadığı için mantığın sesi sınırları bozuyordu. O, aklın ve mantığın kabul etmeyeceği kadar güçlü duygular uyandırıyor. Kafamın içindeki küçük bir sesle gölgelenemeyecek kadar güçlü.

“Ya ben istemezsem?” diye hırladım sözlerim yaptıklarıyla doğrudan çelişse de. Ağzım hâlâ onu itmeye çalışırken, bir bacağıma kalçasının üzerinden geçirip onu kendime doğru çektim.

“Ya istediğim son şey içimde olmansa?” Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirip yanağımdan aşağı, çeneme doğru uzattı. Sertçe ısırıldığında, acı ve zevk sınırlarıma saptanırken inlemeye başladım.

Bu sefer vücudunu bana doğru bastırduğunda, ona daha yakın olmak için ona çaresizce boyun eğdim. Vücudum çoktan pes etmiş olsa da ben hâlâ edemiyordum.

“Ya içimde olmandan nefret etmeye başladıysam?”

Sonunda, bileklerimi serbest bıraktı, tişörtümün yakasını tuttu ve ortadan ikiye yırttı. Soğuk yağmurun tenime değen acımasız saldırısıyla nefesim kesildi. Elleri karnıma sürtünüp tenimde dans eden elektriklenmeler yaratırken sırtımı bükttüm. Dokunuşu beni çıldırıyordu. Hiçbir şey bana kendimi bu kadar iyi hissettirmemişti.

Sonra sütyenimi yırtıp, onu da vücudumdan çıkararak göğüslerimi açtı.

“Vücudunun yaşadığı o orgazmdan da nefret edecek misin?”

Ben cevap veremeden çenemi bu sefer daha hafifçe tekrar ısıtıp boynuma indirdi. Ağzı, kulağımın hemen altındaki hassas noktam üzerinde duraksadı. Tek bir soluk verdi ve bu hareket, dişlerini birbirine kenetlemeden önceki tek uyarısıydı.

Verebildiğim tek yanıt, boğuk bir çığlıktı. Gözlerim kaydı, dili acıyan yere değerken yoğun zevki dışarı çıkardı.

Göğüs uçlarımdan birini sıcak ağzında emerken sert ısırıklan köprücük kemiğimden aşağı indi. Boğuk bir çığlık daha koptu ve renimi kamçılayan dilinin altında titredim.

Ellerimi saçları arasında gezdirirken sırtımı yerden kaldırdım, onun göğüs ucumu emdiği gibi ben de vahşice saçlarını çekiştiriyordum.

Sonunda dişleri beni serbest bıraktı, ciğerlerimden ateş püskürdüm. “Kendimi senin yapabileceğinden daha iyi tatmin edebilirim.”

Gülümsemediğini hissettirdim ve ne kadar zalimce bir gülüş olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Gözlerimin içine bakabilmek için başını kaldırdı.

Kalbim sıkıştı, içgüdülerim onun sözleri bunu açık etmeden çok önce kıyameti sezmişti.

“Bunu bana kanıtlamaya hazır mısın küçük fare? Çünkü kanıtlamazsan, sana bu lanet sözleri yedireceğim.”

BÖLÜM 34 MANİPÜLATÖR

Akıl sağlığını sürekli sınıdığı için gökyüzündeki hayaleti azarlayıp dursam da hiçbir zaman dindar olmadım. Ama şu anda, gerçekten bir şeyin beni gözetiyor olmasını umuyordum. Çünkü Zade'in benimle işi bittiğinde ruhum paramparça olacaktı ve içimde beni onun lanetinden hiçbir şey kurtaramayacakmış gibi bir his vardı.

Ağır ağır yutkunarak, "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Sesime bir parça özgüven katmaya çalıştım ama Zade'in yüzündeki çıkarıcı bakış bunu tamamen paramparça etti. Titriyordum ama sebebi tenimi ıslatan insafsız yağmur değildi.

Herhangi bir cevap vermek yerine uzanıp taytımın belini kavradı. Sertçe bacaklarımdan aşağı yırtarak çekti ve ormana doğru fırlattı.

Onu geri alamayacağım kesindi.

Sanı tangamı hırsıyla çektiğinde gözlerim büyüdü, ellerinin gücü danteli hemen paramparça etti.

"Zade..." dedim nefes nefese. Dondurucu yağmurun açıkta kalan karnıma gelmesini engellemek için bacaklarımı kapatmaya çalışıyordum. Yağmurun vajinama gelmesi için dizlerimi birbirinden ayırarak bu çabamı engelledi. Hızlı hızlı nefes alırken deli gibi bağırmaya başladım.

Zade bir tanrıya benzeyebilirdi ama affedici olmadığı kesindi.

Ellerini kalçamın altına doğru kaydırarak, dizlerim başıma kadar yükselene, vajinamı merhametsiz doğanın tüm şartlarına maruz bırakana kadar bacaklarımı itti.

"Zade!" diye bağırdım, ellerimi kendimi korumak için uzatırken.

"Kendine dokun küçük fare," dedi emrederek. "Bakalım kendini o kadar iyi tatmin edebilecek misin?" Sesi arzuyla doluydu.

"Ben..." Sol kolunu kalçamın üstünden geçirip beni sımsıkı tuttu, diğer elini ellerimi çekmek için kullandı. Ben daha ne halt ettiğini soramadan vajinama sert bir tokat attı.

Acı klitorisimden omurgama doğru yayılırken çığlık attım. Beni rahatlatan tek şey, bedeni üzerime eğilmiş haldeyken, yağmurun artık yavaş yavaş vajinama geliyor olmasıydı.

"Ne bok yiyor..."

"Sana az önce ne yapmanı söyledim Adeline? Bana bir daha söyletme."

Ağzım açık hâle kalakaldım, söyleyeceklerimin hepsi uçup gitti. Yüzünde tartışmaya imkân tanımayan ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu.

Dudaklarını ısıtarak onunla tartışmayı düşündüm ancak bir sonuçla varmak iki saniyemi aldı.

İstemiyordum.

Bakışlarını gözlerine dikip elimi yavaşça kalçamın üstüne kaldırdım, üzerimdeki kayganlığın yağmurla hiçbir ilgisi yoktu.

Yüzümü mü ellerimi mi işlemek istediğine karar veremedim, göz bakışlarını isteksizce uzaklaştırdı. Tam ben parmağımı içime sokarken o uyumsuz gözlerini vajinama dikti.

Burun delikleri genişlerken kalçamı tutan eli tetimi unuttuğumdu.

"Siktir," dedi, gözleri sıcaklıkla parlarken. Sıcaklık, tetimi çarlatan yağmur bitmek bilmeyen yanma hissine merhem olana kadar bir orman yangını gibi yayıldı.

Parmağımı vajinamdan dışarı çıkarıp klitorisimin üzerinde gezdirdim, dudaklarımın arasından boğuk bir inilti döküldü.

Parmaklarımla ovmaya devam ettiğim yerden zevk alırken ben diminkininin ötesinde bir dokunuş arayışıyla kalçalarımı ellerime doğru bastırmadan edemedim. Daha sert, daha sıkı, daha iyi olacak bu dokunuş.

Vücudumun sessiz yakarışlarını umursamayarak hareketlerime odaklandım, orgazm yükselirken başım geriye düştü.

Zade kalkıp kolunu kalçamdan kurtardı ve iki yanımdaki elleriyle dizlerimi sıkıca tutarak önümde daha önce durduğu gibi durdu.

Bu şekilde vücudu artık yağmurun huz gibi soğuk damlalarına karşı bacaklarımın arasını korumuyordu.

Başımı kaldırdım, Zade'in gözleri içimi parçalarken kalbim hızla çarpıyordu. Kendime yaptığım her şeyi izlediğini bilmek sadece yaşadığım zevki arttırıyordu. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve içimden kopan iniltileri kontrol etmek imkânsızdı.

Ne kadar yüksek sesler çıkardığımı umursamayacak kadar o anın içinde kaybolmuştum. O uçuşum kenarına ulaştığımda, vücudumda dolayan coşku çok yüksekti.

Kasılan vücudumu hisseden Zade bana bakıp fısıldadı, "Seri ne kadar derinden mahvettiğini göster bana."

Kaçlarım çatıldı ve uçuşumdan aşağı yuvarlanırken ağzım açık kaldı. Kalçam durmaksızın sarsılırken daha fazlasının arayışıyla haykırdım.

İçimi kaplayan orgazm keskin ve hızlıydı. Başka bir zaman olsa bununla tatmin olabilirdim. Ama şimdi, bu zalim adamı önümde durdurmışken kendimi soyulmuş gibi hissediyordum.

Ağzımı kapalı tuttum, inlemelerim kesildiği için sağanak yağış ve rüzgâr da durulmuş gibiydi.

Dudaklarında yüzündeki yaraları ortaya çıkaran şeytani bir görünümüne belirdi.

"Daha mı iyiydi?" diye sordu ama cevabı zaten biliyor gibi görünüyordu.

Başımı salladım, yalanımı dillendirecek kadar cesur değildim ama hayır diyemeyecek kadar gururluydum. Kısa bir an için etrafımdaki dünya hareketsizmiş gibi geldi. Yağmur, rüzgâr, ağaçlardaki yapraklar... Sonra her şey hızlandı, elimi çekip vajinama sert bir tokat daha atmasını engelleyemeyeceğim kadar hızlıydı.

İçgüdüsel olarak, acıyı azaltmak için bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama dizlerimi geri çekip yüzünde tehditkâr bir ifadeyle üzerime eğildi.

Bana baktığında, uyuyan korku tekrar alevlendi.

"Bana tekrar yalan söyle," diyerek tehdit etti. "Sabrımın da bir sınırı var."

Boğazımdaki düğümü yutup kocaman olmuş gözlerimi ona kıltırdım.

"Daha mı iyiydi?"

O anda beynim bana ormanın ortasında, çok tehlikeli bir adamla yalnız olduğumu hatırlatmaya karar verdi. Sadece üç gece önce dört adama işkence edip öldüren bir adam.

"Hayır," diye fısıldadım onu dikkatlice incelerken. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için beklerken gergindim. Zade'in ne yapacağını tahmin etmek imkânsızdı. Bu duygu yeni bir şey değildi.

Sana zarar vermez Addie.

Hayır ama belki de vermesini istiyordum.

Beni bırakıp ayağa kalktı. "Kalk," diyerek kestirip attı.

Şaşkınlık beni dondurmuştu ama beynim birkaç saniye sonra çalışmaya başladığında ayağa kalktım.

Sormaya hazırlandım... ne olduğunu bilmiyordum bile ama ben daha ne olduğunu anlayamadan eğilip kalçalarımın altına tuttu. Beni kaldırdığında bacaklarımı içgüdüsel olarak beline doladım. Vajinam, kotundan dışarı taşan sert penisiyle çarpıştı, vajinamın kıvrımları arasına sıkıca yerleşti.

Hafifçe inledim, beni evime doğru taşımaya başladığında hareket edemeyecek ya da bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım.

"Ne oluyor?" diye sormayı sonunda başardım, her adımında kotonun aşırı uyarılmış klitorisime sürtmesiyle titreyerek.

"Sana benim olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatacağım."

Zade kararlı adımlarla beni taşıırken, aramızdaki sessizlik krukunç vaatlerle dolup gerilmişti. Yağmur henüz dinmemişti, hatta gide daha da hızlanıyor gibiydi.

Nereye gideceğini nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu bundan hem etkilenmiş hem de şüphelenmiştim. Ormanı bu kadar iyi bilmesinin tek nedeni, burada çok zaman geçirmiş olmasıydı. Beni takip ederken.

Cesetleri burada mı saklıyordu? Soru dilimin ucunda dolandı ama çok geçmeden silinip gitti. Küçük, zayıf da olsa ulaşmış gibi görüldüğümüz ateşkesi bozmak istemiyordum.

İri avuçları çıplak kalçamı kavradı, parmak uçları vajinamdan sadece bir santim uzaktaydı. Elini üzerimde gezdirmiyordu, kışkırtıcı dokunuşu içimi alevlendirip beklentiyle dolduruyordu.

Arzuyla beni delirtiyordu ve bu iyiliğin karşılığını vermemek adil olmazdı. Beni soğuk, ıslak zemine bıraksa ona minnettar olacaktım.

Dudaklarımı çekiştiren gülümseme büsbütün şeytanın işiydi.

Dudaklarım boynunda geziniyor, o kadar yumuşak sürtünüyor du ki temasın sesi fısıltı gibi geliyordu. Beni daha sıkı tuttuğunda gülümseme yüzüme tamamen yayıldı. Ağzımı aralayıp dilimi boynunun altından kulağının arkasına kadar üzerinde dolaştırıp onu yaladım.

Dilimde titreşen bir hırıltı beni harekete geçmeye teşvik etti.

Aylar önce bende acımasızca bir iz bırakmıştı. Benim de onda bir iz bırakmam adil olmaz mıydı?

O noktayı ısırp dişlerimin arasına sıkışan tenini, morardığından emin olana kadar emerek yaladım. Sonra geri çekilip iz bırakacak yeni bir nokta buldum, elleriyle beni morartacak kadar kuvvetli kavarken o acıyla dişlerini gıcırdatana dek devam ettim.

"Addie," diye homurdandı, sesi gırtlaktan ve o kadar derinden geliyordu ki neredeyse şeytaniydi.

Dudaklarımı kulağına kadar götürüp ısırdım, kulak memesini ağzıma alıp emdim. Sonra geri çekilerek tenini bırakırken dişlerimi sertçe ona sürttüm.

"Ne oldu?" diye fısıldadım kulağına. "Kendi yaptığın şeyi kaldıramıyor musun?"

Kontrolünü kaybedişinin ve inlemelerinin tadına vararak boynunu tekrar ısırdım. Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi sest ve tekrar ağzından dökülmesinin ihtiyacıyla neredeyse vahşileştim.

En sonunda pes edip beni bir ağaç gövdesine yapıştırdığında çıplak sırtım kaba ağaç kabuğuna sürterken verandamdan ışık yansıyor du. Kot pantolonunu hızla indirip penisini dışarı çıkardı ve ben ne yaptığının henüz farkında bile değilken içime doğru ilerledi.

İçime aniden gimesiyle çığlık attım, penisi beni o kadar çabuk genişletmişti ki hissedebildiğim tek şey ateşti. Ama pes etmedi, ben onu

uyuturana kadar beni ağaca yastadı ve içime girip çıktı. Gözlerimi bir noktaya sabitleyemiyor, etrafı göremiyordum, neredeyse kalıcı göe hasarına yol açacak bir orgazm beni parçaladı.

Boguk bir çığlıkla içime boşaldığında beni ağaca o kadar sertçe çarpıyordu ki hunun kalçamda iz bırakacağından emindim.

Sıncapların bunu büyüleyici bulacağı kesindi.

İçimden çıkarak beni ağaçtan hızlıca çekti ve geri kalan yolu hızla vurdu. Üzerinden içsel bir enerji yayılıyordu ve hunun ofkeyle mi yoksa arzuyla mı dolu olduğunu anlayamıyordum.

Sırtım, bacaklarımın arasındaki donuk zonklamaya eşlik edercesine yanıyordu. Bu şimdiye kadar hissettiğim en tatlı ıstıraptı.

Evime dönüş yolculuğunda beynim dünyaya geri döndü, hiçbir şey değişmemişti.

Bu beni her şeyden çok rahatsız ediyordu.

Artık korku ya da mutluluktan delirmedığım gerçeğine rağmen bu adama duyduğum arzu ve ihtiyaçta en ufak bir azalma yoktu. Aksine, başıma bela olan bir beklentinin ağırlığıyla büyüyordu.

Kapımın üzerinde asılı duran küçük ışık bir deniz feneri gibiydi. Sanki ev beni kollarında tutan adamdan koruyacakmış gibi.

Tahmin ettiğim gibi kapıya doğru değil, arabama yöneldi. Arabanın arkasının genişliğine rağmen, Zade ufak tefek bir adam değildi ve onunla birlikte küçük bir alana sıkışmak aniden çok korkutucu geldi.

Fikrimi değiştirirsem ondan uzaklaşmam imkânsız olacaktı.

"Neden eve gitmiyoruz?"

"Daha fazla beklemeyeceğim," diye yanıtladı sertçe.

Sesi ciddiydi, şu anda karnımda hareketlenmeye başlayan sert penis olmasa bana kızgın olduğunu düşünürdüm.

Barbar, arka kapıyı açıp beni neredeyse içeri fırlattı, peşimden gelip kapıyı arkasından çarpmadan önce kaçmam için bana çok az bir zaman verdi.

Yağmur arabaya gürültüyle çarpıyordu. Bu, pek çok uyku uygulamasının benzerini üretmeye çalıştığı bir sestir ancak hiçbir şey Seattle yağmurunun sesine biraz bile benzeyemezdi.

Kendimi arabanın diğer tarafına geri attım ama ne yaptığımı anladığı an iki bacağımdan tutup beni kendine doğru çekti.

Üzerime çıkıp sırtımı deri koltuğa bastırdı ve sırtım ânında kağıt üzerindeki sıcak tutkal gibi ona yapıştı.

Artık beynim önemsiz ayrıntılara odaklanmaya başlamıştı. Benim çırılçıplak, onunsa tamamen giyinik olması her nedense beni biraz utandırdı. Yağmur ve çamur kokusunun ikimize de yapışmış, yine de deri ve dumanın nasılsa giysilerine bulaşmış olması... Bu arabanın, o içindeyken ne kadar küçüldüğünü ve o beni kuşatırken kendimi ne kadar küçük hissettiğimi fark ettim.

Bu şeyler, kabul edemeyecek kadar korkak olduğum ayrıntıların gölgeliyordu. Mesela bana çok dikkatli bakıyor olması... Retinaya elektromanyetikmiş ve içimde sakladığım her şeyi görebiliyormuş gibi... Onun bakışlarıyla karşılaşacak kadar cesur değildim ya da ellerini belime yerleştirirken, teninin sertliğinin sınır uçlarına madden elektrik dalgaları yaymasına...

Dudaklarımız arasında sadece bir santim kalana kadar eğildik. Gözlerim iki zıt miknatıs gibi onunkilere takıldı. Gücü durduramıyordum ve bakışlarımız bir kez çarpıştığında, tüm düşünceler, tüm bu ayrıntılar unutuldu. Artık savaşılamayacak kadar çılgına dönene kadar beni öpmesine, bana dokunmasına ve ona ait olduğumu söylemesine duyduğum yoğun arzudan başka bir şey düşünemiyordum.

"Rol yapmayı seviyorsun," dedi, neşeli bir sesle.

"Belki rol yapmıyorumdur," diye karşılık verdim.

"Belki de inkâr ediyorsundur."

Cevap vermeyi reddederek dişlerimi sıktım.

Bilmiş bilmiş gülümsediğindeki hâli etkileyiciydi. Ben küçük bir kalp krizi geçirmekle meşgulken, beni kendine çekip bir kolunu belime sardı, diğer eliyle de enseme kavrıdı. Naneli nefesi yüzüme sürtü-nüyor, dudaklarımı hafif bir ilkbahar esintisi gibi okşuyordu.

"Şu anda ne hissediyorsun?" diye sordu usulca.

Nefesim hızlandı. "Sınırlandırılmış gibi."

"Hapsolmuş gibi mi?" diye cevap verdi. Ağzım gerildi çünkü bir taraftan evet demek isterken, içimdeki gerçek his bunu istemiyordu. Güvende hissediyordum.

Korunmuş.

Değerli.

"Bir gün bir hapishanede mahsur kalmadığını anlayacaksın," dedi homurdanarak. "Sen, benim tanrın olduğum kilisemdesin ve benim dengimsin. Ben bir hapishane değilim küçük fare, senin mabedinim."

Ağzım kurudu. Dilimin ucuyla alt dudağımı ıslattım ve dudaklarında gezindim. Hafif bir temastı ama bir kıvılcımı alevlendirmeye yeterdi. "Bu beni bir tanrıça mı yapıyor?" diye sorduğumda karşılık olarak göğsünden bir hırıltı yükseldi.

Beni şehvetle yakınına çekti, dudakları hafifçe dudaklarıma değiyordu. "Bebğim, bu boktan krallığı sen yönetiyorsun, ben de sana seve seve boyun eğeceğim."

Geri çekilmeden önce dudaklarımı sert bir öpücükle dudakları arasına almasına teslim olduğumda nefesim kesildi. Dudaklarımı tekrar yakalamak için uzandı ve ondan bir kez daha kaçtığımda hırladı.

Ağzımı onun ağzına fazlasıyla yakın tutarak diline doğru fısıldadım "Kanıtla."

"Mmm," diye mırıldandı, karanlığın derinliklerinde hırlayan bir canavarın sesiyle. "Senin için diz çökmeye hayırlıyorum," dedi dudaklarını oyuncu hareketlerle ısırırken. Bu sefer henden kaçan oldu, ben arzudan çatlayana kadar beni ısıtıp yaladı.

Ağız dudaklarına değmeden önce beni yalnızca birkaç dakika kıstı. Vücudumdaki cehennem boğazımdan kaçıp birbirine bağlı dudaklarımızı tutuşturdu. Onu daha fazla hissetmenin çaresizliğiyle, benim istemsizce ona doğru yükseldi.

Dudakları çiğ bir açlıkla üzerimde geziniyordu. Beni sadece öpmeyordu. Dili ağızımla sevişiyordu. Dudaklarımı dişlerinin arasına sıkıyordu. Beni yiyip bitirirken ağızımın her santimini keşfetti.

Kendimi ona teslim ettim. Beni yiyip bitirmesine izin verdim çünkü Zade'siz bir bütün olmanın nasıl bir his olduğunu unutmaya başlıyordum. O benim her bir parçamdaydı.

Ellerimi kapüşonlusunun altına sokup karnını tırmalarken çoktan keşfettiğim bu bedeni daha fazla keşfetmeye hazırlandım.

Keterince keşfetmediğim bedenini...

Parmaklarım karın kaslarının üzerinde gezindi, o ağızımı bir kez daha ele geçirirken yeni çıkmış sert tüylerini fark ettim. Göğüs uçları göğsüne sürtündüğünde boğazımdan çıkan inlemeye engel olmadım. Ses ağızımızda dönerken alt dudakımı sert bir ısırıkla ödüllendirdi, etimi dişlerinin arasında tutarak çekip sertçe bıraktı.

Geri çekilip bana baktı, gözleri yavaşça çıplak bedenimde dolaştı. Şimdi kahverengine dönen ıslak saçlarım göğsümün her yerinde altımdaki koltukta kıvrılıyordu. Göğüslerimde ve göğüs uçlarımda saçlarım kıvrım kıvrımdı, bu görüntüye takıldığında gözlerini benden alamadı.

"Sıra sende," dedim fısıldayarak. Gözlerini gözlerime dikti. Kapüşonluyu kafasından geçirip çıplak gövdesini ortaya çıkarırken bile gözlerini kaçırmadı.

Hızla soluk aldım, kaslarını kaplayan dövmeler ve yara izleriyle vücudu tüm çarpıcılığıyla gözlerimin önüne serildi.

O yaraların hikâyesini bilmek istiyordum. Beni nasıl tatmin edeceğini bilmek istemek ürkütücüydü.

Ama bu hissi her zaman sevmiştim. Hep daha fazlasını istemiştim.

Biraz hareket ettikten sonra botlarını ve çoraplarını fırlatıp ıslak kot pantolonunu sonunda bacaklarına indirdi. Bu genellikle kendimi garip hissettiğim bir andı ama Zade'le birlikteyken, onun muhteşem vücudu yavaş yavaş gözümün önünde belirmeye başladığında sadece ağızım kuruyordu.

Göğüslerimiz aynı anda kalkıp inerken birbirimize baktık, bu sefer aramızda hiçbir şey yokken bacaklarımın arasına yerleştiğinde gözlerimiz şehvet doluydu.

Uyumsuz gözleri beni koltuğa yapıştırmıştı. İstesem de hareket edemezdim.

Sorun da bu. *İstemiyordum.*

Ateşli gözlerinin tuval üzerinde bir kadının kıvrımlarını takip eden boya fırçası gibi vücudumda gezinmesine bayılıyordum. Bacaklarımın arasında biriken ıslaklık çok fazlaydı, gıtgide artıyordu.

Çok acı vericiydi.

Ağaca dayanarak yaptığımız hızlı seks içimizde biriken arzuyu ancak hafifletirken bizi zehirleyecek kadar da yükseltmişti.

"Boyun eğmeni bekliyorum," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Gözleri irileşirken burun delikleri genişledi. Sözlerim, odanın oksijeni çekilmiş gibi havada asılı kaldı. Gergin bir duraksamadan sonra atıldı.

Kollarımı tutup beni yukarı çekti. Beni sürücü ve yolcu koltuğu arasındaki boşluğa doğru çevirerek, "Koltukların arasına eğil," dedi.

Vücudumu iki koltuk arasındaki küçük boşluğa yerleştirip dediğini yaptım, dizlerimi arka koltukta tutarken dengede durmak için ellerimi iki yana koydum.

Zade öne doğru eğilip yolcu tarafındaki emniyet kemerini yakaladı ve sürücü tarafına takmadan önce vücuduma doladı.

"Sen ne..." Beni susturup sürücü tarafındaki emniyet kemeriyle aynı şeyi tekrar yaptı. Bitirdiğinde, tamamen bağlıydım, hareket edemiyordum. Ancak başımı çevirip Zade'e bakabilecek kadar kıpırdayabiliyordum.

Tahttaki bir kral gibi arkamdaki koltuğa oturup kalçam doğru-
dan yüzüne gelecek şekilde bacaklarımın arasına yerleşti. Arkamda oturan Zade'i görünce midemde kelekler uçtu, bacakları genişçe açılmıştı ve sert penisi göbek deliğinin yanından dışarı fırlıyordu. Bu açıdan bakınca, benim içime nasıl sığdığını anlayabilmem mümkün değildi.

Bana bakıp sırtıttı. "Bu araba için fazla büyüğüm bebeğim, bu yüzden şu anda en fazla bu kadar eğilebiliyorum. Ama daha sonra senin için dizlerimin üstüne çökeceğimden emin olabilirsin."

Tıpkı Aynalar Evi'nde olduğu gibi dizlerim artık yere değmeyeinceye kadar kalçamı kaldırdı, emniyet kemerleri hassas etime batar-
ken açlıktan ölüyormuş gibi vajinamda ziyafet çekti.

Sanki son yemeğiymişim gibi çok uzun zaman önce olmamı istediği gibi.

Gözlerim kayarken dili vajinamı kapladı klitorisimin etrafında dönüp deliğime sertçe girdi. Bu çok... çok iyiydi. Hazzı uzatmak için kendimi odaklanacak bir şey bulmaya zorladım. Bakışlarım sisli pencerelere kilitlendi, bulutları bozan yağmur izlerine. Dikkatimi, cama vuran milyonlarca damlaya vermeye; yağmurun nasıl bu kadar

sert yağdığını, dudaklarımdan dökülen boğuk iniltilerle boy ölçüşmesini düşünmeye çalıştım.

Ama odağımı kaybettim, dişleri diliyle ısırtığını yumuşatmadan emip ısırdıkça her şey karardı.

"Siktir! Nirvana bul" diye mırıldandı klitorisimi ağzına alırken. Çılgın atarken zevk beni tüketiyordu. Haklıydı, Zade'in vajinamı yeme şekli *nirvanaydı*.

Dili klitorisimi olması gereken yerden kırbaçlarken, ben bunu idrak edemedim, orgazmın içimde patlaması uzun sürmedi.

Ona verdiğim her şeyi yutarken çılgınlıklarım kapalı alanda yankılandı. Sonra iki emniyet kemerimi de çözüp ben sırtüstü uzanana kadar beni geri çekti ve tekrar üzerime çıktı.

Bedenlerimiz çarpıştığında bedenimi kendi hızla kayarak bedene doğru kaldırdı. Ellerimle geniş omuzlarında dengemi bulmaya çalışırken bacaklarım beline dolandı.

Zonklayan vajinam bacaklarımın arasından çıkan sert penisine baskı yaparken bile gözlerimiz kilitli kaldı. Onu saran sıcaklığımı hissedince dudağı vahşice kıvrılırken hırladı.

Gözkapaklarım kapandı ve sahip olduğumu hiç bilmediğim bir kolaylıkla, kalçalarımı ona sürtüp ıslaklığımı penisine yaydım.

Elini havaya kaldırıp ıslak saçlarıma doladı ve sıkıca çekti. Başım baskıdan dolayı arkaya düştü ama gözlerim onun vahşi yüzünden ayrılmadı. Dişleri görünüyordu ve karanlık, beyaz gözünü görünmez kılmişti. Karanlık, saflığa karışıyor, onu gölgeliyordu.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçasını çekip tamamen içeri itti, beni gücüyle neredeyse paramparça ediyordu. Genişleme yüzünden ağzım tamamen açıldı. Ağaca yaslayıp sevişmek sonra orgazm olmak, beni hâlâ onu içime rahatça alabilmem için yeterince gevşetmemişti.

"Bu ânı hatırla," dedi derinden gelen bir homurtu eşliğinde. Penisinin ucu dışarı çıkıp sonra içimde daha derinlere indi. "Çünkü seninle bir daha seviştiğimde bana deliler gibi âşık olacaksın Aline. Ben senin takipçinim ve bir katilim ama beni her halükârda seveceksin."

Sonra kendini içime tamamen sokmadan önce bir kez daha geri çekildi ve içimde, beni kendimden geçirten o noktaya çarptı.

"Bu doğru değil," dedim nefes nefese. Gözleri parladığında devam ettim, "Bu gece benimle sevişebileceğin tek zamanın bu olduğunu mu düşündün?"

Hırlarken dudakları bir mesafede durdu.

"Sana ne dedim küçük fare? Seninle bir daha seviştiğimde bana deliler gibi âşık olacaksın."

Araba bir sonraki hamlesinin gücüyle sallandı ve ağızımdan çıkan çığlık hem utanç verici derecede yüksek hem de daha önce hiç çıkmadığım bir sestti. Bu sesleri yalnızca porno yıldızlarının çıkardığını sanıyordum, tamamen uydurma ve çalışılmış çığlıklar. Ama bu hoşanın gücüyle üzerimde gidip gelmeye devam ederken, o çığlıklar boğazımdan dökülmeye devam ediyordu, her seferinde daha da yükseliyor, boğuklaşıyordu.

Yağmur acımasızca yağıyor, yağmur damlalarından gelen yüksek uğultular sadece tenin tene çarpma sesini ve Zade'in vajınamdan çıkardığı sesleri açığa çıkarıyordu.

Tırnaklarım göğsüne batıyordu, bu iş bittiğinde ona açık olacağımdan bu kadar eminse, koleksiyonuna yeni yaralar eklediğime emin olabilirdim.

Karşılığında içinden dökülen hırlama vahşisi ve tehlikeliydi. Tek yaptığı, bedenlerimizin birleştii yerden yayılan zevki arttırmaktı.

Kolunu belime dolarken hızlı bir hareketle beni kaldırıp döndürdü, kucığına oturmam için tekrar koltuğına oturdu.

Belimi tutup beni penisinin üzerine çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu duruş onu öncekinden çok daha derine götürdü, vücudumun alabileceğini düşündüğümünden çok daha derine.

"Zade!" dedim nefes nefese. Tırnaklarım omuzlarına batıyordu.

"Bin üstüme bebeğim. Vajinanın, penisimin her santimini kavrayışını hissetmek istiyorum."

"Siktir, yapamam," dedim inleyerek. Vücudum hâlâ bu adamın büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışıyordu.

"Ben organlarının yerini değıştirmeden önce beş saniyen var," diyerek beni tehdit etti. Bu kalçamı hareketlendirmeme sebep oldu ve hemen kalkıp yavaşça aşağı kaydım.

Birkaç farklı denemeden sonra nihayet boğazıma geldiğini hissetmeden Zade'e tamamen oturmamı sağlayan bir açi buldum. Bu yeni açıyla, dakikalar önce hırpaladığı o mükemmel noktaya ulaşıyordu.

Dişlerim kenetlendi, hareketlerim hızlanırken tırnaklarım daha derine indi.

Zade beni içine çekerek vücudumu kendisiyle aynı hizaya getirdi. Bir kolunu belime dolarken diğeri eliyle ıslak saçlarımı koparıyor, başımı yana çekip boynumu emmek için kendine yer açıyordu.

Dişleri kulağımanın altında, hassas tenimi ısıtırken kalçamı çılınca ve düzensizce hareket ettirip haykırıyordum. Göğüs uçlarım göğsüne sürtünürken doğrudan vajinama hoş ürpertiler gönderiyordu.

"İşte bu bebeğim," diye mırıldandı kulağıma. "Tatlı küçük vajinan penisimi çok sıkı sarıyor."

Belimi saran eli, başparmağı klitorisine ulaşana kadar beden-
lerimizin arasına sıkıştı. Vahşi bir çığlık atarken başım geri düştü.
Gözlerim kayarken karnımda kıvrılan orgazmdan zar zor nefes ala-
biliyordum.

Bu çok fazlaydı. Çok güçlüydü. Dayanılmaz bir gerginlikle kası-
larken hareketlerim dalgalanıyor, düzensizleşiyordu.

"Zade," dedim dişlerimin arasından. Alnımda ter birikiyordu.
Ne istediğimi bilmiyordum ama sanırım neye ihtiyacım olduğunu
biliyordum.

Bana sürekli olarak vadettiği kurtuluşa.

Saçımdaki eliyle başımı saçlarım kopana kadar daha sıkı kavra-
dı. Parsons Malikânesi'nin çok ötesindeki bir uçuruma tırmanırken,
alev alev yanan gözleri gözlerimi yakalayıp beni rehin aldı. Bir daha
ırağa kalkamasam bile atlamaktan çekinmeyeceğim tek uçurumdu.

"Âşık olduğunu hissetmeme izin ver," dedi fısıldayarak.

Artık dayanamıyordum. Gözlerim kararıyor, orgazm beni delip
geçerken kör edici hararetteki zevk, vücudumdaki her şeyi param-
parça ediyordu. Mücadelem, iradem ve kalbim...

Öyle yüksek sesle bağırdım ki sesim çatladı.

"Siktir! Addie!" diye haykırdı Zade. Başı geriye doğru düşerken,
kollarındaki damarların şişip boynuna kadar ilerlemesini izleyecek
kadar görebiliyordum artık onu. Cehennemin derinliklerinden gelen
ve arabanın her yerinde titreşen bir kükremeyle dişlerini gösterdi.

Penisi daha da kalınlaşıırken iki koluyla beni tuttu ve içime sızar-
ken beni hareketsiz kalmaya zorladı.

"Siktir! Addie! Siktir!" dedi dişlerini sıkarak. Her bir sözcüğü
kalçasının bir darbesiyle bitti. Vajinam, ben tamamen onunla dolana
kadar neyi var neyi yoksa aldı. Penisini çıkardığında menisi neredey-
se içimden taşıyor, penceredeki yağmur damlaları gibi bacaklarım-
dan aşağı akıyordu.

Ağır nefeslerimiz ve kalbimin hızla çarpışı dışında bir ses duymu-
yordum.

Yağmur, benimle alay edercesine artık hafif hafif çiseliyordu.
Çünkü yağarken etrafımdaki dünya inleyip hiddetleniyordu. Bense
sakindim ve kararlılığımdan emindim. Onu istiyordum, onu arzu-
luyordum ama ona asla âşık olmayacağımdan emindim. Şimdi ise,
yağmur dinmişti, kararlılığım paramparça bir hâldeyken çığlık atan
bir kalp ve sessiz bir dünya ile baş başa kalmıştım.

3 Nisan 1946

Korkuyorum.

İşler nasıl bu hâle geldi bilmiyorum ama o
geceden sonra aklını kaybetti.

Boşanacağımı söylediğimde bu fikirden hiç
hoşlanmadı.

Çok öfkелendi. Saldırganlaştı. Bana sahip
olduğunu söylüyor. Ondan başka kimsenin
bana sahip olamayacağını.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Sadece korkuyorum.

Çok korkuyorum.

BÖLÜM 35 GÖLGE

Gergindi. Kıpır kıpırdı. Önceden korku ve nefretten yüzüme pek bakamıyorken şimdi de dün gece onunla kaç farklı pozisyonda seviştiğimizi hatırladığı için bakamıyordu.

Penisim doğal olarak acıyordu. Daha önce bir gecede hiç bu kadar seviştiğimi hatırlamıyorum ama artık sertleşmek benim tam anlamıyla dizlerimin üstüne çökmeme yol açmayacak olsaydı devam ederdim.

Dün gece birkaç kez Addie'nin önünde eğilip söz verdiğim gibi vajinasına tapmıştım. Ama bu seferki acıdan eğilişim penisim kopmasın diye dua etmek üzere olurdu.

Addie ve ben balkonundaki parmaklığa yaslanıyorduk. Kışa yaklaşmamıza rağmen alışılmadık, sıcak bir gündü, bu yüzden ikimiz de havanın tadını çıkarmaya karar vermiştik.

Kahvesini yudumlarken, dün gece yüzünden birbirine karışmış ve kıvrıcıklaşmış saçları esintiyle hafifçe uçuşuyordu. Sanırım ellerim saçlarına o kadar sık giriyordu ki, saç telleri parmaklarıma dolaşırken karışmıştı.

Penisim, parmaklarım veya dilim her an deliklerinden birini doldururken şafağa kadar uyanık kaldık. Telefonum çalmaya başlamadan sadece birkaç saat uyuyabilmiştik.

Dün gece başka bir video sızdırılmıştı ve ruh halim Addie'nin kaslarının gerginliğini yumuşatmak için fazla berbat durumdaydı.

Dan, videoları sızdıran kişiyi yakaladıklarına inandıklarını söylemişti ancak açıkça yanılıyorlardı. Her kimse, inanılmaz derecede cesurdu ve cemiyetin gözü herkesin üzerindeyken bunu nasıl yaptığını çok merak ediyordum.

Dün Kurtarıcı'daydım, bu da videonun katıldığım geceye ait olabileceği anlamına geliyordu. Videolarda kullanılan kadehlerin aynısı o gece kullanılmıştı... ve masum bir çocuğun kanıyla dolu olduklarından emin olmuştum.

Ben aşırı pahalı bir viski içip nefret ettiğim bir adamla gevezelik ederken, bir çocuk ölüyor, kanı hasta adamlar içsin diye kadehlere akıyordu.

Derimin altında uğuldayan enerji şekilleniyor ve kemiklerimin derimden dışarı fırlamasını engellemek çaba gerektiriyordu.

Addie'den uzaklaşmam gerekiyordu.

Çünkü bana tavır yaparsa ya da her zamanki nefretini yansıtırsa, cevabımın hak ettiği gibi olacağını düşünmüyordum.

Artan öfkemi hissederek kahve fincanını üzerinde ölü bir bitki bulunan küçük bir masaya bıraktı.

Onu işaret ettim. “Bebeğim, sen bir bitkiyi yaşatamıyorsan bebeklerimizi nasıl yaşatacaksın?”

Göğsüme tokat attı. “Sakin ol Zade. Bebek konuşması yok, senden o anlamda hoşlanmıyorum bile.”

Sırıttım ama ifadesi düşünceli bir hal aldı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşurken küçük bir kaş çatış dudaklarının köşelerini aşağı indirdi.

“Hiç Gigi ve takipçisini düşünüp onları garip bulduğun oldu mu, belki fazlasıyla abartılı bir şey yaşadıklarını?”

Başımı eğerek kafamın karıştığını belli ettiğimde dudaklarını yalayarak mor sabahlığının kemeriyle oynamaya başladı.

“Büyük büyükannemin bir takipçisi olduğunu zaten biliyorsun. Âşık olduğu biri. Şimdi ben de... Aynı evde yaşıyor ve...”

“Âşık oluyorsun...” dedim cümlesini onun yerine tamamlayarak. Alay etmediğimden emin olması için yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

Bana baktı ve omuzlarını hafifçe kaldırdı ama inkâr etmedi. Lafı dolandırıyordu ama kaçmasına sesimi çıkarmadım.

“Sadece çılgınca görünüyor ve... Bilmiyorum, imkânsız sanırım.”

Korkuluğa yaslanarak gözlerini yakalayana kadar başımı kaldırdım. Gözleri gözlerime takıldığında oraya demir attı. Rüzgâr yine saçlarını karıştırıyor, tarçın rengi saçları rüzgârda dans ediyordu.

“Gigi’nin reenkarnasyonu olduğunu mu düşünüyorsun Addie? Benim de Ronaldo’nun reenkarnasyonu... Asla bilemeyiz, değil mi? Çok düşük bir ihtimal de olsa imkânsız değil ama fikrini beğenmediğimi söyleyemem.”

Küçük bir kırıksıklık yüzünü kapladı. “Beni birkaç ömür boyu takip etme fikri hoşuna gidiyor.”

Bu sefer gülümsedim ve gözlerinin irileşmesi penisimi sertleştirdi. Siktir, kes şunu. Acıtıyor.

Ama dilini dışarı çıkarıp dudaklarını ıslatınca, acı artık umurumda değildi.

Elimi çekip başının arkasını kavrayarak onu yakınıma getirdim. Nefesi kesildi, pembe dudakları aralandığında tek yapmak istediğim, penisimi içine sokup etrafıma sarılmasını izlemektir. Addie’nin ağzına tekrar gireceğim anlamına gelse, cam kırıklarının üzerinde bile yürürdüm.

Mücadele etti ama onu sabit tuttum, elleri ağırlığını desteklemek için korkuluklara dayalıydı. Mor sabahlığı kenarlarından açılmıştı ama dün gece göğüslerinde bıraktığım ısırik izlerini açığa çıkarmaya yetecek kadar değil.

“Haklısın. Seni ömürler boyu izleme düşüncesini sevdim.” Se-

sim, penisimi onun içine sokmak istediğim kadar derinden geliyor-
du. "Ayrıca her yaşamda sana âşık olma olasılığını da seviyorum.
O tatlı vajinana girdim ve benim sana âşık olduğum kadar seni de
bana âşık etti. Sana ne demiştim küçük fare? Benden kaçamayacak-
sın. Eğer bu gerçekse, seni zaman ve uzayda kovalardım ve sen asla
kaçamazdın."

Bana şaşkın şaşkın baktı, aklını başına toplamadan önce birkaç
dakika dili tutulmuş gibi kalakaldı. "Bunun doğru olup olmadığını
bile bilmiyorsun," diye fısıldadı. "Ya da kaç ömür boyu beni takip
ettiğini."

Saçını tutup kalçası metal korkulukla aynı hizaya gelene kadar
çektim. Eli benimkini kavradı, bana karşı savaşırken tırnakları etimi
sıyırdı ama bu onu parmaklıkların üzerinden geriye doğru eğmeme
engel olmuyordu, ayak parmaklarının uçları neredeyse yere değmi-
yordu.

"Ne bok yiyorsun Zade?" diyerek çığlık attı, boğuk sesi korku-
dan çatlamıştı. Ama benim küçük farem göğsü inip kalkarken hare-
ketsiz kaldı ve o zaman neredeyse patladım.

Bana güveniyordu.

"Sessiz ol bebeğim," diye mırıldandım. Bir elimi sıkıca saçların-
da tutarken diğer elim karnının üzerinde kaydı. Onun üzerine eğilip
delicesine âşık olduğum kadının yüzünü oluşturan her kıvrımı ve
ayrıntıyı inceledim.

Gözleri panik içinde büyümüş olsa bile, şimdiye kadar gördüğüm
en büyüleyici yaratıktı.

Parmaklarım çilli elmacık kemiğinde, çenesinde ve boynunda
gezindi. Nefesi tikanırken nabız atışını duyabiliyordum. Ona her
dokunduğumda sebep olduğum tepkiden memnun bir hâlde gülüm-
smeden edemedim.

Parmaklarımı açılan sabahlığına götürdüm, göğüslerindeki o ısı-
rık izleri şimdi açıktaydı. Göğsümde alçak bir uğultu toplandı, sa-
bahlığı tamamen yana düşüp kremi tenini ve gül goncası göğüs uç-
larını ortaya çıkarana kadar ayırdığımda o uğultu hırıltıya dönüştü.

Serin rüzgârda sertleşiyorlardı ve ağzım onları ısırma arzusuyla
sulanıyordu.

"Benim küçük, her şeyden habersiz farem, başına geleceklerden
habersiz yaşıyor. Seni arzuladığımı, kendimi belli edene kadar uzak-
tan izlediğimi bilmeden." Dudaklarımı köprücük kemiğinde gezdi-
rip boğazından kulağına doğru sürükledim. "Asırlardır. İkimiz de
farklı yüzler giyiyor, farklı bedenlerde yaşıyoruz. Ama aynı ruhlar,
bu gezegen parçalanmaya karar verene ve ruhlarımızın gidecek baş-
ka yeri kalmayana kadar tekrar tekrar çarpışıyorlar." Nefesinin hız-
lanmasının tadını çıkarırken keyifle mırıldandım.

"Hayal edebiliyor musun?" diye sordum usulca.

Parmaklarımın arasına bir göğüs ucunu aldığımda derinden gelen bir inilti daha göğsümde titredti. Elimin altında titriyor, çaresizce ve hızla nefes alıp veriyordu.

"Aşkına bu kadar uzun süre sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Dudaklarından titrek bir nefes dokulürken gözlerini uçurumun ötesindeki suya sabitleyerek yutkundu. "Boğulmanın kulağa nasıl geldiğini biliyor musun? Böyle hissettirirdi," dedi boğuk ve pürüzlü bir sesle.

"Söyle bana bebeğim. Boğulmak nasıl bir şey?"

"Suyun altında mahsur kaldıktan sonra soluduğun ilk hava gibi. Hem acının hem de rahatlamanın sesi. Çaresizlikten ve arzudan. O kadar uzun süre oksijensiz kaldığında, o ilk nefes mantıklı gelen tek şey oluyor ve vücudun bunu izinsizce içine alıyor."

"Bu şimdiye kadar hissettiğin en zarif acı değil mi?" Dudaklarıma dökülen başka bir soluğa sebep olurken başını daha da yaklaştırdım. "Sen benimsin Adeline," diye hırladım. "Reenkarne olup olmadığımız umurunda değil. Burada ve şimdi, gerçek olan bu ve bu hayatta, sen benimsin."

Gitmesine izin verdiğimde tırmanıp kendini eve yapıştırarak zaman kaybetmedi, elleri sanki dünyasını sarsmışım gibi kendisine zemin sağlayan bir şeye tutunurcasına dış cephe kaplamasını kavradı.

Benden yayılan yoğunluğu hissedebiliyordum. Uğultu daha da arttı ve Addie'yle sevişmem mi yoksa gidip birini kafasından vurmam mı gerektiğinden emin değildim.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, içimdeki hararetli kargaşayı hissederek.

Ona baktığımda sanki bakışlarımın altında küçüldü. Ellerindeki titremeyi fark edene kadar düşmanca baktığımı fark etmemiştim.

"Siktir," dedim, bir elimi kabaca yüzümden aşağı kaydırarak. Kabarmış yara izleri sadece bir hatırlatma görevi görüyordu. "Özür dilerim fare. Bu sabah boktan bir haber aldım. Boktan haberler almaya devam ediyorum."

Kaşlarını çatarken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

Boğazını temizleyip sabahlığının önünü kapadı ve tekrar kemerle oynayarak temkinli bir şekilde bana doğru bir adım attı.

Cesur kız.

Acemiliği neredeyse beni gülümsetiyordu ama ifadesiz bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar boş hissediyordum.

"Anlatmak ister misin?" diye sordu sonunda, kahvesine uzanmadan önce bana bakarak.

"Bunu duymak ister misin?" diye karşı çıktım tek kaşımı kaldırarak. Yanaklarına bir kızarıklık geldi ama gözlerini kaldırıp sabit tuttu.

“Evet.”

Bu sefer bakışlarını kaçırın bendim.

“Bu, ne iş yaptığımı duymam anlamına geliyor. Ki bu da insanları öldürmek.”

Titrek bir nefes verdi ama beklediğim gibi geri çekilmek yerine başını salladı. “Peki.”

Sadece dört harften oluşan bu tek kelime benim için hayal edebileceğinden daha fazla anlam ifade ediyordu.

“Duyduğum şey hoşuna gitmeyecek,” diye itiraz ettim ve sanırım ilk defa ona söylememek için bir bahane arıyordum. Ona karşı her zaman dürüst olmuştum ama şu anda onun acımasız reddini kaldırmabileceğimi sanmıyordum.

“Belki gitmez,” diye kabul etti. “Ama daha önce kadınları ve çocukları kurtardığını söylemiştin. Bu doğru değil miydi?”

Ne kadar ciddi olduğumu belirterek onu bakışlarımla olduğu yere sabitledim. “Yaptığım şey *bu*. Sana söylediklerimin hepsi yüzde yüz gerçek. Sadece onları yakaladıktan sonra ne yaptığım ile ilgili ayrıntılara girmedim.”

“Onlara işkence ediyorsun,” dedi hemen. Dört siyasetçi bu gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Durakladığında karamel rengi gözleri içime işliyordu. Dalgın dalgın dudağını çiğniyor, bir şeyler düşünüyor gibi görünüyordu. Her ne karar verdiyse, başını hafifçe kendi kendine salladı.

O kafasından neler geçtiğini çok merak ediyordum.

“Anlat bana,” dedi, sert ve boyun eğmez bir sesle. “Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.” Cümlesini, sanki bu kelimeleri asla söylemeyeceğini düşünüyormuş gibi burnunu bükerek bitirdi. Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

“Penisimin vücudunun her deliğine girmesinin nasıl bir his olduğu dışında mı demek istiyorsun?”

Dudaklarını büzerken, yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi.

“Öyle bir şey yapmadın,” diye çıkıştı.

“Henüz,” diye söz verdim. Henüz kalçasına sahip olmamıştım ama buna niyetim vardı. Yakında.

“Zade, odaklan,” dedi fısıldayarak. Ama sıkı kalçasına ve buğulu gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Yan tarafa dönüp günışığının altında parıldayan su ile, güzel olmasına rağmen alelade görünen körfeze odaklandım.

Addie'nin olduğu yerde onun dışında her şey alelade görünüyordu.

Uçurumun hemen kenarında küçük bir çalılık vardı, yapraktan yoksun çarpık dalları yeniden canlanmak için yalvarırcasına gökyüzüne uzanıyordu. Ölüyorlardı... şu anda içimdeki hisleri taklit edercesine...

"Belirli insanları hedef alıyorum. Siyasetçiler, ünlüler, iş insanları. Güçlü bir konumda olan veya parası olan insanlar. Hatta, hiyerarşinin en altındaki, geçinmek için her şeyi yapacak insanları bile. Nihayetinde, işlerinin ne olduğu veya ne kadar paraları olduğu gerçekten önemli değil çünkü hepsi aynı. Onlar seks taciri."

"Yıllardır pedofil çetelerini hedef alıyor ve onları yok ediyorum. Kızları ve çocukları kurtarıyor, sonra onları ya ailelerine geri gönderiyor ya da hayatlarının geri kalanını rahatça yaşayabilecekleri güvenli, tespit edilemeyecekleri bir yere yerleştiriyorum."

"Ama yaklaşık dokuz ay önce sadist bir ritüelin videosu sızdırıldı. Bir çocuğu kurban ediyor, onun kanını içiyorlardı. O zamandan beri, dün gece de dahil olmak üzere birkaç video daha sızdırıldı." Durup çenemi sıktım ve parmaklarımın arasından kaymaya başlayan soğukkanlılığı yeniden hissetmeye çalıştım.

İç çekerek devam ettim. "Sana zaten ilk videoda Mark'ın olduğunu söylemiştim, bu yüzden onu ve öldürdüğüm diğer üç adamı hedef almıştım. Dördü de ritüeldeydi. Mark, onu öldürdüğüm gece yeri bana söyledi, ben de dün oraya girip güven kazanmak ve zindana davet edilmek için gittim. Orada, ritüelde kullandıkları kadehleri kullanıyorlardı."

Duraksadım, bunu söylerken öfkeden neredeyse kör olmuştum, "Sanırım bu son video dün gecedendi ve o kadehler ben oradayken yaptıkları bir ritüeldeki kurbanın kanıyla doluydu."

Kahve fincanı metal masaya çarptı, Addie masaya koymaya çalışırken neredeyse devriliyordu. Eli fena hâlde titriyordu ve seramikten bir parça kopmuş gibi görünüyordu.

"Siktir!" dedi soluğu kesilmiş bir hâlde. Gözleri şaşkınlık ve tiksintiyle tamamen açılmıştı. Yine de, "Zade öyle olduğunu bilemezdin. Bunun için kendini suçlayamazsın," derken gözlerini benden ayırmadı.

Yüz ifademe hâkim olmak üzere olan öfkeye karşı dişlerimi sırkarken çenemdeki kas neredeyse patlayacaktı, "Bu lanet şeyi bilmiydim," diye çıkıştım.

İrkildi ve bakışları yumuşadı.

"Z'yi, bir çocuğun tam altımda kurban edilmesine izin vermek ve o hasta pisliklerin kanlarını su gibi içmelerini izlemek için kurmadım ben."

Gözlerinden yaşlar akıyordu, ben kendimi sakinleştirmeye çalışırken o sessizliğini korudu.

"Neredeyse altı yılını insan kaçakçılığını ortadan kaldırmaya adadım. Seattle, pedofil çetelerin en çok bulunduğu yerlerden biri ama aslında her yerdeler. Hepsini indirmeyi planlıyorum ya da bu hayatla işim bitene kadar yapabildiğim kadarını."

Addie konuşmadı. Bitmek üzere olan kahvesine, aradığı cevabı

ona verecek olan bir tahmin oyunuymuş gibi bakıyordu. Ocaktan gelen ses, aramıza çökmek üzere olan sessizliği tam zamanında doldurdu.

Birkaç dakika sonra, çilli yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden hayatını tehlikeye atarak bu insanları yakalayıp öldürmeyi seçtin? Bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Sesinde yargılayıcı bir ifade değil, anlama ihtiyacı vardı. Ama cevabımın ona istediği anlayışı sunacağından emin değildim.

"Çünkü istiyorum bebeğim."

Böyle bir cevap beklemediğinden şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hayatımda bu yolu neden seçtiğime dair sana meşru bir sebep vermemi bekliyorsun. Belki de kaçırılıp satılmış olan bir ablam ya da annem vardır. Belki de kendim... Ama bunların hiçbiri doğru değil. İnsan kaçakçılığını ve ahlaksızlıklarının boyutunu öğrendiğimde midem bulandı. Bu konuda bir şeyler yapmaya yeteneğim var, bu yüzden yapıyorum. Masum insanları kurtarıyorum çünkü istiyorum. Kötülere işkence edip öldürüyorum çünkü bunu da istiyorum."

Ona doğru ilerlediğimde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Benden uzaklaşmadı ama gerginliğin, yağmurla dolmuş bulutlar gibi omuzlarına çöktüğünü gördüm.

Boynunun arkasından tutup onu kendime çektim. Ellerini göğsümde sabitlerken tökezledi. Nefesi hızlandı, şişmiş, morarmış dudaklarından kısa soluklar kaçtı.

Yaklaşıp gözlerinin bana kilitlendiğinden emin olarak, "Seni takip etmemin nedeni de küçük fare, bunu *istemem*. Hayatta yaptığım her şey benim seçimim. Kendi ahlak kurallarımı kendim yaratıyorum. Kurtarmaya veya öldürmeye değer olanları seçiyorum. Seni de seçiyorum.

"Trajik bir hikâye bekliyorsan bulamayacaksın. Annemle babam beni seven ve destekleyen harika insanlardı. Ben on yedi yaşındayken trafik kazasında öldüler. Yollar berbattı ve bir uçurumdan suya uçtular. Bilgisayar bilimi için üniversiteye gitmeden bir yıl önce babamın en iyi arkadaşı olan vaftiz babamla yaşadım ve bir *hacker* olarak çalışmaya başladım.

"Annemle babamın ölümü yüreğimi paramparça etti ama bu bir kazaydı. Onları kaybetmek dışında, hayatım boyunca başıma kötü insanları katletmememe neden olacak kadar kötü bir şey gelmedi. Hayatta kendi seçimlerimi kendim yaparım Addie. Hepsi bu kadar."

Yutkundu, gözleri gözlerimin arasında geziniyordu. Yavaşça elini kaldırıp parmağını hafifçe gözümünden inen yara izinin üzerinde gezdirdi. Parmaklarının ardında bıraktığı ateşin tadına vararak dişlerimi sıktım.

Konuşmanın ciddiyetine rağmen, penisim kotumun içinde çelik gibi sertleşiyordu. Fermuarımı açmak, onu korkuluktan sarkıtmak ve tam burada ona sahip olmak için baştan çıkmış hâldeydim.

Ama şu anda ikimizin de son derece hassas bir hâlde olduğunu biliyordum ve içinden çıktığım anda hemen karanlık bir boşluğa düşerdim.

Addie bunu hak etmiyordu. Şeytanlarımdan kaçabilmek için vücudunun kullanılmasını hak etmiyordu.

"Yaraların peki?"

"İlk kez bir çeteye sızdığım zamandan. Çete liderlerinden biri acımasızdı ve bıçaklarla arası iyiydi. Beni sağlam parçaladı. Kendimi savunmayı ve düzgün bir şekilde dövüşmeyi öğrenmem için ihtiyacım olan ders buydu. O zamandan beri hiç kimse yaklaşımadı. Bu yaraları gururla taşıyorum çünkü sonunda kazandım ve o binadaki bütün masum insanlar evlerine sağ salım döndü."

"Ama yine de sana musallat oluyorlar."

Başımı salladım. "Oluyorlar."

Başarısızlık olasılığıyla ilk kez karşı karşıyaydım ve bu his, pençelerinden kurtulmama asla izin vermemişti. Bir çeteyi her işgal ettiğimde üzerimde kötü bir dövme gibi iz bırakıyordu.

Eli yanına doğru düştü, bana bakarken öylece sallanıyordu. Bakışlarına karşılık verdim, ikimiz de birbirimizin zihnini okumaya, ne düşündüğünü anlamaya, hissetmeye çalışıyorduk.

"Son bir soru," dedi pazarlık yapar gibi.

"İstedğin kadar soru sorabilirsin."

"Güller... Neden güller?"

Gülümsedim. Bunu bana sormasını bekliyordum.

"Annem... En sevdiği çiçek güldü. Kendime zarar vermeyeyim diye dikenleri koparılmış hâlde evin her yerinde onlardan vardı. Bir yıl, öldüğünde üzüleceğimi çünkü bütün güllerin onunla birlikte öleceğini söylemiştim. Bu yüzden bana plastik bir gül verdi ve o gül bende olduğu sürece asla gerçekten gitmeyeceğini söyledi."

Omuz silktilim. "Sanırım ben de senin evinin her yerinde gül görmek istedim. Belki de kendimi evimde hissetmemi sağladığı içindir."

Hızla soluk aldı, sözlerime şaşırmış gibi bir hâli vardı. O güzel gözler karamel havuzlarına yansıyan şaşkınlık ve ham bir açlıkla gözlerime sabitlendi.

Dudaklarını yalayarak usulca itiraf etti, "Bazı şeyleri tamamen kabullenmem biraz zaman alacak Zade. Ne kadar süreceğini söyleyemem ama deneyeceğimi söyleyebilirim. Kesinlikle kabul edebileceğim şey ise çocukları ve kızları kurtarman."

Dudağı titredi. Ben uzanıp onu dişlerimin arasına alamadan o dudaklarımı yakalayıp emdi.

Birkaç saniye sonra konuşmaya devam etti. "Onları kurtarmak

ıçın gerçekten bir şeyler yapmaya istekli çok az insandan biri oldu-
ğun için sana ifade edebileceğimden daha fazla hayranım. Dünyanın
senin gibi daha çok insana ihtiyacı var Zade.”

“Belki,” diye mırıldandım ve dudaklarının kenarına yumuşak bir
öpücük kondurdum. “Ama benim tek ihtiyacım sensin.”

Gözlerini kapatırken başını salladı. O güzel, küçük kafasında na-
sıl bir sonuca varmıştı bilmiyordum ama gözlerini açıp bana baktı-
ğında onun da bana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Elim saçlarına gitti ve tam ona yaklaşıırken Addie'nin yatak oda-
sının kapısından bir ses duyuldu.

“Bir cinayet soruşturmasına kim haz...”

Yüksek sesin yerini yüksek bir iç çekiş aldı.

İkimiz de aynı anda o tarafa döndük. Addie'nin en yakın arka-
daşı yatak odasında durmuş bize şaşkınlık ve öfkeyle karışık bir ifa-
deyle bakıyordu.

“Merhaba Daya,” diyerek selam verdim, sırtıp Addie'den uzak-
laşıırken maskem yerine oturdu.

Küçük farem utanmıştı. Utanç duygusunu fark ettim ama bunu
bekliyordum. Addie'nin takipçisine teslim olduğunu kendi içinde
gerçekten kabul etmesi zaman alacaktı.

“Ne oluyor be? Bu o mu?”

Gülümseme yüzüme yayılırken Addie'ye bakmak için döndüm.
“Benim hakkımda dedikodu mu yaptın küçük fare? Ona penisimin
ne kadar büyük olduğunu söyledin mi?”

Addie'nin gözleri komik bir ifade alıp büyüdü. Elini büküp göğ-
süme doğru salladı. Sanki bana bir dilim ekmek fırlatmış gibi.

“Pislik! Hayır!”

Üzerime doğru gelen küçük figür olmasaydı, yüksek sesli tekme,
önümdeki fırtınanın açık bir göstergesi olacaktı. Dönüp başka bir
uçan yumruğun önünden çekildim. Bu, bir yumruğa çok daha fazla
benziyordu.

Bir somun ekmek kadar sert inebilirdi.

Bu kızın vurabildiğini söyleyebilirdim ama son günlerde yumruk-
lar beni etkilemiyordu. Daha çok kurşun sıyrıklarına alışmıştım.

Daya'yı balkona doğru çay fincanını fırlatmadan önce kolundan
yakalarken güldüm.

Yüzü ezilmiş ve kafatası çatlamış hâldeyken bu kadar güzel gö-
rünmezdi.

“Lanet olsun, bugün ikiniz de uyandınız ve şiddeti seçtiniz ha?”

Daya kolunu elimden çekip bana ters ters baktı, güzel yeşil gözle-
ri öfkeyle doluydu. Sonra Addie'ye döndü. “Ondan nefret ettiğimizi
sanıyordum.”

Ben de Addie'ye bakıp cevabını beklerken kaşlarımı çattım. O
anda, yalanı seçip hata ettiğini söyleyebilirdi. Gerçeği biliyordum ve

önemli olan da buydu. Vücudumda tek bir his vardı ve bu, felç geçiriyormuş gibi görünen çilli kıza bağlıydı. O hissi incitmek için en iyi arkadaşına yalan söylemesinden çok daha fazlası gerekiyordu.

Addie, yüzü kıpkırmızı bir hâlde ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Hatta aniden kalbi durmuş bile olabilirdi.

Daya bana ters ters bakarken ağzını açtı ama araya girdim, “Senin yerinde olsam sözlerime ve koluma bacağıma hâkim olurum. Maaş çekini imzalıyorum.”

Gözleri büyüdü, şaşırmıştı. “Yani *sensin*. Sen Z misin?” diye sordu.

“Ne, yüzüm beklentilerini karşılamıyor mu?”

Daya’nın yüzüne yerleşen ifade saf komediydi. Bu bokun artık televizyonda bulunamayacağına yemin edebilirdim.

Bir cevap bulmak için bocaladı ama bulamadı. Gerçekten yapabildiği tek şey sadece bakmaktı.

“Addie’nin gerçekten hiç şansı olmadığını anlıyorsundur umarım. Onu suçlama.”

Addie kollarını kavuşturup bana doğru homurdandı, sonunda sesini bulmuştu. Tek yapmam gereken onu kızdırmaktı. “Kendi kararlarımı kendim veririm Zade. Başka seçeneğim yokmuş gibi davranmayı bırak.”

Gülümseyip istediğini düşünmesine izin verdim. Vajinası seve seve penisime sarıldığı sürece istediği her şeyi düşünebilirdi sanırım.

“Zaten şüphelerim olduğunu biliyordun Addie. Neden bana söylemedin?” Bu sefer Daya’nın sesi yumuşamıştı, acı ve hüznü doluydu. Addie’nin yüzü düştü ve bu benim ayrılma işaretimdi.

“Gerçekten üzgünüm. Onunla neler olduğunu nasıl açıklayacağımdan bile emin değildim.”

Bir adım geri çekilip ikisinin de gözlerini üzerime çektim. “Videoyla ilgilenmem gerekiyor. Zaten evin etrafında bekleyen adamlarım var.”

“Ne oluyor be? Neden? Hiç adam görmedim ben,” diye sordu Daya, gözleri korkuyla büyürken.

“Onların görülmesi gerekmiyor Daya. Bunu zaten biliyorsun, değil mi?” Dişleri kenetlendiğinde devam ettim. “Siz ikiniz öpüşüp barışın. Senin adaletine güveniyorum, bu yüzden ona ne açıklamaya karar verirsen ver, iznim var.”

Addie alt dudağını ısırarak en yakın arkadaşına suçlulukla baktı.

“Sonra görüşürüz küçük fare.” Ona anlamlı bir ifadeyle göz kırptığımda o da gözlerini kısarak karşılık verdi.

Daya kekeleydi ama o yeniden konuşmayı beceremedi kapıdan çıktım. Daya’nın bu yeni ortaya çıkan konuşma bozukluğundan çok daha acil sorunlarım vardı.

BÖLÜM 36

MANİPÜLATÖR

Azarlanmış bir çocuk gibi ellerime bakıyordum. Şeytanın Yasak Aşkı'ndan sonra Zade'i ve seviştığımızı itiraf etmiştim ama yine de ona kimliğini açıklamamıştım, o da bir şey sormamıştı. Sanırım bunu düşünemeyecek kadar akıl sağlığımdan endişeliydi. Haklı olarak.

Her şeye rağmen, eğer açık konuşup Daya'ya Zade ve Mark hakkında detayları anlatamayacağımı söyleseydim, sanırım bunu kabullenirdi. Onu en çok yaralayan şey yalan söylememdi.

Tüm yol boyunca kafamın arkasına işleyen yakıcı bakışlara sebep olacak öfkesiyle, beni mutfığa kadar takip etti. Şimdi, tezgâhın karşı tarafından bana dik dik bakıyordu.

"Ne zamandan beri biliyorsun? Neden evin dışında bekleyen adamlar var? Bana ne söyleyeceğine izni var da ne demek oluyor?"

Dudağımı ısırdım. "Kısa bir süredir," diye itiraf ettim. "Bak, Mark'la ilişkisi çok gizli olduğu için hiçbir şey söylemedim. Cevaplayabileceğimden emin olmadığım sorular sormaya devam etmeni istemedim. Anlatılacak olan benim hikâyem değildi ve konu son derece hassas..."

"Şeytan'ın Yasak Aşkı'ndan önce sana onu sorduğumda kim olduğunu biliyor muydun?"

Zaten bildiği şeyi onaylarcasına başımı sallarken olduğum yere sindim. Gözlerinde acı şimşekler çakıyordu ve tek yapmak istediğim ağlamaktı, ona yalan söylediğim için taşıdığım suçluluk oluk oluk üzerimden akıyordu.

Bir soluk verip başını sallayarak cevabımı olduğu gibi kabul etti. "Tamam, peki. Şimdi anlatabilir misin?"

Zade'in pedofil çeteleri çökertmenin dışında şu an yaptığı işi açıklamaya başladım. Küçük çocuklarla yapılan hastalıklı ritüelleri ve Zade'in yerlerini bulup çökertmek için ne kadar uğraştığını. Daya, masum çocukların işkence görüp satılmasının yanı sıra, yaşadıkları diğer korkunç şeyleri yüzü asık bir halde, dikkatle dinledi.

Sanki işkence görüp satılmaları yeterince kötü değilmiş gibi.

"Şaşırdığımı söylemek isterdim ama şaşırmadım," diye mırıldandı Daya, burnunun halkayı oynatarak. "Yani Zade Mark'ı bu ritüeller yüzünden mi öldürdü?"

"Bunun bir payı olsa da tam olarak o yüzden değil. Onu Şeytanın Yasak Aşkı'nda nasıl gördüğümüzü hatırlıyor musun?" Başını sallayınca devam ettim. "Anlaşılan, Mark o gece bizi hedef almış ve birinin gelip... bizi kaçırmayı için bir telefon görüşmesi yapmış."

Zade'in o gece yaptıklarını, Daya ile benim bir minibüsün arka tarafına atılıp kaçırılmamızı nasıl engellediğini anlattım. Daha da kötüsü, cemiyetin beni hedef aldığını ve Mark'ın beni onlara teslim etmeye çalıştığını.

Ben ona bildiğim her şeyi anlatmaya devam ederken, Daya yüzünde kasvetli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Bitirdiğimde sessiz kaldı. Hikâyenin yarısında ikinize de birer votka doldurmuştum. Bu dünyanın ne kadar herhat olabileceğini duymak için ikimizin de alkolün verdiği cesarete ihtiyacımız vardı.

"Ben de sana göz kulak olacağım," dedi Daya birkaç dakika sonra. Sessizlik çökmüştü ve uzadıkça, onun çıkıp gitmesinden daha fazla endişeleniyordum.

Onu incitmiştim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," derken sesim kısık çıktı.

"Zorundayım gibi görünüyor," diyerek iç çekti. Kaşlarını çatarak dudaklarını büktü.

"Özür dilerim," dedim tekrar. "O hayatıma girdiğinden beri, her şey zıvanadan çıktı ve bütün bunları kabullenmek için pek zamanım olmadı. Onu nasıl kabulleneceğimi hâlâ bilmediğimden bahsetmiyorum bile... Sanırım bir takipçiyle nasıl idare etmem gerekiyorsa öyle ediyormuşum gibi davranmak istedim. Gidip onunla... şey..."

"Onunla sevişmek yerine mi?" dedi Daya sözümü sertçe tamamlayarak.

İğneli sözlerine karşı dudağımı ısırarak olduğum yere sindim. Bunu hak etmiştim.

"Evet," dedim fısıldayarak.

Daya'nın omuzları düştü. "Affedersin, bunu hak etmemiştin," dedi aklımı okumuş gibi. "Z ile ilişkin olduğu için sana kızgın değilim Addie. Yani bunu anlamıyorum... Bir insan kendisini seven kişinin takipçi olduğunu nasıl kabul edebilir, anlamıyorum. Bunun sağlıklı bir ilişki olabileceğini de düşünmüyorum. Belli ki adamın sorunları var."

Aynı fikirde olduğumu göstermek için başımı salladım. Söylediği şeyler benim de düşündüğüm şeylerdi.

"Ama Z'nin senin takipçin olduğunu bilmek tuhaf bir şekilde bana güven veriyor. Onu şahsen hiç tanımadım, *belli olduğu gibi*. Nasıl görüldüğünü bile bilmiyordum ama yaptığı şey... son derece takdire şayan. Her gün hayatını tehlikeye atıyor, aslanın inine kendisi giriyor ve birçok masum ruhu kurtarıyor. Sayısız insana yardım etti ve şimdiden birçok çeteyi indirdi. Videoların Z'yi altüst ettiğini bilmek için içlerinde ne olduğunu görmem gerekmiyor."

İçini çekerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "İnsanları takip etmek onun işi, bu yüzden aşk hayatında da bu eğilimle hareket etmesi şaşırtıcı değil herhalde."

Zade'in çalışma alışkanlıklarını ait oldukları yerde tutmamasından hiç etkilenmediğimi göstererek ona surat astım.

"Bana anlatmamamı anlıyorum," dedi sonunda, yumuşak bir sesle. "Mark seni en başından oldukça boktan bir duruma sokmuş ve bu durumun ne kadar hassas ele alınması gerektiğini çoğu kişiden daha iyi anlıyorum. Baştan söyleseydin anlardım." Bir an bana baktı. "Ama anlıyorum. Dünyanın bu karanlık köşesine alışık değilsin, bu yüzden tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmeni bekleyemem."

Bedenim onun anlayışıyla, omuzlarıma binen ağırlığın bir kısmından kurtularak rahatladı.

Daya'nın bana kızmasına katlanamıyordum. En yakın arkadaşımın öfkesindense Zade'in her gün suratıma silah doğrultmasını tercih ederdim.

"Daya, olanları sana anlatmamamın sebebi sana güvenmemem değil, bunu bilmeni istiyorum. Yalan söylediğim için de çok üzgünüm. Zade'le birlikte olmak gerçekten ahlaki değerlerimi sınıyor ve hâlâ tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Demek istediğim, âşık..." Daya lafımı kesince dişlerimi sıktım. Kelimeleri tekrar yutarken yüzümden kanın çekildiğini hissediyordum.

"Sen âşık..."

"Hayır," diyerek araya girdim, yanıt gerçek olamayacak kadar hızlı ve aceleliydi.

Daya gözlerini kırptırırken adaçayı yeşili gözlerinde pek çok duygu vardı ama bana acıdı ve zorlamadı.

"Şey, durum ne olursa olsun, sanırım ona karşı koyamadığın için seni suçlayamam." Dişlerini göstererek gülümsedi. "O gerçekten çok seksi ve senin gerçekten sevişmen gerekiyordu." Tezgâhta duran zarflardan birini alıp ona doğru fırlattım.

Kıkırdayarak zarftan kaçtı.

"Adi!" dedim mırıldanarak, Daya kahkahalara boğulurken. Ona söylemeyeceğim şey, Zade ile sevişmenin seksin çok ötesinde olduğuydu. Yalnızca çok yoğun olmakla kalmıyor aynı zamanda başkalarını da etkiliyordu. O Aynalar Evi'nden tamamen farklı bir insan olarak çıkmıştı. Dün geceden sonra, Zade'den önceki Adeline Reilly'ye geri dönebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Max'ten haber aldın mı?" diye sordum. Bu basit soru sesimdeki kaygısız tonu siliverdi.

Daya omuz silktilti. "Hayır, almadım. Bizi o restoranda gördüğünden beri ondan haber almadım. İkizlerden de haberim yok."

Başımı salladım. "Zade birkaç kez onları hallettiğini ima etti ama bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim. Aklım diğer her şeyle o kadar karışmıştı ki sormak aklıma bile gelmedi. Sence oldular mı?"

Dudağını ısıtıp omuz silkti, biraz rahatsız görünüyordu. En yakın arkadaşının seri katil bir... Onun ne olduğunu bilmiyordum. Erkek arkadaş? Sevgili? İğrenç, hayır. Bir erkeğe sevgilim demeden önce Tanrı beni cezalandırabilirdi.

Tek bildiğim, o deliydi.

Ama onun patronu olduğu için bunu benden daha iyi bilebileceğini düşünüyordum. Zade'in kızları kurtarmak için yaptığı operasyonlarla ilgili en ufak detaylardan bile haberdar olduğuna emindim.

“Öldüklerini sanmıyorum ama araştıracağım. Ne olursa olsun, bizi rahat bıraktıkları için mutluyum.”

Başımı salladım. Bundan elbette ben de şikâyetçi değildim.

Daya, kahve makinesine doğru giderken ona attığım zarfın üzerine bastı.

Duraksayarak onu yerden alıp tezgâha bıraktı. İşte o zaman bunun tuhaf bir zarf olduğunu fark ettim. Aşırı kalındı, ağzına kadar kağıtlarla veya başka bir şeyle doluymuş gibiydi.

Şaşkınlık içinde uzanıp zarfı kaptım. Yüzümdeki ifadeyi fark eden Daya, dikkatini tekrar bana çevirdi.

“Bu ne?”

Adresim elle yazılmıştı ancak üzerinde gönderen adresi yoktu.

“Bilmiyorum,” dedim mırıldanarak. Zarfa bir bombaymış gibi bakıyordum. Tam olarak bu duyguyu açıklayamıyordum ama sanki midemde bir huzursuzluk birikiyordu.

Zarfı dikkatlice açtım, kalın kâğıt yığınını tutup dışarı çıkardım ama hepsi kağıt değildi. Yıpranmış bir notla birlikte zarfın içinden bir sürü fotoğraf düştü.

Daya ve ben birbirimize baktık, gözlerimiz karşılıklı şaşkınlık ve korkuyla doluydu.

Resimleri aldığım anda, içlerinde hemen Gigi'nin daha genç hâlini gördüm. Çoğunda, gülümseyen kırmızı dudakları bana bakıyorken, tüm fotoğraflarda aynı adam öne çıkıyordu.

“Kim bu?” dedim mırıldanarak. Herhangi bir cevap beklemiyordum. Adamı tanı mıyordum. Ben taşındığımda duvarda asılı olan hiçbir fotoğrafta yoktu.

Evi yeniledikten sonra hepsini kaldırmaya karar vermiştim. Greyson fiyaskosundan sonra beni yeterince yargıladıklarını düşünmüştüm.

Zade dün gece o koridorda benimle sevişmişti, beni duvara yaslayıp bana arkadan sahip olana kadar. Zade ve ben bu sabah yatak odasından çıktığımızda, ikimiz de duvar boyasına tırnak izlerimi kazıdığımızı fark etmiştik. Eliyle saçımı sıkıca kavrayan, vücudumu geriye doğru büken ve beni bir ip gibi kullanarak bilincimi yitirmeme sebep olan tek dayanağım oydu. O orgazmdan sonra yere yığılmış-

nın ve koridorun tam ortasında benimle halının üstünde sevişmek zorunda kalmıştı.

Halıdaki ya da duvardaki o noktaya asla aynı gözle bakamayacaktım.

Bu yüzden, soylarının devamının bu sefer gerçekten seviştiğini görmekle kalmayıp, aynı zamanda takipçisi ile seviştiğini de gördüklerinde donuk gözlerinin ne kadar yargılayıcı olacağını hayal edebiliyordum.

Tanrıya şükür, onları indirmiştım.

"Arkasında bir şey yazıyor mu?" diye sordu Daya, bakmak için birkaç fotoğrafı ters çevirirken. Elimdekini çevirdiğimde üzerinde bir tarih yazılı olduğunu gördüm.

8 Ocak 1944.

Gigi, takipçisi hakkında yazmaya başlamadan birkaç ay önceydi.

Resimde Gigi, kameraya ıslıl ıslıl bir ifadeyle gülümsüyordu, saçların sadece 40'lı yıllarda görülen bukleler hâlinde toplanmıştı. Yanında duran tanımadığım bu adam bir kolunu ona dolamıştı ve yüzünde hafif bir gülümseme vardı. İfadesinde bir şeyler tanıdık geliyordu ama bir türlü çıkaramıyordum.

"Bunda isim yok," dedim, birkaç resmin daha arkasına bakarken. Hepsinde tarih vardı ama hiçbirisi adamın kimliğini ortaya çıkarmıyordu.

Fotoğrafları yayıp kronolojik sıraya göre düzenledik. Son resim, ölümünden iki hafta öncesine aitti.

Gigi, elinde bir kadeh şarap tutarken eğilip bükülmüş bir hâlde, ufak tefek görünüyordu. Gizemli adam yanında durmuş, çatık kaşlarla ona bakarken yüzündeki gülümseme gergindi. Bu sıralarda Gigi zaten hayatı için endişe duyuyordu.

Ama bu, resimlerdeki adamdan mı kaynaklanıyordu yoksa başka birinden mi?

Sonra, yıpranmış mektubu aldım. Gigi'ye yazılmıştı.

Genevieve'im,

Bu mektubu yazmak bana acı veriyor. Burada oturup yaz tutuyorum. Yazayabileceklerimiz için. Hâlâ olabilecek ama görmeyi reddettiğin şeyler için.

Seni gördüğüm andan beri sana âşığım Genevieve. Başka birinle evli olmana rağmen seni sevdim. Şimdi, sana farklı bir adamın, ben olmayan bir adamın sahip olduğunu bilirken bile aşkım hâlâ devam ediyor.

Seni zaten çok bekledim ve şimdi aramışa bir başkası daha girdi. Benim olmamı engelledi.

Bunu bana yapmakta neden ısrar ediyorsun? Bise?

*Bu beni kahrediyor. Geceleri uyumamı engelliyor. Yapmayı düşün-
bildiğim tek şey, bu neflete son vermek için seni hayatımdan çıkarmak.
Sonunza dok.*

*Sevgilerimle,
Gerçek aşkın*

"Az önce ne okudum ben?" dedim, gergin bir fısıltıyla. Daya om-
zumun üzerinden okudu ve ona dönüp baktığımda, iri gözleri benim
üzerimde, kafa karışıklığı ve endişeyle parlıyordu.

"Bu pek iyiye işaret değil... Tehditkâr," dedi yeşil gözleriyle kâğı-
da yazılı bir lanetmiş gibi bakarken.

Dikkatim dağılmış bir hâlde başımı salladım, notu bırakıp re-
simleri tekrar sıraladım. Bu adamın kim olabileceğine dair ipuçları
aradım.

Ama hiçbir şey yoktu.

"Çok tanıdık geliyor," dedim mırıldanarak. Başka bir resmi in-
celemeye başladım. Bir partide gibi görünüyorlardı. Fotoğraf siyah
beyazdı, bu yüzden elbisenin rengini anlayamadım, sadece koyu bir
gölge gibiydi. Kollarının uçlarını ve elbisenin yakasını mücevherler
süslüyordu ve elbette, kırmızı rujunu sürdüğünü bilmek için resmin
renkli olmasına gerek yoktu.

Adamın eli onun kalçasının üstünde duruyordu. Onu tutuş şekli,
neredeyse sahiplenici görünüyordu. Otoriter.

Bu adamla hayatım boyunca hiç tanışmamıştım ama yine de
onun kahrolası bir piç olduğuna bahse girecek kadar emindim.

Gigi'nin yüzündeki gergin gülümsemeden ve gözlerinin etrafında-
ki endişeden büyük büyükannemin de öyle düşündüğü açıktı.

"Bir dakika, fotoğraf çekip bilgisayarına yükleyeyim. Tersine bir
görsel arama yapabilirim."

Ben onun işini yapmasını izlerken, kaşları çatıktı. Birkaç dakika
içinde dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirip dikkatle bana baktı.

"Mark'ın babası. Bütün bu resimlerdeki kişi o."

Nabzım hızlanırken gözlerim Daya'nın gözlerine takıldı.

"Benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne yani, büyük büyükbabanın en iyi arkadaşı Gigi'ye âşık olup,
Gigi'nin bir adamla ilişkisi olduğunu öğrenince onu öldürmüş olabi-
lir mi?" diye özetledi, düşünceleri zihnimin içinden çekip çıkararak.

İç çekip fotoğraflara baktı. "Bilmiyorum. Sadece, bu ürkütücü
fotoğraflara ve bir nota dayanarak çıkarılacak büyük bir sonuç.
Notta tehditkâr bir ton olsa da, onu cinayetle mahkûm etmeye ke-
sinlikle yeterli değil."

Aynı şeyi düşünerek başımı salladım. Bu resimlerle ilgili bir şey hem köşeye sıkıştırıyor ve sırtımdan aşağı ürpertici bir titreşim yayıyordu. Gigi'nin günlüğüne ve takipçisine nasıl yaltaklandığına isyan etsem de, onlar bana asla bu not ve resimler gibi kötü bir his vermemişti. Yine de, tamamen duyguya dayanarak bir cinayeti çözemezdim. Kanıta ihtiyacım vardı.

"Mantıksal olarak, katilin Gigi'nin takipçisi olma olasılığı hâlâ yüksek ama bu Mark'ın babasının katil olma ihtimali yok demek de değil," diye devam etti, dalgın dalgın resimlerden birini alıp incelerken.

"Bu notta bir gerekçe görüyorum. Bu yüzden, küçük bir ihtimal bile olsa bence araştırmalıyız."

"Ronaldo hakkında daha fazla bilgi buldun mu?"

İç çekti. "Evet. 1947'de kardiyojenik şoktan ölmüş." Kaşlarımı çattım.

"Kalp krizi mi?"

Kıpırdandı. "Kırık bir kalp. Kırık kalp sendromundan ölmüş." Ağzım kurudu. "Onunla ilgili yalnızca bir aile öyküsü buldum. Hayatı oldukça sıkı bir şekilde gizli tutulmuş ve patronunun bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

"Yani, çıkmaz sokak," dedim başımı sallayarak. Bir sonraki hareketimi düşünürken dudağımı ısırıp dişlerimin arasında tuttum. "Sanırım tavan arasına çıkmam gerek," dedim, bunun sonuçlarına katlanmayı göze alarak. Hayaletleri sevebilirdim ama siktir! Bu, bir şeytan ya da orada her ne varsa onun tarafından ele geçirilme arzumu olduğu anlamına gelmiyordu.

Daya'nın adaçayı yeşili gözleri hızla bana döndü. Ona bulduğum son notu ve orada çok olumsuz bir şey olduğunu nasıl hissettiğimi anlatmıştım.

"Sen mazoşistsin. Oraya gidersen içine ruh girecek."

Dudak büktüm. "Bence gerçekten isteseydi şimdiye kadar girerdi. Yukarıda daha fazlası olabilir."

Daya iç çekti. "Bugün öleceğim," dedi mırıldanarak.

"Ölmeyeceksin, belki biraz çarpılabilirsin," dedim cırlayarak. Tezgâhın etrafından dolaşıp merdivenlere doğru yürüdüm.

"Evet, bil bakalım önce kimi korkutacağım?"

Tavan arasına girer girmez o soğuk, yoğun ağırlık anında omuzlarıma bindi. Bu, o çizgi filmlerdeki gibi gökten bir piyanonun her şeyden habersiz bir kişinin üstüne düşmesine benziyordu.

"Tamam, siktir! Acele et hadi, buradan hoşlanmadım," dedi Daya. Sesi korkuyla gerilmişti. Korku benim de kemiklerimde geziyor, kalbimi hızlandırıyordu. Yine de, sıcaklık kaslarımdan kayıp karın boşluğuma yerleşiyordu.

Duvarların içine bakmak için telefonumun fenerini kullandım. Son notu bulduğum yerden başladım ama geride sadece örümcek ağları ve örümcekler kalmıştı.

Duvarlardan birinin gevşek olması umuduyla ahşap panellere bastırarak her bir duvarın üzerini yokladım. Ancak aynaya yaklaştığımda bir tane bulabilmişim. Avuçlarımın altındaki tahta takırdadığında etrafımızı saran ağır hisle ahşabı duvardan sökmek için vakit kaybetmedim.

Işık huzmesini birkaç farklı yöne çevirdiğimde, daha fazla böcek ve ağdan başka bir şey bulamadım. Parlak bir şeyin yansımasını görmeden önce neredeyse pes ediyordum.

“Sanırım bir şey buldum,” dedim heyecanla.

“Şükürler olsun,” diye mırıldandı Daya arkamdan. Sesini zar zor duydum. Böcekleri düşünmeden kolumu deliğe sokup parçayı tutunca elim plastik bir şeye dolandı. Onu çıkarmaya çalışırken elim kâğıt gibi gelen şeyi sıyırdı, bu yüzden onu da tuttum.

Örümcek ağlarının üzerime yapışmasından tiksinererek kolumu silkeledim. Koluma bakmadan, üstümdeki her şeyi hızla silkelemeye devam ettim.

“Hadi gidelim,” dedim soluk soluğa. Daya beni itip merdivenlerden aşağı koşarken neredeyse kışımın üstüne yapışıyordum.

Elimdeki her neyse, büyük bir şeydi. Arkamda, gidişimi izleyen gözlerin varlığından ne kadar eminsem, bundan da o kadar emindim.

Tavan arasının kapısını arkamdan çarparak yaslandım ve üzerime bir tutkal gibi yapışarak kemiklerimi donduran soğuğu silkeledim.

“Bir daha asla oraya gitmeyeceğim,” dedi Daya nefes nefese.

“Ben de isteyeceğimi sanmıyorum,” dedim. Sonunda elimdekine bakıp kilitli bir poşet ve içinde, etrafına kan bulaşmış altın-elmas kaplama bir Rolex gördüm. Elimdeki notta, “*Bunu sakla, benim yaptığımı kimse bilmesin. Bunu hatırla.*” yazıyordu.

“Vay canına,” dedim soluklanarak.

“Bir bakayım. Dokunursak üstünde parmak izi bırakırız ama bunların seri numaraları var. Muhtemelen bunun izini sahibine kadar sürebilirim.”

Mutfığa koşarken tavan arasında yaşayan şeytan unutulmuştu. Daya’yla evi temizlerken kullandığımız bir çift yedek lastik eldiven buldum. Eldivenleri takıp kanlı saati dikkatlice çıkardı.

“Kanın dökülmesini istemiyorum ama seri numarasını görmek için kayışı çıkarmam gerekiyor,” diye mırıldandı saat parçasını dikkatle tutarken. “Bir raptiyen var mı?”

Bir yerlerde bir tane olduğundan emindim. Mutfağımdaki dö-
küntü çekmeceyi açıp baktım. Bir dakika ortalığı karıştırdıktan son-
ra, bir zafer nidası atıp Daya'ya mavi bir raptiye uzattım.

Bir dakikasını aldı ama sonunda kayışı saatten çıkardı.

"Orospu çocuğul"

"Ne oldu?"

"Birisi seri numarasını çizmiş. Zar zor okunuyor."

Daya yeşil gözlerinden hayal kırıklığı saçarak bana baktı. Mora-
lım bozuldu, dudaklarımı yenilgiyle büküp kaşlarımı çattım.

"Pes etmeyeceğim. Bu kanı test ettireceğiz ve bu saatten bir şeyler
bulacağım. Bırak, bunu ben halledeyim..."

Daya'nın çözeceğine güvenerek başımı salladım. O çok zekiydi ve
bilgi kaynakları muazzamdı.

Sonra kafamda bir ampul yandı. "Gigi ile olan resimlerde Frank
o saati takıyordu."

Küçük fotoğraf yığını bulana kadar tezgâha dağılmış tüm kâ-
ğıtları karıştırdım.

"Aynı saat," dedim resimleri uzatırken. Daya fotoğraflara bakar-
ken, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Şimdi geriye sadece bunu kanıtlamak kalıyor."

8 Mayıs 1946

Olacağım. Benim için geliyor, bunu iliklerimde hissedebiliyo-
rum. Tek düşünebildiğim, Sera. Benim küçük tatlı Sera'm.

Daha 16 yaşına yeni girdi ve çok zeki. Hayat dolu.

Çok uzun süre etrafta olamayabileceğimi ona nasıl söylerim?
Yalnızca kendimi suçlayabiliyorum. Son iki yıldır çok fazla
hata yaptım. Her şeyi daha farklı yapmalıydım.

Ama artık çok geç.

En çok acıyı kızım çekecek.

Ah, Sera. Küşümsemediğini hisseden bir adama karpe
çıkarak ne yapıyorum?

Sadece çok yoruludum. Sanırım biraz uyumak için
uzanacağım.

BÖLÜM 37

GÖLGE

Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.

Olmuş olanı değiştiremezsin dostum.

Hepsini kurtaramazsın.

Jay'e minnettardım. Gerçekten öyleydim. Bu işteki pek çok adama güvenmiyordum, özellikle de yaparken beni çok zorlayan bir iş konusunda ama aynı anda hem işin başında olup hem de gözlerimi bir bilgisayar ekranında tutamazdım.

Jay, işin bu kısmında fazlasıyla yardımcı olmuştu.

Ama herifin yetenekli *olmadığı* tek şey benim daha iyi hissetmemi sağlamaktı.

Deniyordu. Anlıyordum.

Ama Kurtarıcı'ya gidip her yeri havaya uçurmamak için tüm gücümü harcarken, gösterdiği çabayı takdir etmekte zorlanıyordum.

Orada çalışan veya daha doğrusu orada rehin tutulan masum insanlar olmasaydı, bunu yapardım.

Oradaydım.

Küçük bir çocuğun kanını içmelerini izlemiştim. Sekiz yaşında bir çocuk, şeytana tapan, kan içen pedofili kulübünün yeni üyelerini karşılamak için taş bir sunakta kurban edilmişti.

Nedenini asla anlamayacaktım. Bu kadar genç, bu kadar saf, bu kadar masum birine zarar verme arzusunu asla anlamayacaktım. Ama onları cezbeden bu niteliklerdi. Şeytanı meleğe çeken de buydu.

Bozmak istiyorlardı. Acı vermek. Lekelemek. Asla istemeyen kişilere zarar ve ıstırap vermek. Bunun verdiği hastalıklı heyecan.

"Sekiz yaşındaydı Jay," dedim dişlerimi sıkarak. "Bir ailesi vardı. İki anne, üç erkek ve bir kız kardeş. Seviliyordu. Onu seven ailesi tarafından güzel bir evde büyütülmüştü. Onu lanet olası bir marketten kaçırıp insan ticaretine lanet bir kurban olarak kullandılar."

Jay sessiz kaldı, iyi hissetmem için verdiği klasik cevaplarının anlamsız olduğunu fark etmiş gibiydi.

Oradaydım.

Bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Ağzımı açtım, başka bir telefon geldiğinde yeni bir konuya geçmeye hazırlanıyordum. Telefona bakıp vahşice homurdandım.

"Gitmeliyim," dedim, telefonu Jay'in suratına kapatarak. Hemen diğer telefonu açtım.

"Daniel. Aramana çok sevindim," dedim. Sesim ateşin üzerine bir battaniye atılmış gibi soğuk ve toktu.

"Zack, böyle aniden aradığım için üzgünüm. Senden bir şey isteyecektim."

Sandalyemde arkama yaslanıp boynumu esnetirken kaslarım çarpdı. Gözlerimi, son videoda öldürülen küçük çocuğun resmini gösteren bilgisayar ekranından hiç ayırmıyordum.

Onu asla unutmayacaktım ama gözlerimi yüzünde tutmak bana aynı durumda daha fazla çocuk olduğunu hatırlatıyordu. Şu anda, beni öfkeyle kafayı yemekten alıkoyan tek şey de bunu hatırlamaktı.

Akıl sağlığıma ihtiyacım vardı. Şimdi kaybedersem, uğruna çalıştığım her şeyi mahvederdim.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Bunu bir başlangıç olarak kabul et. Bu cumartesi olan akşam yemeğimiz için sabırsızlanıyoruz, bu gerçekten çok özel bir yemek. Bir aksilik yaşanmamasını istiyoruz, bu yüzden cuma günü aperitif bir şeyler yemeye karar verdik, eğer istersen."

Kaslarım çatılırken midemde gökyüzünden, boğulmakta olan bir şehre sağanak yağmur yağıyormuş gibi bir dehşet çukuru oluştu.

"Aksilik yaşanmamasını mı?" diye tekrar ettim ses tonum değişirken.

"Kişisel algılama. Üyeliğe yeni kabul edilen adamların çoğu yıllardır buralarda. Burada hepimiz bir kumar oynuyoruz, bu yüzden üstlerim akşam yemeğini önceden yememizin en iyisi olduğunu düşünüldüler."

Cemiyet beni sınıyordu. Aklım, hepsini öldürmeden bir çocuğun gözümün önünde ölmesini nasıl engelleyeceğim konusunda şimdiye kadar çalışmaya başlamıştı.

"Öyle mi?" dedim, meraklanmış gibi.

"Tek istediğim cuma gecesi, ev sahipliği yaptığım bir akşam yemeğinde bana katılman."

Cuma, iki gün sonrasıydı.

Dan'ın ne planladığını anlamaya çalışırken başım döndü. Kötü bir şeydi, o kadarını biliyordum.

"Bu yemeğin amacı ne?"

Dan bu işi sorgulamama bozulduysa da bunu belli etmedi. Doğrusu, umurumda değildi.

İçimdeki dürtünün üzerime geldiğini hissederek ekranımı Addie'nin evinin etrafına kurduğum güvenlik kameralarının görüntülerine çevirdim. Evdeydi ve Daya'nın arabası hâlâ evinin dışında duruyordu.

Daha sonra daha fazla antrenman yapmak için ona gitmem gerekecekti. Kaçırılırsa yapması gereken birkaç şeyi göstermişim ama Addie'nin tamamen hazır olduğundan emin olmak istiyordum. Onun kaçırılmasına izin vermeyi planladığım için değil, gerçekçi ve mantıklı bir insan olduğum ve her şeyi kontrol edemeyeceğimi anladığım için.

Bunu iyi bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeydim. Her insan, her gün yaptığı en sıradan şeyi yaparken bir saniye içinde kaçırılabilirdi. Arabasına doğru yürürken. Bir mağazaya girerken veya mağazadan çıkarken. Arabasına benzin koyarken. Bir parkta yürüyüş yaparken. Hatta bazıları işi kapınızı çalıp yardım istemeye kadar götürürdü.

"Eh, ana etkinlikten önce karnımızı doyurmak için tabii. Sadece sana özel seçtiğimiz mükemmel bir aperitif tabağımız var. Kendi evindeki yemek kadar nefistir. Benimle geleceğini söyleyebilirim, değil mi?"

Yumruklarımı kemiklerimin çatırdadığını duyana kadar sıktım. Aperitif küçük bir kızdı. Kurtarıcı'da ona gösterdiğim resimdeki kıza benzeyen bir kız. Gidip hoşlanacağımı düşündüğü bir kız seçmişti.

Midemde hareket eden ve kusma isteği uyandıran bulantıyı geçmiştim, şimdi gözümü kan bürümüştü. Ben onu doğrarken boğazından sızan kanın kırmızısı. Yavaşça boğulurken ağzından akan kırmızı... Gözümü tamamen kan bürümüştü.

"Elbette," dedim neşeyle. "Bunu hayatta kaçırmam."

"Ben yokken adamların Addie'ye göz kulak olduğundan emin ol," dedim Jay'e, boynumdaki kravattı sıkarken.

Kravat lanet bir ip gibi boğazımı sıkıyordu, bu gece o adamlara kibar davranmak beni öldürecekti.

Dünyadaki en ahlaksız adamlardan bazılarıyla görüşmek kendimi tavandan aşağı sallandırmak gibi bir şeydi. Onlar ölmeyi hak ediyorlardı, bense onlarla birlikte pahalı viskiler içerken kafamda her birini nasıl öldüreceğimi kurup duracaktım.

"Evi her köşeden izleniyor. Gizlice tabii," dedi Jay arkamdan.

Bu yeterli gelmemişti, o daha odasında soyunurken ve ben de uzaktan onu penceresinden izlerken öğrendiğim bir şeydi. Cildinin ipek kadar yumuşak olduğunu ve vajinasının cennet gibi hissettireceğini biliyordum. Ama bu kadar uzakta olup sadece izlemek yeterli değildi.

Şimdi, güvenliği bana yetersiz geliyordu. Ona göz kulak olan dünyanın en iyi adamlarına sahiptim ama cemiyet onun peşine birini takacak olursa onlar da bu iş için sokaktan bulacakları birini görevlendirmezlerdi.

Evinin etrafında dört dönen adamlar kadar avlanmak ve öldürmek için eğitilmiş birini görevlendirirlerdi.

Aynadan Jay'e bir bakış attım, dağınık siyah saçları solgun yüzünün etrafını çevreliyordu ve komodinindeki plastik kırmızı gülle oynuyordu. Onu özel alanımda görmekten pek hoşlanmıyordum ama Jay bunu umursamayarak gelip yatak odamdaki yatağa oturmuştu.

Addie'nin henüz buraya gelmeye fırsatı olmamıştı. Bunu yakında telafi etmem gerekecekti.

Ona doğru yürüyüp gülü elinden kaptım, tırnaklarını bugün siyah boyamıştı. Her gördüğümde farklı bir renkte oluyorlardı.

Jay hiç çekingen biri değildi, "Bu özel bir şey mi? Nereden geldi?" diye sordu.

Ona kaslarımı çattım ama o yalnızca ela gözlerinde sahte bir masumiyetle bana bakıp sabırla bekliyordu.

Her neyse.

"Onu bana uzun zaman önce annem vermişti. Gülleri severdi ve evin her yerinde güller olurdu. Bunu bana onu her zaman hatırlamam için verdi." Ses tonumu Jay'in çenesini kapalı tutmasını tavsiye eder gibi ayarladım.

O da öyle yaptı.

Gülü döndürürken annemin hatırasında kayboldum. Çok güzeldi. Uzun, siyah saçları ve sağ gözüme kadar koyu, neredeyse siyah gözleri vardı ama etrafına güneş ışığı yansıtıyordu. Babam her zaman, herkes parlсын diye kendini gölgede tuttuğunu söylerdi. Özverili ve kibardı, her zaman verirdi ama karşılığında bir şey almazdı.

Derinlerde bir yerde, annemin yaptığım şeyden inanılmaz derecede gurur duyacağını biliyordum. Yöntemlerimi onaylamayabilirdi ama sanırım kızları kurtardığımı anlardı. Onlara yardım edip onlarla ilgilendiğimi.

Mutlu olurdu.

Gülü yerine bırakırken dönüp aynaya son kez baktım. Üç parçalı takım elbisemin üstünde kırıksıklık var mı diye baktım. Armani takım elbise, vücuduma kusursuzca oturacak şekilde dikilmişti, her yerinden kapitalizm akıyordu.

İyi ki zenginlerden çalışıyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Jay, gözünün kenarından damlayan sahte bir gözyaşını silerek. Yanından geçerken ona şöyle bir bakıp alnına bir tane geçirdim.

Ah uf diye homurdanmasını duymazdan geldim ve kulaklığı takıp üzerime iki tabanca yerleştirmeden önce anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım. Beyaz altın Rolex'imi alıp bileğime taktım. Sıradan pahalı saatlerden değildi. Bileğimin iç kısmındaki tokenin hemen yanına yerleştirdiğim küçük bir düğme vardı. Bastığım anda ilgiyi başka bir yöne çekecek ve umarım zavallı çocuğu güvenli bir şekilde dışarı çıkarmamı sağlayacaktı.

Daniel'in evinin içindeki ve dışındaki kameralara çoktan girmiştim. Güvenlik görevlisi tutsa da, içeri girdiğini gördüğüm birkaç misafirin üstü aranmamış ya da vücut tarayıcısından geçmeleri gerekmemişti.

Böylece bunun, mekânı havaya uçurmayacak, güvenilir birkaç kişiyle yapılan samimi bir etkinlik olduğunu anlamıştım.

Boynumu esnettiğimde kaslarımdaki gerginliği fark ettim. Bu geceyle ilgili bir şeyler ters geliyordu. Sanki metal bir odada üzerime

ateş açılmış, merminin sekip bir yerime isabet etmesini bekliyor gibiydim.

Bu gece küçük bir çocuğun kurban edilmesine veya istismar edilmesine izin vermem kesinlikle mümkün değildi. Butun mesele, masumiyetini koruyarak kızı güvenli bir şekilde dışarı çıkarmaktan ibaretti. Yarın yeraltı zindanına götürüleceksem Daniel'in suyunu gitmem gerekiyordu.

"Bu gece senin gözlerinin de Addie'nin üzerinde olmasını istiyorum. Bir şey olursa hemen bana söylersin."

Kıkırdadı. "Sence benim de onu takip etmemden hoşlanacak mı?"

Ona ters ters bakarak olduğu yere çiviledim. "Güvenliğini gözetmek dışında bir amaçla ona bakarsan, penisini kesip sana yediririm."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu ama gözlerindeki korku parıltısı dikkatimden kaçmadı. "Şaka yapıyorum ahbap," dedi, ellerini teslim olur gibi kaldırırken. "Kadınlarımla istekli olmasını seviyorum."

Gözlerimden ateş saçmaya devam etsem de yüzüme muzip bir gülümseme yayıldı. "Bana kadınları, ağzı direnmeye çalışsa bile vücudunun senin için şarkı söylediğini anlayacak kadar iyi tanımıyormuşsun gibi geldi."

Jay'in arkamdan boş boş konuştuğunu dışarı çıktığımda bile duyabiliyordum. Kendi içini rahatlatmak için manitalarından birini aradığını duyunca gülmeden edemedim.

"Gelebilmene çok sevindim Zack," diyerek selamladı beni Daniel. Bir eliyle elimi sıkarken diğer elini de sırtıma vuruyordu.

Dan'in evi, banka hesabında milyonlar olan herhangi birinin evi kadar gösterişliydi. Bir kamara gibi tasarlanmış ahşap panelli duvarlar, açıkta kalan kirişler, yıpranmış görünmesi için büyük para ödediği ahşap zemin ve bir sürü ten rengi, kahverengi tonun hâkim olduğu rüstik bir evdi.

Kırmızı, kahverengi ve sarının toprak tonlarındaki soyut resimler duvarları süslüyordu. Daniel'in arkamda, diğer konuklarla selamlaşması alçak bir uğultuya dönüşürken özellikle bir tanesinin önünde duraksadım.

Resim, içlerinden parlak kırmızı çizgiler yayılan iki büyük kahverengi göze benziyordu. Yumuşak sarılar ve kırmızılar, kızın yüzünün yuvarlak, kısa hatlarını oluşturunuyordu. Gözlerim, tamamı bir araya gelene kadar her ayrıntıya dikkat ederek resmin üzerinde gezindi.

Kan ağlayan küçük bir kız.

"Güzel, değil mi?"

Gözlerimi tablodan alınca Daniel'i yanımda buldum, gözleri şeytani bir parıltıyla tablonun üzerinde geziniyordu.

Sanki kendisi yapmış gibi gururla resme bakıyordu.

“Evet,” dedim mırıldanarak, arkamı dönmeden önce. Orada durup, ahlaksız tablolar müzesinde değilmişim gibi sanatsal bir yorumda bulunmayacaktım. Etrafa bir bakış atıp, diğer resimlerin de aynı hastalıklı ruh hâlinin eserleri olduğunu gördüm.

Kurtarıcı ve İnci'den tanıdığım birkaç kişiyle tokalaştım. Birkaç dakika sonra Daniel, yirmi metre uzunluğundaki, en az yirmi kişilik masanın bulunduğu yemek odasına doğru geçmemizi istedi.

Normal bir düzen değildi. Kalın plastik bir kaplamanın üzerinde kristal bardaklar, beyaz tabaklar ve çatal bıçak takımı vardı. Masanın ortası tamamen boştu. Normalde çiçekler ve süslemeler, akşam yemeklerine sınıfsal bir zevk katmak için masanın ortasını kaplardı.

Kalbim göğüs kafesimin altında küt küt atsa da yüzümü ifadesiz tuttum.

“Yanıma otur Zack, lütfen,” diye ısrar etti Daniel, sağındaki sandalyeyi işaret ederek. Tabii ki masanın başında oturup misafirlerine bir kral gibi gülümsüyordu.

Bana doğru eğilip mırıldandı, “Bu geceki başlangıç yemeğini göreceğin için çok heyecanlıyım.”

Gülümsediğimde, gülüşümün buz gibi olduğunu hissedebiliyordum. “Nedir o?” diye sordum.

“Eh, sürprizi bozmak istemeyiz, değil mi?” diyerek konuyu hemen değiştirdi ve dikkatini sol tarafındaki konuğa çevirdi.

Etrafımda oturan misafirleri izlemek yerine sessiz kaldım. Herkes tamamen rahat görünüyordu, kendi aralarında konuşuyor, kahkaha atıyor ve gülümsüyorlardı.

Sanki herhangi bir günmüş gibi bir yemek masasının etrafına toplanmış, küçük bir çocuğun servis edilmesini bekliyorlardı.

Yemek odasında üç çıkış noktası vardı. Biri arkadaki sürgülü kapının olduğu mutfığa açılıyordu. İkincisi, oyun odasına açılıp, bir koridordan evin içine doğru gidiyordu. Üçüncüsü ise ön kapıya açılıyordu.

Kızın mutfakta olduğunu tahmin ediyordum. Zaten ölmüş müydü yoksa bu da onların zindandaki ritüelleri gibi mi olacaktı bilmiyordum.

Beş dakika sonra mutfak kapısı açılıp altı yaşından büyük olmayan küçük bir kızla el ele yaşlı bir adam içeri girdiğinde soruma cevap almıştım.

Kahverengi gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış, kâbuslarındaki bütün öcüler canlanmış gibi masaya bakıyordu.

Rüyalarındaki canavarlar sadece onların içeriden nasıl göründüğünü göstermek içindi.

“Hanımlar ve beyler. Akşam yemeği hazır.”

BÖLÜM 38 MANİPÜLATÖR

Daya ve benim şimdiye kadar topladığımız tüm bilgiler tezgâhta önümüze serilmiş haldeydi. Daya burnundaki halkayı tekrar tekrar çevirirken, bildiklerimizi milyonuncu kez düşünerek dudak büktüm. Saatteki kanın DNA sonuçlarını almak için aramalarını bekliyordu.

“O kadar resim ve notun olduğu zarfı kimin gönderdiğini hâlâ öğrenemedik,” dedim mırıldanarak.

“Biliyorum,” dedi Daya, elini çekip dudaklarını büzerek. “Bu çok garip. Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Tam ağzımı açacakken Daya’nın telefonu çaldı. Telefonunu, yanan bir sobanın üstünde unutmuş gibi hızla olduğu yerden kaptı.

“Merhaba?” dedi, hoparlörü açmak için düğmeye basarken.

“Daya Pierson’la mı görüşüyorum?” diye sordu bir kadın sesi.

“Evet benim,” diye yanıtladı, endişe gözlerinin odanın içinde bir oraya bir buraya zıplamasına neden olurken. Alt dudağını ısırırken ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk ortaya çıkıyordu, ben de dudağımı aynı şekilde ısırmakla meşguldüm.

“Evet, gönderdiğiniz numuneyle ilgili sonuçları aldım.” Duraksadığında, bir hız treniyle zirveye tırmanıyormuş gibi hissettik. Sadece bir saniyelğine, yere çakılmadan hemen önce zamanda asılı kalarak... “Bir eşleşme bulduk. Genevieve Parsons.”

Kahverengi gözler, bir şok ve heyecan senfonisiyle yeşillerle çarpıştı. Daya boğazını temizledi.

“Mükemmel, teşekkür ederim Gloria. Minnettarım.”

“Önemli değil,” dedi kadın neşeyle ve telefonu kapattı. Bu yeni bilgiyi algımlarken ikimizin de üzerine bir sessizlik çöktü.

“Siktir.”

Ben bilgiyi tam olarak algılamaya fırsat bulamadan Daya çantasına uzanıp kalın bir zarf çıkardı.

“Kendi kendime bazı testler ve araştırmalar yaptım. Devam edip bir polis raporunda bulduğum Frank’in el yazısının bir örneğini ve bulduğumuz notu bir analiste gönderdim. Yalnız bilmelisin ki grafoloji*, bilim olarak her zaman ciddiye alınmaz ancak mahkemede kanıt olarak gösterildiği olmuştur. Ne olursa olsun, bunun iyi bir kanıt olacağını düşünüyorum.”

Gözlerim heyecanla açıldı. “Gerçekten mi? Bir bakayım.”

Parmağını kaldırıp beklememi işaret etti. “Ayrıca, saatteki seri numarasının nasıl okunaksız olduğunu hatırlıyor musun? Böyle şey-

* El yazısı analizi.

leri deşifre etmekte oldukça iyi olan bir arkadaşım var ve bir eşleşme bulduğunu düşünüyor. Addie, asıl kanıtın olduğu yer burası. Her yerinde Gigi'nin kanı olan saatin Frank'in olduğunu doğrularsak ve el yazısı eşleşirse, bu Frank'in katil olduğunu kanıtlamak için yeterli bir delil."

"Ve?"

Dudağını ısırdı. "E-postayı seninle açmak için beklemek istedim. Peki, hazır mısın?"

Başımı hevesle salladım, göğsüm sabırsızlıkla kabarıyordu.

Zarfı açıp sonuçları dışarı çıkardı. Onları tezgâhta düzelterip sıralayarak okumaya çabalamaktan ikimiz de neredeyse kafayı yiyecektik.

...sağlanan iki örnekle ilgili olarak, el yazısının...

"Aman Tanrım. Eşleşmiş!" diye çığlık attım. Heyecandan neredeyse nefesim kesilmişti.

Daya kendi heyecanıyla sersemlemiş bir hâlde gülümsedi.

"Tamam, şimdi de gerçek test." Dizüstü bilgisayarını yaklaştırırken e-postası çoktan açılmıştı. Açılmamış bir e-postaya tıkladı.

Daya,

İstediğin gibi seri numarasını kontrol ettim. Oldukça zordu, bu numarayı kim çizdiyse işini iyi yapmış. Ama beni atlatabilecek kadar iyi değil. Seri numarası Frank Seinburg adındaki bir alıcıya kadar takip ediliyor. Bu yardımcı olur umarım.

James

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, heyecandan neredeyse koltuktan fırlayacaktım.

"Vay canına," dedi Daya soluk soluğa. İfadesi şaşkınlık ve dehşet doluydu. "O yapmış. Siktiğimin Frank'i!"

"Ona âşıkmiş, Ronaldo'yu öğrendiğinde bir öfke nöbetinde onu öldürmüş olmalı," dedim neredeyse dilim sürçe sürçe.

Daya hızla dönerek tezgâhta duran Grey Goose* şişesini kapdı. "Buna bir kutlama içkisi lazım. Sonunda Gigi için adaleti sağlayabiliriz. Frank ölmüş olsa bile en azından dünya onun bir pislik olduğunu bilecek."

Gülümserken garip bir duygu karışımı boğazımı tıkadı. Davasını çözdüğümüz için çok heyecanlıydım ama aynı zamanda da üzgündüm ve bunun nedenini anlamakta zorlanıyordum. Bu cinayet soruşturması son birkaç aydır hayatımın büyük bir bölümünü işgal etmişti. Bitmesi, kendimden küçük bir parçayı kaybetmek gibi geliyordu.

"Saati kimin sakladığını hâlâ bilmiyoruz," dedim düşüncelere dalarak ve bir tek içtim. Yüzüm tadı yüzünden buruştu. Kimsenin ne dediği umurumda değildi. Bir şeyle karıştırılmadığında alkolün tadı bok gibiydi. Bu fikre sıkı sıkıya bağlıydım.

* Fransız votka markası.

Ama boğazımdan aşağı kayıp mideme yerleşirken o yangından zevk alıyordum, alevler beni içten dışa ısıtıyordu.

Bir tane daha istediğimi işaret ederek bardağımı ona doğru uzattım.

Daya bana baktığında, adaçayı yeşili gözleri utanç gibi bir şeyle bulutlandı.

"Ne?" diye sordum doğrudan.

Kendi bardağını geri çekmeden önce yeniden doldurduğu bardağımı işaret etti. Aynı şeyi tekrarlardım. Daya ise, bu seferki içkisini cesaret kazanmak için diyor gibiydi. Ne için olduğunu sadece Daya biliyordu.

"Yani, ah... gönderdiğim tek not Frank'ın notu değildi," dedi Daya, ifadesinde belirgin bir tereddütle. Elini, burun halkasıyla oynamak için kaldırdı ama bir an kendini tutup parmaklarını birbirine kenetledi.

"Peki," dedim şüpheyle gözlerimi kısarak. Tuhaf davranıyordu ve bu, sabahın üçünde şişelerce şarap içerken pantolonumuzu çıkarıp *I'm a Barbie Girl* eşliğinde dans etmemiz gibi bir tuhaflık değildi.

Bu sadece bir kez olmuştu ama ertesi sabah ikimiz de pişmanlıklarla uyanmıştık.

Derin bir nefes aldığımda içimden ona aynı oksijeni soluduğumuzu söylemek gelmişti, orada ona süper güçler kazandırıp onu cesur kılacak hiçbir şey bulamayacaktı. Biliyordum çünkü kaçmak ve söyleyeceği şeyden saklanmak istiyordum.

Zarfı aldı ve iki kâğıt parçası daha çıkardı. Bana son bir bakış atarak belgeleri bırakınca beraberce okuduk.

Biri eşleşti diyor, diğeri isle eşleşme yok diyordu.

"Şu anda neye bakıyorum?"

"İtiraf notundaki el yazısı büyükannenin el yazısıyla uyuyor," dedi aceleyle. Ne dediğini anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

"Ne?"

Söyleyebileceğim tek şey buydu. Homurdanarak bir içki daha doldurdu.

"Bu, itiraf notu ve büyükannen ile John'un el yazısının birer örneği."

"Tamam, dur," dedim ellerimi açarak. "Cinayetin üstünü örten kişinin büyükannem olduğuna dair şüphelerin mi vardı?"

Dudakları aniden bir çizgi hâlini aldı. "Evet."

Söyleyecek bir şey bulamayarak başımı salladım. "Neden?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü bu evde yaşayan biri olmalıydı Addie. Ya John ya da büyükannen olacaktı. Büyükannen tavan arasına bağlı yaşıyordu, değil mi?"

"Üzerinde el yazıları olan şeyleri nereden buldun?"

"Üzerine yazdığı bazı eski belgeleri bir kenara koymuştun. Fotoğraflarını çektim. Şey, John'un ki biraz daha karmaşıktı ama ben onun yazdığı bir vasiyetname bulmayı başardım."

"Neden bana bunu yaptığını söylemedin?"

İç çekti. "Çünkü buna kötü tepki vereceğini biliyordum. Bir gününü mahvetmeden önce şüphelerimden emin olmak istedim."

Soluk vererek başımı salladım.

"Haklısın," diyerek durumu kabullendim. "Mantıklı." Kendimi ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum ki muhtemelen de öyleydi.

Sessiz kalarak, bana büyükannemin, kendi annesinin cinayetinin örtbas edilmesine yardım ettiği gerçeğini algılamam için zaman tanıdı.

"Buna zorlandım," dedim en sonunda, büyükannemin tezgâhta duran itirafına, Gigi'nin hayaleti olduğunu düşündüğüm şeyi gördükten sonra tavan arasında bulduğum nota bakarak. Almak için hareket etmedim ama kelimeleri çok net hatırlıyordum. Kendi annesinin cinayetini örtbas etmeye zorlanan genç bir kızın bir kâğıt parçasına hızlıca karaladığı sözlerdi.

"Büyükannen, Gigi öldürüldüğünde on altı yaşında falan mıydı? Frank açıkça onu tehdit etmiş ve o da başka seçeneği olmadığını hissetmiş. O bir dedektifti, ah, tabii ki ona inanacaktı."

Yüz hatlarımı bozan bir ifadeyle kaş çatıp başımı salladım. Büyükannemin hissettiği o korku... Gigi'nin katiline yardım ettiğini bilmenin mide bulandırıcı hissi...

Ah.

Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

"Muhtemelen bu yüzden orada bu kadar çok zaman geçiriyordu, bu evde de bu yüzden kaldı. Herhâlde kendini cezalandırıyordu. Kendi seçimi olmasa bile, bir kefaret olarak kendini korkunç hatıraları olan bu evde kalmaya zorladı. Yani, kimbilir kafasından neler geçiyordu. Ah Daya, o her zaman çok zeki ve neşeliydi. Ama içten içe... çok acayip şeyler hissetmiş olmalı."

Daya kaşlarını çatarken yüzündeki çizgilerde bir anlayış belirdi. "Uzun ve mutlu bir hayat yaşadı. Bundan eminim. Özellikle de, seninle olduğu için."

Alkol kafamda hoş bir uğultu yaratarak etkisini göstermeye başlamıştı. Bu, açığa çıkanları biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Ama göğsüme saplanan bu bıçağın acısını geçirmek için yeterli değildi.

Büyükannem için üzülüyordum. Doksan bir yaşına kadar yaşamıştı. Yetmiş beş yıl omuzlarında bu yükü taşımıştı.

Büyükbabamın bilip bilmediğini merak ediyordum. Büyükannemi çok seven, sessiz bir adamdı. Bildiğini ve onun için ağırlığın bir kısmını yüklendiğini düşünmek istiyordum.

Yaklaşık iki yıl öncesine, yani onun ölümünden bir yıl öncesine ait bir hatıra zihnimde kıvılcımlar saçarak beliriverdi. Gıgı'nin kol-tuğunda oturan büyükannem pencereden yağmura bakıyordu.

Onu görmeye şehre gelmiştim, çok üzgün görünüyordu.

"Ne oldu büyükanne? İyi misin?"

"Evet bebeğim iyiyim. Büyükannen yalnızca yorgun."

"Neden uzanıp dinlenmiyorsun?"

Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirmişti. "O tarz bir yorgunluk değil aşkım ama haklısın, gidip biraz uzanacağım."

Bunun yerini on iki yaşındayken olan bir anım aldı. Ona masum, öylesine sorduğum bir şey gibi gelen bir soru sorduğumda mutfak tezgâhında boyama yapıyordum.

"Büyükanne, bir milyon dolar kazansan ne alırdın?"

Büyükannem, yüzünde muzip bir gülümsemeyle, "Dünyadaki hiçbir para bana gerçekten istediğim şeyi satın alamaz," demişti.

"Peki, ne isterdin?"

Gülümsemesi bir anlığına soldu, on iki yaşındaki beynimin bunun üzerinde durabilmesi için fazla hızlıydı.

"Huzur bebeğim. Tek istediğim huzur."

O gece biraz sarhoş ve daha da üzgün bir hâlde yattım.

Zade'yi özlemiştim.

Bu gece tehlikeli bir şey yapıyordu, bir akşam yemeği partisindeydi. Küçük bir kızı kurtarmak için orada olduğunu biliyordum ama hâlâ burada olmasını isteyen bencil bir yanımdı.

İçgüdüsel olarak, bunun için kendimden nefret etmişim. İçten içe hâlâ ediyordum. Ona âşık olmaya başladığım gerçeğini tamamen kabullenmem ne kadar sürerdi bilmiyordum. Onu hayatıma kabul ettiğimi kabullenmem...

Ne zamandır beni takip ediyordu? Üç ay mı? Hiç de uzun değildi. Aslında bu, beni neredeyse rahatsız edecek kadar kısa bir süreydi. Onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey vardı. En sevdiği renk ne? Alerjisi var mı? Umarım en sevdiğim yiyeceklere alerjisi vardır, böylece onunla bir şey paylaşmak zorunda kalmam ya da en azından, umarım onları sevmiyordur ve sevdiğim yiyecekler bana kalır.

Umarım onun en sevdiği yiyecekleri de ben sevmiyordumdur çünkü seversem onun tabağından da yiyebilirdim.

Muhtemelen bunu dert etmezdi ve bu, kalbimi yumuşatarak bir lapa yığınının çevirirdi. Çünkü yemeğini yememe aldırmayan bir adam bana âşık olmuş demektir. Bu da çok sevimli bir şeydi.

Yatağıma atlarken inledim. Daya bir saat önce gitmişti. Günün geri kalanını kendi işlerimiz üzerinde çalışarak geçirmiştik. Ben öğrendiklerimizi algılamaya çalışırken çoğunlukla beni yalnız bıraktı.

O gittikten sonra, bunun hakkında düşünmekten vazgeçene kadar içmeye devam ettim.

Yarın pişman olacaktım. Serimin bir sonraki kitabının yarısına bile gelmemiştim ve onu okumaya can atan çok sayıda okurum vardı. Yayınlananlar arasına birkaç ay girdiğinde baskı her zaman ağırlaşmaya başlardı.

Her neyse. Belki Zade uğrar ve bana fiziksel olarak imkânsız şeyleri hissettirmeyi becerebildiği için sihirli bir şekilde akşamdan kalma şu hâlimi iyileştirirdi. Özellikle, bir kaşını kaldırıp o hain gülmseyişi dudaklarına yayılırsa...

Kalçamın arasında bir uyarılma dalgası süzülürken kendimi sıkıttım. Nefesim hızlandı, sadece bir bakışın hatırasıyla eriyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Midemde, bir alev çukurunda boğuluyormuşum gibi hissedene kadar yayılan bir yanmayla taytımı tekmeledim. Göğsüm şimdiden kızarmıştı ve kızarıklığın boynumdan yukarı doğru hızla tırmanmaya başlayacağını biliyordum.

Tiştörtümü başımın üzerinden çıkardığımda üzerimde sadece iç çamaşırı takımım kalmıştı. Beyaz ve ipeksiydi, içimdeki çılgın taraf, Zade'in onu görmek için burada olmasını diliyordu. Muhtemelen çok masum görüldüğümü düşünürdü. Bir melek ve bir şeytan. Yasağ ama yine de birbirlerine çekilmişlerdi.

Bu, iki zıt ruh arasındaki çekime dayanan bir kitap olabilirdi.

Dudağımı ısırarak elimi iç çamaşırlarımın önünden aşağı kaydırdım, parmağımın ucu klitorisimin üzerinde geziniyordu. Çok hafifçe dokunuyordum ama yine de damarlarımda elektriklenmeye sebep oluyordu. Gözlerimi kapatıp titrek bir soluk verdim ve Zade'in önümde diz çöktüğünü hayal ettim. Onun için kendime dokunmamı emrediyordu. O burada olmadığında ne yaptığımı ona göstermemi.

Kalbim, bir basketbol topu gibi göğsümde şiddetle çarpıyordu. Parmaklarımı daha da aşağı kaydırıp biriken ıslaklığın içine daldırdım.

Dudaklarımı yalayıp iki parmağımı içeri soktum, bedenim zevkle dolarken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Zade'nin derin, dipsiz sesi kulağıma hırladığı bütün pis şeyleri zihnime fısıldadı. Kalbimi durduran tüm o kelimeleri.

Benim kefaretim senin kurtuluşun olacak.

Benim lanetimin olacağına ikna olmuşum. Ama şu anda cennete girmiş gibi hissediyordum.

Nirvana.

Tıpkı şimdi parmaklarımla yaptığım gibi dilini içime bastırırken söylediği gibi.

Daha yüksek sesle inledim. Zihnimdeki görüntü, arabamda arkamda oturup benimle ziyafet çeken Zade'e dönüşürken orgazm

yükseldi... hayır, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi ben kana kana içiyordu.

Sırılsıklam olmuş parmaklarımı klitorisime doğru uzatıp hassas ve hızlı daireler çizerken zevk arttı. Sırtım bükülürken başım geriye doğru savruldu. Nefes nefese inleyerek, orgazma ulaşana kadar klitorisime daha hızlı ve daha sert dokundum.

En sonunda, kenardan devrildim. Orgazm hızla ve pişmanlık duymadan içime çökerken Zade'in adını haykırarak yüksek sesle bağırdım. Nefesim düzene girene kadar her şey bitmişti.

Eğilerek iç çekerken, dudaklarımın köşeleri büküldü. Vücudum uyusuk ve kemiksizdi ama göğsüm hâlâ kasılmış hâldeydi. Orgazm sadece geçici bir rahatlık vermişti. Anlamıştım ki bu ağırlık hiçbir yere gitmeyecekti.

Bu gece, ben sadece... üzgündüm.

18 Mayıs 1946

Ölümün yüzü kan dondurucu. Ama bugünlerde gördüğüm tek şey bu.

Beni rahat bırakmayacak. Ona yalvardım. Hayatım için yalvardım. Ben bir anneyim. Beni çocuğumdan koparamaz. Tanrı aşkına, bana ihtiyacı var.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer polise söylersen bana inanırlar mı? Yoksa sadece ona mı inanırlar?

Belli ki tehlikeli ve inanılmaz bağlantıları olan birine.

Başka bir şansım yok.

Hayatım nasıl böyle bir hal aldı?

Bunu bana nasıl yapabildi?

Ona güvenmiştım.

BÖLÜM 39 GÖLGE

“Çiğ et mi yiyorsunuz?” diye sordum, sesimin derin tonu masayı dolaşırken. Herkes sustu.

“Eh, tabii ki hayır!” diye atıldı Daniel, muhtemelen aptalca olduğunu düşündüğü soruya gülerek.

“Önce bir kurban verilmeli. Sonra kanını içeriz ve onu...”

“Önce onunla eğlenmeyecek miyiz?” dedim sözünü keserek. Sesim hayal kırıklığıyla daha da dipten geliyordu. “Eğlencenin yarısı bu kardeşim.”

Herkes, bakışlarını birbirine çevirirken Daniel’in isteğime vereceği cevabı bekliyordu. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı. Tek kaşımı kaldırarak cevabı bekledim.

O sırada Daniel, yüzünde bir memnuniyet ve şaşkınlık ifadesiyle güldü. Bense ciddi bakışlarımı ondan hiç ayırmadım.

Göz temasımızı ilk o kesti ve hizmetçinin korkmuş hâldeki küçük kızı tuttuğu yere baktı.

“Onu buraya getir.”

Yavaş ve rahat hareketlerle sandalyemde geriye yaslandım. İçimde, şiddetli bir savaş vardı ve vahşi savaş alanı çok kanlıydı. Bu evi tamamen yıkmak, buradaki bütün hastalıklı insanları doğrudan ellerim ve dişlerimle parçalamak istiyordum.

Onlara bir canavar tarafından paramparça edilmenin nasıl bir his olduğunu gösterecektim.

Hizmetçi, küçük ayaklarını hiç hareket ettirmek istemediği için kızı sürekli çekiştirerek önlerine getirdi. Kötü bir şeyin yaklaştığını biliyordu.

Ama bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağımдан haberi yoktu.

Kız yanımıza geldiğinde elimi hızla uzatıp minik bileğini kavradım. Kocaman gözlerini bana çevirdiğinde gözlerinin içinde gördüklerim kalbimi paramparça etti. Gözleri hüznün ve korkuyla büyümüştü. Bu, hiçbir çocuğun yüzünde olmaması gereken bir ifadeydi.

“Adın ne?”

Dan alay etti ama onu duymazdan geldim. “Sss... Sarah,” dedi alçak, ürkek bir sesle. Onu sırtıma atıp buradan kaçmak istiyordum ama o an ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyorduk.

“Kucağıma otur Sarah,” dedim açıkça emrederek.

İsteksizce kabullendi. Kucağıma tırmanırken bakışları yere indi ama öncesinde gözlerinden akan yaşlar dikkatimden kaçmadı.

Bir elim sırtında, diğer elim dizinde, ona yardım edip dizlerime oturturken mide bulantısı hissi daha da güçleniyordu. Cinsel olmayan ancak diğerlerinin ona hâkim olduğumu düşüneceği alanlar. Ona hiç dokunmamayı tercih ederdim -bunu yırtıcı bir şey olarak görüyordu- ama masadakiler ona bir sonraki öğünleriymiş gibi bakarken, onun yakınımda daha güvende olduğunu hissediyordum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Yüzüme yırtıcı bir gülümseme kondurup dudaklarımı kulağına dayayacak şekilde eğildim ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım, "Benimle güvendesin. Sessiz ol."

Dan kurduğumuz iletişimi gözlerinde bir memnuniyetsizlik ifadesiyle yakından gözlemledi. Durduğu yerden dudaklarımı okuyamazdı ama yanında söylenen sırlardan memnun olacak bir adam değildi.

Sarah akıllıydı. Tepki vermedi. Başını sallamadı veya konuşmadı. Bir kar fırtınasının ortasındaymış gibi küçücük vücudunu saran titremelerle, kenetlenmiş ellerine bakmaya devam etti.

Daniel'a baktım. "Seyircim olması gerekiyor mu yoksa onunla baş başa eğlenebilir miyim?" diye sordum kıza beklentiyle bakarak.

Ona nasıl zarar vereceğimi tasarlıyorum sanacaktı ama gerçekte Ruby küçük Sarah'yı götürürken, Dan'ın tepesinde bir bıçakla dikildiğimi hayal ediyordum.

Dan, yüzümdeki ifadeye dudak bükerken tavrı bir kez daha yumuşadı.

Çok iyi oynuyordum. Aksi hâlde bu işte asla hayatta kalamazdım.

"İzlemeyi çok isteriz," dedi Dan yumuşak bir sesle, bir eli masanın altına doğru kıvrılırken sandalyesinde arkasına yaslandı. Bulduğum yerden ne yaptığını göremiyordum ama penisini sıkıldığını bilmek için bunu görmeye gerek yoktu.

Onu öldürmek zevkli olacaktı.

"Lü... lütfen beni eve götürün," dedi Sarah ağlayarak. Gözyaşları kirpiklerinden meleksi yüzüne doğru süzülürken göz pınarları patlamak üzereydi.

Yanaklarından akan yaşları sildim, ruhumdaki yangının ortasında kalmış gibi hissetmeme rağmen benden kaçtığı için onu içimden sessizce övdüm.

"Ağlama tatlım," dedim yüksek sesle mırıldanarak. O ağladıkça kalbim öfkeden kabarıyordu.

Dan sınırsız bir açlıkla dudaklarını yaladı ve ne olduğunu bilmediğim bir şey yapmak için uzandı. Boynunu sarıp ona doğru sertçe atılarak elini hareketsiz bıraktım.

"Paylaşmam," dedim hırlayarak. Bastırdığım öfkenin bir kısmını serbest bıraktım. Dan elini geri çekerken teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Paylaşmayı sevmiyor," dedi kıkırdayarak konuklara bakarken. Gözlerinin içinde utanç belirdi ama ifadesine hüsbütün yerleşmeden siliniverdi. Benden intikam almak için geri gelebilirdi, Dan herkesin içinde aşağılanmayı kaldıracak bir adam değildi.

Tepkisi gerçekten umurumda değildi. Nasılsa yakında ölecekti.

Dan gözlerini yemek masasına doğru çevirirken, ellerimi masanın altında tutarak sinsice saatimin düşmesine bastım. Bakışları bana döndüğünde ellerimi tekrar masaya koydum.

"Lütfen devam et... kardeşim," dedi sonunda, kendini zorlayarak.

Biraz bile geri çekilmeden ona vahşi bir ifadeyle gülümsedim. Muhtemelen, hayatının gösterisini izlemek üzere olduğunu düşündüğü için gözlerindeki ifade yine yumuşadı.

Daha ikimiz de kıkırdayamadan ön kapıdaki gürültü ikimizi de ürküttü. Bunu boğuk, anlaşılmaz bir çığlık takip etti. Dan evin önüne doğru bakarken, kaşlarını şaşkınlıkla çattı.

"Kim böyle bir şeye cesaret edebilir..." dedi homurdanarak. Biri si neredeyse ön kapısını kıracak diye dehşete düşmüştü.

Gruptan panik fısıltıları yükseldi, konuklar korku dolu bakışlarla birbirlerine döndüler.

"Daniel," dedim çıkışarak, "Daha fazla beklemek istemiyorum."

"Tabii, hemen halledeceğimden emin olabilirsiniz," diyerek yatıştırdı beni. Masadakiler endişelerini ve rahatsızlıklarını göstermeye devam ederken daha da telaşlı görünüyordu. Başka bir gürültü grubu iyice ürküttü ve hemen ardından gelen çok şiddetli bir patlama sesi yerlerinden sıçramalarına neden oldu. Hatta bazıları kaçmaya hazır bir hâlde koltuklarından kalktı.

Ardından biri, "FBI! HEMEN YERE YATIN!" diye bağırdı.

Ben de dahil olmak üzere bütün konuklar ayağa fırlamıştı. Sarah'yı nazikçe yanıma çekip kargaşa odayı kaplarken kolunu sıkıca tuttum. Misafirler karınca sürüsü gibi etrafa kaçışırken çığlıklar ve haykırışlar odanın her yerindeydi.

Yemek odasının kapısı çarparak açıldığında daha fazla çığlık yükseldi. Birkaç FBI ajanı, herkesin yere yatması için bağırarak odayı bastı.

"Hadi gidelim," diye fısıldadım kıza. Onu mutfak kapısına doğru yönlendirmeye çalıştım.

Sonunda kızın içinde uyuyan o sönmüş ateş patlarken, ajanlardan birine acı acı haykırıp mücadele ediyordu.

Onunla gurur duyuyordum.

Kızı kaldırıp kulağına fısıldadım. "O FBI ajanları benimle. Seni eve geri götüreceğim ama benimle işbirliği yapman gerek."

Ev kelimesi ağzımdan çıktığı anda mücadelesi sona erdi. Bana bakarken kahverengi gözleri yaşlarla doluydu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi burnunu çekerken, gözlerindeki güvensizlikle. İçime bir gurur dalgası daha yayılırken, elimi cebime sokup sahte bir FBI rozeti çıkardım ve dikkatle ona uzattım, ona gerçekten söylediğim ilk yalandı. Başını sallayarak isteksizce kabulendi. Bir saniye daha kaybetmeden mutfak kapısına yöneldim.

O karışıklıkta kimse gizlice kaçtığımızı fark etmeyecekti. Ama ederlerse, bu Dan ile olan ilişkiye zarar vermezdi. Ona tam olarak bunu yaptığımı söylemeyi planlıyordum.

Lüks mutfakta kimse yoktu. Daha önce biri olsaydı bile, muhtemelen FBI’nın içeri girdiğini duyunca kaçmıştı.

Sürgülü arka kapıdan devasa verandaya doğru geçerek merdivenlere doğru ilerledim.

Soğuk hava, kızgın tenime iyi gelmişti. Takım elbise hareketlerimi kısıtlıyordu. Kot pantolonla kapüşonlu bir montu bu boktan şeye tercih ederdim.

“Beni annemle babama mı götüreceksin?” diye sordu Sarah yavaşça. Yumuşak, tatlı sesi neredeyse şok ediciydi.

Odaya getirildiği andan beri damarlarımda durmadan dolaşan adrenalini, onu bu evden götürene kadar vücudumdan atamayacaktım.

“Götüreceğim,” diye söz verdim.

Elini kaldırıp minik parmağını yüzümdeki yara izlerinden birinde gezdirdi.

“Bu acıyor mu?”

“Artık acımıyor,” dedim, elinden uzaklaşma isteğimi bastırarak. Kimsenin yaralarımı dokunmasına alışkın değildim. Addie bunu yaptığında, ölü deriyi alevler sarmış gibi hissetmiştim. Şimdi, Sarah yapınca biraz rahatsız olmuşum ama dayanılmaz bir şey değildi.

“Beni kaçırان kötü adamlar mı yaptı sana bunu?”

“Aynı kötü adamlar değil ama kötü adamlar her zaman aynıdır.”

Sözlerimi yavaş yavaş sindirerek, üzerine düşünüyor gibi bana baktı. Gözlerini kırıştıtararak burnundan akan sümükleri sildi.

“Annemle babamın hayatta olup olmadığını biliyor musun?”

Soruyu sorduğunda neredeyse tökezliyordum.

Kızın kimliğini önceden bilmediğim için geçmişine bakmaya fırsatım olmamıştı. Ailesinin kim olduğu veya nasıl bir evden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Öldüklerini düşünmen için bir sebep var mı?” diye sordum. Kameraların ve evin önünde duran Dan’ın göremeyeceği buluşma noktasına varmışım.

Bakışlarını indirirken, gözyaşları yüzünden hâlâ ıslak olan uzun kirpikleri tombul yanaklarının üzerine gölgeler düşürüyordu.

“Nerede olduklarını bilmiyorum,” dedi.

“Onları en son ne zaman gördün?”

Küçük omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi.

İç çekip gerginliği biraz azaltmak için boynumu esnetme ihtiyacıma yenik düştüm. Ruby, Sarah'yla ilgilenmek üzere birazdan burada olacaktı.

Yakında, ajanlar Dan'i ve diğerlerini birtakım suçlamalarla karakola götürmek üzere dışarı çıkaracaklardı.

Onlar benim tuttuğum sahte ajanlardı. Şans eseri ekibimde birkaç üst düzey FBI ajanı vardı ki bu geceyi mümkün kılan tek şey buydu.

Uyuşturucu kaçakçılığı şüphesiyle Dan'i karakola götüreceklerdi. Hiçbir şey bulamayınca yarın sabah onu serbest bırakacaklardı.

Dan, sorumlu FBI ajanlarının kovulmasında ısrar edecekti ve gerçek ajanların dahil olmadığı ortaya çıktığında, sahte olanlar kolayca işten çıkarılacaktı. Sahte evraklar dosyalanacak ve Dan memnun olacaktı; yemek daveti, ön kapısının tekmelenmesiyle kesintiye uğramışken ne kadar memnun olabilirse.

"Kaç yaşındasın tatlım?"

"Beş," dedi Sarah cıvı cıvı bir sesle.

"Anneni babanı bulmaya çalışacağım, tamam mı? Eğer bulamazsam, güvenli bir yerde yaşamayı sağlayacağım."

Küçük başını sallarken kahverengi gözleri tekrar bana kilitlenmişti.

"O zaman sen benim babam olur musun?"

Siktir. Daha önce bana böyle bir soru soran olmamıştı. Zorla gülümsedim. Evlat edinmem imkânsız değildi ama bu önce Addie'ye danışmam gereken bir şeydi. Ne de olsa annesi o olacaktı.

Ben cevap veremedim Ruby, Sarah'ı güvenli bir yere götürmek için gizlice yaklaştı. Ruby, durumun ne kadar vahim olduğunu anlamış gibi sessizliğini korudu. Elimi tutan küçük çocuğa yaklaşıp sessizce fısıldayarak güvenliği için onu kendisiyle gelmeye ikna etmeye çalıştı. Sarah tereddüt etti.

"Ona güvenebilirsin," dedim yumuşak bir sesle. Sarah başını kaldırıp bana kocaman, kahverengi gözleriyle baktı. *Siktir!* Erimiş dondurmaya dönmüştüm.

"Seni tekrar göreceğim miyim?"

Cevap veremeyerek, yutkunup başımı salladım. Sarah bu cevaptan bile memnun kalmıştı ve Ruby'nin onu gecenin içine doğru götürmesine karşı koymadı.

Başka bir evin köşesinde gözden kaybolmadan önce Sarah başını çevirip bana son bir kez baktı.

Mahvoldum.

Köşeyi dönerlerken arkamdan bir FBI ajanı gelip kolumu sertçe tuttu.

"Gizlice kaçabileceğini mi sandın?"

Kollarımı arkamdan çekip kelepçelerken hile sessizce güldüm.

Beni sertçe çekip malikânenin önüne doğru götürürken, Dan hâlâ ajanlara bağıyor, avukatını istiyordu.

"Bir kaçak yakaladım," diye seslendi beni tutan ajan. Dan nutuğunu bize bakmak için yarıda kesti. Bu mesafeden emin olamıyordum ama sanki Dan'ın yüzü o an rahatlamış, gevşemiş gibiydi.

"Onun hiçbir şeyle ilgisi yok," dedi Dan, yüzü bir kez daha öfkeyle gerilirken.

"Aynen, tamam dostum," diye homurdandı ajan arkamdan. Doğrusu Dan'ın beni savunmaya çalışmasına şaşırmıştım.

"Neden tutuklanıyorum ki?" diye hırladım, öfkeliymiş gibi davranarak.

"Bir FBI baskını sırasında gizlice kaçmayı denedin. Bu şüphe sebebidir."

"Bunun için çok üzgünüm Zack," diye araya girdi Dan. "Bu işin seninle bir alakası yok."

Ona omuz silkince kelepçelerle kendimi iyice garip hissetmiştim. "Sorun değil. Bu pislikler sabaha kovulmuş olacak," dedim nispet yaparcasına sırtarak.

Dan alay ederek beni düzeltti, "Bu gecenin sonunda."

"Evet her neyse... adi herifler! İçeri sokarken kafanı arabaya çarpmadan bin hemen."

Ellerim bağlı hâlde eğildim. "Adın ne?"

Ajan sırttı. "Michael."

"Tamam Michael, umarım yumruğumu suratına geçirdiğimde dişlerini yutacağımı biliyorsundur çünkü birazdan onları sana yedireceğim."

Michael gözlerinde bir parıltıyla kahkaha attı. Başka bir ajan onu bir polis aracının arkasına götürürken Dan yeniden konuşmaya başlamıştı. Boş lafları kapının çarpılmasıyla duyulmaz oldu.

"Bin şu lanet arabaya Z. Açım ama canım diş yemek istemiyor."

Kıkırdayarak dediğini yaptım.

BÖLÜM 40

GÖLGE

Kendimi hiç ilgi isteyen bir çocuk gibi hatırlamıyorum. Büyürken, ailemle harika bir ilişkim vardı. Annem sevgi dolu, babamsa destekleyici ve hayatımla çok ilgiliydi.

Ama ben hep doğuştan bağımsız bir insandım. Yardım almadan kendi başıma bir şeyler yapmaya kararlıydım. Ailem bana sevgi ve ilgi gösterdiği için, bunlar hiç aradığım şeyler olmadı.

Artık böyle değildim.

Addie'nin tamamen açılmış ağzından sürekli salya akıyordu. Usulca horluyordu ve henüz bununla dalga geçme şansım yok gibiydi. Kızacaktı ve ben yalnızca bunu düşünerek gülümsedim.

Onun darmadağınık hâline rağmen penisim inanılmaz derecede sertti. Cadı, yalnızca beyaz, ipeksi bir takımla yatağa girmişti ve örtüleri yavaşça kaldırdığım anda neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

Küçük farem bunu yalnızca benim için mi giymişti?

Uzanıp teninin büzüşmesini görmekten zevk alarak bir parmağımı kalçasında gezdirdim. Kıpırdanarak uykusundaki rahatsızlığa karşı usulca inledi.

İçinde penisim varken uyandığında nasıl hissedirdi?

İç çamaşırına dokunduğumda tekrar kıpırdandı. Normalde, hemen uyanırdı. Addie bana teslim olduğu için artık onu sinirlendirmediğime inanacak kadar aptal değildim.

Bu da birkaç kadeh içki içtiği anlamına geliyordu.

Sırıtarak ayakkabılarımı çıkarıp bütün gece giydiğim boğucu takım elbiseyi üzerimden attım.

Merkeze vardıktan sonra Dan'ı ayrı bir odaya çekip beni bırakmışlardı. Doğruca buraya gelirken, vücudum küçük faremin içine girme ihtiyacıyla gergindi.

Tamamen çırlıçıplak bir hâlde, yatağında Addie'nin yanına soku-lup vücudunu vücudumla sardım.

Gözleri titreşirken bilincinin yerine gelmesini izledim. Gözleri yüzüme doğru kayınca hafifçe genişledi.

Uyurken onunla birlikte olmayı deneyebilirdim ama Addie bana olan aşkını itiraf edip benimkini özgürce kabullenene kadar bunu ertelemeye karar vermiştim. Addie'nin bir tarafının her zaman benimle mücadele edeceğini düşünsem de, onunla savaşmadan sevişebilene kadar.

Addie'den birkaç kez faydalanmışım ama en azından uyanık ve hareketleri tutarlı olduğu için vücudunun tepkilerini izleyebilmişim. Doğru düzgün tepki veremiyordu, bedeni hep beni istiyordu.

Eğer öyle olmasaydı ona dokunmazdım.

"Neden yatağında bana bir sapık gibi bakıyorsun?" diye sordu. Sesi uyku yüzünden boğuktu.

Kıkırdadım. "Bir sapık olduğum konusunda zaten anlaştık sanıyordum?"

"Anlaştık ve yine de yapmaya devam ediyorsun."

"Durmamı ister misin?" diye sordum, ellerimi sırtından aşağı kaydırırken. Ben onun tombul kalçasını avuçlarıma alırken çok daha uyanık ve tetikte görünerek hızla bir soluk aldı.

"Hayır," dedi usulca kabullenerek. Bunu kabul ederken çok küçük ve savunmasız görüldüğü için sessiz kaldım.

Parmağını göğsümdeki dövmelelerde gezdirirken bakışlarını çabucak gözlerimden uzaklaştırdı.

"Bunların bir anlamı var mı?" dedi mırıldanarak, dikkatini tamamen dövmeye vererek.

"Hayır," diye yanıtladım. "Onları yaptırdım çünkü seviyorum. Önemli olan şeyleri sahiplenmeyi tercih ediyorum."

Kaşlarını çatarak uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. "Neden? Vücudunun anlamlı bir şeye sahip olabileceğin tek yer olacağını düşünürdüm. Onu gittiğin her yerde yanında taşıyorsun."

Omuz silktim. "Bedenim sadece ruhumun içinde yaşadığı bir gemi, bir gün ayrılacağı bir kabuğa bağlı. O gün geldiğinde de bu kabuğun gitmesi umurumda olmayacak. Bedenimi taşıyorum çünkü buna mecburum, benim seçimim olduğu için değil. Ama anlamlı bir şeye sahip olduğumda, ona sıkı sıkı tutunmayı seçiyorum. Tenimde anlamlı bir şey taşımak zahmetsiz ama kaybedebileceğim bir şeye tutunmak, işte bu özveri gerektiriyor."

Sözlerimi düşünüyormuş gibi bakışlarını indirdi. Parmağımı çenesinin altında tuttum, gözlerini bana çevirmesini istediğim için... hayır, buna muhtaç olduğum için. Bakışları ciğerlerimdeki oksijeni emiyordu ve yaşamla ölüm arasındaki çizgide durmayı her zaman sevmiştim.

O güzel, büyük, yuvarlak kahverengi gözler gözlerime değdiğinde, tek yapmak istediğim onu yiyip bitirmektir.

"Sen daima benim olacaksın küçük fare. Bu yüzden, seni korumak için sana her şeyimle bağlı olduğumu bil."

"Bu neden kulağa hep bir tehdit gibi geliyor?" diye sordu yüksek sesle ama dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yayılmıştı.

Sırıttım. "Çünkü öyle."

Kendimi sırtüstü yatağa bırakıp göğsüme uzanması için onu yanıma çektim.

"Zade," diye uyardı ama sözleri eylemleriyle çelişiyordu. Bacaklarını ayırıp etrafıma sardığında, vajinası penisime değiyordu. İç çamaşırlarının ipek kumaşından ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyordum.

Dişlerimi gıcırdatarak ellerimi yumruk yaptım, beni içine almaya ne kadar hazır olduğunu hissedebilmek için onları hemen paramparça etme içgüdüleriyle savaşıyordum.

"Adeline," dedim onu taklit ederek.

Açık kahverengi gözleri gölgeliydi ama yine de üzerimdeki etkisi aynıydı, bunu hissedebiliyordum. Tamamen üzerime eğilip yumuşak vücudunu benimkiyle bütünleştirdi. Vajinasını bana sürme arzusu-na direnirken kalçasını kaplayan gerilimi hissedebiliyordum.

"Ne?" diye fısıldadı, anlamamış gibi.

"Penisime otur. Şimdi."

Nefesi kesilirken göğüslerini bana sıkıca bastırmış olduğu için, göğsümde hızlanan kalp atışlarının ondan mı benden mi geldiğini anlayamıyordum.

Kafasının içindeki iç savaş gürültülüydü ve vücudu kararsızlık içindeydi.

En sonunda doğruldu ve balkon kapısından yansıyan ay ışığının parıltıları vücudundan geçiyordu.

Dağıldım.

Kıvrımlı vücudu hem gölgelerde hem de ışıktta çağlıyor, iki yasak âşık onun teninde çarpışıyor ve ortaya bir şaheser çıkarıyordu.

Güzelliği göz kamaştırıyor, ışığının altında bedenimi küle çeviriyordu.

İç çamaşırının kenarlarını sıyrıncaya kadar elini karnından aşağı kaydırdı.

"Addie," dedim dişlerimi sıkıp hırlayarak. Ellerimi bacaklarından yukarı gezdirip kalçasıyla birleştiği yerde durdum. Ben zayıf bir adamdım ve ona dokunma arzumu inkâr edecek güce sahip değildim.

"Efendim Zade?" diye sordu. Boğuk sesi alçak ve nefes nefese çıkıyordu. Kalçam sabırsızca sarsıldı. Addie muzip, hain bir ifadeyle gülümsedi.

Sonunda, kalkıp iç çamaşırını yana kaydırarak vajinasını ortaya çıkardı. Kalçamı ona dokunmak için çaresizce tekrar kaldırdım ama o vajinasını benden kaçırıp ulaşamayacağım bir yerde, yukarıda tuttu.

"Siktir! Beş saniyen var..."

"Şşş, bebeğim." Bana "bebeğim" demesi beni o kadar şaşırtmıştı ki, sesim göz ucuyla görülebilen, dalga geçen bir hayaletmiş gibi tehdidimle birlikte silinip gitti.

Hayret dolu bakışlarım karşısında yüzündeki gülümseme iyice

yayıldı ama bebeğim demenin beni sakinleştireceğini düşünmesi kafamı karıştırmıştı.

Şimdi tek yapmak istediğim onu dizlerinin üzerine çöktürüp o güzel yüzü çarşaflara gömmek ve kafası yatağın altından çıkana kadar içine girmekti.

Ben daha bunu yapamadan, sonunda kalçalarını indirdi. Üzerimde aşağı yukarı süzülürken, penisimin kaygan bir ısıyla sarıldığını hissedince inledim. Başım geriye düşerken kalçasını sıktım. Morlukların teninde iz bırakacağı düşüncesi canavarı yalnızca daha çok öfkeliendiriyordu.

“Siktir, Add...”

Penisimin ucu içeri kaymadan duamı bitirmeye bile vaktim olmadı ve kelimeleri ifade etmekten tamamen acizdim.

Ağırlığını karnımda tutup, yavaşça, kıvranarak penisimi içine aldı. Ben onun altında titrerken ağzından küçük, nefes nefese soluklar çıkıyordu.

Çok sıkıydı.

“Ahh, çok doluyum,” dedi inleyerek. Beni içine almaya çalışırken kendi vücudu titriyordu.

“Bebeğim, kendimi daha fazla kontrol edemeyeceğim. Hemen. Otur.”

Alt dudağını dişlerinin arasında emerken, tamamen penisime oturmadan önce kendini son bir kez kaldırdı.

Dudaklarından bir haykırış koparken gözleri kocaman oldu. Vücudum, etrafımı sınıksız saran vajinasının coşkusuyla sarsılıyordu.

Lanet nirvana. Eşi benzeri yok.

“Şimdi hareket et,” dedim yavaşça. Kalçamı bir kez yukarı kaldırırken kontrolümü kaybettim. Sırtımdan aşağı doğru elektrik dalgalarının yayılmasına yetti bu.

Kalçasını döndürürken çenesini kaldırdı, gözleri kaydı.

İnlemeye başladı, ikimiz de çılgına dönene kadar devam ederken. Yavaş ve gevşekçe hareket ediyor, yukarı aşağı kayıyor ve kalçasını tüm takımyıldızlarını görmemi sağlayacak şekilde kıvrıyordu.

Gözleri kısılmış hâlde, penisim onu tatmin ederken küçük ağzı aralanmıştı. Bıraksam, orgazm yetecek kadar muhteşem bir histi ama daha fazlasını istiyordum. Hızlı ve sert olmasına ihtiyacım vardı.

“Küçük fare,” dedim arzudan sesim kısılmış bir hâlde. Kalçası hareketsiz kalırken gözleri aniden açıldı. “Kaç.”

Gözleri büyürken nefesi kesildi. İkimizin de zamanda donup kaldığı bir saniye geçti, sonra hareketlendi. Ben içinden kayıp düşme hissiyle homurdanırken o yatağın ucuna doğru fırladı.

Odadan dışarı fırlayıp merdivenlere yöneldi. Beni her yakınında gördüğü an boğazından dökülen ürkmüş çığlıkların tadına vararak hemen arkasında gittim.

Bilerek onun kaçmasına izin vermiştim, penisim bu kovalamaca-
dan daha da sertleşiyordu.

Küçük farem korkmayı çok seviyordu ve onu korkutmak beni tahrik ediyordu.

Merdivenlerden hızla inerek evin arkasına ilerledi. Tam olarak nereye gittiğini anlayınca sııttım.

Kolumdaki tırnak izlerinin zevkini yaşarken onu yakalamadan önce koridora çıkması için bekledim.

“En sevdiğin hatıranı yeniden yaşamaya mı çalışıyorsun yaramaz kız?”

Karşılığında bana hırlarken bacakları havaya tekmeliyordu. Kış bahçesine neredeyse dalıyordum, en değerli hediye-
yi kollarımda tutarken kış bahçesinin güzelliği beni etkilemiyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp, o mücadele ederken gülerek onu etrafımda döndürdüm. “Tanıdık geliyor mu?”

“Zade!” öfkeyle haykırdı ama ona kendini toparlaması için bir dakika bile vermedim. Saniyeler içinde sırtüstü yatıp kocaman açılmış gözleriyle bana baktı.

“Hangi yıldızları tercih edersin, söyle bana; üstündekileri mi yoksa benim sayemde gördüklerini mi?”

Sonra ikimize de hazırlanmak için bir dakika vermeden onun sıkı sıcaklığına doğru ilerledim. Sırtını bükerken ve tırnaklarını kollarımdan aşağı sertçe kaydırırken çığlık attı.

“Ahh...” Sözleri hızlı bir darbeye daha kesilirken bütün sözlerin yerini bir inilti aldı.

Titredim, içine girip çıkarken kontrolümü tamamen kaybettim, o kadar sert sevişiyordum ki onu sürekli kendime doğru çekmek zorunda kalıyordum.

Çığlıklar iyice yükselirken sesinin çok yüksek çıktığı bir anda, içinde bir şey parçaladığımdan korktum.

Sonra vajinasını sımsıkı hissettiğimde, penisime boşalmadan önce hareket etmeyi neredeyse imkânsız hâle getirdi, vücudu şiddetle sarsılıyordu.

Adım dudaklarından döküldü ama duramıyordum. Ben içine girip çıkmaya devam ederken tenlerimizin çarpışma sesi ve onun karmakarışık sözleri etrafımızı saran pencerelerde aksediyordu.

Minicik boğazını, artık tek kelime konuşamayana kadar sıktım. Bir eli kolumu sarıp oksijen için savaşırken tenimi kanlı hilallerle damgalıyordu. Onunla cennete yükselmek anlamına gelecekse, dili-
ne adımı seve seve feda ederdim.

Dişlerimi sıkarken, yoğun bir zevk sırtımdan aşağı inip yükseliyordu.

Siktir! Patlamayı tam uçurumun kenarında hissettim. Parsons Malikânesi her zaman yanan ve can alan bir ev olmaya mahkûm olacaktı.

“Bana bir tane daha ver bebeğim,” diye ısrar ettim, diğer elimin başparmağını klitorisini çevreleyene kadar aşağı uzattım.

Pembeleşen yüzü, geriye yaslanırken kırmızıya dönüyordu. Boğazını bıraktığımda oksijen eksikliğinden olan baş döndürücü telaş orgasmıyla birleşerek sırtını tamamen yerden kaldırdı. İçine ruh girmiş bir kadın gibi bana yapıştığında tırnaklarını tenime geçirmeye devam ediyordu.

Dişlerimi sıkarak arkama yaslandım ve sıkıca belime sardığı bacaklarıyla diz çökene kadar kıvranan vücudunu yanıma çektim.

Üzerimde acımasızca hareket ederken orgasmını devam ettiriyor ve beni onunla birlikte uçurumun kenarına çekiyordu. Bir kükre-meyle birlikte boşalırken, onu göğsüme öyle sıkı bastırdım ki ikimiz de sadece birbirimize sürtünüp hafifçe sarsıldık.

Kendimi kaybettim. Adım. Kimliğim. Ruhum. Vücudumuzun yarattığı girdaba sürüklendi. Bir solucan deliğine çekilip yeni bir evrene fırlatılmak gibiydi.

Birdenbire aşağı indiğimizde etrafımızı saran yıldızlar, onun gözlerinde parlayanlara kıyasla donuk ve cansız görünüyordu.

“Asıl operasyon yarın. Aylardır bunun için uğraşıyorum,” dedim parmaklarım çıplak sırtında gezinirken. “Oldukça tehlikeli olacak. Yalnızca, bunun farkında olmanı istiyorum.”

Addie başını kaldırdı. Yüzünü, artık pencerelerle çevrili bir odada olduğumuz için daha iyi görebiliyordum. Burnuna ve yanaklarına serpilmiş çillerin izini sürebiliyor ve her birini tek tek öpmek istiyordum.

Ben ikimizi de aptalca dağıttıktan sonra çökmüştük ve o zamandan beri de kalkmaya niyetimiz yoktu.

“Ritüellerle mi ilgili?”

Başımı sallayıp ona geçirdiğim geceyi anlattım. Berbat akşam yemeği davetini biliyordu ve ona başarılı geçtiğini söylediğimde yüzü rahatlayıp yumuşadı.

“Bunu yapan insanlara gerçekten aklım ermiyor. İnsanlar, lanet bir istakoz kuyruğu yiyecekmiş gibi gelip o masaya oturdular ha?”

“Evet,” dedim mırıldanarak. Dudağımı ısırırken, ona söyleyeceğim şey yüzünden şimdiden suratıma inatçı bir gülümseme yayılıyor-

da. "Kurtardığım küçük kız Sarah var ya... Bana, babam olur musun diye sordu."

Addie başını öyle hızla bana çevirdi ki az kalsın boynu kırılıyordu.

"Dikkatli ol, ölürsen bu dünyanın başı belaya girer. Sen ne dedin?"

Omuz silktim. "Bir şey demedim. Ben yalandan tutuklanayım diye gitmek zorunda kaldı. Böyle yapmasaydım Dan ve cemiyet, başkanı fazla anlamlı bulabilirdi. Şans eseri, geçmişte Dan'e yöneltilen bir suçlamadan faydalanmayı başardım."

Gözlerini kırıştırdı. "Yapar mıydın? Onu evlat edinir miydin yani?"

Elimi kaldırıp yüzündeki bir tutam saçı yavaşça çekip kulağının arkasına attım. Titrediğini belli etmemeye çalıştım ama vücudu bunu beceremeyecek kadar bana yakındı.

"Senin iznin olmadan hiçbir şey yapmam ama evet, evlat edinirdim."

Yutkundum. "Neden benim iznime ihtiyacın var?"

"Sırf heyecanlanmak istediğim için mi seni takip ettiğimi sanıyorsun? Hayır bebeğim. Sen ve ben birlikteyiz, sonsuza kadar. Yani ben baba olursam sen de anne olursun."

Gözleri büyürken içlerinde panik gibi bir şey parladı. Bir parmağıyla çenesinin altını tutup dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Şimdilik bunun için endişelenme. Sarah güvende ve şu anda travması, akıl sağlığı konusunda daha çok endişeliyiz."

Başını salladı ama göğsüme yerleşmeden önce gözlerinde sabit kalan o bakışı kaçırmamıştım.

BÖLÜM 41

GÖLGE

"Bu gece için hazır mısın?" diye sordu Jay, kulaklığımdan.

"Hep hazırdım," dedim hemen, Erkekler Kulübü'ne, Kurtarıcı'ya giderken. Bu kulübü bir yeraltı zindanı için ön cephe olarak seçmeleri cemiyetin kendi hastalıklı mizah anlayışı olmalıydı.

Kulaklığı çıkarıp takım elbisemin iç ceketine tıkarak girişe doğru ilerledim.

Binanın dışı, diğer pahalı striptiz kulüplerine, üzerinden para ve güç akan mermerden, siyah bir canavara benziyordu. Kapının önünde duran güvenlik görevlisi, *adınız ne ya da kıçınızı kontrol etmeme izin verin, bir kez öksürün* gibi alışılmış şeyler söylemeden önce bana bir kez dikkatlice baktı.

Dedektif Parmaklar'ın aksine bu, ellerini güvenli bölgede tutmayı becerip aksilik çıkarmadan geçmeme izin verdi.

Belli sebeplerden dolayı, üzerimde ateşli silah taşımama izin verilmiyordu. Ama bu bir sorun olmayacaktı.

Mark yeri itiraf ettikten sonra, adamlarımdan birkaçı bu kulüp için tutulan güvenlik ekibine sızmayı başarmıştı.

Nüfuzlu erkek ve kadınlar, bu işi yaparken kendilerini güvende hissetmezlerse çocukları öldürmek için kesinlikle ortaya çıkmazlardı.

Güvenliğin ateşli silah taşımaya izin veriliyordu ve bazıları üzerinde zamanı geldiğinde bir ya da iki silah ödünç alabilecek kadar iyi bir otoriteye sahiptim.

Tıpkı geçen seferki gibi kulübe girdiğimde cehenneme giden bir geçitten geçiyormuşum gibi hissediyordum. Burası boğucuydu, öylesine ahlaksız ve hastalıklı bir ortamdı ki omuzlarımda gerçekten bir ağırlık taşıyor gibiydim.

Of...

Bir gaz maskesine ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Doğrudan bulundukları alana, açık ve büyük salona doğru yürüdüm. İçerisi loştu ve uğursuz bir havası vardı, fark edilmeden gölgelerde saklanmak için mükemmel bir yerdi.

Yerler siyah mermerdendi ve şehir merkezindeki köhne striptiz kulüplerinin aksine, bu zemin yeni cilalanmış ayakkabılarım gibi parlıyordu. Kan kırmızısı duvarlar ürkütücü sanat eserlerinden yoksundu ancak sahneyi çevreleyen kabinleri ve masaları çok sayıda sapık işgal ediyordu. Bir kadın direğin etrafında dönüyor, sahneye para atılırken kalçasını sallıyordu.

Hoparlörlerden gelen müzik sesi çok yüksek değildi, buna rağmen kendi düşüncelerimi duymakta zorlanıyordum. Koridorun ilerisinde bir yerlerden yüksek sesli inlemeler gelirken şimdilik oradan uzak durmaya özen gösterdim. Oraya gidip boktan şeyler olduğunu görürsem her şeyi mahvederdim.

Arkamdan bir ses, "Bir an gelmeyeceksin sandım," dedi.

Döndüğümde Dan'ın orada dikilmiş, yüzünde memnun bir ifadeyle sırtı baka bana baktığını gördüm.

"Bir adam tutuklandıktan sonra striptizcilerle keyif süremez mi?" diye karşılık verdim, sesime kof bir neşe katarak. Dan güldü ve başını sallayarak ellerini ceplerine soktu.

"Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Çok üzgünüm. O gece bahçeme giren herkesin kovulduğuna emin olabilirsiniz."

Dişlerimi göstere göstere sırtıttım. "Senden de bu beklenir. Sana ne gibi suçlamalar yıkmaya çalıştılar?"

"Uyuşturucu kaçakçılığı," dedi dudaklarını büzerek, *böyle bir şey inanabiliyor musun* der gibi. "Aylardır burnuma bir doz kokain değmedi ve bu kesinlikle bana göre bir şey değil."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kıza ne oldu?"

Yüzü kararırken ilk defa gerçek kötülüğün bana yansıdığını gördüm. Orada olduğunu biliyordum, yüzeyin hemen altında yaşıyordu. Ama bu, Dan'ın içindeki o nefret dolu iblisin dışarı çıkmasına ilk kez izin verdiği andı.

"Misafirlerimden birinin karışıklıktan yararlanıp onu çaldığını düşünüyorum."

"Kameralar?" dedim meselenin üstüne giderek.

Başını sallayıp bağıra bağıra konuşmaya devam etti. "Lanet şeyler bozulmuş. FBI, geldiğinde sinyali bozacak bir şey yapmış olmalı. Muhtemelen kapımı tekmelemeye yetkileri olmadığı için. Ne olursa olsun, küçük kız gitti ve doksan bin dolar da boşa gitti."

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Onlarla, benden bir şey çalmak hakkında konuşmayı çok isterim," dedim hoşnutsuzluğumu vurgulamak için.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Belli olur olmaz sana haber vereceğim. O zamana kadar canavarı kontrol altında tut." Göğsüme hafifçe vurup boş bir kabine yöneldi. "Bir şeyler içelim. Törenin başlaması daha birkaç saat sürer."

"Önden buyurun."

"Yani karım ayrılacağını söyledi, değil mi? Ona bu dünyada saklanabileceği ve onu bulamayacağım bir santimlik bile yer olmadığını söyledim." Sözlerini başını sallayarak, hışımla bitirdi, eşinin başka bir yerde mutlu bir hayat kurmaya çalışmasına bile şaşırıyordu.

Akşam yemeğinde çocukların yenmediği bir yerde. Bu arada, ona yaptığı başka hastalıklı neler varsa...

"Kadınlar kaçmayı sever ama yakalanmayı daha çok severler," dedim mırıldanarak.

Bana baktığında, dudaklarında hancı bir gülümseme belirdi. "Aynen öyle dostum. Ama bu kaltağın peşinden koşmaya değmez yazık ki. Bu yüzden onu yakaladığımda, aradığı o santimi bulmuş olmayı dileyerek. Seninle aynı zevkleri paylaşmayan biriyle evli olmanın ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun? Onu birkaç kez ikna etmeye çalıştım ama reddediyor. Buna inanabiliyor musun?"

Biraz terbiyeli biri buna nasıl cevap verirdi?

Vermezdi.

Başımı sallayarak viskimden bir yudum aldım. Addie'nin büyük-babasının zevki bu yaşlı piçlerden daha iyiydi.

Rolex'ine bakarak, ayağa kalkarken onu takip etmemi işaret etti. Boş kristal hardağı masaya koymadan önce viskisinin son yudumunu da alan Dan, "Zamanı geldi. Hadi aşağı inelim," dedi. Dönüp yoldan geçen bir striptizeciyi süzdükten sonra gözlerini kadının açıkta kalan sırtına dikti.

"İşimiz bittiğinde, ondan bir ısırık alacağım. Bu ritüeller beni her zaman havaya sokar."

Midemdeki viski ekşidi.

Gerçekten söylemek istediklerimi yutarak, ona yolu göstermesini işaret ettim. İniltilerin geldiği koridora doğru sendeleyerek yürüdü. Sırtımı doğrultup peşinden gittim.

Her iki tarafı da kapılarla dolu bir koridora girdik. İnlemeler yükseliyordu ama şimdi yakın olduğum için içlerindeki korku ve acıyı daha net duyuyordum. Kırbaç sesleri, tene çarpan ten ve erkeklerin yüksek sesle homurdanması iniltilere eşlik ediyordu.

Siktir. Bir yerde taş bir sunak üzerinde yatan çocuğu düşün. Bana daha çok ihtiyacı var.

Koridorun sonunda siyah mermerden bir kapı vardı. Dan yumruğunu topuzun etrafına sarıp bana bakmadan önce duraksadı, heyecanla dudaklarını büzdü.

"Hazır mısın?"

"Dün gece benimle alay edildiğini düşününce, fazlasıyla hazırım."

Kapıyı açmadan önce Dan şeytani bir ifadeyle sırıttı. Zeminin her iki yanındaki led ışıklarla zar zor aydınlanmış loş bir koridorla karşılaştım.

Koridor uzundu ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ne kadar ilerlemek o kadar daralıyor gibiydi ama bu sadece zihnimin bana bir oyunuydu.

Sonunda başka bir mermer kapı vardı. Geriye doğru baktım ve

koridordan birkaç adamın geldiğini gördüğüm hafif bir yokuştan aşağı indiğimizi fark ettim.

Dan kapıyı açtığında bizi bir oda dolusu insan karşıladı. Siyah mermer, odanın içine kadar uzanıyordu ancak duvarlar taştandı. İnsanlar, her iki tarafta da son birkaç videoda gördüğüm o siyah cüppeleriyle uzun sıralar hâlinde dizilmişti. Burada toplananlar bol cüppeler giymiş, alçak sesle konuşuyorlardı.

Kalbim, nihayet burada olduğuma inanmadığım için hızla çarpıyordu. Uzun zamandır ulaşmak için çabaladığım an...

Gerçeküstü bir an.

"Bir tane al," dedi Dan, ciddi bir ses tonuyla emrederek. Tek kelime etmeden bir cüppeyi kancasından çıkarıp giydim. Kumaş ipeksi bir yumuşaklıktaydı ama üzerime yün sarıyormuş gibi hissediyordum. İri vücuduma rağmen, cüppe ayaklarımdan ve ellerimden sarkıyordu.

"Bir yeni üye daha mı?" diye sordu genizden gelen bir ses sol tarafımdan. Yanımda duran adamın aşağılık tipine baktım. Benden en az bir metre kısaydı, alnı kelleşmiş, burnu da kemerliydi, gözünde yuvarlak bir gözlüğü vardı.

"Öyleyim," dedim şifreli bir yanıt vererek. "Ya sen?"

Adam gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de yeni gelenlerden biriyim. Benim adım Larry Verenich."

"Zack," diyerek kendimi tanıttım.

Birkaç cüppeli, dümdüz ilerideki başka bir siyah kapıdan odaya doğru akmaya başladı.

"Hadi gidelim," dedi Dan, başını gruba doğru sallayarak.

Kapıya yaklaşırken, boynumun dibinde toplanan hafif uğultu tüylerimi diken diken etti. Oda aynı videolarda gördüğüm gibiydi. Bir yeraltı mağarasına girmek gibiydi fakat hava nemli değil, kuru ve ağırdı. Karanlık alan, taştan duvarları kaplayan yüzlerce mumla aydınlatılıyordu ancak küçük alevler baskın gölgelere yetişemiyordu.

Yaklaşık kırk metrelik bir inişe bariyer olarak kullanılan basit siyah parmaklıkla çevrili yuvarlak bir platformdaydık. Odanın ortasında taştan bir sunak, üstünde ise kıpırdanan küçük bir kız vardı. Minik el ve ayak bileklerini saran siyah kayışlar onu yerinde tutuyordu.

Altı veya yedi yaşlarındaydı.

Uğultu, kafamın içinden geliyormuş gibi hissettirene kadar gitgide yükseldi. Ellerim kumaşın altında kenetlenirken cüppenin kollarının tepkimi gizleyecek kadar uzun olmasından memnundum.

"Solunuzda merdivenler var," dedi Dan o yönü işaret ederken. "Devam edin ve sunağın yanında durun. Birinize kurbanın kanını boşaltmak için bıçak verilecek. Kanı içerseniz cemiyete kabul edilirsiniz."

Başımı sallayıp o yöne doğru ilerledim. Kayalık, engebeli merdivenler, Larry'nin çoktan yönelmiş olduğu dönemecin hemen yanındaydı.

Başlığı başıma geçirip güvenlik görevlilerini görene kadar etrafa bakındım, üçü sunağın olduğu alt katta, gölgede gizlenmişti. Bulunduğum yerden yüzlerini göremiyordum ama Michael'in onlardan biri olduğunu biliyordum.

Merdivenlerden inerken arkamdan iki adam daha geldi. Ayağım yere değdiği anda haşlayan bir ilahi sesi, sunağa yaklaştıkça giderek arttı.

Taş sunağın üzerindeki küçük kıza baktım, kirli yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hıçkırarak ağlıyordu, iri mavi gözleri bize saf bir dehşetle bakarken küçük dudağını bükmüştü.

Kalbim o kadar sıkışmıştı ki gittikçe güçten düşüyordum. Bütün irademle kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

"Siktir, şimdiden sertleşiyorum," diye fısıldadı solumdan bir adam. O anda çenemi öyle kuvvetli sıkıyordum ki dişlerim neredeyse kırılacaktı. Yirmili yaşlarının başında gibi görünen, başlığını indirmiş bu adamı görmek için yavaşça döndüm. Kahverengi, doyumsuz gözleriyle bana bakarken tek görebildiğim bakışlarından yayılan saf heyecandı.

İlk ölen o olacaktı.

Yüzümü görebilecek kadar yakındı, ben de yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Bana gülümsedi ama ona karşılık vermedim. Gülümsemesi, yüzünden yavaşça silinse de hasta herifin ona büyük bir iyilik yaptığından haberi yoktu. Çünkü karşılık verseydim, boğazına uzanıp nefes borusunu çıplak ellerimle kopartacaktım.

"Lü... lü... lütfen, annemi istiyorum," diye yalvardı küçük kız. Kırmızı ve şiş gözleri yaşlarla doluyken dehşet ve çaresizlikle bana bakıyordu. Küçük dudağı titrediğinde uzanıp küçücük elini ellerimin arasına almamak için kendimi bütün gücümle dizginlemem gerekti.

"Lüüütfeeennn," dedi ağlayarak, yanaklarından akan nehirlerle rağmen mavi gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. "E... e... eve gitmek istiyorum."

Hırıldayarak kendimi ağzımı kapalı tutmaya zorladım. Ona güven vermeyi her şeyden çok istiyordum. Onu rahatlatmak. Annesini tekrar *göreceğine* söz vermek. Ama bu kelimelerin hiçbirinin ağzımdan kaçmasına izin veremezdim.

Henüz değil.

Etrafımızdaki ilahi, mağara sestten titriyormuş gibi hissedilene kadar yükseldi. Ama ses sanki suyun altındaymışım gibi boğuk geliyordu. Tek duyabildiğim, yardım için yalvaran küçük kızdı.

Ona o kadar odaklanmıştım ki gözlerimdeki güveni ona aktarmaya çalışırken, küçük kızın diğer tarafından yaklaşan bir cüppeliyi tam önüme gelene kadar fark etmedim.

Yüzü başlığının derinliklerine gizlenmişti ve siyah eldivenler ellerini kapatıyordu. Erkek mi kadın mı ya da ne derece önemli biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cemiyetten olabilirdi.

Aslında, sezgilerim bana öyle olduğunu söylüyordu.

İki elinde de parmaklarının arasında sımsıkı tuttuğu iki kadeh vardı. Kollarını uzattığında dördümüz de birer tane aldık. Sonra bacaklarından aşağı uzanarak kavisli, siyah bir bıçak çıkardı.

Konuşmuyordu. Bıçağı avucunun içinde dengede ve düz tutuyordu, herhangi birimize yöneltilmiş bir teklif olarak.

Yanımdaki sosyete çocuğunun onu kapmak için hazırlandığını sezince bıçağı hızla aldım. Bıçağı çocuğun göğsüne saplayan kişi olmak istediği için, yaşadığı hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Bunun için, ölümünün yavaş olmasını sağlayacaktım. Saniyeler içinde kan kaybından ölmesi için şah damarının kesilmesi şerefine nail olmayacaktı.

Hayır hayır. O kadar şanslı olmayacaktı.

İlahi, rahatsız edici gürültü mağara duvarlarına çarpana kadar yükseldi. Bıçağı veren cüppelinin gözlerini bana diktiğini hissediyordum. Benim yüzümü o da göremiyor olsa bile bakışlarına karşılık verdim.

Sonunda dönüp tekrar gölgelerde kaybolarak uzaklaştı.

Göğsümde hızla çarpan kalbim çevremdeki gürültüyü bastırıyordu. Küçük kızın çığlıkları havayı delip geçene kadar göğüs kafesimin altında hızla atan kalbimin sesi dışında hiçbir şey duyamıyordum. Bıçağı onun üzerine kaldırdığımda keskin ucu göğsünün tam üzerinden havada asılı kaldı.

Bıçağın sapını yumruğumun içinde sıkıyordum. İki parmağımı uzatıp tekrar çekmeden önce verdiğim sinyalin görüldüğünden emin olmak için birkaç saniye duraksadım.

Sonra kıza baktım.

“Gözlerini kapat,” dedim fısıldayarak, “ve ben söyleyene kadar açma.” Dudağı titredi ama sözümü dinleyip etrafında yaşanacak olan dehşete gözlerini kapattı.

Bıçağı sıkıca kavrayarak kaldırıp kolumu sola kaydırdım. Doğrudan sosyete çocuğunun boğazına.

İlahi tamamen durmadan önce tekledi, yanımdaki çocuk kanında boğulurken nefesi yankılanıyordu. Bıçağı çekerken boğuk nefesleri çıkan sesi bastırdı.

Bana bakarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Sonra artık kendini tutamayacak hâle gelince yere yığıldı.

Silah sesleri duyuldu. Arkamda duran bir güvenlik görevlisi yere düşerken beyninin parçaları gölgelere sıçradı.

Tetikleyici buydu. Tüm oda harekete geçti. Panik çılgınlıkları atarak koşturanlar çıkışa yönelmişti. Larry'nin, bir adım atmasına izin vermeden kavisli bıçakla gözünü delip geçtim. Gözlük ve diğer her şeyi.

Vücudu sarsılırken bıçağı kafasından çıkardığımda devrildi, çıkan ses kargaşanın içinde kayboldu.

Sosyete çocuğuna bakıp hayat gözlerinden uçup giderken son nefesini verişini izledim ve gülümsedim.

Michael gölgelerin arasından fırlayarak bana doğru koştu. Yeterince yaklaşıncaya bir silah fırlattı. Silahı havada yakalayıp siyah figürün kaybolduğu yöne döndüm.

Damarlarım aceleyle sıkışırken gözleri hâlâ inançla kapalı olan küçük kıza baktım. Vücuduna kan sıçramıştı, o kötülüğün ona bu kadar bile dokunmuş olmasına öfkelen dim.

Kapüşonu yüzümden çekip kızın üzerine eğildim. "Gözlerini aç güzel kız. Ama sadece bana bakmanı istiyorum, tamam mı?"

Gözlerini yavaşça, kırıştırtarak açtı. Gözyaşları kurumuşt u ama yüzü panikle solmuş hâldeydi.

"Arkadaşım seninle ilgilenecek. Annene geri dönmeni sağlayacak, tamam mı?"

Anında tekrar gözyaşlarına boğuldu. Sarı saçlarını yüzünden çektim.

"Her şey yolunda güzel kız. Senden tek yapmanı istediğim, gözlerini ondan ve sadece ondan ayırmaman. Gerekirse gözlerini kapat. Güvenli olduğunda sana haber verecek."

"Tamam," diye fısıldarken küçük sesi çatladı.

Başını salladı, doğrulmadan önce yüzünden bir gözyaşını yavaşça sildim.

"Kıza iyi bak," diye emrettim başımı kaldırıp Michael'a bakarken. "Ruby burada olmalı, onunla ilgilenecek ve sonra sen geri gelip bu boku bitirmeme yardım edeceksin."

Bıçağı veren siyah cüppeliyi en son gördüğüm yere doğru ilerlerken Michael başını salladı. Eğer gerçekten cemiyetin bir parçasıysa ondan bilgi istiyordum.

İçeri girdiğim girişten çılgınlıklar yükseldi, ardından daha fazla silah sesi geldi. Adamlarımdan biri ekibimi içeri almış olmalıydı.

Mutlak katliam mağarayı yıkıp yok ediyordu ama bu törene katılan hiç kimsenin buradan canlı çıkamayacağına güvenerek endişelenmedim. Bu, verdiğim çok net bir emirdi.

Bu dünya onlarsız daha iyi olacaktı.

Mağarada beni havaya uçuran patlamadan hemen önce sadece on metre kadar ilerleyebilmiş tim. Havada hızla uçarken zaman yavaşladı, sesler duyulmaz hâle geldi.

Sonra tekrar hızlandı ve taş sunağa doğru savrul d um. Yere düş-

Odadan dışarı fırlayıp merdivenlere yöneldi. Beni her yakınında gördüğü an boğazından dökülen ürkmüş çığlıkların tadına vararak hemen arkasında gittim.

Bilerek onun kaçmasına izin vermiştim, penisim bu kovalamaca-
dan daha da sertleşiyordu.

Küçük farem korkmayı çok seviyordu ve onu korkutmak beni tahrik ediyordu.

Merdivenlerden hızla inerek evin arkasına ilerledi. Tam olarak nereye gittiğini anlayınca sııttım.

Kolumdaki tırnak izlerinin zevkini yaşarken onu yakalamadan önce koridora çıkması için bekledim.

“En sevdiğin hatıranı yeniden yaşamaya mı çalışıyorsun yaramaz kız?”

Karşılığında bana hırlarken bacakları havaya tekmeliyordu. Kış bahçesine neredeyse dalıyordum, en değerli hediyeı kollarımda tutarken kış bahçesinin güzelliğı beni etkilemiyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp, o mücadele ederken gülerek onu etrafımda döndürdüm. “Tanıdık geliyor mu?”

“Zade!” öfkeyle haykırdı ama ona kendini toparlaması için bir dakika bile vermedim. Saniyeler içinde sırtüstü yatıp kocaman açılmış gözleriyle bana baktı.

“Hangi yıldızları tercih edersin, söyle bana; üstündekileri mi yoksa benim sayemde gördüklerini mi?”

Sonra ikimize de hazırlanmak için bir dakika vermeden onun sıkı sıcaklığına doğru ilerledim. Sırtını bükerken ve tırnaklarını kollarımdan aşağı sertçe kaydırırken çığlık attı.

“Ahh...” Sözleri hızlı bir darbeyle daha kesilirken bütün sözlerin yerini bir inilti aldı.

Titredim, içine girip çıkarken kontrolümü tamamen kaybettim, o kadar sert sevişiyordum ki onu sürekli kendime doğru çekmek zorunda kalıyordum.

Çığlıklar iyice yükselirken sesinin çok yüksek çıktığı bir anda, içinde bir şey parçaladığımdan korktum.

Sonra vajinasını sımsıkı hissettiğimde, penisime boşalmadan önce hareket etmeyi neredeyse imkânsız hâle getirdi, vücudu şiddetle sarsılıyordu.

Adım dudaklarından döküldü ama duramıyordum. Ben içine girip çıkmaya devam ederken tenlerimizin çarpışma sesi ve onun karmakarışık sözleri etrafımızı saran pencerelerde aksediyordu.

Minicik boğazını, artık tek kelime konuşamayana kadar sıktım. Bir eli kolumu sarıp oksijen için savaşıırken tenimi kanlı hilallerle damgalıyordu. Onunla cennete yükselmek anlamına geleceksen, diline adımı seve seve feda ederdim.

BÖLÜM 42

MANİPÜLATÖR

“Şaşırdın mı?” diye sordum telefonda, kırmızı gülü parmaklarımın arasında döndürürken. Uyandığımda Zade gitmiş, yerini bir gül almıştı.

Annem iç çekti. “Hayır, şaşırmadım. Bu, büyükannen ve onun eve olan tuhaf bağlılığı hakkında çok şey açıklıyor.”

Kanepede kıvrılmış haber kanalını izlerken, *Son Dakika Haberleri* ve *Yetmiş Beş Yıllık Vaka Çözüldü* sözleri içimi gururla dolduruyordu.

Daya ve ben kanıtlarımızı bu sabah erkenden polise bildirmiştik. Delilleri incelemek için saatler harcamışlardı. Yine de, seri numarasının ve DNA testi sonuçlarının gerçek olduğunu doğruladıktan sonra, Genevieve Parsons’ı soğukkanlılıkla öldüren adamın Frank Seiburg olduğunu ilan etmişlerdi. Sebebi, karşılıksız aşktı.

Şimdilik günlüklere el koymuşlardı ama onları geri vereceklerine dair serçe parmak sözü verdirmiştim. Polis memuru, ona serçe parmak sözü verdirirken bana deliymişim gibi bakmıştı. Geçici de olsa günlüklerden ayrılmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Ekrandaki haber muhabiri, kurbanın kızının torununun duvarların arkasındaki gizli günlükleri büyük zorluklar yaşayarak bulduğunu ve bunun cinayeti, katili nasıl ortaya çıkardığını anlatıyordu. Pencereye bakarken camda ışıklar yanıp sönüyordu.

Haber muhabirleri evimin önünde duruyordu. Parsons Malikânesini arka plana almak istemişlerdi. Hikâye, dişlerinde kırmızı ruj olan güzel, sarışın bir kadının arkasında beliren eski bir Viktorya dönemi evi olmadan nasıl ürkütücü olacaktı?

“Hayatı boyunca çok fazla suçluluk hissetmiş olmalı,” dedim kendi kendime, büyükannemin cinayetin örtbas edilmesine yardım ettiğini öğrenmemizden beri içimde artan bir üzüntüyle.

Şaşırtıcı bir şekilde, annem rahatsız edici bir yanıt vermedi. “Sanırım öyle Adeline. Taşınması çok ağır bir yük, özellikle de olay olduğunda o sadece on altı yaşındaydı. Muhtemelen büyük bir travma geçirmişti.”

Kaşlarımı daha da çattım. “Hep o kadar mutlu görünmüş olması beni şaşırtıyor.”

“Bazen en mutlu insanlar en hüznü olanlardır,” dedi yaygın bir lafı ezbere söylerken.

“O zaman dünyadaki sefil insanlar ne?”

“Yorgun.”

“Kulağa sefil geliyor.”

Neşesiz bir kahkaha attı. "Birazdan ev gezdireceğim. Gitmem gerek. Birkaç hafta sonra Şükran Günü'nde görüşürüz."

"Anne! Son bir sorum var," dedim aceleyle, sözler ağzımdan fışkırırken. Bu davada beni rahatsız eden bir şey vardı ve bunu hemen sormam gerekiyordu.

İç çekti ama bekleyerek sessizce beni teşvik etti.

"Bana bir not ve resimlerle dolu siyah bir zarf gönderdin mi?"

Sessiz kalınca kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "Anne!" dedim üsteleyerek.

Boğazını temizledi. "Sanırım büyükannen ve ben sandığından daha fazla birbirimize benziyoruz."

Olanların farkına varmış olma hissi doğrudan göğsüme çarparken gözlerimi tamamen açtım. Bana zarfı *o göndermişti*. Bu, Gigi'nin cinayetini ve büyükannemin bundaki rolünü baştan beri bildiği anlamına geliyordu.

Siktir! Bu inanılmaz bir şeydi.

"Onun sırrını sakladın," dedim fısıldayarak.

"Artık gitmem gerek Addie. Beş dakika sonra bir ev gezdireceğim."

"Tamam," diye mırıldanırken hat çoktan kesilmişti.

Annemin, büyükannemin cinayeti örtbas ettiğini tam olarak ne zaman öğrendiğini bilmenin bir yolu yoktu -bana söyleyeceğinden şüpheliydim- ama o ikisinin iyi anlaştığına dair hiçbir hatıram olmadığını düşünürsek, bunu ben doğmadan önce öğrendiğini tahmin ediyordum.

Annemin öfkesi ve büyükannemden hoşlanmaması birdenbire daha anlamlı hâle geldi.

Büyükannem annesinin cinayetini örtbas etmişti ve karşılığında *kızı* da onun katkısını örtbas etmişti.

Beynim tüm bu bilgilerle ve annemin de Gigi'nin cinayetini örtbas etmede rol oynamasının büyük şaşkınlığıyla tıkanmıştı. Bu çok fazlaydı.

Düşüncelerim Zade'e dönerken arkamı dönüp pencereye baktım. Aslında, düşünceler hep oradaydı, bütün gün beynimin arkasında oturup omuzlarıma yüklenmişlerdi.

O güvende miydi? Hayatta mıydı?

Onun güvenliği hakkında ne zaman endişelenmeye başlamıştım?

Aklıma bir baktırmam gerekiyordu ama asla bunu yapabilecek kararlılıkta olamayacaktım. Dolambaçlı bir şekilde, yeni gerçekliği mi kabul etmeye başlıyordum.

Takipçime âşık oluyordum. Geceleri bana musallat olan gölge-me. Beni yakalayan ve tüm dünyamı alt üst eden adama.

Yalnızca bununla da değil, hayatımın endişeyle geçeceği gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydım şimdi. Tehlikeliydi ama kendini içine

soktuğu durumlar da bir o kadar ürkütücüydü. Bir gün dışarı çıkıp bir daha eve dönemeyebilirdi.

Bununla nasıl başa çıkardım?

Ayağa kalkıp kendime karışık bir kokteyl hazırlamak için mutfığa girdim. Işığı açtığımda aniden duraksadım.

Tezgâhın üzerinde dikenleri koparılmış kırmızı bir gül duruyordu. Neden gözlerimden yaş geldiğini hayatım boyunca anlayamayacaktım. Belki de artık bu aptal herifi önemsedime göre, bunun son gül alışım olabileceğini düşündüğüm içindi.

Burnumu çekerek yürüyüp gülü oradan aldım, sapını parmaklarımın arasında döndürdüm.

“Lanet olsun Zade,” dedim yüksek sesle. “Eğer ölürsen seni asla affetmem.”

Telefonumdan gelen yüksek bir uğultu beni derin uykumdan uyandırdı. Salyam yanağımdan aşağı akarken bir elimle telefonumu alıp diğer elimle dalgın dalgın salyamı sildim.

Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda parlak ışık anında başımı ağrıttı. Gece daha saat on birdi. Bir saatten fazla uyumuş olamazdım.

Telefonum bir mesaj bildirimiyle tekrar titredi. Uygulamayı açtığımda Daya'nın bana birkaç kez mesaj attığını gördüm.

DAYA: Uyanık mısın?

DAYA: Şu anda gerçekten üzgünüm ve bir arkadaş iyi gelebilir.

DAYA: Bana gelir misin?

DAYA: Gerçekten minnettar olurum.

Şaşkınlık ve endişe içinde kaşlarımı çattım. Polis tüm kanıtlarımızı topladıktan sonra ayrıldığımızdan beri konuşmamıştık. Yeğeni-nin doğum günü partisine gitmesi gerekiyordu ve o zamandan beri onunla görüşmemiştim.

Arama düğmesine dokunarak telefonu kulağıma götürüp doğruldum. Telefon çalmaya başlar başlamaz otomatik mesaja geçti.

Bacaklarımı yatağın üzerinden sarkıtıp şifoniyere doğru yürüdüm, bir eşofman bulmak için çekmeceleri karıştıırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Daya'yı iki kez daha aradım ve yine otomatik mesaj çıkınca panikledim.

Anahtarlarımı ön kapıdan alıp evden arabama doğru hızla yürüdüm. Dışarıda yağmur yağıyordu, uzun garaj yolumdan çıkıp Daya'nın evine doğru hızla sürerken, yağmur pencerelere hafifçe vuruyordu.

Yolculuk sırasında onu birkaç kez daha aramıştım ama cevap vermiyordu.

Birkaç kilometre uzaktayken, arkamdaki aracın farlarının yaklaştığını fark ettim. Göğsümde bir batma hissiyle dikiz aynama bakarken gaza biraz daha bastım.

Bir şeyler yolunda değil gibiydi.

Daya gelmem için mesaj atıp sonra böyle cevap vermemezlik yapmazdı.

Arkamdaki araba tehlikeli bir mesafeye kadar yaklaşıp neredeyse arabamın arkasında kayboldu.

“Ne...”

Şiddetle ileri fırlarken kafam neredeyse direksiyona çarpacaktı. Arabam dönmeye başladığında korkarak çığlık attım.

Direksiyona yeniden hâkim olup gaza daha sert bastım ve aramızda biraz boşluk bırakmaya çalıştım. Telefonumu ararken arka koltuğun altında olduğunu fark ettim.

Kamyonet bana çarptığında elimden uçmuş olmalıydı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Peşimdeki kimdi? Hiç ilgim olmayan bir cinayetin intikamını alan Max olabilirdi ya da Mark'ın üzerime saldırdığı adamlar... Sonunda beni almaya gelmişlerdi.

Motorlardan yükselen ses tehlikenin yaklaştığını haber veriyordu. Nefesim kesildiği hâlde, bu kez çarpışma için kendimi hazırladım.

Ben arkamdaki aracı kontrol edemedim yine çarptı. Kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken arabam bir yandan diğer yana savruluyordu. Göğsüm adrenalin ve panikten hızla çarpıyordu, midem dehşet hissiyle kasılmaya başlamıştı. İçimden bir his bu işin içinden çıkamayacağımı söylüyordu.

Gaz pedalına bütün gücümle basmaya devam ettim, hız arttıkça kontrolü kaybediyordum.

Yolun kenarından yuvarlanıp bir hendeğe girmeden önce bir darbe daha almıştım. Arabam yükselip çatının üstüne sertçe inmeden önce iki kez takla attı, hendeğe çarptığımda dünyam dönüyordu.

Pencereler patlarkenki darbe kulaklarımı sağır etmişti. Cam kırıkları her taraftan bana çarpıyor, derimi parçalara ayırıyordu.

Her şey durulduğunda, çığlık attığımı fark ettim.

Hızla nefes alırken paniğin hâkim olduğu ses neredeyse hayvaniydi. Baş aşağı dururken hâlâ koltuğa bağlıydım. Emniyet kemeri göğsüme acıyla batıyor ve zaten sıkışmış olan ciğerlerimi daha da daraltıyordu.

“Ona çok sert vurdun,” diye seslendi arabamın dışından bir ses. “Siktir, ölmediğinden emin olmak için kontrol et, seni salak.”

Ses içeri süzülürken acı da beraberinde geldi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, vücudum keskin bir acıyla titriyordu. Acı iyice artarken kırıklarla dolu bedenimin ötesini düşünemez hâle gelerek inledim.

Penceremde bir kafa belirdi. Koyu tenli, siyah gözlü bir adamın bakışıyla karşılaştım.

“O yaşıyor,” dedi, rahatlamış bir gülümsemeyle ağzını çarpıtarak.

“Çıkar onu,” dedi diğeri hemen, sertçe.

“Benden ne istiyorsunuz?” diyerek inledim emniyet kemerimin tokasını kurcalayan ellerini itmeye çalışarak. Cevap vermeyince sormaya devam ettim.

“Seni bayıltmadan önce o boktan çeneni kapat!” diye bağırdı. Emniyet kemerimin tık sesi, kafaüstü yere düşmeden önce duyduğum son şeydi. Ağrı boynuma ve omuzlarıma yüklenirken çığlık attım.

Adam kolumdan tutup vücudumu sürücü tarafındaki camdan dışarı çıkararak camın ve keskin metalin üzerinde sürükledi.

“Yapma,” dedim inleyerek. Sonunda beni dışarı çıkardığında hıçkırarak ağlamaya başladım. “Bunu neden yapıyorsunuz?”

Adam nefes nefese bana doğru eğilirken yüzüme baktı.

“İyileştiğin zaman çok para edeceksin,” dedi yüzünde çarpık bir sırıtişla.

“Onu kamyonete bindir Rio. Kamyonetini mahvettiğimiz için Max zaten çok kızacak, o yüzden saçmalamayı bırak. Polis birazdan burada olur.”

Bir kez daha sırıttı. “Uyku vakti prenses.”

Sonra her şey karardı.

Benim için geldi.

MANİPÜLATÖR

Bana izin veren herkesin duygularını manipüle edebilirim.

Canını yakar, seni ağlatır, gülmene ve iç
çekmene sebep olurum.

Ama sözcüklerim onu etkilemiyor. Özellikle de
gitmesi için yalvardığımda.

Her zaman orada, izliyor ve bekliyor.

Asla başka yöne bakamıyorum.

Daha yakına gelmesini isterken bunu yapamam.

GÖLGE

Âşık olmak istemedim.

Ama şimdi âşık olduğuma göre ondan uzak kalamam.

Gülüşi, bakışları ve hareketleri beni büyülüyor.

Kıyafetlerini çıkarma şekli...

İzlemeye ve beklemeye devam edeceğim.

Ona sahip olana kadar.

Ona sahip olduğumda da gitmesine asla
izin vermeyeceğim.

Bana bunun için yalvardığında bile...

Yetkin Okurlar İçindir

